

Tội Này, Tôi Không Nhận

Contents

Tội Này, Tôi Không Nhận	2
1. Chương 1: Thang Máy	2
2. Chương 2: Bắt Đầu	5
3. Chương 3: Tai Nạn Giao Thông	9
4. Chương 4: Phòng Khám	12
5. Chương 5: Sơ Hở	16
6. Chương 6: Tụ Hội	21
7. Chương 7: Thức Tỉnh	27
8. Chương 8: Mắt Quý	33
9. Chương 9: Hẹn Gặp Mặt	39
10. Chương 10: Gặp Mặt	45
11. Chương 11: Chuyện Yêu Đường	50
12. Chương 12: Tơ	54
13. Chương 13: Trong Mơ Hồ*	60
14. Chương 14: Điều Tra	66
15. Chương 15: Sơ Hở	70
16. Chương 16: Cửa	75
17. Chương 17: Tiết Lộ Tình Tiết	81
18. Chương 18: Quan Hệ	87
19. Chương 19: Sương Mù	92
20. Chương 20: Nhật Được Người	96
21. Chương 21: Bệnh Viện	100
22. Chương 22: Trao Đổi	106
23. Chương 23: Bóng Lông (mao Cầu)	111
24. Chương 24: Bị Tấn Công	117
25. Chương 25: Tốc Độ	123
26. Chương 26: Nắm	128
27. Chương 27: Về Nhà	131
28. Chương 28: Ấn Tượng	137
29. Chương 29: Ác Liệt	143
30. Chương 30: Mệt Lòng	149
31. Chương 31: Nhân Vật Chính	156
32. Chương 32: Thắng Thắn	162
33. Chương 33: Bắt Giữ	166
34. Chương 34: Tiến Triển	172
35. Chương 35: Nhận Thức Chung	178
36. Chương 36: Hoa Điểm	184
37. Chương 37: Phong Ba	189
38. Chương 38: Chuyện Ma Quý	195
39. Chương 39: Đã Muộn	201
40. Chương 40: Cố Hết Sức	208

41. Chương 41: Sinh Tồn	214
42. Chương 42: Kho Hàng	219
43. Chương 43: Tình Huống	225
44. Chương 44: Kén Ăn	232
45. Chương 45: Nói Dối	238
46. Chương 46: Ngẫu Nhiên	245
47. Chương 47: Tranh Chấp	248
48. Chương 48: Cui Trọng	255
49. Chương 49: Vạch Trần	261
50. Chương 50: Bữa Cơm	265

Tội Này, Tôi Không Nhận

Giới thiệu

Tên khác: Nồi này, tôi không vác Thể loại: Đàm mỹ, phản xuyên thư, dị năng, giới giải trí, chậm nhiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nay-toi-khong-nhan>

1. Chương 1: Thang Máy

Ánh mắt của Giản Hoa dừng trên tấm áp phích bên cửa phòng bán vé.

Đám quạ đen làm phong nền, trong khung cảnh hoang vu, một người đàn ông anh tuấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sát khí quanh thân, ánh mắt dọa người cùng với phong chữ sắc bén của tên phim dung hợp hoàn hảo.

Cậu còn muốn nhìn thêm chút nữa, nhưng nhân viên rạp chiếu phim đã chạy tới trước dờn tấm áp phích đi, đổi thành tấm áp phích của bộ phim sắp công chiếu ngày mai. Chắc vì lấy vội quá, khung chống lưng lay đổ xuống, người đàn ông dáng người cao ngất với ánh mắt kiên nghị cũng đột nhiên sụp đổ.

Giản Hoa sững sốt hồi thần, từ từ quay đầu.

Đằng sau, một cô gái trẻ nhỏ giọng năn nỉ xin nhân viên tấm áp phích.

Giản Hoa sờ túi theo thói quen, rồi lại nhớ ra mình mới cai thuốc nửa tháng trước, giờ trong túi không có thuốc lá mà chỉ có một lọ kẹo cao su nhỏ. Cậu dùng ngón cái nhẹ nhàng mở nắp hộp. Ánh đèn âm áp trong đại sảnh chiếu lên làm nốt ngón tay cậu thêm rõ ràng, trông rất thon dài thanh lịch.

Giản Hoa là một diễn viên đóng thế. Khó khăn, nguy hiểm hay vất vả, tất cả đều thuộc về diễn viên đóng thế, dù diễn có tốt thì ngay cả cái tên, người xem cũng không biết.

Chính bản thân Giản Hoa cũng chẳng có dã tâm gì, vậy mà phiên toái vẫn tìm đến cửa. Có người nói, muốn đập đổ bát cơm này của cậu, khiến cho cậu không thể làm diễn viên đóng thế được nữa.

Cậu ở nhà hơn nửa năm, đến tận sáng nay, Giản Hoa nhận được một cuộc gọi bất ngờ.

Là người đại diện của ảnh đế Lý Phi. Ảnh đế có ý cùng cậu ký hợp đồng để Giản Hoa trở thành diễn viên đóng thế chuyên thuộc, đãi ngộ cực kỳ tốt.

Giản Hoa không đồng ý ngay, nhưng trong lòng đã dao động. Cậu đã gặp qua Lý Phi, cũng từng đóng thế cho đối phương, chính là trong bộ phim hôm nay cậu đến xem. Nói đúng lương tâm thì Lý Phi làm người cũng được, nhưng...

Chìm sâu trong suy nghĩ của chính mình, Giản Hoa không để ý thang máy đang từ từ đi lên.

Anh chàng trẻ tuổi đẹp trai mặc trang phục phổ thông, quần bò bó dọc đôi chân thon dài thẳng tắp, lơ đãng cho một viên kẹo cao su vào miệng, dưới ánh sáng vàng như được phủ thêm một phần ái muội.

Đi xem phim, hết giờ còn gặp được anh đẹp trai. Hai nữ sinh đứng trước thang máy, ánh mắt sáng lên, khe thì thầm.

Thang máy của rạp chiếu phim có thể chứa mười người. Giản Hoa xem đến khi các dòng chữ đều chạy hết mới đi ra, nên lúc này người xem phim cũng rời đi được ít nhiều. Màn hình thông báo giờ chiếu phim hiển thị thời gian là 22:44, khu chờ của rạp chiếu trống không.

“Đình.” Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Giản Hoa và một cặp tình nhân vẫn đang hăng hái thảo luận tình tiết phim đi vào thang máy, phía sau là hai nữ sinh trang điểm. Trong thang máy tràn ngập hương thơm của quán lẩu dưới tầng. Giản Hoa nhú mào, dạ dày cậu như nháy mắt sống lại, đưa ra kháng nghị nghiêm trọng với cậu.

Sau khi cai thuốc rất dễ bị đói, nhất là khi có hương vị tươi mới kích thích đầu lưỡi.

Giản Hoa liếc nhìn quảng cáo của quán lẩu dán trong thang máy, tâm trạng thoải mái. Khi cậu lúc có lúc không nhai kẹo cao su thì thang máy đột nhiên tắc lại.

Không kịp đề phòng, hai nữ sinh sợ đến mức la toáng lên.

Giản Hoa theo bản năng đi đến cạnh tường thang máy, cánh tay cũng đồng thời chống lên tường để giữ thăng bằng. Không chờ cậu xem xét tình huống, thang máy tắc lại rất nhanh rồi cũng dừng lại nhanh chóng, ngoại trừ dư âm rít lên the thé, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Năm người trong thang máy nhìn nhau, rồi nhìn về phía con số lập lòe trên bàn phím ấn.

“Tầng một.” Giọng nữ máy móc trong loa truyền ra, cửa thang máy cũng vững vàng mở ra ngay sau đó.

Cặp tình nhân thở phào nhẹ nhõm, người nam lập tức rửa sạch: “Cái thang máy hỏng này, vậy mà lại không cho người kiểm tra, may mà không có chuyện gì.”

Trên mặt hai nữ sinh cũng là vẻ nghi đến mà sợ, vì vừa rồi thang máy chấn động mạnh, cả hai đều ngã vào vách tường của thang máy. May mà trong thang máy người không đông, giữa mấy người không quen có chút khoảng cách, nếu không ngã sấp lên người khác thì xấu hổ!

Tuy Giản Hoa không bị dọa sợ nhưng ai gặp chuyện này cũng không vui nổi. Giản Hoa nhú mào, đi ra khỏi thang máy, nhìn quanh tầng một, định tìm người phục vụ phản ánh thang máy có vấn đề. Xuất phát từ độ nguy hiểm công việc, Giản Hoa đối với những việc như vậy khá nhạy cảm, thường chú trọng những việc người khác chưa để ý tới.

Rời thang máy không xa, Giản Hoa bỗng thấy là lạ.

Thời gian đóng cửa của trung tâm mua sắm là mười rưỡi, có quầy đã phủ bạt, một số chỗ đã tắt đèn. Nơi ban ngày nhộn nhịp giờ yên ắng nhưng hôm nay có chút khác thường, nơi tầm mắt có thể nhìn đến đâu không một bóng người.

Không có bảo an tuần tra khu mua sắm, không có nhân viên vệ sinh, cũng không có cô bán hàng vội vàng hoàn thành công việc cuối ngày.

Lọ nước hoa mở nắp còn đặt trên quầy, một vài công cụ dọn vệ sinh rải rác trên mặt đất. Điều hòa của trung tâm đã đóng, không biết gió lạnh đến từ đâu làm âm lạnh toàn bộ hành lang.

Cặp tình nhân lấy di động ra loay hoay nhấn phần mềm gọi xe.

Hai nữ sinh xoa xoa ngón tay, đi thẳng đến KFC cạnh trung tâm. Cửa hàng đồ ăn nhanh và tầng một của trung tâm có cửa kéo thông nhau, hai cô đi đến trước quầy gọi món, nhìn đông nhìn tây một hồi mới lớn tiếng kêu phục vụ.

Trong cửa hàng đồ ăn nhanh không có ai, xuyên qua cửa thủy tinh có thể thấy vẻ mặt mờ mịt của hai cô gái.

Cảm giác bất an càng nặng, Giản Hoa bước nhanh về phía cửa lớn. Gió đêm thu lạnh phả vào mặt, Giản Hoa toàn thân cứng đờ, đứng trên quảng trường trước cửa trung tâm mua sắm.

Dưới ánh đèn nê ông, thành phố phồn hoa vốn nên ngựa xe như nước lại thật im lặng.

Từng chiếc ô tô tắt máy dừng trên đường cái, không phải chen chúc, mà chúng nó phân bố rải rác trên cầu vượt và đường phụ. Trời đêm tối đen, ánh trăng mờ nhạt chiếu lên ngã tư đường yên tĩnh. Thành phố như biến thành một tấm ảnh, không chuyển động, không sự sống.

Mọi người đâu hết rồi?

Giản Hoa cảm thấy cơ hai bên má co giật. Kẹo cao su vẫn còn trong miệng cậu, cũng chưa nhai được bao lâu nhưng cậu không còn nếm được vị gì. Cảm giác cực độ vô lý như nuốt trọn cậu.

“Cái gì, vậy mà không có tín hiệu, còn không kết nối được mạng... A?”

Đôi tình nhân theo sau ra đến ngoài trung tâm, cũng cực kỳ ngạc nhiên. Họ kinh hãi trợn trừng mắt, nhìn đường cái phía xa, thân thể không tự chủ được run lên, cuống quýt dựa vào nhau, lắp bắp nói: “Chuyện gì đây, người đâu mất rồi?”

“Là đùa dai, cái loại chương trình quay phim lừa người các kiểu đó!”

Người nam miễn cưỡng trấn định tâm lý, cao giọng nói: “Thật vớ vẩn, đang đêm hôm khuya khoắt!”.

Người nữ nhanh nhẹn kéo hắt một cái, thấp giọng oán giận: “Anh nói chuyện chú ý chút đi, không chừng là chương trình trực tiếp đó! Có thể lên TV là chuyện tốt, anh so đo làm gì.”

Gần đây không nghe được có tiết mục lớn nào có thể thuê được mấy con đường gần trung tâm mua sắm, cho dù có, khách mời cũng là khách quý tai to mặt lớn, người qua đường sao lại được tính vào?

Giản Hoa lui về phía sau một bước, lại chạy vào trung tâm mua sắm. Xong về phía cửa thang máy, thấy đèn chỉ thị số tầng hiện lên, nháy mắt khi cửa thang máy khép lại, cậu mới nghe được tiếng tim mình đập rất nhanh và tiếng hít thở nặng nhọc.

“Đỉnh, tầng sáu, rạp phim Hoan Vũ chào mừng quý khách.” Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên người Giản Hoa. Nơi này so với tầng một trung tâm sáng sủa, ấm áp hơn nhiều nhưng hàn ý trong lòng Giản Hoa lại như thủy triều tràn ra.

Tấm phích và khung chống rơi trên mặt đất, còn nhân viên đối áp phích lại không thấy bóng dáng, bạn fan muốn có tấm áp phích cũng không có ở đó. Trong đại sảnh bán vé của rạp phim còn có hương ngọt lịm của bông ngô, nhưng người bán vé ghé trên quầy chơi di động lại biến mất như chưa từng tồn tại.

Giản Hoa móc túi nửa ngày cũng không lôi ra được một điều thuốc. Nôn nóng trong lòng khiến cậu nhúu chặt lông mày. Bên tai còn mơ hồ vang lên tiếng đôi tình nhân và hai nữ sinh dưới lầu hốt hoảng hô to.

“Có ai ở đây không? Nơi này có người sao?”

Giản Hoa tạm dừng tại chỗ tấm áp phích bên chân, cúi xuống nhìn tướng quân trẻ tuổi trên áp phích.

Tên phim “Con quạ” với nét bút sắc bén như muốn hút hết ánh mắt của khán giả. Tướng quân nét mặt kiên nghị, mặc áo giáp bị tàn phá, giống như cây Hồ Dương sừng sững đứng trên hoang mạc. Trên áp phích có dòng chữ rõ ràng: Ảnh đế Lý Phỉ đóng vai chính.

Giản Hoa không nhặt tấm áp phích. Cậu ném kẹo cao su vào thùng rác, rồi bước vào thang máy, bình tĩnh nhìn màn hình điện tử, thời gian hiển thị trước mắt là 22:44.

Khi bốn người khác trong thang máy còn tốn công tốn sức tại tầng sáu của trung tâm mua sắm hô to, Giản Hoa đã rời rạp chiếu phim.

Cậu tại bãi đỗ xe lấy xe, bình tĩnh khởi động xe chạy ra đường, đi trong thành phố tĩnh lặng. Tốc độ xe dần nhanh hơn, chạy qua một chiếc ô tô đã tắt máy trên đường, trong xe cũng không có người.

Mồ hôi lạnh chảy ra từ lòng bàn tay, dính lên tay lái.

Tim Giản Hoa chìm xuống, cậu bật radio trong xe, các kênh đều là tiếng điện lưu sột soạt. Đáng sợ nhất là hệ thống hiển thị thời gian của xe ô tô vẫn dừng ở 22:44 không hề thay đổi.

Cậu lấy di động trong túi, nhấn từng số liên lạc nhưng không có số nào kết nối thành công.

Đạp phanh gấp, âm thanh chói tai vang lên, lốp xe lưu trên mặt đường một vệt dài. Giản Hoa tựa trên ghế, để di động vào hộp thủy tinh trên xe, tay phải đỡ trán, nhin xuống cảm giác nôn nóng trong lòng.

Thật là có quỷ!

Từng nghe nói đến quỷ đả tường*, lại chưa từng nghe đến chuyện vào thang máy, toàn bộ người trong thành phố đều biến mất. Giản Hoa đầu óc rối loạn, lại khởi động xe thêm lần nữa, vũng vàng chạy một đường về nhà.

*Quỷ đả tường: hiện tượng người đi thang về phía trước nhưng vẫn loanh quanh ở một chỗ mà không rời đi được.

Đến cửa tiểu khu, cậu đi đến phòng thường trực tự mình ấn công tắc, đem xe để dưới tầng. Bình thường vào giờ này, cách vách vẫn còn xem TV, khi lên lầu chó nhà hàng xóm cũng sủa vài tiếng, nhưng bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.

Giản Hoa không thay áo, cậu hướng về phía ghế sofa trong phòng khách, tìm điều khiển mở TV.

Có hình ảnh, nhưng hình ảnh của tất cả các kênh đều tĩnh lặng.

Biên tập viên bản tin tối, nhân vật phim luân lý gia đình, quảng cáo cổ định, đều biến mất. Chuyển qua tất cả các kênh chỉ như trình chiếu ảnh. Hóa ra yên tĩnh lại khủng bố như vậy.

Giản Hoa nhin xuống xúc động muốn ném điều khiển đi. Nếu đây là ác mộng thì cũng quá chân thật rồi.

Mới bắt đầu đã hồi hộp thế rồi...

2. Chương 2: Bắt Đầu

Ngoài cửa sổ là màn đêm tối, thực tế trời sẽ không sáng. Di

Thời gian hiển thị trên đồng hồ đã ngưng lại. Khắp tiểu khu, cả thành phố này thậm chí có khả năng là trên toàn thế giới, nhân loại đều biến mất. Bình minh không thể thay thế đêm đen, ác mộng không có điểm cuối. Di

Giản Hoa từ từ nhắm mắt, lưng dựa vào tường, ngồi không nhúc nhích. Di

Đây là cách tiết kiệm thể lực tốt nhất, nhà lại là nơi khiến cậu an tâm nhất. Biên tập: Di

Từ việc xảy ra ở thang máy của rạp chiếu phim tối nay, đã được hai ngày hai đêm – đây là Giản Hoa dựa theo tốc độ xói mòn thể lực của mình để tính toán. Cậu đêm đó ở trong nhà phát hiện một tin dữ khủng khiếp hơn. Vì phản ứng với việc cai thuốc lá, Giản Hoa luôn cảm thấy đói. Dù sự tình quái lạ xuất hiện,

cậu cũng phải nghĩ cách lấp đầy bụng. Kết quả, nồi đặt ở trên bếp không đun sôi được, dùng nồi cơm điện cũng vô ích. Biên tập: Di

Không thể làm chín đồ ăn, đành phải ăn sống. Nửa gói bánh bích quy, một gói mì ăn liền cùng vụn bánh mì, Giản Hoa vẫn thấy đói như chưa được ăn gì. Biên tập: Di

Không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, không tìm thấy người, cũng không cách nào ăn đồ ăn cho đỡ đói. Biên tập: Di

Cảm giác này, như bị cả thế giới vứt bỏ. Biên tập: Di

Giản Hoa giờ đây đói khát khó nhịn, ý thức của cậu đã có chút mơ hồ. Qua mấy chục giờ sau, cậu lái xe ra cửa đi nơi khác tìm đồ ăn và nước uống. Khi đi qua trung tâm mua sắm, cậu vừa lúc nhìn thấy đôi tình nhân đang điên cuồng ăn thứ gì đó, trên mặt đất ném đầy vỏ giấy và chai lọ nhưng họ vẫn thấy không đủ mà kêu đói. Biên tập: Di

Một màn khủng bố quỷ dị này làm Giản Hoa lạnh lòng. Biên tập: Di

Cậu không tìm đồ ăn nữa, trực tiếp chạy xe đến cầu lớn Lâm Giang. Cuối cầu là trạm thu phí, từ chỗ đó có thể rời khỏi thành phố này. Biên tập: Di

Trong đêm đen, đèn trên trạm thu phí vẫn sáng nhưng trên cầu không có âm thanh gì. Gió lạnh thổi vù vù, Giản Hoa mở cửa xe, từ thành cầu nhìn xuống dòng nước chảy xiết.

Cậu không định tự sát. Giản Hoa dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng sẽ không từ bỏ sinh mạng của mình, chỉ là khốn cảnh trước mắt khiến cậu thấy luống cuống chân tay.

Cuối cùng, Giản Hoa vẫn về nhà. Biên tập: Di

Ngồi dựa vào vách tường, không nhúc nhích, giảm thấp thể lực bị tiêu hao. Cố dùng nghị lực phi thường của bản thân để nhịn xuống cơn khát, cậu hận không thể mở vòi nước máy hướng vào cổ họng để làm dịu cảm giác khó chịu. Biên tập: Di

Cậu nhìn thấy dáng vẻ của đôi tình nhân ăn uống quá độ kia, trong mắt đều là điên cuồng vụn vụn và tuyệt vọng. Giản Hoa không muốn chính mình trở thành như vậy. Ăn cái gì cũng vô ích, một khi bắt đầu ăn là không thể khống chế bản năng cầu sinh của chính mình mà tiếp tục ăn vào. Biên tập: Di

Trong đại não mơ hồ hỗn loạn, cậu còn đang không ngừng suy nghĩ về biến cố này.

Giản Hoa mơ hồ cảm thấy chính mình hoặc nên nói là cái thang máy kia đã rơi vào vết nứt thời gian. Biên tập: Di

Vết nứt thời gian là Giản Hoa đặt tên lung tung, khái niệm cụ thể gì đó cậu cũng không rõ. Cậu chỉ cảm giác rằng vật chết trên toàn thế giới này đều dừng lại ở một giây kia, còn vật sống thì biến mất không dấu vết. Người trong thang máy là ngoại lệ. Họ thay đổi được vật chết (di chuyển hoặc làm hư hao) nhưng không thay đổi được vật sống (thức ăn nước uống).

Giản Hoa đói đến một chút sức lực cũng không còn, cơn khát cực độ làm trước mắt cậu xuất hiện bóng chong. Biên tập: Di

Ý thức mơ hồ, cậu bắt đầu không thể tỉnh táo, cứ như vậy nửa ngủ nửa mê. Khi bị vây trong thống khổ mê man, có âm thanh rất nhỏ truyền đến trong đầu Giản Hoa.

“Tích tắc, tích tắc...” Biên tập: Di

Ổn định, rõ ràng, có quy luật. Biên tập: Di

Giản Hoa từ từ mở mắt, qua một lúc cậu mới miễn cưỡng tỉnh táo lại. Ánh mắt bình tĩnh nhìn đồng hồ treo trên vách tường, là kiểu cũ nền trắng, kim đen, mặt thủy tinh, lúc này kim giây đang di chuyển từng chút.

23:01 Biên tập: Di

Tiếng kim giây tích tắc trong đầu Giản Hoa như âm thanh đầu tiên của bản violin trong buổi hòa nhạc. Vài phút sau, cậu nghe thấy tiếng bọn trẻ cách vách, âm thanh mơ hồ ở phòng bài của tiểu khu khi tan cuộc. Biên tập: Di

Tiếng bước chân siêu vẹo của tên say ở tầng cao nhất làm kinh động con chó nhà hàng xóm.

Những âm thanh ồn ã bình thường này, giờ lại giống như tiếng trời.

Đói đến choáng váng, Giản Hoa theo bản năng đứng lên. Muốn đi mở cửa hoặc đi đến trước cửa sổ nhìn quanh, xác nhận đây không phải ảo giác của chính mình, nhưng thân thể suy yếu không nghe sai sử. Biên tập: Di

Giản Hoa cố gắng nửa ngày nhưng không có chút hiệu quả, ý thức lại tan rã, sắp rơi vào hôn mê. Biên tập: Di

Không được... Biên tập: Di

Xem tình hình của cậu hiện tại, hôn mê rồi còn tỉnh lại được nữa không mới là vấn đề. Hơn nữa thời gian càng dài, cậu cách cái chết càng gần! Thật vất vả chờ đến khi tất cả bình thường lại, chẳng lẽ lại chết như vậy? Biên tập: Di

Nước, cậu muốn nước. Biên tập: Di

Từ phòng khách đến phòng bếp chỉ cách vài bước chân, vậy mà Giản Hoa lại không cách nào đi qua. Biên tập: Di

Cậu phí công vươn tay, chỉ riêng động tác này đã mất một phút đồng hồ. Trước mắt Giản Hoa hóa đen, nhưng cậu vẫn nhìn chăm chăm vào bình nước lạnh trên mặt bàn trong phòng bếp.

“Phanh”. Biên tập: Di

Bình nước bỗng nhiên bay tới, rồi lại rơi xuống mặt đất. Biên tập: Di

Nước ướt thành vũng, mảnh vỡ văng khắp nơi. Tay phải của Giản Hoa cũng bị đâm, đau đớn khiến tâm trí cậu tỉnh táo hơn chút, ngây người nhìn bình nước không biết bay đến kiểu gì.

Nhưng cậu không chú ý điều này mà vội vàng ghé vào một mảnh vỡ cong cong, cẩn thận từng chút dùng đầu lưỡi liếm ngậm nước còn sót lại. Biên tập: Di

Trong cảm nhận của Giản Hoa, mấy ngụm nước cũng không đến được dạ dày, chỉ nhanh chóng thẩm thấu vào trong thực quản. Niềm vui to lớn khiến cậu không tự chủ được run rẩy. Tại thế giới mà thời gian ngưng lại, uống nước thì chưa đến cổ họng đã bốc hơi, không có chút hiệu quả nào. Biên tập: Di

Cậu hít sâu một hơi, rồi nghi ngờ nhìn mảnh vỡ đầy đất, rồi lại nhìn hướng phòng ngủ. Trong phòng Giản Hoa có đồ uống, nhưng chỗ đó càng xa phòng khách hơn. Giờ cậu cố gắng lấy lại cảm giác ban nãy, vài giây sau một bình nước khoáng nhanh như chớp lặn ra đây.

Giản Hoa dừng một chút, bình nước khoáng nhảy lên tại chỗ, đứng vững vàng.

Giây sau, một lực khổng lồ vô hình đè lấy nó, làm cho nắp đây vặn ra.

“Ba!” Nắp bình bay lên đập vào đồng hồ treo tường, còn làm nứt một vết nhỏ trên mặt thủy tinh. Có thể thấy lực kia lớn bao nhiêu.

Bình nước khoáng lơ lửng trên không, dừng bên miệng Giản Hoa, còn nghiêng một góc tiện cho việc uống nước. Giản Hoa uống một hơi hết nửa bình nước mới lấy lại tinh thần. Suy nghĩ của cậu vừa buông lỏng, bình nước lập tức rơi xuống đất.

“...”

Giản Hoa cảm thấy, ba ngày này đã chiếm hết kinh ngạc cả đời của cậu.

Dù thế nào thì, cậu cũng sống lại, cậu đã chờ được đến khi “ác mộng” kết thúc. Giản Hoa kéo cơ thể suy yếu cố sức đứng lên, tìm mấy thanh chocolate ném vào chén nước, ép chính mình uống chất lỏng bán hòa tan.

Trong gương, mặt cậu hốc hác, dưới mắt thâm đen.

Quần áo trên người nhàu nhĩ còn dính cả vệt nước. Giản Hoa trông cực kỳ chật vật, có thể đến trường quay diễn kẻ thất tình nhảy sông mà không cần trang điểm.

Xử lý qua loa vết thương trên tay phải, khôi phục chút sức lực, rồi tắm rửa bằng nước ấm một lát, Giản Hoa giờ mới có tinh thần xem xét năng lực mới xuất hiện của mình.

Thìa cà phê, dựa vào ý niệm của cậu mà bay đến, lắc lư.

Mảnh thủy tinh đầy đất cũng bị Giản Hoa “quét” vào góc phòng khách. Giống như là năng lực ý nghĩ trong mấy bộ phim Âu Mỹ thế kỷ trước, siêu năng lực làm ly bay, làm cong thìa gì đó, thực tế đều vô dụng.

Chỉ cần không phải chuyện sống chết, xoay người đi vài bước lấy đồ vật này nọ có gì khó khăn. Đối với Giản Hoa mà nói, loại siêu năng lực này còn không bằng để cậu học khinh công trong tiểu thuyết võ hiệp. Ít nhất lúc cậu phải treo trên dây sẽ không quá khó chịu.

Bỗng nhiên quay về thế giới bình thường, cùng với siêu năng lực xuất hiện sau đó, làm cho Giản Hoa thấy đầu óc uể oải không đủ dùng.

Mở TV ra, phim truyền hình cầu huyết luân lý cung đấu chiếm màn hình, tin tức buổi tối đã kết thúc từ sớm, thời gian trên màn hình vẫn là ngày thang máy gặp chuyện không may. Trong túi quần bỏ của Giản Hoa có cuốn vé xem phim. Phim hết lúc 22:40, từ trung tâm mua sắm đến nhà cậu không gần, lái xe mất ít nhất nửa giờ, nhưng vào lúc 23:01, cậu đã nằm trong phòng khách suýt chút nữa đói chết khát chết.

Giản Hoa muốn quay lại rạp phim xem tình hình nhưng thân thể suy yếu không cho phép. Giản Hoa nằm ở trên giường mà không dám ngủ, trong lòng cậu sợ lại rơi vào thế giới tĩnh mịch tối tăm kia.

Mỗi lần mắt nặng nề khép lại, ngay giây sau Giản Hoa lại bị ý chí của mình cưỡng chế tỉnh lại, cùng cơn buồn ngủ gian khổ cận chiến.

Gian phòng hỗn loạn, bóng đêm rút đi, không trung mờ sáng.

Giản Hoa được ánh bình minh an ủi, tâm lý cậu thả lỏng, cuối cùng rơi vào mộng đẹp, nặng nề ngủ đến khi mặt trời bò lên cao, ánh nắng chói mắt chiếu vào phòng.

“Cốc cốc cốc!”

Cửa phòng bị gõ mạnh, Giản Hoa trong lúc ngủ khẽ nhíu mày.

“Giản Hoa! Cậu đang làm gì, di động không nghe, xe lại đỗ dưới tầng, người có thể chạy đi đâu chứ?”

Tiếng rống chói tai rốt cuộc đã đánh thức chủ nhà. Giản Hoa mở mắt, ngây người nửa phút mới nhớ đến việc xảy ra hôm qua. Tiếng đập cửa còn tiếp tục, giống như gọi hồn.

Người đến là bạn từ nhỏ của Giản Hoa, Lục Triệu.

Danh hiệu bạn từ nhỏ này là Lục Triệu tự nhận. Tuy bọn họ biết nhau từ nhỏ, nhưng Giản Hoa theo bản năng cách xa người này, vì Lục Triệu thích tự ý quyết định, toàn là tật xấu của thiếu gia, Giản Hoa không muốn để ý đến gã.

“Chuyện gì?” Giản Hoa mở cửa, dùng âm thanh khàn khàn hỏi.

“Giọng cậu sao vậy, cảm à?” Lục Triệu bị dọa nhảy dựng, ánh mắt gã bỗng tỏa sáng, ra sức nhìn phía sau Giản Hoa. Khi thấy nội thất không hư hại gì (nhìn không tới mảnh thủy tinh vỡ trong góc tường), ánh mắt gã không giấu nổi vẻ thất vọng.

“Cảm nặng, ở nhà ngủ hai ngày.” Về mặt Giản Hoa lạnh nhạt, “Cậu không xuất ngoại?”

“Mới về.” Lục Triệu có xuất thân tốt. Khi không bệnh trông cũng giống quý công tử, gã thấp giọng nói: “Nghe nói cậu đắc tội người ta, bị đập đổ bát cơm? Gọi điện cậu lại không nghe...?”

“Có việc gì không? Tôi phải đi nghỉ, vừa mới uống thuốc, mệt đến không mở mắt ra được.” Giản Hoa ngắt lời gã, dứt khoát đóng cửa lại.

Lục Triệu sờ mũi, cũng không giận, xoay người đi xuống lầu.

Cẩn thận xem xét chiếc xe dừng dưới lầu của Giản Hoa, phát hiện di động ở trong chiếc hộp trước cửa sổ thủy tinh. Lục Triệu lúc này mới thoải mái cười, lẩm bẩm: “Tôi nói mà, thảo nào không tiếp điện thoại.”

Lục Triệu lôi di động ra, đề tài đứng đầu giao diện của weibo là “Hiện trường đôi nam nữ trẻ tuổi đột tử ở rạp phim Hoan Vũ”. Đầu tin nói rằng tầng một siêu thị bị trộm, bên cạnh thì thể có lượng lớn giấy đóng gói và bình đồ uống bị mất. Bảo an đêm kể lại rằng mười một giờ đêm qua, khi đi tuần thì phát hiện người chết, tình nghi xác thực.

“Bắt đầu rồi.” Lục Triệu lo lắng tắt di động.

Lục Triệu chắc chắn là kẻ xuyên sách rồi.

3. Chương 3: Tai Nạn Giao Thông

Trời cao mây trắng, ánh mặt trời chiếu trên tường thủy tinh của cao ốc truyền thông giải trí Tinh Thiên, phản xạ một mảng ánh sáng trên lối đi bộ. Biên tập: Di

Ảnh đế Lý Phi cách cửa sổ xe vô ý nhìn con chó ngồi bên cạnh cao ốc, anh lái chiếc ô tô đen không chớp mắt hòa vào dòng xe cộ. Biên tập: Di

“Phản ứng đối với bộ phim “Con quạ” ở các phòng vé ngày hôm qua đã có. Chưa nói đến vị trí đầu bảng, phim so với quán quân phòng vé năm trước còn ít hơn bốn trăm triệu.” Trợ lý vừa nói vừa trộm nhìn sắc mặt Lý Phi. Biên tập: Di

“Con quạ” được chế tác rất tinh xảo, các sao tụ hội, là bộ phim được tuyên truyền rộng rãi nhất giới giải trí năm nay. Lịch công chiếu chọn đi chọn lại, kết quả khi chiếu lại đụng phải bộ phim Âu Mĩ huyền nghị nổi tiếng và một bộ phim hài kinh phí thấp trong nước của tiểu hắc mã*. Cốt lõi cùng thành tích phòng vé không được như ý, từ nhà đầu tư tới đạo diễn đều ghen tức trong lòng. Biên tập: Di

*tiểu hắc mã: người mới đang nổi

Trước lúc công chiếu nói tốt quá, giờ mặt đều bị vả đến sưng lên! Bọn họ chỉ cần trốn không lên tiếng. Còn Lý Phi làm người của công chúng, lộ mặt ra là bị đồn hời, gặp chuyện như vậy ai mà vui cho nổi. Biên tập: Di

Lý Phi không muốn nghe đề tài này, thuận miệng hỏi: “Việc diễn viên đóng thế đã quyết định chưa?” Biên tập: Di

Anh vừa dứt lời nhắc tới việc này, người đại diện ngồi ở ghế phó lái đã tức giận nói: “Hôm qua nói là muốn suy nghĩ chút rồi mới có câu trả lời thuyết phục. Còn cho rằng mình là nhân vật lớn chắc. Trợ lý Lâm gọi cho cậu ta bốn cuộc mà không có ai tiếp! Anh là nhân vật gì, sao có thể chờ cậu ta? Khó trách có người không muốn cho cậu ta ăn bát cơm này.”

“Gì?” Biên tập: Di

Lý Phi hiển nhiên là lần đầu nghe đến việc này, vẻ mặt anh nghiêm túc. Trợ lý nhanh chóng lui sang một bên. Biên tập: Di

“Trẻ tuổi không hiểu chuyện, đắc tội người ta.” Người đại diện băng quơ nói: “Trong giới nhiều diễn viên đóng thế như vậy, người luyện võ cũng không thiếu, sao phải tìm người không đáng tin này?” Biên tập: Di

“Gọi thêm lần nữa.” Lý Phi đối với lời này mắt diếc tai ngơ. Biên tập: Di

Trợ lý im lặng lấy điện thoại ra, y không dám nhìn sắc mặt của người đại diện.

Trong di động truyền đến tiếng nhắc nhở, khiến trợ lý Lâm muốn khóc. Người y muốn gọi cho đã tắt máy. Biên tập: Di

Giản Hoa quên di động trên xe, sáng sớm bị phát tiểu cường gọi một phen, giờ lại bị trợ lý Lâm quất thêm một trận, lượng pin trong máy đều hao hết.

“Diễn viên đóng thế trong giới rất nhiều, nhưng có duyên hợp mắt tôi chỉ có một người.”

Người đại diện nghe xong, đen mặt cứng ngắc nói với trợ lý: “Mai lại gọi.” Hắn không thay đổi được suy nghĩ của Lý Phỉ, nhưng sau này khiến tên nhóc mới tới gặp chút rắc rối còn không dễ sao? Bản nháp ban đầu của hợp đồng có thể ra tay sửa vài điều kiện.

“Đầu đề weibo hôm nay... Gì đây, là tin tức xã hội?” Biên tập: Di

Trợ lý Lâm vui vẻ lên, y sợ phải đối diện với đề tài “Con quạ” công chiếu ảm đạm, ảnh đế không dấu lại tiểu hắc mã. Danh tiếng của Lý Phỉ bị tổn hại, toàn bộ đoàn công tác sẽ phủ kín mây đen. Biên tập: Di

“Hoài thành xuất hiện vụ án ly kì, đôi nam nữ trẻ tuổi nửa đêm chết trong trung tâm mua sắm...”

Lý Phỉ và người diện ngấm mình trong giới giải trí nhiều năm, nghe vậy sao còn không rõ. Hàng ngày toàn quốc xảy ra biết bao vụ án mạng, truyền thông cố ý thêm mấy chữ “nam nữ trẻ tuổi”, “nửa đêm” trong tiêu đề để dụ người đọc liên tưởng đến những điều kì quái, tranh thủ sự chú ý. Còn người chết có quen biết lẫn nhau hay không lại là chuyện khác.

Lúc này xe bỗng phanh gấp, di động của trợ lý Lâm bang một cái đập lên cửa sổ thủy tinh.

May là mọi người trong lòng sợ chó săn* đuổi theo xe, nên có thói quen tốt thắt dây an toàn.

*chó săn: paparazi

Lái xe là vệ sĩ kiêm trợ lý sinh hoạt của Lý Phỉ, Cảnh Điền. Đoàn ông Đông Bắc như hắn, đã tức thì khó mà ngăn được. Nếu không phải Lý Phỉ còn trên xe, hắn đã lao xuống kéo tên tài xế xe tải kia ra lý luận rồi. Biên tập: Di

Có kiểu lái xe nào như thế? Xe lao đến giữa đường xe chạy, nếu mà đâm đột ngột, hay tốc độ xe nhanh hơn, xe mình không đụng đầu thì đuôi xe cũng bị xe đằng sau tông vào do không kịp phản ứng. Biên tập: Di

Chiếc xe băng qua giữa đường, xe phía sau buộc phải dừng lại làm cho con đường bị tắc nghẽn.

“Sorry!” Một tên tóc đỏ đi ra khỏi buồng lái của chiếc xe gây chuyện, giơ hai tay lớn tiếng xin lỗi. Biên tập: Di

Cảnh Điền chỉ có thể nuốt con giận. Tên ngoại quốc này nói cũng nghe không hiểu, có mắng cũng vô ích, đành phải nhẫn nhịn trút giận. Mặt người đại diện dài ra, hôm nay đi ra ngoài bị sao Thái Tuế chiếu hay sao, chuyện gì cũng không thuận lợi! Biên tập: Di

“Tiểu Lâm, cậu xuống xem, khiến người kia đi mau. Nếu cảnh sát giao thông đến, hành trình của chúng ta sẽ bị trì hoãn.” Biên tập: Di

Trợ lý Lâm thấy tình hình như vậy thì đau hết cả đầu. Biên tập: Di

Xe của tên ngoại quốc kia thì không việc gì, còn đèn trước xe Audi của mình lại bị đâm hỏng.

“Còn mong nhận bồi thường gì chứ. Coi như gặp xui thôi. Chẳng lẽ chờ cảnh sát giao thông phối hợp giải quyết?” Người đại diện nhìn chằm chằm trợ lý Lâm.

“Nhưng... đó là xe của tôi mà.” Trợ lý Lâm muốn bật khóc. Vì tránh đám chó săn ngồi canh trước cửa công ty, hôm nay họ không dùng xe của Lý Phỉ.

“Được rồi, công ty trả!” Người đại diện mất kiên nhẫn nói. Biên tập: Di

Cảnh sát giao thông mà đến, mọi người đều phải xuống xe. Nếu bị truyền thông biết, chắc chắn sẽ vung bút viết lung tung bôi đen Lý Phỉ. Bọn họ muốn xoay chuyển dư luận thì tiền cho đám thủy quân* còn đền được tận hai cái đèn trước xe. Biên tập: Di

*thủy quân: đại khái là người dùng nhiều nick ảo để dẫn dắt hướng dư luận.

Trợ lý Lâm vẻ mặt đau lòng, trở lại trong xe. Biên tập: Di

Sau đó y nhận được tin dữ thứ hai, màn hình di động của y bị vỡ.

Lý Phỉ bị vẻ mặt thống khổ của trợ lý chọc cười. Trong mắt anh, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi, xe hay di động thì đều mua lại được cả. Anh vỗ vai trợ lý Lâm, nhẹ giọng an ủi: “Tôi phát tiền thưởng cho cậu, mai tự mình đi chọn cái mới đi.”

Trợ lý Lâm nhanh chóng nói cảm ơn, lời vừa ra khỏi miệng lại nghe thấy tiếng kêu to bên ngoài. Biên tập: Di

Mọi người cách cửa thủy tinh nhìn ra ngoài, vừa nhìn mặt đã sợ đến tái nhợt không còn chút máu. Biên tập: Di

Trên cầu, ở phía trước có một chiếc xe thương vụ tự bốc cháy. Tài xế không biết làm sao, lại đánh xe lao thẳng xuống dưới, cuối cùng đâm gãy vòng bảo hộ rơi xuống khu vực xanh hóa dưới chân cầu. Biên tập: Di

“Bùm!” Chiếc xe nổ tung, trụ cầu bị gãy, lửa cháy rừng rực.

Trong xe Lý Phỉ và những tài xế trên đường phụ đều trợn mắt há hốc mồm. Nếu không đột nhiên phát sinh sự cố, khi ô tô bình thường chạy lên cầu, có trời mới biết có bị chiếc xe kia đâm vào không.

Người đại diện nhận thức được mình vừa nhặt được lại cái mạng, miệng há rồi lại ngậm giống như con cá mất nước. Trợ lý Lâm cầm lấy di động vỡ, mặt mơ màng, nhìn như động vật nhỏ bị chấn kinh. Biên tập: Di

Khi Lý Phỉ lấy lại tinh thần, thấy rõ chiếc xe Benz vừa tạo tắc nghẽn đã thừa dịp rối loạn chạy đi.

Liếc nhìn kính chiếu hậu, tên tóc đỏ Jack đeo kính đen vừa huýt sáo vỗ tay lái vừa nói vào microphone bên tai bằng tiếng Anh: “Tất cả đều thuận lợi, vụ tai nạn đã xảy ra. Lý Phỉ sẽ không tham gia đâu.”

“Đừng khiến ai nghi ngờ.” Một giọng nói êm tai truyền ra từ microphone.

“Bằng kỹ thuật đua xe hoành hành khắp Đông Hải của anh, việc này chỉ như ăn một bữa sáng. Bọn họ cảm ơn còn không kịp, sao nghi ngờ được?”

“Người Trung Quốc có câu, cẩn thận tàu mới đi được ngàn năm, anh không cần làm việc thừa thãi.”

Jack tóc đỏ cười hì hì hôn gió qua microphone: “Điêm Tâm, anh làm việc em cứ yên tâm. Khi về nước chúng ta phải chúc mừng một phen. Lần này thật không dễ dàng. Tuy trong nguyên tác miêu tả chuyện Lý Phỉ gặp phải vụ tai nạn giao thông liên hoàn này từ đầu đến cuối, thời gian địa điểm đều có nhưng không nói gì về biển số xe, anh cũng không biết chiếc xe nào sẽ tự bốc cháy. Nếu không thuê trinh thám điều tra tư liệu người bên cạnh anh ta, hôm nay đã bỏ qua chiếc xe Lý Phỉ đi.”

“Đúng là đáng ăn mừng, cơ hội thức tỉnh của Lý Phỉ đã bị chúng ta xóa bỏ, tiếp theo –”

“Tiếp theo chúng ta phải tìm kẻ thực sự đứng đầu ‘Hắc Uyên’. Theo như tác giả tiết lộ cuối phần năm, Lý Phỉ chỉ là con rối, là thủ lĩnh bề ngoài của tổ chức Hắc Uyên. Người đứng đằng sau anh ta bị giấu quá kín... Thượng Đế ơi, tác giả còn chưa kết truyện nữa! Đến cùng ai là Boss, chúng ta cũng không biết.”

Người ở bên kia microphone lập tức cảnh cáo: “Sau này anh nói chuyện chú ý đi. Sau khi các quốc gia lục tục xuất hiện các án mạng, người dị năng trong sách sẽ xuất hiện từng người một. Chúng ta không thể cứ tùy tiện nói bí mật này ra như trước đây.”

“OK!” Jack đồng ý, thuận tay lái xe vào bãi đỗ.

Gã cầm lấy túi giấy to trên ghế lái phó, rút ảnh chụp bên trong ra.

Lý Phỉ, trợ lý, người đại diện...

Jack tháo kính đen, cầm bật lửa, đốt cháy từng tấm ảnh một.

“Đáng tiếc là Trung Quốc quản lý súng ống quá nghiêm ngặt. Anh ta lại là đại minh tinh, ra vào đều chú ý an toàn.” Jack tóc đỏ lẩm bẩm, nhìn ngọn lửa từ góc ảnh chụp, dần dần nuốt trọn Lý Phỉ mỉm cười như gió xuân.

Kẻ địch mạnh trong tương lai, cách an toàn nhất là khi kẻ kia còn nhỏ yếu mà bóp chết.
Không có cách trực tiếp xử lý, thì phá hủy cơ hội trở thành người dị năng của đối phương.

Dưới cầu vượt, phía bên kia. Biên tập: Di

Vì chiếc xe Benz chặn đường đã rời đi, mấy người Lý Phỉ có thể lên Audi chạy thoát.

Trái tim kinh hoàng của trợ lý Lâm vẫn chưa ổn định, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, đột nhiên, chuông điện thoại vang lên. Y cuống quýt giờ di động lên, qua màn hình vỡ nhận ra số di động mình gọi mấy lần sáng sớm và giữa trưa nay.

“Alo... Cậu là Giản Hoa... Được! Được!”

Trợ lý Lâm vừa nói vừa gạt đầu với Lý Phỉ, ý bảo diễn viên đóng thế kia đã đồng ý ký hợp đồng.

Bị chuyện vừa rồi dọa sợ, người đại diện cũng quên làm khó Giản Hoa, thuận miệng nói: “Để cậu ta mai đến công ty sớm, ký hợp đồng”

4. Chương 4: Phòng Khám

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa đập máy, màn hình di động tự động về trạng thái chờ. Biên tập: Di

Dưới khung cảnh u ám, tướng quân tuần mỹ anh khí, cầm trường kích[1] trong tay, khuôn mặt thẫm mệt, máu chảy đầy thân, chỉ có đôi mắt là sáng và sắc nét, như thanh đao nhọn đâm ra ngoài màn hình.

Giản Hoa lặng lẽ trượt ngón tay đến biểu tượng cài đặt, thuận thực cắt một bức ảnh cây xanh, thay hình nền “con quạ” ban đầu.

Cậu đến một phòng khám nhỏ truyền nước muối sinh lý và đường gluco.

Nếu thân thể không có nền tảng tốt, là người khác chắc giờ không đứng lên nổi.

“Yếu thành ra vậy còn tiếp tục đi làm?” Bác sĩ già trong phòng khám không đồng tình nhìn Giản Hoa. Họ là người quen, bác sĩ già chỉ là bác sĩ đã về hưu thông thường, không có kỹ thuật cao siêu gì, ngày thường cũng chỉ xem một vài bệnh vặt.

Hoài thành không phải một thành phố đặc biệt phồn hoa, nhưng nơi này có hai trụ sở làm phim lớn, hầu như ngày nào cũng có đoàn phim quay ở đây. Rất nhiều người trẻ tuổi ôm giấc mơ điện ảnh, lang bạc đến Hoài thành thuê nhà. Mỗi ngày chen chúc trong tàu điện ngầm, xóc nảy đi hơn nửa thành phố đến trước cổng phim trường, chờ trong giá lạnh với một đám diễn viên quần chúng.

Sinh hoạt của họ nghèo khó, không có bảo hiểm y tế, cũng không có nhiều tiền đi khám bệnh.

Giản Hoa cũng từng là một thành viên trong số họ, nhờ đó mà quen với bác sĩ Trình ở phòng khám nhỏ này.

“Người trẻ tuổi, sao phải liều mạng như vậy?” Bác sĩ già đeo kính lão rồi cầm tai nghe lên xem bệnh, “Sao cậu vài ngày rồi chưa ăn cơm? Đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện rồi ở nhà tĩnh dưỡng một tháng cho tôi!”

Giản Hoa mỉm cười, thân thể là tiền vốn sinh mạng, cậu cũng đâu muốn ép mình thành ra vậy. Việc gấp phải đem qua, có nói cũng không ai tin.

Ánh mắt dời xuống chén trà cạnh bàn, nước bên trong bỗng rung lên, tràn ra trên bàn một ít.

Ông Trình không thấy, vẫn còn đang dong dài: “So với mấy người trẻ tuổi khác, cậu đã xem là thành công rồi. Vài năm ở lại Hoài thành mà đã mua được nhà, mua được xe. Tôi bảo cậu bỏ thuốc lá, sáng đi làm chín giờ, chiều về năm giờ. Cứ thế sống qua ngày, bề ngoài cậu có tinh thần như thế, sao mà không qua được?”

Giản Hoa trầm mặc.

Nếu không nhận được lời mời đến từ người đại diện của Lý Phi, cậu cũng định rời khỏi giới điện ảnh.

Mấy năm nay gặp nguy hiểm nhiều, tiền kiếm cũng nhiều nhưng hầu hết để mua nhà và chiếc xe second-hand kia. Tiền tiết kiệm không còn bao nhiêu, ở nhà chơi nửa năm, cậu không thể tiếp tục miệng ăn núi lở.

“Cậu vừa rồi nói đến việc gì, còn phải chạy đến tận Hải thành ký hợp đồng. Hải thành cách nơi này rất xa, đi xe buýt đường dài còn mất ba giờ. Cậu hiện tại gió thổi là gục thì định đi kiểu gì?” Ông Trình thổi râu trừng mắt trách cứ.

Giản Hoa nhú mày, thở dài: “Để mai tính sau.”

Gì đến nỗi gió thổi là gục. Cậu mà yếu như vậy, sao đến được phòng khám?

Ông Trình trừng mắt nhìn cậu, rồi lại tiếp tục bận rộn.

Tuy nơi này rất ồn ào, có tiếng trẻ con không chịu tiêm gào khóc, có tiếng còi xe tới lui bên ngoài nhưng ồn ào hiện tại lại làm Giản Hoa cực kỳ yên lòng. Nằm ở nơi nghỉ trưa sau phòng khám của ông Trình truyền nước, Giản Hoa bỗng thấy buồn ngủ, rồi không biết sao mà ngủ luôn.

Khi hộ sĩ đi vào đổi bình truyền, cậu vẫn chưa tỉnh lại.

Giản Hoa đang mơ.

Trong mơ là hoang mạc mênh mông hoang vu, trời một màu máu đỏ lịch sịch, quạ đen trên thân cây chết khô, kêu lên những tiếng khàn khàn khó nghe. Một vị tướng trẻ tuổi chậm rãi xoay người, dáng người anh cao ngất, tựa như núi cao.

Trường kích nắm trong tay, bên chân toàn thi thể.

Anh bước ra khỏi tuyết cảnh, hướng về phía mặt trời...

Trong mơ vang lên tiếng hô lớn, hoang mạc quạ đen cây chết đều biến mất. Vị tướng kia đứng trong studio, tiện tay lau đi vết máu trên mặt, đem đạo cụ trường kích đưa cho nhân viên đoàn phim, trên mặt nở nụ cười như gió xuân. Biên tập: Di

Khi Giản Hoa tỉnh lại, cậu mở to hai mắt, nhìn trần nhà loang lổ xuất thần.

“Cũng ổn rồi đấy.” Ông Trình vào phòng, thuận tay giúp Giản Hoa rút kim tiêm, “Cậu ngủ một giấc sâu quá, sắp đến giờ ăn cơm rồi. Giờ cảm thấy thế nào? Biên tập: Di

Còn thấy thế nào nữa, truyền hai bình nước, giờ tất nhiên là muốn đi WC!

Giản Hoa gật đầu ý bảo mình đã tốt hơn. Dùng bông dè lại chỗ tiêm, chỉnh sửa quần áo rồi cậu đi vào phòng vệ sinh.

WC đơn giản ở trong phòng nghỉ của ông Trình. Giải quyết xong vấn đề sinh lý, khi Giản Hoa vịn vòi nước rửa tay, cậu thấy bóng đèn lắc lư hai cái rồi choang một tiếng vỡ dưới đất.

“Tiếng gì đấy?” Ông Trình ở ngoài hỏi.

“...”

Giản Hoa không biết có phải kiệt tác năng lực của mình không. Cậu đi ra khỏi phòng vệ sinh, xấu hổ nói: “Bóng đèn hỏng, cháu đi ra cửa hàng mua rồi giúp bác thay.”

“Thay gì chứ, mai gọi người đến sửa là được.” Ông Trình không cho là đúng, đưa một túi nilon nhỏ cho cậu, “Cậu mau về nhà nghỉ ngơi. Đây, đây là thuốc của cậu! Bệnh của cậu là thiếu dinh dưỡng, thiếu máu! Nhớ uống vitamin...”

Lời còn chưa dứt đã bị Giản Hoa ngăn lại.

Ông Trình không hiểu sao, ông biết Giản Hoa đã vài năm, đây là lần đầu tiên thấy ánh mắt cậu lộ ra sợ hãi.

“Bác có nghe thấy tiếng gì không?” Giọng Giản Hoa có chút run rẩy.

Ông Trình nghi ngờ, tiếng gì cũng không có mà, bên ngoài tĩnh lặng...

Sáu giờ chính là thời điểm náo nhiệt của khu phố cổ. Người tan học về nhà, tiếng nôi niêu xoong chảo leng keng, theo lý phải là âm thanh nối tiếp không ngừng, sao lại có thể im lặng như vậy? Biên tập: Di

Ánh mắt Giản Hoa dừng ở cửa phòng nghỉ đang đóng. Biên tập: Di

Cậu đi từng bước qua, mở cửa. Biên tập: Di

Bên ngoài thực sự không một bóng người. Biên tập: Di

Dù không có bệnh nhân đến khám nhưng y tá cũng biến mất.

Ông Trình hoang mang chạy đến, kêu tên hộ sĩ, lại ra khỏi phòng khám, rồi đột nhiên chết lặng. Hàng xóm láng giềng đều không thấy, các ông bà già đáng nhẽ ra bình thường phải ở đây tụ tập nói chuyện phiếm trên ghế đá, tay giữ gậy, chơi cờ vua. Biên tập: Di

Giản Hoa lấy tay bóp trán, cậu không ngờ, tai nạn lại tái diễn.

“Chuyện gì đây?” Ông Trình sống đã vài chục năm, chưa từng gặp qua chuyện lạ như vậy.

Trong não Giản Hoa như dãi sông lấp biển, cậu khó chịu đến mức muốn mọi thứ trước mặt biến mất hết. Nhưng bên cạnh cậu còn một ông cụ, là người đã chăm sóc cậu rất nhiều, cậu không thể lộ ra vẻ tuyệt vọng. Biên tập: Di

Đỡ lấy ông Trình, Giản Hoa tìm chỗ cho ông ngồi xuống. Ngắn gọn kể lại chuyện cậu gặp tối qua một lần. Biên tập: Di

Tất nhiên cậu vẫn giấu vài điều, không thể nói mình có thể dùng suy nghĩ di chuyển đồ vật được. Biên tập: Di

Sau khi ông Trình tỉnh lại, nhanh chóng hiểu được tình cảnh trước mắt. Về mặt lý trí, ông không tin những gì Giản Hoa nói nhưng sự thật đáng sợ đã ở ngay trước mắt.

“Cậu vào thang máy, đi ra mọi chuyện đều thay đổi?” Lòng mảy ông Trình nhấn lại đến nỗi kẹp chết được con muỗi. Ông tự giác nhớ tới, khi mình cảm thấy Giản Hoa đã truyền nước được tương đối, vì hộ sĩ trẻ đang ngủ, ông liền vào xem còn cố ý đóng cửa.

Lúc nào thì âm thanh bên ngoài biến mất? Biên tập: Di

Ông Trình khổ não suy nghĩ, cuối cùng vỗ tay: “Là sau khi bóng đèn WC vỡ!”

Tiếng động kia không nhỏ, ông Trình bị dọa nhảy dựng, sợ Giản Hoa sức chống không nổi ngã trong WC nên vội vàng lên tiếng hỏi thăm. Sau đó họ vẫn nói chuyện đến tận khi Giản Hoa chú ý thấy điều khác thường.

“Vậy giờ phải làm sao?” Ông Trình đầu đầy mồ hôi lạnh. Biên tập: Di

Hóa ra thân thể Giản Hoa yếu ớt là do vậy. Người trẻ tuổi có trụ cột, có thể chịu đựng không ăn không uống hơn mười tiếng, nhưng ông xương cốt già yếu, đây là muốn mất mạng sao?

Giản Hoa nhặt một tờ báo dưới đất lên, đồng tử cậu co rút khi thấy đầu đề tin tức xã hội.

Rạp phim Hoan Vũ, thực phẩm bị trộm tại siêu thị, mười một giờ đêm qua... Đôi tình nhân kia chết? Biên tập: Di

“Àm!”

Trời xanh phía xa bốc lên một ngọn lửa, tiếng nổ lớn vang lên.

Giản Hoa giật mình, vội cùng ông Trình chạy tới bên cửa sổ. Thấy tầng thượng khách sạn Trân Châu sa hoa ở trung tâm Hoài Thành bốc lên màn khói dày đặc, không khí đầy mùi thuốc súng. Biên tập: Di

Nếu là ngày thường, Giản Hoa sẽ cho rằng khách sạn Trân Châu bị khủng bố tập kích.

“Còn người khác?” Ông Trình vừa vui vừa sợ.

Sự việc kỳ lạ, dù lúc này ai rơi vào thế giới ngưng lại cũng đều hoang mang lo sợ. Sao còn có lòng ném thuốc nổ? Ở Trung Quốc muốn tìm thuốc nổ cũng không dễ, trừ phi là tự chế...

“Chúu, bùm.” Biên tập: Di

Trên cầu Lâm Giang không biết là ai phóng pháo hoa, từng chùm pháo phóng lên phá tan màn đêm tĩnh lặng.

“Bác Trình, bác trốn ở trong phòng khám, cháu đi xem sao.”

“...Cậu cẩn thận.” Ông Trình muốn cùng đi nhưng nhìn chân tay già yếu của mình, nếu thực sự gặp phải chuyện gì chỉ liên lụy Giản Hoa. Biên tập: Di

Gật đầu với ông Trình, rồi hứa sẽ quay lại, Giản Hoa cẩn thận đi đến ngã tư đường hướng về phía cầu Lâm Giang. Biên tập: Di

Tuy khách sạn Trân Châu gần hơn nhưng phóng pháo hoa và ném thuốc nổ, độ nguy hiểm cái nào hơn vừa nhìn thì biết ngay, không cần nói nhiều.

Gió đêm thổi vù vù, đường cái cũng giống đêm qua, vô số xe ô tô mở đèn đỗ lại. Thời gian cao điểm buổi tối, trừ đèn xanh đèn đỏ hoạt động bình thường thì không khác gì tắc nghẽn giao thông. Biên tập: Di

Nhìn như náo nhiệt phồn hoa nhưng lại không một bóng người.

Một nam thanh niên lưng đeo ba lô, cưỡi xe đạp leo núi tiến vào tầm mắt Giản Hoa.

“Này?” Hai người đều thấy được đối phương. Biên tập: Di

Đạp xe nhẹ nhàng qua, chàng trai trẻ nhuộm tóc nghi ngờ nhìn Giản Hoa: “Anh là ai?”

Khi đối phương xuất hiện, trong lòng Giản Hoa liền suy nghĩ nhiều điều. Thái độ không chút hoang mang của chàng trai trẻ này chứng thực phỏng đoán của cậu. Người này nhất định biết gì đó, không thì ai có thể đối mặt với biến cố này còn làm như không việc gì.

“Tôi đến chỗ kia.” Giản Hoa chỉ về phía cầu Lâm Giang. Biên tập: Di

“À, là người đồng đạo, cùng nhau đi đi!” Người trẻ tuổi lập tức nói.

Về mặt Giản Hoa thông dong: “Cậu đi trước, tôi còn tìm xe.”

“Anh cũng tùy tiện thật, chẳng chuẩn bị gì cả.” Người trẻ tuổi chưa mất cảnh giác, vẫn còn nhìn chằm chằm Giản Hoa. Biên tập: Di

Giản Hoa thấy ba lô to sau lưng đối phương, không kéo hết mà lộ ra một góc bao thực phẩm. Cậu đã hiểu. Biên tập: Di

“Tôi giấu đồ ăn ở chỗ khác.” Giản Hoa nói.

Người trẻ tuổi nghe thấy liền cười, gơ ngón cái: “Có ý tứ. Thực ra tôi cũng vậy nhưng tôi mang theo hai bao đồ ăn. Cứ yên tâm, tình tiết vừa mới bắt đầu, còn chưa có...”

Người trẻ tuổi chưa kịp nói xong, trong chỗ tối một người nhảy ra, một chiêu đánh sau gáy hất, làm người ngất đi. Biên tập: Di

Khi đối phương xuất hiện, Giản Hoa liền thấy được.

Người này không phải ai khác mà là bạn từ nhỏ của cậu, Lục Triệu.

Tuy không biết Lục Triệu muốn làm gì, nhưng chọn giữa người đáng ngờ xa lạ và phát tiểu quen thuộc hơn. Giản Hoa vẫn chọn Lục Triệu, vì thế im lặng nhìn Lục Triệu đánh ngất người kia.

“Tốt quá, cậu cũng ở đây!” Biên tập: Di

Lục Triệu kích động nắm tay Giản Hoa, mặt đầy vẻ nghi mà sợ: “Tôi đi ra từ trong thang máy, phát hiện không thấy ai cả. Khách sạn Trân Châu có người bị giết, chúng ta mau rời đi, tìm chỗ trốn.”

“...” Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nhìn gã, vẻ mặt tươi cười của Lục Triệu không duy trì nổi, lặng lẽ lui về sau nửa bước.

“Sao vậy?”[1] Trường kích

=====

Anh thì nhất định chọn em không chịu đổi người, em thì lấy ảnh anh làm hình nền lại còn mơ về anh. Chưa gặp nhau mà đã tình như cái bình thế này, không biết gặp nhau rồi còn như thế nào nữa.

5. Chương 5: Sơ Hở

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa vẫn luôn biết, từ nhỏ Lục Triệu đã sợ mình. Biên tập: Di

Đừng nhìn Lục Triệu dám đập cửa nhà Giản Hoa, lớn tiếng với Giản Hoa nhưng chỉ cần Giản Hoa nhìn qua với ánh mắt khó chịu, Lục Triệu sẽ như quả bóng cao su bị xì hơi, mất hết uy phong. Biên tập: Di

Giữa bạn từ nhỏ âm ỉ cãi nhau là chuyện thường, đó là tình cảm tốt. Nhưng Lục Triệu không giống, gã thật sự sợ, là sợ hãi. Ngoài mặt không có việc gì nhưng những động tác nhỏ đã làm lộ nội tâm yếu ớt của gã. Biên tập: Di

Giản Hoa còn từng bị mẹ kéo về mắng, có phải con bắt nạt con trai nhà chú Lục không?

Không có? Vậy sao con chỉ trừng mắt, mà thằng bé đã sợ tới mức lui về sau?

Lục Triệu lúc đấy còn ở bên cạnh giải thích, cô chú ơi, không có đâu, Giản Hoa không bắt nạt cháu. Biên tập: Di

Thấy con nhà người ta hiểu chuyện, không mách lẻo còn giúp che giấu. Bố mẹ Giản cười tủm tỉm tặng kẹo, tặng đồ chơi. Lục Triệu vừa đi, hai vợ chồng liền đánh Giản Hoa một trận.

Bạn từ nhỏ như này ai muốn thì đi mà lấy, ném vào thùng rác cũng được! Biên tập: Di

Hôm sau, Giản Hoa sai người hầu của mình, đánh Lục Triệu gãy hai cái răng. Thằng nhóc này cũng thông minh, chỉ nói là tự mình muốn đánh. Biên tập: Di

Năm mười bảy tuổi, chịu ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế, việc làm ăn của nhà họ Giản và họ Lục đều rối tinh rối mù. Số nợ ngân hàng lên đến mấy trăm vạn, phải đem toàn bộ tài sản bán đi. Không thể tiếp tục học Trung học, Giản Hoa và Lục Triệu đều bỏ học đi làm công nuôi gia đình. Biên tập: Di

Chỉ có bằng Sơ trung thì làm được gì? Họ chỉ đành đi trải nghiệm cuộc sống ở công trường, chuyển phát nhanh, làm học việc ở tiệm cắt tóc. Biên tập: Di

Thiếu niên xuất thân tốt, trong nhà có chút tài sản, từng được người hầu vây quanh. Khi có chuyện, anh em đều không thấy, lại còn chịu khổ sở, điều này cũng gây ảnh hưởng lớn, mài dũa lại tính cách.

Cả người Giản Hoa đều thay đổi, cậu không còn bốc đồng, gặp chuyện thì bình tĩnh, lại giỏi ẩn nhẫn. Chỉ là tính nết trong khung xương vẫn còn, cậu không muốn bị cuộc đời mài dũa thành bộ dạng khéo đưa đẩy, không tự trọng. Biên tập: Di

Nếu so sánh thì Lục Triệu linh hoạt hơn nhiều. Biên tập: Di

Lúc học việc thì nịnh hót sư phụ, khi làm công không có cơm ăn cũng đem tiền tiết kiệm mua thuốc lá cho trưởng công. Nhân nhả dùng chút mảnh lời cũng lẫn lộn được ở chốn này, có chỗ tốt cũng không quên chia cho Giản Hoa.

Theo lý, loại bạn bè cùng trải qua họa nạn, lại là bạn từ nhỏ, tình cảm của hai người phải rất tốt.

Nhưng Lục Triệu luôn khiến Giản Hoa có cảm giác kỳ quái không thích hợp. Thái độ bình thường không phải là chia sẻ mà là ban ơn. Đôi khi Giản Hoa thấy như Lục Triệu đang làm ăn, mỗi lần giúp đỡ là một lần đầu tư. Gã đôi khi lơ đãng lộ ra ánh mắt và tư thái, như đang chờ đợi gì đó. Biên tập: Di

Giản Hoa nở một nụ cười với gã, gã liền cực độ vui sướng. Biên tập: Di

Giản Hoa đi ăn với người khác không dẫn gã đi cùng, Lục Triệu liền tức giận, khó chịu vài ngày.

Rõ ràng có chỗ nào không đúng! Biên tập: Di

Giản Hoa xác định Lục Triệu không phải gay. Tên này chỉ đối với mỹ nữ cup C trở lên có hứng thú. Lục Triệu giống như quan tâm xem người Giản Hoa tin tưởng nhất, gần gũi nhất có phải gã hay không. Nếu có người gần gũi với Giản Hoa, gã sẽ tìm mọi cách đem đối phương đuổi đi.

Giản Hoa không nghĩ ra trên người mình có gì để mà mưu đoạt. Mẹ bệnh chết, bố không chịu nổi đả kích sau khi bị phá sản, uống rượu uống đến chết. Sau khi trả nợ ngân hàng, Giản Hoa chỉ một thân một mình, trên không một miếng ngói, dưới không một mảnh đất cắm dùi. Coi như lúc rảnh tự học vài thứ cũng chỉ là sở thích, chưa chắc sau này đã nổi bật.

Lục Triệu không khác gì bị bệnh, còn bệnh không nhẹ.

Không muốn nhận được “chăm sóc” của Lục Triệu nữa, Giản Hoa từ chức, một mình đến công ty điện ảnh ở Hoài thành phiêu bạc kiếm sống. Không ngờ, Lục Triệu không ngăn cản mà cũng không tới cùng, chỉ duy trì liên lạc, qua hai tháng lại như mè xúng[1] dính lên.

Cách xa nhau, thấy thiếu nhau, khe hở giữa hai người vốn nên dần biến mất. Giống người thời niên thiếu nói cả đời không qua lại với nhau, khi thành niên tình cờ gặp, lại thấy đối phương như đại diện cho tuổi trăng tròn của mình, là một nhân chứng cho bao kỷ ức, tình cảm cũng sẽ được khơi lại vài phần.

Nhưng Lục Triệu lại phá vỡ thói thường này. Biên tập: Di

Không có gì khác biệt. Lăn lộn vài năm trong giới điện ảnh, Giản Hoa đã gặp qua nhiều kẻ biết đóng kịch. Biên tập: Di

Kỹ thuật diễn xuất tốt, kỹ thuật diễn xuất kém, cậu biết nhiều không đếm xuể. Chính cậu cũng đã đóng thế cho ngôi sao nổi tiếng kia! Năng lực của tên Lục Triệu kia, che giấu người thường còn tạm được, chứ trước mặt Giản Hoa chẳng khác nào khi diễn xiếc.

Từ khi phát hiện nhiệt tình của Lục Triệu đều là đóng kịch, Giản Hoa đã thấy rất phiền.

Còn Lục Triệu thấy lãnh ý trên người Giản Hoa ngày càng nhiều thì cũng biết điều mà ít tới. Nửa năm trước, gã vui sướng nói mua xổ số trúng thưởng, muốn ra nước ngoài cùng người ta làm ăn. Biên tập: Di

Lục Triệu gan to, nhiều mưu mẹo, biết lắm người, Giản Hoa cũng mặc kệ gã.

Sáng sớm nay, Lục Triệu tới cửa, vẻ mặt quan tâm nhưng mở miệng lại là chuyện nghe nói Giản Hoa dắc tội người ta, không nhận được việc...

Nghe nói? Là cố ý đi hỏi thì có! Biên tập: Di

Đầu Giản Hoa đau muốn nứt, làm gì có tâm trạng đối phó tên thần kinh Lục Triệu, trực tiếp để gã ăn canh bẻ môn*.

*canh bẻ môn: ý là đóng cửa không tiếp.

Cậu không ngờ Lục Triệu lại nhanh xuất hiện trước mặt mình như vậy, lại còn trong tình huống quái dị này, nhảy ra đánh ngất người trẻ tuổi đeo ba lô chắc chắn biết cái gì đó.

Lục Triệu nói rõ hay: Đi ra khỏi thang máy thì gặp biến cố, trên đường thấy người bị giết, sợ hãi vô cùng, vừa lúc đang chạy trốn thì gặp Giản Hoa, vì quá căng thẳng mà giờ tay đánh ngất người xa lạ.

Xem đi, nguyên nhân hậu quả gì cũng có. Biên tập: Di

Nhưng vẻ mặt kinh hoàng thất thố của Lục Triệu, trong mắt Giản Hoa trông rất giả.

Cái kiểu diễn phóng đại này... Biên tập: Di

Giản Hoa yên lặng nhìn Lục Triệu, nghĩ trong lòng xem người trẻ tuổi lúc đầu định nói gì. Hành động của Lục Triệu giống như “diệt khẩu”, định ngăn người này nói ra sự thật gì?

Tình tiết? Biên tập: Di

“Cậu không sao chứ?” Lục Triệu cẩn thận hỏi. Trán gã nhanh chóng phủ một lớp mồ hôi, cố giấu đi cảm xúc e sợ nhưng trong mắt lại dao động.

Pháo hoa ở cầu Lâm Giang đã phóng hết. Biên tập: Di

Lục Triệu nôn nóng bất an, áp chế sợ hãi, kéo mạnh Giản Hoa trốn tới chỗ tối: “Nơi này không an toàn!”

Lời gã nói được chứng minh rất nhanh. Một đám người cười xe đạp đeo mặt nạ quỷ, khí thế hùng hổ chạy hướng cầu Lâm Giang. Khi thấy người trẻ tuổi ngất xỉu dưới đường, chúng nhảy xuống, chém mấy nhát giết chết người này.

Tiếng kêu thảm vang vọng trời đêm, không khí đầy mùi máu tươi xông đến làm đầu Giản Hoa đau đớn.

Cả người Lục Triệu phát run, như muốn nhũn trên đất.

Mấy tên hung bạo đó không nhìn thấy họ, nhanh chóng đạp xe đi. Tiếng cười ngạo mạn của chúng còn lan ra rất xa. Biên tập: Di

“Mau, chạy mau!” Biên tập: Di

Lục Triệu run đến nỗi không nói được một câu lưu loát. Khi chạy trốn gã cũng không quên Giản Hoa, nắm chặt tay cậu, chạy về trước.

Lấy lại tinh thần từ màn máu me vừa rồi, Giản Hoa dùng ánh mắt phức tạp nhìn bàn tay Lục Triệu nắm lấy mình.

Rõ là sợ hãi, lại còn kiên định đứng bên mình. Với tính tình luôn lách sợ chết của Lục Triệu, điều này khó mà giải thích. Hành động của gã là “tốt bụng”, lại còn “nghĩa khí”, gã cũng chưa từng thật sự làm chuyện hại Giản Hoa. Đây cũng là lý do Giản Hoa chưa trở mặt với gã.

Lục Triệu chạy như điên qua sáu con phố, chui vào một hẻm nhỏ, từ xa có thể thấy bảng hiệu phòng khám, giờ mới thở dốc đứng lại. Biên tập: Di

“Gần đây có chỗ nào tạm nghỉ chân không?” Lục Triệu quay đầu hỏi Giản Hoa.

“...”Biên tập: Di

Vậy mà chạy đến gần phòng khám của ông Trình, Giản Hoa không khỏi nghĩ nhiều, thế này có phải trùng hợp không?

Lục Triệu thấy Giản Hoa không nói lời nào, gã chỉ có thể tiếp tục nói: “Nhà cậu thì sao?”

Giản Hoa gật đầu. Biên tập: Di

Hai người đi ngang qua cửa phòng khám, Lục Triệu nhìn không được đề nghị: “Chỗ này có phòng khám, chúng ta vào xem có thuốc men bằng gạt không. Bên ngoài rất loạn, nếu như gặp chuyện không may thì cần dùng đến.”

Nói xong Lục Triệu hứng khởi đi vào. Biên tập: Di

Chuyện sau đó thuận lý thành chương. Ông Trình tất nhiên không để người tiện tay lấy đồ của mình, hai người vừa đối mặt, Lục Triệu liền ngạc nhiên hỏi với Giản Hoa, nơi này có người. Ông Trình nghe được cái tên quen thuộc, cũng không giơ cây lau nhà lên đánh đuổi người ra ngoài nữa. Biên tập: Di

“Đây là ai?” Ông Trình vẫn chưa nguôi giận nhìn chằm chằm Lục Triệu.

“Có quen biết.” Giản Hoa giải thích một câu. Biên tập: Di

Mặt Lục Triệu cứng lại, là bạn từ nhỏ mà! Tình nghĩa nhiều năm, mà cậu chỉ cho một câu có quen? Biên tập: Di

“Bạn nè, cậu cũng-” hơi bị thiếu lòng tốt rồi đó.

“Ông Trình đã lớn tuổi rồi. Giờ bên ngoài tình hình lại không rõ, cậu đừng tranh cãi nữa.” Giản Hoa nhanh gọn gián đoạn lời biện bạch không cam lòng của Lục Triệu.

Lục Triệu đành phải im lặng đứng bên cạnh. Biên tập: Di

Giản Hoa kể lại chuyện hung đồ giết người vừa thấy cho ông Trình.

Ông Trình mặt tái mét: “Xem ra đây là lúc hai thế lực chém giết? Thành phố lớn như thế, chỉ cần chúng ta không lộ mặt thì sẽ được an toàn. Nhưng mà...”

Không ăn không uống làm sao qua? Thời gian ngưng lại đến bao giờ mới bình thường?

“Cháu thấy có người mang đồ ăn bên người.” Giản Hoa suy nghĩ, nếu ăn không được người kia đã chẳng mang theo.

“Không được! Bên ngoài rất nguy hiểm, cậu không thể đi!” Lục Triệu nói nhanh.

Phản ứng nhanh như thế thật không giống Lục Triệu chút nào!

Giản Hoa nhìn gã bằng ánh mắt kỳ quái. Nếu là ngày thường, Lục Triệu còn lâu mới nhanh chóng ngăn mình mạo hiểm quay lại chỗ bộ thi thể kia lấy đồ ăn như vậy.

“Ồm, tôi nói là!” Lục Triệu nhận ra mình nói sai, lập tức sửa lời, “Cậu nếu đói, tôi còn có đồ ăn này.”Biên tập: Di

Nói rồi lấy mấy thanh chocolate ra khỏi túi.Biên tập: Di

Lượng calo cao, lượng đường cao, chưa nói vị ngon hay không nhưng có thể ngọt chết người.

“Không cần. Cậu giữ lại tự ăn đi.” Giọng Giản Hoa khàn khàn, mặt tái nhợt. Lúc này ông Trình mới nhớ ra Giản Hoa vừa truyền nước xong, đã nhanh đến lúc phải nghỉ ngơi. Ông lấy thuốc vừa rồi định đưa cho Giản Hoa, để cho cậu dùng trước một ít.

Lục Triệu như muốn nói gì đó. Sau lại thấy có hay không uống vài viên thuốc cũng chẳng sao. Con người già chuyển động, đặt chocolate lên bàn.

“Chúng ta là anh em nhiều năm. Cậu còn khách khí với tôi làm gì, thanh chocolate này cũng không đáng bao tiền.”Biên tập: Di

Nói xong, già tạm biệt Giản Hoa: “Tôi phải chạy về nhà xem bố mẹ. Hai người phải cẩn thận đó.”

Sau khi Lục Triệu đi, ông Trình thở dài cầm chocolate lên: “Cậu nhóc này có ý tốt, chỉ tiếc đồ ăn này...”Biên tập: Di

“Giữ đi, chắc là có thể ăn cho đỡ đói.”Biên tập: Di

“A?” Ông Trình mờ mịt.Biên tập: Di

Giản Hoa thấp giọng nói: “Cháu đoán, đồ để trong túi hay đeo trên lưng sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời gian ngưng lại. Cháu ở trên đường thấy người kia, lưng đeo ba lô leo núi đựng đầy đồ ăn và nước uống.”

“Haizz, cậu ta để lại đồ ăn cho chúng ta, vậy còn chính cậu ta – ”

“Bác yên tâm. Cậu ta chắc chắn là vẫn còn.” Lời nói của Giản Hoa như có ý khác.

Ông Trình thờ dãi, cũng Giản Hoa ngồi trong phòng khám. Giản Hoa quen tay lấy di động nhìn qua, thời gian dừng lại lúc 18:15. Cậu ngây ra một lúc mới nhớ màn hình chờ đã bị đổi.[1] Mè xứng:

6. Chương 6: Tụ Hội

Sân thượng của khách sạn Trân Châu bậc nhất nổ tung. Mặt đất đột nhiên chấn động, tay cầm dao cao râu điện của Lý Phỉ trượt ra ngoài, lưng đập mạnh vào tường. Biên tập: Di

Khi chấn động dừng lại, cửa phòng tắm mở ra, vệ sĩ Cảnh Điền căng thẳng nói: “Có tiếng thuốc nổ. Nơi này không an toàn, chúng ta mau rời đi.”

Phòng khách của căn hộ xa hoa có một cửa sổ sát mặt đất, giờ cửa sổ vỡ tung, gió lạnh thổi vào mang theo mùi thuốc súng tràn ngập không gian. Bên trong gian phòng đã hoàn toàn thay đổi, mảnh vỡ của đèn treo rơi khắp nơi. Biên tập: Di

“Anh không sao chứ?” Lý Phỉ ho khan hai tiếng, nhanh chóng lấy khăn mặt thấm nước bịt mũi miệng. Biên tập: Di

“Không bị thương. May mà tôi ngồi trên ghế sofa, thấy rung chấn thì vội ngồi xổm xuống.” Tâm trạng của vệ sĩ còn tệ hơn Lý Phỉ. Giữa trưa ở Hải thành suýt thì gặp tai nạn xe cộ, giờ dựa theo hành trình đến Hoài thành tham gia buổi đấu giá từ thiện tổ chức tại khách sạn Trân Châu, tám giờ bắt đầu. Ai ngờ lại bị khủng bố tập kích.

Quy mô của buổi đấu giá từ thiện này không nhỏ. Có người nổi tiếng trong giới giải trí, có chủ tịch của công ty đã niêm yết, ngay cả thị trưởng của Hoài thành cũng tham dự. Lá gan của tên tội phạm này phải to bằng trời! Biên tập: Di

Trong đầu Lý Phỉ cũng đang suy nghĩ: Vụ nổ này là nhằm vào ai? Biên tập: Di

Nếu là phần tử khủng bố thì đợi đến khi tối từ thiện bắt đầu, khách mời đến đủ, bắt đầu tiến hành đấu giá mới ra tay chẳng phải tốt hơn sao? Biên tập: Di

Cảnh Điền bảo vệ Lý Phỉ ra khỏi phòng, nhanh chóng chạy về phía cửa.

Trên đường đều là khói đặc, không biết là cháy chỗ nào, mà hệ thống báo cháy trong khách sạn không bật lên. Biên tập: Di

“Chờ đã.” Lý Phỉ phát hiện từ hành lang đến cầu thang đều không một bóng người. Không nói đến các vị khách, ngay cả người phục vụ cũng không thấy, việc này không bình thường!

Vệ sĩ do dự, nhỏ giọng nói: “Dean, thật ra gần đây chúng tôi phát hiện có người lén điều tra hành tung của cậu thông qua các thám tử tư. Vì kẻ kia chưa có hành vi nào quá đáng nên người đại diện không cho tôi nói với cậu. Nhưng để đề phòng, lịch trình của cậu lưu trữ trong máy tính công ty sau khi “Con quạ” công chiếu đều là giả. Theo lý, đối phương sẽ không biết cậu muốn đến Hoài thành.” Biên tập: Di

Dean là tên tiếng Anh của Lý Phỉ. Đầu năm nay ngôi sao nào cũng đều có tên tiếng Anh nhưng Lý Phỉ không hề thích cái tên này. Biên tập: Di

Nghe lời Cảnh Điền nói, anh khẽ cau mày nhưng vẫn chưa nói gì.

Rất nhiều người có ân oán với Lý Phỉ, nhưng trong số đó sẽ không có ai ném thuốc nổ lên tầng thượng, hay nói cách khác là làm chuyện điên khùng tương tự vậy. Lý Phỉ tự hỏi cũng thấy không có fan nào điên thế. Biên tập: Di

“Di động mất tín hiệu!” Cảnh Điền căng cứng thẳng. Ngăn được cả tín hiệu, thẳng này đúng là định chơi một vở lớn! Biên tập: Di

Chuyện càng ngày càng lớn, khả năng hướng tới Lý Phỉ ngày càng nhỏ, nhưng đó cũng không phải điều đáng mừng. Biên tập: Di

Cảnh Điền là lính xuất ngũ, là người giải trí truyền thông Tinh Thiên mời từ công ty vệ sĩ chuyên nghiệp đến. Người đại diện của Lý Phỉ không dám tiết kiệm tiền ở khoản này. Trong lòng Cảnh Điền thấy may mắn. Lần này đến buổi đầu giá từ thiện, người đại diện và trợ lý Lâm không đi cùng, nếu không bảo hấn chăm sóc tốt cả ba là rất khó. Biên tập: Di

Dùng tay ra dấu nguy hiểm cho Lý Phỉ, hai người chậm rãi lui về sau hành lang.

Trên tầng có tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện.

“Phòng ở từng tầng đều đã dùng chìa khóa vạn năng mở rồi? Kiểm tra trên dưới khách sạn thêm lần nữa! Không được sợ phiền phức. Hôm nay là ngày bùng nổ chính xác được ghi lại, có khi trong phòng còn có kẻ thức tỉnh khác.” Biên tập: Di

Vì góc độ nên không nghe rõ tiếng người trả lời. Biên tập: Di

Nhanh chóng có người xuất hiện trên tầng này, nhờ khói dày đặc, Lý Phỉ và Cảnh Điền nép sát tường, trốn sau bình hoa. Thấy mấy tên tội phạm còn chưa nhìn về phía này, Cảnh Điền thầm thả lỏng, không phải là phần tử khủng bố được huấn luyện chuyên nghiệp.

Dãy phòng sang trọng, một tầng cũng chỉ có vài gian phòng, bọn tội phạm kiểm tra xong rất nhanh. Tiếng bước chân xa dần, hành lang lại trở về yên tĩnh. Biên tập: Di

Cảnh Điền không khỏi suy nghĩ, mọi người đi đâu cả rồi? Biên tập: Di

Lý Phỉ nhìn căn phòng bên cạnh. Bảng điện tử trên cửa hiển thị xin chờ làm phiền, chuông điện trong phòng khách cũng bị nhấn xuống, điều này cho thấy trong phòng có người. Nhưng khách sạn xảy ra chuyện lớn như thế, vừa rồi lại có người vào kiểm tra, vậy mà sao toàn bộ quá trình đều im ắng không tiếng động? Biên tập: Di

Cửa cầu thang bị khóa trái. Đây là cầu thang thoát hiểm, khi bị khóa lại thì từ hành lang bên này rất khó mở ra. May mà không cháy ở tầng này nên khói đã dần tản đi.

Sợ rằng bọn tội phạm đã chiếm phòng điều khiển, tầng này lại không có WC đơn, phòng chăm sóc khách hàng thì bị khóa. Muốn phá cửa lại sợ phát ra tiếng động quá to, Cảnh Điền đành cùng Lý Phỉ trở lại phòng. Biên tập: Di

Đạp lên mảnh vỡ của bóng đèn, gió lạnh thổi vào phòng làm lòng hai người phát lạnh.

Vì bên ngoài khách sạn cũng không có tiếng động nào. Biên tập: Di

Thời gian cao điểm buổi đêm, tại khách sạn Trân Châu xảy ra vụ nổ lớn như thế, bên ngoài lại không có

âm thanh ồn ào. Không có còi xe cứu thương cũng không có còi xe cảnh sát vang lên, chỉ có tấm rèm cửa rách treo trong góc bay phấp phồng như hồn ma.

Ánh đèn thành phố yên lặng chiếu sáng. Biên tập: Di

“Chú.” Trên cầu Lâm Giang ở phía xa phóng pháo hoa, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời thành phố tĩnh lặng. Biên tập: Di

Cảnh Điền kinh ngạc, hần nhấc điện thoại trong phòng lên, từ ống nghe truyền đến âm báo bận. Biên tập: Di

“Chỗ kia nguy hiểm, đừng bước qua!” Cảnh Điền ngẩn đầu, thấy Lý Phi sắp đi tới chỗ cửa sổ sát đất đã vỡ tung, nhanh chóng ngăn lại. Biên tập: Di

Lý Phi tất nhiên không định mạng mình ra đùa giỡn. Anh dừng bên xô pha đã lật ngược, đứng trong gió lạnh thổi làm mái tóc anh hỗn loạn dán trên trán. Khác với sự kinh nghi của Cảnh Điền, anh cảm thấy thành phố tĩnh lặng này có một mị lực không nói nên lời.

“Chuyện xảy ra cực kỳ bất thường.” Lý Phi thản nhiên nói. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Lý Phi xoay người rời khỏi phòng: “Muốn biết sự thật, chỉ có cách trà trộn vào đám người kia.” Biên tập: Di

“Sẽ rất nguy hiểm.” Cảnh Điền không đồng ý.

“Hệ thống báo cháy không kêu, di động không có tín hiệu, mấy cái camera trong hành lang chưa chắc đã dùng được.” Lý Phi vừa trầm tư, vừa nhìn chăm chăm vào hai căn phòng bên hành lang, “Dù thế nào, chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này trước.”

Sử dụng thang máy quá mạo hiểm, cầu thang lại bị khóa, khi Lý Phi đang nghĩ cách, anh nghe được Cảnh Điền phát ra tiếng kêu. Ngạc nhiên quay lại, chỉ thấy người đàn ông Đông Bắc này đang co giật toàn thân. Biên tập: Di

“Cảnh Điền?” Lý Phi phát hiện tay phải của Cảnh Điền nắm chặt cửa cầu thang khép kín.

Người đàn ông cao một mét tám tư nhanh chóng cuộn người lại, đầu đón ôm đầu rên rỉ, như phát một loại bệnh nào đó. Cùng lúc đó, cánh cửa khép kín phát ra tiếng rắc nhỏ, từ từ mở ra.

Khói trong cầu thang vẫn còn dày đặc, Lý Phỉ đưa tay sờ soạng, nhận ra cánh cửa không có bất kỳ dấu vết bị phá hỏng nào. Biên tập: Di

Những từ ngữ kỳ lạ mới nghe được xuất hiện trong đầu Lý Phỉ: Kẻ thức tỉnh, ngày bùng nổ chính xác được ghi lại...Biên tập: Di

Đại sảnh tầng một của khách sạn Trân Châu. Biên tập: Di

Khách sạn năm sao là cột mốc của Hoài thành, bên trong nguy nga tráng lệ, lúc này lại giống như gặp thảm họa. Ngăn kéo phía trước bị bạo lực mở ra, tiền mặt đều bị cướp sạch, chỉ có mấy đồng tiền xu rơi rớt trên sàn. Biên tập: Di

Bảy tám nam nữ mang bao tay và mũ, trên mặt đeo mặt nạ, đứng phân tán trong đại sảnh. Mỗi người họ trên lưng đeo một cái túi, mang theo các loại vũ khí, dùng ánh mắt mang theo cảnh giác đánh giá lẫn nhau. Biên tập: Di

“Đình.” Cửa thang máy mở ra, hơn mười người mặc đồ đen từ bên trong đi ra, cũng đeo mặt nạ. Trong tay một tên đàn ông cao lớn còn kéo theo người phục vụ (nhà hàng) đang sợ hãi, không ngừng xin tha. Biên tập: Di

“Tôi biết phòng tài vụ của khách sạn ở đâu, tôi biết...” Biên tập: Di

Người phục vụ này còn chưa nói xong, đã bị kéo đến sofa trước đại sảnh.

Được vây xung quanh trong thang máy, gã đàn ông mặc áo khoác đen chậm rãi ngồi lên sofa. Gã cầm một cái máy thô ráp rõ ràng là thiết bị biến đổi giọng nói tự chế, đôi mắt sau mặt nạ nhìn quanh một vòng, vừa lòng gật đầu.

“Đây là lần đầu tiên tôi trực tiếp gặp các vị, trước đây chỉ liên hệ qua Internet. Tôi rất vui khi thấy đa số các vị đều ở trong này, điều này cho thấy chúng ta đều có tố chất của kẻ thức tỉnh, mỗi người đều là...” Biên tập: Di

Nếu Lý Phỉ nghe được tiếng phát ra từ thiết bị biến đổi giọng nói này, anh sẽ nhận ra kẻ này vừa ra lệnh trên cầu thang. Xem ra đây chính là kẻ chủ mưu của vụ nổ, cũng là kẻ đứng đầu đám tội phạm này. Biên tập: Di

“Cậu tên gì?” Gã đàn ông mặc áo khoác đen cúi đầu hỏi người phục vụ.

Người phục vụ sợ đến mức run lên, lắp bắp nói. Ai cũng nhìn ra y đang nói bừa.

Gã đàn ông mặc áo khoác đen lắc đầu, dùng giọng điệu kì quái nói: “Cậu biết không, nói dối chỉ có chết!” Rồi gã lớn tiếng hơn, “Mọi người có ai nghe qua cái tên này chưa?”

Toàn bộ người trong đại sảnh khách sạn lạnh lùng lắc đầu.

“Chưa từng nghe đến, giết đi.” Biên tập: Di

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ làm người phục vụ sợ đến mức cuống quýt gào lên: “Tôi tên là Quang Thịnh! Quang Thịnh!” Biên tập: Di

“À?” Gã đàn ông áo đen thay đổi tư thế ngồi, như đang nhớ đến cái gì đó.

Một người phụ nữ đứng bên suối phun nước giơ tay lên: “Tôi có ấn tượng!”

“Giam lại đã!” Biên tập: Di

Người phục vụ vẻ mặt mờ mịt, hẳn là không hiểu sao có người lại thực sự biết y. Chẳng lẽ trong đám cướp này có đồng nghiệp của y? Hỏi tên để biết y có phải là nhân viên công tác tại khách sạn không? Biên tập: Di

Sự thật, y có nghĩ nát óc cũng không ra. Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen chờ khi nhân viên phục vụ kia bị tha đi, mới hỏi: “Là nhân vật tình tiết?” Biên tập: Di

“Đúng, Quan Thịnh là người dị năng cấp D. Cậu ta là thành viên bên ngoài của “Hắc Uyên”, chưa từng trực tiếp lộ mặt, nghe nói cậu ta chết do ngoài ý muốn. Khi em gái Quan Thịnh mở nhật ký của cậu ta, lúc này mới là giai đoạn mở ra tình tiết “Trung Quốc có một tổ chức người dị năng cực kì lớn”.

“Cấp D... cứ giữ lại trước.” Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Dù rằng khi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, người thành công sống sót đều sẽ thức tỉnh dị năng, nhưng tiềm lực dị năng của mọi người lại khác nhau. Tôi hi vọng các bạn tại Thế giới Bị Từ Bỏ cảm nhận được lực ý nghĩ, kiểm soát được nó. Mọi người đã xem qua sách đều biết, lần đầu bước vào Thế giới Bị Từ Bỏ mà còn chưa thoát ra đã thành công sử dụng lực ý nghĩ, nghĩa là tương lai có khả năng sẽ trở thành người dị năng cấp A.”

Trong đám người phát ra một vài tiếng nghị luận. Biên tập: Di

“Một người dị năng, dù có mạnh cỡ nào cũng không đi được bao xa. Mọi người hãy thử tin tưởng đồng đội,

tin tưởng sức mạnh tập thể. Giữa chúng ta xuất hiện dạng người dị năng như thế nào, nghĩa là chúng ta sống sót trên thế giới này như thế ấy, trở thành người như thế ấy! Là đóng góp cho Hắc Uyển, cũng là thay thế Hắc Uyển!” Gã đàn ông mặc áo khoác đen kích động đề cao tiếng nói, “Đối với những người có năng lực phi thường, tôi chỉ là người phối hợp, người lập mưu. Tôi mong giữa các vị sẽ xuất hiện thủ lĩnh chân chính, có năng lực cấp A, thậm chí cấp S!” Biên tập: Di

Trong đại sảnh khách sạn, ban đầu còn người có chút đề phòng nhưng theo lời nói của người áo đen, ánh mắt dần trở nên nóng bỏng. Biên tập: Di

“Tốt, giờ là lúc đi giải quyết đám người ngây thơ kia. Xem hướng pháo hoa thì chúng đang tập hợp tại cầu Lâm Giang?” Gã đàn ông áo đen đứng lên, cười lạnh nói: “Nhân lúc tình tiết còn chưa bắt đầu, nhân vật tình tiết còn chưa có năng lực, tại Thế giới Bị Từ Bỏ này, chúng ta không sợ gì hết!”

Kể xuyên sách đông thế không biết. Xem ra là ở Trung Quốc có 2 bọn. Một bọn khủng bố tâm thần thích giết người, bọn còn lại không biết có về phe hai Boss không. Mà còn ông Lục Triệu không biết là dạng nào nữa. Không hiểu sao từ đầu đã ghét ông rồi, chắc tại ông cứ đu bám ôm đùi Hoa Hoa nhà Boss Phi.

7. Chương 7: Thức Tỉnh

Một đám người đeo mặt nạ, thân mang sát khí đi ra từ khách sạn Trần Châu hướng đến cầu Lâm Giang. Trong một văn phòng của tòa cao ốc mười hai tầng, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất có vết rạn, Jack tóc đỏ buông kính viễn vọng xuống, cười mỉa: “Mấy tên Trung Quốc này!”

Gã duỗi eo lưng biếng, ba lô bên cạnh đựng đầy đồ hộp và nước uống. Biên tập: Di

“Hacker đã lấy trộm được tin tức trong nhóm bọn chúng. Cái tên thủ lĩnh kia, cũng có chút thủ đoạn đó.” Jack vừa nhai lát khoai tây, vừa lẩm bẩm, “Dùng thuốc nổ tự chế làm tín hiệu liên lạc, đe dọa nhân vật nguyên tác đang trốn dưới bóng đêm trong những góc hẻo lánh của thành phố này. Sợ rằng sẽ phản tác dụng thôi.” Biên tập: Di

Jack lấy ra một chiếc bút, viết vẽ mấy nét chỉ minh họa lên cuốn sổ tùy thân. Trong miệng hắn không ngừng oán giận: “Tác giả thật tùy tiện, tin tức bên Trung Quốc chẳng viết chi tiết gì cả.” Biên tập: Di

Gã lấy bút đỏ gạch đi ngày mừng bảy tháng mười một, sau đó trượt ngòi bút khoanh một vòng tròn quanh ngày mười tám. Biên tập: Di

“Lịch trình của Lý Phi... ngày mười tám có bộ phim phải khởi quay. Hôm nay là sinh nhật một vị đạo diễn nổi tiếng, không hề xuất hiện tại Hoài thành này.” Jack nhớ lại tập hồ sơ lấy từ công ty giải trí truyền thông Tinh Thiên. Biên tập: Di

Trong nguyên tác ghi rõ hai lần thức tỉnh quy mô lớn ở Trung Quốc đều xảy ra ở Hoài thành. Chỉ cần là người có tiềm lực kẻ thức tỉnh đều sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Nghe thì có vẻ lớn lắm nhưng một thành phố hơn trăm vạn dân cư, kẻ thức tỉnh cũng không quá trăm người. Trong đó, số người còn sống sót vẫn là ẩn số. Những người này còn phân tán tại mọi góc ngách trong thành phố này. Muốn tìm được tất cả là một nhiệm vụ bất khả thi.

Mấy người hẹn nhau tụ hội tại khách sạn Trần Châu kia, thực ra đến từ mọi nơi trên toàn quốc. Hôm nay là ngày họ hẹn gặp cũng vì tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Một quyển sách không thể miêu tả chi tiết hết kỳ ngộ của mỗi nhân vật thức tỉnh.

Kể từ bên ngoài muốn đạt được di năng, chỉ có cách đến đúng ngày. Biên tập: Di

Cất sổ ghi vào túi, Jack tóc đỏ nhìn vài bóng người đi xa, thấy tiếc nuối: “Nếu Trung Quốc không quản lý súng ống nghiêm ngặt vậy thì...” Biên tập: Di

Độ máu me thảm thiết đêm nay sẽ tăng lên một bậc. Biên tập: Di

Nội bộ của Trung Quốc càng tổn thất nghiêm trọng, bọn họ càng có lợi.

“Cái gì?” Biên tập: Di

Trong lúc vô tình, Jack phát hiện bên cửa sổ cầu thang tầng mười bốn của khách sạn Trần Châu có bóng người qua lại. Biên tập: Di

Gã nhanh chóng cầm lấy kính viễn vọng. Đèn cầu thang không biết bị ai tắt, Jack chỉ nhìn thấy một bóng người dựa lên cửa sổ, trông giống như dìu ai đó đi, tựa vào rất gần.

Theo lý, muốn nhận ra người nào là rất khó. Nhưng bóng người vừa lướt qua này, Jack từ khi bắt đầu đã nhìn thấy ảnh chụp vô số lần, còn bám đuôi vài lần. Giờ đây phải nói là gã đã có kỹ năng của chó săn giới giải trí lâu năm, chỉ cần nhìn nửa khuôn mặt là có được đáp án.

“Lý Phi?” Biên tập: Di

Sao anh ta lại ở đây? Jack giật mình, tay cầm kính viễn vọng run rẩy.

Lý Phi như nhận ra điều gì, bỗng quay đầu nhìn về phía này. Biên tập: Di

Qua kính viễn vọng nhìn thấy đôi mắt kia, Jack lùi ba bước theo bản năng. Dán người lên vách tường phòng, thuận tay tắt đèn, kéo ba lô dưới chân, không quay đầu lại mà xông ra ngoài. Biên tập: Di

Gã phản ứng quá nhanh, Lý Phỉ chỉ kịp nhìn thấy cửa sổ trên tầng đối diện có bóng người chợt lóe, sau đó đèn tắt. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Cách xa như vậy, trong tay Lý Phỉ lại không có kính viễn vọng. Anh chỉ thấy được bóng dáng, còn mặt mũi thì không thấy được. Đối phương tắt đèn, thà để lộ “nơi này có người sống” “ở đây rình coi” cũng phải chạy trốn, làm Lý Phỉ ngây ra vài giây. Biên tập: Di

Trên tay nặng thêm, Lý Phỉ đang dìu Cảnh Điền chống đỡ không nổi, lắc lư khụy xuống.

Lý Phỉ tuy đi đâu cũng mang theo vệ sĩ nhưng đây là do yêu cầu công việc. Mỗi tháng đều nhận được thư đe dọa, kẻ bám đuôi vô số, vị ảnh đế này còn có lần bị fan kéo rách cổ áo sơ mi. Lý Phỉ cũng không phải mấy cậu trai bề ngoài gái tính chạy tám trăm mét là xỉu. NỮ DÌU NỮ DỪNG Cảnh Điền xuống tầng, đối với anh không phải vấn đề. Biên tập: Di

Điều khiến anh đau đầu là tình trạng của Cảnh Điền. Biên tập: Di

Mắt thường có thể thấy gân xanh nổi trên trán Cảnh Điền. Vừa rồi nếu không phải Lý Phỉ ngăn lại, Cảnh Điền đã ôm đầu đâm vào tường rồi, có thể thấy hấn đau đến mức nào.

Khi bọn tội phạm rời khỏi khách sạn tạo ra động tĩnh rất lớn, Lý Phỉ đứng bên cửa sổ trên cầu thang cũng thấy được. Biên tập: Di

Đối diện xuất hiện kẻ giám sát khiến cho Lý Phỉ thấy nghi hoặc trong lòng: Kẻ cướp mang mặt nạ kiểm tra từng tầng, như sợ người khác thấy mặt. Điều này cho thấy bọn chúng chưa từng gặp qua nhau nên không tin tưởng nhau, nhưng tên ở tòa nhà đối diện đang sợ cái gì?

Tim của Jack tốc đỏ như muốn vọt ra từ cổ họng. Biên tập: Di

Gã không dám đi xa. Tuy từng có ý định giết chết ảnh đế Lý Phỉ nhưng đó là ở thế giới hiện thực khi tình tiết chưa bắt đầu. Biên tập: Di

Gã không dám chống lại Lý Phỉ ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Tại thế giới quỷ quái này, uy lực di năng so với hiện thực lớn hơn gấp mười lần mà nguy hiểm sẽ trực tiếp kích thích Lý Phỉ thức tỉnh dị năng. Lý Phỉ là người dị năng cấp S, muốn giết chết anh ta phải lên kế hoạch trước hoặc nghĩ cách khiến anh ta không có được dị năng. Biên tập: Di

Không phải là người dị năng cấp S mà có ý đánh Lý Phỉ thì chỉ có con đường chết.

Đây là bài học thấm máu và nước mắt của các vai phụ trong nguyên tác chết hết lượt này đến lượt khác. Biên tập: Di

“F*ck!” Jack chạy ra từ sau tòa nhà, trong lòng phiền não. Rõ ràng Lý Phỉ không bị cuốn vào vụ tai nạn giao thông, lịch trình của anh ta cũng không có việc đến Hoài thành, sao người lại xuất hiện trong này? Biên tập: Di

Chẳng lẽ đây là do tình tiết giở chứng? Biên tập: Di

Trong nguyên tác, lúc này Lý Phỉ còn đang nằm trong bệnh viện kìa. Thức tỉnh quy mô lớn ở Hoài thành nửa xu cũng không liên quan tới anh ta.

Jack chảy mồ hôi lạnh đầy đầu. Làm hỏng nhiệm vụ, về nước bị đồng bọn chê cười là chuyện nhỏ nhưng Lý Phỉ là nhân vật phản diện có phân lượng lớn trong nguyên tác, anh ta mà sống thì rất nhiều nhân vật sẽ phải chết. Biên tập: Di

“Àm!” Biên tập: Di

Từ khách sạn Trân Châu phát ra tiếng nổ lớn. Biên tập: Di

Cổ Jack cứng lại, từ từ quay đầu nhìn tầng lầu bị lửa bao phủ. Biên tập: Di

Vụ nổ lần này xảy ra ở tầng một. Có vẻ là đám tội phạm đeo mặt nạ kia trộm tiền, nên muốn đặt thuốc nổ, phá hủy dấu vết chúng để lại tại đại sảnh của khách sạn.

Tuy thời gian ngưng lại ở Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng nếu muốn mạnh tay kích hoạt kim đồng hồ cũng được. Đảo ngược đồng hồ cát, hay khởi động đồng hồ đếm ngược đều không là gì. Vì thứ ngưng lại là thời gian, sự dụng vật chết chẳng có nghĩa lý gì. Biên tập: Di

Ở Trung Quốc, ngay cả tàu điện ngầm cũng kiểm tra gắt gao. Loại đồ như thuốc nổ càng khó mang theo, Jack không ngờ bọn chúng lại chuẩn bị nhiều như vậy. Biên tập: Di

Ánh lửa ngập trời, áp lực không khí hất bay tất cả đồ đạc ở tầng hai khách sạn. Đi theo đường ống dẫn khí, những vụ nổ liên tiếp theo sau lan đến càng nhiều tầng.

Về mặt Jack đại ra, từ từ đưa tay lên che mặt đau đớn. Nếu ở trong khách sạn Trân Châu là kẻ khác, gã tin tên kia chết là cái chắc, nhưng trong đó là Lý Phỉ! Lý Phỉ!

Trong nguyên tác, người này là vì gặp tai nạn giao thông mà thức tỉnh dị năng...

Lửa lớn bao lấy toàn bộ mười tầng của khách sạn Trân Châu, nhưng không có khói thoát ra. Tiếng nổ mạnh bỗng im bật, như cảnh vụ nổ trong phim bị dừng lại, chỉ có áp lực đẩy lửa lớn bốc lên trong im lặng, từ từng tầng khách sạn bốc ra. Biên tập: Di

Chúng chen ép lên nhau, tạo thành một hình thù dữ tợn. Biên tập: Di

Khí nóng và bụi đất tạo thành một hình thù quái dị, chúng nó vẩn vơ. Trong mắt con người, chúng như Ác Ma không tồn tại trên thế gian, mà những con Ác Ma này bị một sức mạnh to lớn xua đuổi đi, vây quanh nơi gần khách sạn. Biên tập: Di

Con người màu nâu của Jack co rút, gã vắt chân lên cổ mà chạy. Biên tập: Di

Ánh lửa thấp sáng nửa bầu trời, tiếng động quá lớn làm cho ông Trình ngồi trong phòng khám cũng phát hiện ra. Rèm cửa bị thổi bay, ông giật mình ngã ngửa về phía sau.

Giản Hoa vẽ mặt phức tạp nhìn về phía khách sạn Trân Châu. Biên tập: Di

Dưới trời đêm, nó như một cây đuốc đảo ngược. Giản Hoa cảm thấy lực ý nghĩ của mình đang không chịu kiểm soát mà bùng nổ. Như một con sư tử bị loài mãnh thú khác làm thức giấc, vội vàng muốn phát ra tiếng gầm tức giận. Biên tập: Di

Đồ vật bên trong phòng khám đều âm âm rung động. Biên tập: Di

“Ngồi xổm xuống mau!” Ông Trình sợ đến mức muốn kéo Giản Hoa trốn sau tủ.

Thấy ánh lửa của vụ nổ mà còn đứng bên cửa sổ là hành động cực kỳ nguy hiểm. Sóng xung kích gây ra bởi vụ nổ còn nhanh hơn âm thanh, nó phá vỡ cửa kính, mảnh vỡ như hàng ngàn viên đạn bay qua đây. Biên tập: Di

Nhưng chỉ vừa chạm tới Giản Hoa, ông Trình đã cảm thấy đau đầu dữ dội, trong đầu hoảng loạn không kịp trốn. Bỗng, cái tủ của ông oành một tiếng lướt đến, chặn kín cửa sổ.

Lý trí của Giản Hoa nhanh chóng thức tỉnh, mạnh mẽ áp chế dị năng dao động. Cậu chạy qua bên cạnh ông Trình. Biên tập: Di

Sức mạnh kia, trong khách sạn Trân Châu có một sức mạnh đang chậm rãi thức tỉnh. Giản Hoa cảm thấy tốc độ máu của chính mình lưu động bất thường, như muốn cảm nhận sự tồn tại kia, muốn nhìn rõ xem đó là thứ gì. Biên tập: Di

Ông Trình đau đớn thét lên kéo lại tâm trí hoảng hốt của Giản Hoa. Biên tập: Di

Ông chảy ra rất nhiều mồ hôi, bàn tay nắm chặt Giản Hoa như vừa ngâm dưới nước. Giản Hoa vội vàng xem tình hình ông Trình, không để ý cảm giác hô ứng của dị năng với sức mạnh từ phương xa kia nữa. Biên tập: Di

Trong thành phố này, kẻ thức tỉnh hoảng hốt chạy trốn như họ, nhóm người tụ tập trên cầu Lâm Giang, và cả đám côn đồ đeo mặt nạ, thân mang sát khí đang chuẩn bị lao lên cầu Lâm Giang, đều kinh ngạc nhìn về ánh lửa tĩnh lặng phía xa, nơi khách sạn Trân Châu.

Từng vòng lửa lớn cuộn lên, xông thẳng lên trời. Biên tập: Di

Năm mươi tám tầng khách sạn Trân Châu, vừa giống như tòa tháp bị lửa Ác Ma đến từ Địa Ngục chiếm giữ, lại giống như ánh lửa chiếu rọi khiến tất cả bọn Ác Ma hiện hình. Chúng hoảng hốt chạy trốn nhưng lại bị trói buộc xung quanh tòa tháp. Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen đi đầu kịp phản ứng, gã ngay cả máy biến đổi giọng cũng quên lấy, kêu lên sợ hãi: “Hồng rồi! Là người dị năng cấp cao thức tỉnh!”

Mọi người đều phát run, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng, có người đầu óc vẫn còn hoạt động, nghĩ cực nhanh: Thuốc nổ ở khách sạn Trân Châu là bọn họ đặt, nhưng đã kiểm tra là không có ai rồi. Người dị năng cấp cao kia đến từ đâu? Biên tập: Di

“Chạy mau! Thức tỉnh sẽ phá vỡ cân bằng, Thế giới Bị Từ Bỏ sắp biến mất!”

Nhóm côn đồ đeo mặt nạ cầm đao lập tức giải tán. Chúng chạy đến những ngã rẽ khác nhau, tự tìm chỗ ẩn nấp phù hợp, đem mặt nạ hung khí và bao tay giấu kỹ. Biên tập: Di

Ngọn lửa xung quanh khách sạn Trân Châu vụt sáng, rồi lại như bong bóng vỡ nát biến thành ánh sáng rực rỡ, đồng thời bị sức mạnh khổng lồ nuốt hết, chỉ để lại bức tường bị lửa thiêu đen ngoài khách sạn. Biên tập: Di

Tòa nhà không sụp đổ, thảm họa hủy diệt biến mất vô hình. Biên tập: Di

Bằng mắt thường có thể thấy sóng sức mạnh, lấy khách sạn Trân Châu làm trung tâm, lan rộng ra toàn thành phố. Biên tập: Di

Người đi bộ lại xuất hiện trên ngã tư, bắt đầu đi lại ngay giây sau đó, thành phố ồn ã lại trở về.

“A!” Biên tập: Di

Mọi người kinh hoàng, sao mới trong chớp mắt, khách sạn Trân Châu lại biến thành màu đen? Mảnh vụn pha lê và trang sức vỡ nát rải rác trên ngã tư đường.

Tiếp tân của khách sạn ngã ngồi trên đồng hồ nát. Biên tập: Di

Rác rưởi và khói đen tràn ngập đại sảnh, không nhắc đến bàn làm việc của cô, ngay cả trần nhà cũng biến mất.

8. Chương 8: Mắt Quỷ

Tiếng cảnh báo đến muộn, vang vọng khắp các tầng. Biên tập: Di

May là thiết bị phun nước vẫn còn hoạt động, nhanh chóng dập tắt lửa tồn dư.

Người xem náo nhiệt tụ tập đầy bên ngoài khách sạn Trân Châu. Xe cứu thương, xe cứu hỏa rú còi chạy đến, cuối cùng khiêng ra người bỗng nhiên bị vụn pha lê đâm đầy mình thương tích hay người đang đứng tự nhiên bị gãy chân. Biên tập: Di

Ai cũng nói không biết chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

Trên cầu thang, Cảnh Điền hoảng hốt đứng dậy, cơn đau như muốn nổ tung đầu đã biến mất. Hắn nhớ lúc ấy mình định thử mở cửa, không biết làm cách nào mà cửa chống cháy trực tiếp mở ra. Hắn bỗng nhận ra hình như mình có khả năng lấy vật từ xa trong thần thoại?

Ánh mắt hắn dừng trên chốt cửa đóng kín của cầu thang tầng một. “Cạch” một tiếng cửa cầu thang tự động mở. Biên tập: Di

Cảnh Điền kinh ngạc theo bản năng lùi về sau một bước. Biên tập: Di

“Đây là mình làm sao?” Cảnh Điền không dám tin nhìn hai tay mình. Biên tập: Di

“...”Biên tập: Di

Sắc mặt Lý Phỉ tái nhợt, đôi mắt khép hờ, hai dòng máu theo khóe mắt chảy xuống.

Cảnh Điền mơ hồ nhớ mình được dìu xuống, sau đó thì không biết gì cả. Sóng nhiệt liên tiếp xuất hiện làm hắn toàn thân khó chịu, đầu cũng đau đến mức mồ hôi lạnh chảy thành dòng. Hiện tại, hắn thấy Lý Phỉ ngồi dựa trên lan can cầu thang, khóe mắt rỉ máu, cũng mặc kệ năng lực kỳ lạ của chính mình. Biên tập: Di

“Tôi không sao.” Biên tập: Di

Lý Phỉ mở mắt. Tâm trạng của anh lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Sức mạnh hủy diệt của vụ nổ và lửa lớn đang tuần hoàn trong cơ thể anh.

Chúng vô hình, chỉ có thể dùng ý thức cảm nhận được sự tồn tại của chúng. Lý Phỉ nhắm mắt lại, có thể thấy trong người Cảnh Điền cũng có loại sức mạnh này, nhưng chỉ tập trung ở trong não, màu sắc cũng đã nhạt đi ít nhiều.

“Mất tôi chắc là chịu ảnh hưởng của vụ nổ... Tình hình của chúng ta, không cần đi bệnh viện.” Biên tập: Di

Nửa câu sau của Lý Phỉ khiến vẻ mặt Cảnh Điền thêm căng thẳng. Hắn không biết là vì Lý Phỉ cũng có sức mạnh giống hắn hay vì anh bị thương nên không muốn phóng viên tại hiện trường chụp được. Biên tập: Di

Cảnh Điền lấy áo khoác che đầu anh, đỡ Lý Phỉ xuống tầng, lên vào đám người đang kinh hoàng chạy ra ngoài khách sạn. Biên tập: Di

Kết quả, động tác của họ vẫn chậm hơn một bước, hiện trường đã bị cảnh sát phong tỏa.

Đêm nay khách sạn Trân Châu đáng nhẽ ra sẽ tổ chức buổi đấu giá từ thiện, có các quan chức chính phủ tham dự, nên công tác bảo vệ rất nghiêm ngặt. Khi thời gian ngưng lại, đám tội phạm mới mang thuốc nổ vào, điều này ai cũng không biết. Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhân viên tuần tra của khách sạn lập tức gọi cảnh sát tiếp viện. Biên tập: Di

“Ai cũng không được rời khách sạn, người bị thương sẽ do nhân viên y tế tiếp nhận.”

Nhân viên cảnh sát tiếp nhận hiện trường, cẩn thận bảo vệ hiện trường vụ nổ.

Mọi người hoảng sợ tụ tập tại nhà hàng ở tầng ba, trong lòng oán thâm. Biên tập: Di

“Tên, chứng minh thư, nếu không có thì nói ra số phòng trước.” Nhân viên phụ trách kiểm tra thấy Cảnh Điền và Lý Phỉ không mặc đồng phục của khách sạn, Cảnh Điền lại có khí chất mạnh bạo, nhìn không giống dân thường, liền cảnh giác truy hỏi. Biên tập: Di

Lý Phỉ lấy áo khoác che mặt ra, rất phối hợp nói ra số phòng. Biên tập: Di

Việc này không làm giả được, thông tin khách hàng đều đăng trên mạng nội bộ của khách sạn, dễ dàng xác minh. Cảnh sát thấy trên mặt Lý Phỉ đầy máu, lập tức hỏi anh có cần đi bệnh viện không. Biên tập: Di

“Không sao, tôi chỉ bị trầy da thôi.” Lý Phỉ lơ đãng nói.

Lục đục có khách được đưa tới nhà hàng, trong lòng tức giận nên cũng không phối hợp như Lý Phỉ. Bị truy hỏi liền nổi giận lớn tiếng: “Anh không biết tôi là ai sao? Tôi là Tiêu Nhã Cầm, chẳng lẽ tôi là ăn trộm?” Biên tập: Di

Đây là một người phụ nữ đang che cánh tay bị thương, trên váy còn dính máu và tro bụi, giày bị gãy gót, chỉ đành khập khiễng bước đi. Biên tập: Di

Lý Phỉ nghe thấy tiếng hơi nghiêng đầu, Cảnh Điền hiểu nhầm ý anh, đứng bên xấu hổ giải thích: “Chuyện này tôi cũng không biết, người đại diện chưa nói gì cả.”

Tiêu Nhã Cầm cũng là một diễn viên trong nước, nhưng đối với Lý Phỉ, cô ả cực kỳ phiền phức. Nhiều năm trước, khi Tiêu Nhã Cầm mới ra mắt, ả đã cố tạo tin đồn với Lý Phỉ. Gần đây, sự nghiệp xuống dốc, độ hot không đủ, ả lại đem “chuyện cũ” đào ra, trên tiết mục giải trí còn công khai đối tượng kết hôn tương lai giống như Lý Phỉ là được.

Đúng lúc đó “Con quạ” đang chuẩn bị công chiếu, vì có ý định tuyên truyền, công giải trí truyền thông Tinh Thiên không áp dụng chính sách can thiệp. Tiêu Nhã Cầm cũng rất cao tay, biểu hiện tích cực mà cũng không bịa đặt chứng cứ hèn hò xác thực gì đó, nên nếu Lý Phỉ đứng ra phủ nhận, sẽ giống như đang cố thoát thân.

Giờ tiệc từ thiện không diễn ra được cũng tốt, nếu không lại bị “đóng khung”, ảnh chụp bị quăng lên mạng hâm nóng. Biên tập: Di

Là ngôi sao ở dưới ánh hào quang, loại người như Tiêu Nhã Cầm dễ sinh ra ảo tưởng là toàn bộ người Trung Quốc dưới bốn mươi tuổi đều phải biết cô ả. Biên tập: Di

Chuyện trong giới giải trí, có một số người ngay cả nửa chữ cũng không nghe qua, bề ngoài ảnh hậu ảnh đế tròn méo thế nào họ cũng không biết. Nhưng cản trở người thi hành công vụ, thì còn phải bị đưa đi kiểm tra lại lần nữa. Biên tập: Di

Tiêu Nhã Cầm khó chịu. Không biết sao ánh mắt cô ả vừa đảo qua đã nhìn thấy Lý Phỉ đang định trốn, mắt ả sáng lên: “Lý Phỉ! Giấy chứng nhận của em để ở trong phòng, mau giúp em xác nhận thân phận.” Biên tập: Di

Chỉ có việc báo số phòng mà Tiêu Nhã Cầm làm như mình bị bắt nạt ghê lắm.

Chưa kể đến giọng điệu của cô ả, như kiểu ả cùng Lý Phỉ đến khách sạn thuê phòng không bằng... Biên tập: Di

Nhân viên kiểm tra không biết Tiêu Nhã Cầm, nhưng người khác trong phòng lại có biết. Ánh mắt họ đều

hướng tới chỗ Lý Phỉ, trong tình hình hỗn loạn còn không quên tám chuyện, phải nói là mọi người đều yêu náo nhiệt. Biên tập: Di

Lúc này, tất nhiên là Cảnh Điền phải đóng người xấu, hắn cộc cần nói: “Cô Tiêu, Dean vừa bị đụng đầu, giờ cậu ấy đang choáng váng đầu óc. Cô tự đi xác minh số phòng là được.”

Tiêu Nhã Cầm cực kỳ ngạc nhiên, như không dám tin Lý Phỉ dám mặc kệ cô ả.

Trong đám người có tiếng khê bán tàn, có người đã dùng ánh mắt nhìn Lý Phỉ như là “tên cặn bã”. Chỉ có người đến dự tiệc từ thiện tối nay mới cảm thấy lời đó là có ý khác.

Thật ra Tiêu Nhã Cầm chưa nói gì cả, cũng không nói xấu Lý Phỉ, tất cả là do đám người vây xem tự tưởng tượng. Trước giờ, ả tạo tin đồn đều dùng thủ đoạn này. Nói cách khác, kỹ năng diễn xuất của ả xem như cực kỳ xuất sắc, ít ra về mặt ả lúc này cũng làm người ta liên tưởng đến đủ loại chuyện. Biên tập: Di

Cảnh Điền không phải đương sự còn thấy ngực khó chịu. Hắn thấy có người trộm dùng di động quay chụp, nhưng vì góc độ mà không nhìn tới mặt Lý Phỉ, Tiêu Nhã Cầm lại không lo bị chụp nên Cảnh Điền cũng chẳng ngăn cản. Biên tập: Di

Kiểm tra xong, Tiêu Nhã Cầm giả vờ cô đơn, khắp khiêng đi qua chỗ Lý Phỉ, định đứng cạnh anh lại do dự, vừa đi vài bước lại “diễn sâu”.

Mặt Cảnh Điền cứng lại, nghe người bên cạnh thì thầm “Không phong độ gì cả, dù có không quen, thấy người ta bị thương cũng phải qua dịu chứ”, “Còn nhắm mắt coi như không thấy”. Trong lòng Cảnh Điền như dãi sông lấp biển, chỉ có thể tức giận trừng Tiêu Nhã Cầm, oán giận trợ lý của cô ả không biết chết chỗ nào. Biên tập: Di

Lý Phỉ không có tâm trạng để ý chuyện xung quanh. Mỗi lần anh hô hấp đều có thể cảm nhận sức mạnh kia dậy sóng. Biên tập: Di

Thức tỉnh dị năng như một cơn ác mộng. Anh tận mắt nhìn thấy ngọn lửa xông tới, sau đó mọi vật đều chậm lại, ngọn lửa bốc ra ngoài tòa nhà, tụ tập bên ngoài khách sạn, sáng đến lóa mắt. Biên tập: Di

Một giây kia, Lý Phỉ hốt hoảng thấy cột lửa chọc trời xung quanh khách sạn Trân Châu là sức mạnh của anh, là một phận chịu sự kiểm soát của ý chí.

Anh như bị mê hoặc trong sức mạnh tốt cùng, trầm mình vào sâu trong năng lượng. Nếu không có sự tự chủ mạnh mẽ, phòng tuyến cuối cùng bảo vệ lý trí, không biết khách sạn Trân Châu giờ còn tồn tại không. Biên tập: Di

Lúc ấy, còn có một hơi thở hắc ám từ phương xa truyền tới kích thích Lý Phỉ thanh tỉnh.

Hơi thở như cửa cự long đang ngủ đông trong vực sâu, mở to mắt, tức giận nhìn chăm chăm hướng này...Biên tập: Di

“Ừm.” Lý Phi bóp trán. Hơi thở cổ xưa kia như tượng trưng cho dao động sức mạnh, khiến anh cảm thấy rất bất an, sức mạnh trong cơ thể cứ hưng phấn mà nhảy nhót.

Muốn cắn xé, muốn chinh phục, muốn chiến thắng triệt để chủ nhân của hơi thở kia. Một khối lãnh địa nhỏ nhỏ, mà có tận hai cự thú thức tỉnh, tất nhiên là sẽ có một màn tranh đấu.

Lúc này cô Tiêu Nhã Cầm thích diễn sâu kia và đám người xem trò vui đều thấy Lý Phi đang cau mày bỗng ngã xuống, hai dòng máu từ khóe mắt anh chảy ra.

“A!”

“Bác sĩ đâu, tới đây mau!”

Trong tiếng thét chói tai, Lý Phi “nhìn” thấy rõ tất cả xung quanh.

Tầm mắt anh giờ có thể nhìn xa hơn rất nhiều. Anh có thể nhìn thấy bóng dáng đồ vật trong hộp thuốc mà nhân viên y tế đang hốt hoảng chạy tới xách trong tay, còn cả bóng ma trong xương cốt con người.

Trong nhà hàng, trừ anh và Cảnh Điều, tất cả những người khác đều chỉ là đen trắng, trên người không có hơi thở.

Khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, Jack tóc đỏ đã chạy qua ba con phố.

Hắn không dừng lại lấy hơi mà lập tức chui vào một nhà hàng Starbuck ven đường. Hắn chọn bữa một ly đồ uống rồi lui vào góc, làm bộ như không có việc gì lấy đi động ra tra mạng.

Trời, còn phải trèo tường mới vào được trang web nước ngoài.

Gửi một email đánh dấu là khẩn cấp, Jack kéo tóc mình, ảo não vô cùng.

Lý Phi không chỉ là người dị năng cấp S mà hắn còn có một đôi mắt quý. Đó là năng lực sau khi thức tỉnh, dù nguy trang cách nào trước mặt Lý Phi đều không có hiệu quả.

Sau khi nguyên tác nổi tiếng, rất nhiều người mê sách tập hợp cùng một chỗ, ở trên mạng tranh luận xem

làm cách nào đối phó nhân vật trong sách, làm cách nào chạy thoát trước mắt người dị năng có sức mạnh phi nhân loại.

Đến phiên Lý Phỉ thì chỉ có một điểm yếu.

Không để anh ta nhìn thấy, không để anh ta nhìn thấy, không để anh ta nhìn thấy – chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Cho nên vừa rồi khi Jack qua kính viễn vọng nhìn thấy Lý Phỉ ở cầu thang tầng mười bốn khách sạn Trân Châu, phản ứng đầu tiên là lui bước tắt đèn đóng cửa, có chết cũng không dám để Lý Phỉ nhìn thấy hắn.

Làm xong, Jack mới nhớ ra Lý Phỉ chưa thức tỉnh, hoàn toàn nhìn không thấy...

Nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm đâu! Trước khi tình tiết bắt đầu còn dễ nói, chứ Thế giới Bị Từ Bỏ là thiên đường của người dị năng. Ở đây, họ có thể phát huy sức mạnh lớn nhất, chỉ cần là kẻ xuyên sách có đầu óc đều sẽ không mạo hiểm như vậy.

Jack chạy đến Hoài thành là muốn đến Thế giới Bị Tự Bỏ để trở thành người dị năng.

Giờ thì không được. Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, hắn trở về thế giới thực cũng không có được dấu hiệu dị năng. Không ngờ lại còn phát hiện ra Lý Phỉ thức tỉnh ở trong này, động tĩnh còn lớn hơn so với trong nguyên tác.

Jack ôm đầu rên rỉ, hắn cảm thấy nếu mình cứ về nước như vậy, chắc chắn sẽ bị đồng bọn đánh cho bẹp tường.

Di động kêu “Tinh” một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn mới.

Jack nhanh chóng cầm di động, nhấn nút đọc.

Một tin đến từ bên kia Đại Tây Dương, số lượng từ không nhiều nhưng lại khiến Jack trợn mắt há mồm, mồ hôi trên chảy thành dòng.

Đại ý của tin nhắn là, qua nhiều lần nghiên cứu, họ cho rằng hai lần thức tỉnh lớn ở Hoài thành có liên quan đến người dị năng Trung Quốc cấp S. Trong nguyên tác, Lý Phỉ lại không xuất hiện ở Hoài thành. Nói cách khác, trừ Lý Phỉ, trong thành phố này còn có thể ẩn giấu một người dị năng cấp S tương lai nữa.

Cấp S đâu phải cải thảo, ở trên đường nhất được cả bó.

Trong một thời gian dài, người trong sách và người mê sách bên ngoài đều cho rằng Trung Quốc chỉ có một

người dị năng cấp S, đó chính là Lý Phỉ.

Loại trừ Lý Phỉ thì chỉ còn Boss chân chính thâm tàng bất lộ của tổ chức “Hắc Uyển”...

Giản Hoa là Boss cuối chắc ai cũng nhận ra rồi...

9. Chương 9: Hẹn Gặp Mặt

“Hắt xì!” Trong gió lạnh, Giản Hoa đứng xoa mũi, kéo áo khoác bọc kín người. Biên tập: Di

Vừa nãy trong phòng khám cực kỳ hỗn loạn. Ai cũng không biết sao ngăn tử tự dừng lại chạy đến trước cửa sổ. Khi thấy ông Trình đang chui dưới gầm bàn, hộ sĩ cũng nhanh chân chạy vào giúp đỡ. Biên tập: Di

Về mặt ông Trình vẫn mờ mịt, như chưa lấy lại tinh thần từ trong tai nạn. Biên tập: Di

Giản Hoa cầm lấy thuốc của mình, cực kỳ không nghĩa khí mà thừa dịp rối loạn chuồn đi. Cậu không phải không muốn nói thay ông Trình, cơ mà một lời nói dối lại sinh ra hàng loạt lời nói dối khác. Việc này vẫn để ông Trình tự mình xử lý đi. Biên tập: Di

Xa xa có tiếng còi xe cứu thương và xe cảnh sát. Biên tập: Di

Giản Hoa chần chờ vài giây rồi lại nhấc chân đi tới chỗ kia. Biên tập: Di

Nơi xảy ra sự việc đã bị vài vòng người bao vây. Ông chủ cửa hàng linh kiện ở bên đường, đang dùng phương ngữ Hoài thành lớn tiếng nói: “Cái gì cũng không thấy, tự nhiên lại có người nằm ở đây, chết.” Biên tập: Di

Xe đạp leo núi dính máu nằm bên cạnh, vì bị người liên tục dẫm đạp mà cong vẹo, còn đè một ba lô đồ ăn rất nặng ở dưới. Biên tập: Di

Người chết còn rất trẻ, trông như sinh viên. Biên tập: Di

Mới đó cậu ta còn nói chuyện với Giản Hoa, nếu không bị Lục Triệu đánh ngất. Ít ra lúc thấy đám côn đồ đeo mặt nạ, người trẻ tuổi còn có cơ hội chạy trốn. Biên tập: Di

“Mùi gì vậy, mọi người ngửi thấy không?” Người qua đường nhìn quanh bốn phía.

Gió thổi mùi thuốc súng, xe cảnh sát chạy đến khách sạn Trân Châu ở trung tâm thành phố càng nhiều. Đêm nay đã được xác định là một đêm không yên bình. Biên tập: Di

Giản Hoa lặng lẽ xoay người, lần nữa hòa vào màn đêm. Biên tập: Di

Trong tiểu khu không có chuyện lạ gì, mùi đồ ăn truyền ra từ cửa sổ mỗi nhà. Khi người đi làm mới bước chân về nhà, Giản Hoa cũng đang mở khóa cửa. Cậu nghe được radio nhà bên đang thông báo tình hình giao thông: "... khách sạn Trân Châu xảy ra hỏa hoạn. Hai con đường gần đó đã bị phong tỏa toàn bộ, mong các vị tài xế chú ý." Biên tập: Di

Lòng ham muốn đi khách sạn Trân Châu bị áp chế nay lại được khơi dậy. Giản Hoa nhú mày, đóng rầm cửa, ném chìa khóa lên bàn trà, dựa vào sofa, mệt mỏi xuất thần.

Thời gian ngưng lại lần này tạo ra động tĩnh quá lớn. Biên tập: Di

Giản Hoa không nghĩ mấy tên côn đồ kia có thể không để lại dấu vết gì. Một khi cảnh sát điều tra ra manh mối, nhất định sẽ tìm được thủ phạm. Cậu có thể đi vào vùng thời gian ngưng lại nên chắc cũng bị kéo vào. Biên tập: Di

Lòng hiếu kỳ sẽ giết chết người. Biên tập: Di

Tuy trong đầu có âm thanh kêu gọi Giản Hoa đi khách sạn Trân Châu, lý trí còn nói với cậu phải biết đầu đuôi sự việc để tìm ra sự thật. Nhưng Giản Hoa mặc kệ, tùy cho cơn mệt mỏi nuốt lấy mình. Biên tập: Di

Tối nay, cậu không ngủ yên được. Biên tập: Di

Trong mơ là thành phố tĩnh lặng, thế giới cô độc, có đôi mắt theo dõi cậu trong bóng tối.

Khi cậu quay mạnh lại, nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt đỏ tươi kia – một cự thú tạo thành từ hỏa diễm (lửa), chiếm cứ bóng đêm, lạnh lẽo trừng Giản Hoa.

Ánh mắt đó là đánh giá, là uy hiếp, là tàn bạo và hứng thú. Biên tập: Di

Hung thú mang ý khiêu chiến, tự phô bày sự cường đại của mình, ham muốn một trận cận chiến sáng khoái. Biên tập: Di

Giản Hoa lui về sau một bước, lại ẩn mình trong bóng đêm. Cậu thấy cổ họng ngứa ngáy, cảm giác ham muốn khó nhịn. Cậu đứng yên nhìn chằm chằm thân hình mạnh mẽ của hỏa diễm hung thú, muốn... muốn một hơi nuốt chửng đối phương! Biên tập: Di

Ham muốn chiến đấu với kẻ xâm nhập, muốn ăn sống nuốt tươi của kẻ bảo vệ lãnh địa.

Chúng nhìn chăm chăm đối phương, thử thăm dò mà hưng phấn. Chúng nó chờ cuộc chiến sắp đến, cuộc chiến mang theo đau đớn, lại kích động vì quả ngọt mà đau đớn mang đến.

Đến đi. Biên tập: Di

Đến đi, ta chờ mi ở đây! Biên tập: Di

“A!” Giản Hoa bật dậy từ trên giường, mồ hôi lạnh đầy người. Biên tập: Di

Cậu không nhớ mình mơ thấy cái gì, chỉ nhớ rõ cảm giác sờn tóc gáy khi bị uy hiếp. Áp lực như bao phủ bầu trời, nhà cao tầng trước sức mạnh kia chỉ như một hộp giấy mỏng manh.

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của chính cậu. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Giản Hoa bóp trán. Cậu nhận ra mình chịu ảnh hưởng ngày càng nhiều bởi vài biến cố kia.

Giơ tay tiếp cốc nước đang bay về phía mình rồi uống cạn. Tiếng trầm vang khi đáy ly đặt lên tủ đầu giường như trói buộc của thế giới thực, kéo lại Giản Hoa. Cậu nhớ tới mình hôm nay phải đến Hải thành, nhận công việc mà nửa năm nay mới có. Biên tập: Di

Lực ý nghĩ, thế giới thời gian ngưng lại, giấc mơ kỳ quái... Tất cả đều không bằng sự khắc nghiệt trong cuộc sống cậu. Biên tập: Di

Nếu mà mất việc nữa, thì thật sự sẽ miệng ăn núi lở mất. Biên tập: Di

Giản Hoa tự làm cho mình một phần bữa sáng bình thường mà nhàm chán, rồi vứt mảnh vỡ của bình nước đi. Vì không biết phải ra ngoài bao lâu, nên cậu định xử lý hết đồ ăn sắp quá đất. Biên tập: Di

Cậu tìm trong phòng bếp nửa ngày cũng không thấy hộp nấm hôm trước mua ở siêu thị đâu.

Theo lý, nó phải ở cạnh bình nước lạnh. Giờ ở trên bàn lại không có cái hộp nào.

Đưa tay sờ mấy mảnh vụn trông giống nấm, Giản Hoa phải đối mặt với một sự thật đáng sợ, trong nhà cậu dễ là có chuột ăn trộm hết nấm rồi. Biên tập: Di

Dù rằng khẩu vị của con chuột này hơi bị quái... Biên tập: Di

Lúc này chuông di động vang lên, Giản Hoa phủ bụi, đứng lên nhận điện thoại.

Trong điện thoại có tiếng lạnh lùng cứng ngắt, thông báo với Giản Hoa là hôm nay không cần tới công ty giải trí truyền thông Tinh Thiên ký hợp đồng. Biên tập: Di

Gọi điện là người đại diện của Lý Phỉ. Bát cơm trong tay bị đổ mất, trong lòng Giản Hoa tất nhiên thấy kỳ lạ. Nhưng đối phương không cho cậu cơ hội hỏi han gì đã dập máy.

Nghĩ một lúc, Giản Hoa mở di động lướt weibo. Biên tập: Di

Đứng đầu bảng là tin ảnh để đổ máu ở Hoài thành, Tiêu Nhã Cầm đau lòng rơi nước mắt.

Giản Hoa bĩu môi. Tuy Tiêu Nhã Cầm diễn rất sâu, khiến công chúng cho rằng Lý Phỉ và cô ả cùng một chỗ nhưng người trong giới tin tức linh thông đều biết, họ không cột cùng nhau được. Biên tập: Di

Vì Lý Phỉ là gay. Biên tập: Di

Lúc quay phim không tránh khỏi mấy cảnh giường chiếu, Lý Phỉ lại là loại người rất được đạo diễn hoan nghênh. Cảm xúc của anh luôn đặt đúng chỗ, miễn là nữ diễn viên không có vấn đề gì, anh cũng sẽ chẳng có vấn đề gì. Chỉ cần một lần là qua, ngay cả cắt cảnh làm mờ cũng không cần. Vì trong màn ảnh Lý Phỉ trông như bị lửa tình thiêu đốt nhưng thật ra anh chẳng có phản ứng gì. Việc này không giấu được, từ nữ diễn viên đóng cùng đến người quay phim đều biết. Biên tập: Di

Nếu anh ấy không phải là gay, thì chắc là bị yếu sinh lý, lại còn bị nặng nữa.

Đối với chuyện này, người trong giới đều có cái nhìn như nhau, chẳng quan tâm sự thật là gì, dù sao cũng không liên quan tới Tiêu Nhã Cầm. Biên tập: Di

Đề tài thu hút hết ánh nhìn của mọi người, ảnh để đổ máu ở Hoài thành, Hoài thành nằm không cũng trúng đạn. Bình tĩnh nhấn vào link, tuy Giản Hoa đã chuẩn bị tâm lý tiêu đề và nội dung là hai thế giới hoàn toàn khác nhau nhưng cậu vẫn bị từ khóa trong tin tức làm kinh hãi. Biên tập: Di

Vụ hỏa hoạn ở khách sạn Trân Châu! Đêm kinh hoàng ở Hoài thành, xác chết không rõ nguyên nhân! Biên tập: Di

Lan can cầu Lâm Giang bị phá vỡ, khách sạn cao cấp Trân Châu bị nổ, một anh hùng bàn phím tuyên bố là mình bắt gặp Tiêu Nhã Cầm và Lý Phỉ tại hiện trường, và còn up cả video.

Trong video, Tiêu Nhã Cầm lết chân phải đi đến bên một người đàn ông, người kia không để ý đến cô ả. Sau đó trong video có tiếng hét vang lên, nhân viên y tế vội vàng chạy tới. Video rất rung nhưng vẫn quay được khuôn mặt của người đàn ông kia cùng với hai dòng máu đáng sợ dưới khóe mắt. Biên tập: Di

Ở dưới weibo, mọi người bàn cãi xem người này có phải Lý Phỉ hay không đến khí thế ngất trời. Biên tập: Di

Người hâm mộ hi vọng không phải, vì vết thương này trông rất đáng sợ. Đôi mắt bị thương thì càng nghiêm trọng! Vấn đề là trong video quay rất rõ mặt Tiêu Nhã Cầm, người bên cạnh nàng có bộ dạng giống Lý Phỉ, chẳng lẽ chỉ là giống? Không phải người thật? Biên tập: Di

Hoài thành thật ra xảy ra chuyện gì, trở thành vấn đề cực hot. Biên tập: Di

Rất nhiều blogger ở Hoài thành công bố rằng vụ nổ, hỏa hoạn gì đó chỉ là âm mưu vì họ không nghe thấy tiếng nổ cũng không thấy ánh lửa. Nhưng ảnh chụp bức tường bị cháy đen của khách sạn Trần Châu như tát vào mặt họ, bị cư dân mạng chế giễu.

Chính quyền ở Hoài thành tuyên bố trong sự kiện này không có báo cáo tử vong, đại sảnh tầng một của khách sạn Trần Châu đã thành một đồng phế tích, thủy tinh vỡ ở khắp nơi, không ai tin rằng chỉ có người bị thương mà không có người chết. Tiếng máng chữ lan rộng trên mạng. Biên tập: Di

Xác người trẻ tuổi bị chém chết tìm thấy trên đường Hoài thành cũng bị biến thành xe chở nhiều xác chết quá nên bị rơi xuống, còn miêu tả dấu vết bị lửa thiêu sinh động như thật.

Có thể nói Giản Hoa ngủ bao lâu, trên mạng âm ỉ bấy lâu, lời đồn cứ xuất hiện một đợt lại một đợt. Biên tập: Di

Trong đó có cả tin đồn, Lý Phỉ bị mù sắp rời khỏi giới giải trí. Biên tập: Di

Xoa trán, giờ Giản Hoa đã hiểu lý do bát cơm của mình bị đổ, cậu hơi lo lắng nghĩ: Người trong video xem ra thật sự là Lý Phỉ. Bị thương nặng như vậy, trong thời gian ngắn chắc không đóng phim được. Biên tập: Di

Nghĩ đến việc vị tướng quân tay cầm trường kích trong “Con quạ” không thể mở mắt được nữa, trong lòng Giản Hoa cảm thấy trống rỗng. Biên tập: Di

Cậu theo thói quen mở album ảnh trong di động, màn hình lại xuất hiện bức ảnh tuyên truyền. Ngón tay cậu xoa lên đôi mắt kia, hình ảnh theo đó phóng to, lại vì ngón tay chuyển động mà từ từ thay đổi. Biên tập: Di

Bỗng giao diện nhận được cuộc gọi xuất hiện khiến cho khuôn mặt quen thuộc kia biến mất.

Khí tức xung quanh Giản Hoa lúc này đã đạt đến trình độ dọa Lục Triệu lão đũa lết đi. Trong con người tối đen của cậu như có mưa rền gió dữ, đổ đặc trong phòng cũng lung lay theo.

May mà Giản Hoa tỉnh lại, nếu không bố cục trong phòng cậu sẽ thay đổi hoàn toàn.

Tiếng chuông dễ nghe vang lên, trên giao diện di động chỉ hiện một dãy số.

Vì tính chất công việc của mình, Giản Hoa không có thói quen từ chối cuộc gọi từ người lạ. Nhấn nút nhận cuộc gọi xong, cậu không có ý hỏi thăm đối phương trước mà im lặng chờ bên kia lên tiếng. Biên tập: Di

“... A lô?” Biên tập: Di

Giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ. Biên tập: Di

Trong nhà Giản Hoa có mười cuộn vé phim “Con quạ”, người lồng tiếng biên tập cho nhân vật chính cũng là Lý Phỉ, nên giờ có thể nói Giản Hoa cực kỳ quen thuộc với âm thanh của Lý Phỉ. Biên tập: Di

Cậu kinh ngạc cầm điện thoại, lại không nói ra lời. Biên tập: Di

“Cậu là Giản Hoa?” Giọng nói bên kia điện thoại dịu dàng bình tĩnh. Trong giới, ảnh đế Lý Phỉ nổi tiếng là người tốt tính, chỉ cần không chọc giận anh, anh lúc cười nói đều sẽ như gió xuân thổi qua, cực kỳ cuốn hút. Biên tập: Di

“Vâng, xin hỏi có chuyện gì? Sáng nay tôi đã nhận thông báo, hợp đồng bị hủy.”

Giản Hoa nhanh chóng tìm được tiếng nói của mình. Cậu tỏ ra thông dong bình tĩnh, một chút cũng không giống bộ dạng sung sướng lại thận trọng của người nhận được điện thoại từ ảnh đế. Biên tập: Di

Lý Phỉ dường như thích phản ứng này của cậu. Anh thế mà lại xin lỗi, rồi mỉm cười nói: “Người đại diện của tôi bị tin đồn trên mạng dọa. Thật ra tôi không bị thương. Hợp đồng của chúng ta vẫn tiếp tục ký.” Biên tập: Di

Giản Hoa muốn lên tiếng, không ngờ đối phương lại nói: “Vừa rồi gọi điện cho cậu, mới phát hiện số của cậu ở Hoài thành. Tôi cũng đang ở Hoài thành. Tôi đề trợ lý gửi bản mềm* hợp đồng qua đây, chúng ta hẹn gặp ở đâu đi rồi ký hợp đồng luôn, để cậu khỏi phải đi một chuyến tới Hải thành.”

*bản mềm: bản trong máy tính

10. Chương 10: Gặp Mặt

Trong âm hưởng chương IV bản “The Trout” (Cá hồi) của Schubert, không khí vui vẻ lan tỏa trong quán cà phê. Biên tập: Di

Quán cà phê trang trí theo kiểu phục cổ, tạo ra không gian riêng sau tầng tầng lớp lớp dây leo. Trên mặt đất còn tinh tế rải từng hòn đá cuội, và cả dòng suối nhỏ róc rách. Ánh mặt trời xuyên qua trần nhà thủy tinh lại bị cây cối che phủ. Biên tập: Di

Thay vì một tiệm cà phê, nơi này giống như hoa viên cho cung nhân nghỉ ngơi mỗi chiều.

Trong tiệm không có nhiều khách, cách bố trí khéo léo cũng khiến người ta khó nhìn được toàn bộ đại sảnh. Biên tập: Di

Chiếc thìa sứ khuấy đều chất lỏng màu nâu đen, làm cho hương vị ấm áp tỏa ra. Ngón tay cầm một viên đường vuông lên, thả vào trong cốc. Biên tập: Di

Trên bàn đặt quyển tạp chí giải trí kỳ này, ngoại trừ cặp kính đen đang đeo, Lý Phỉ chẳng khác gì một người bình thường đang tận hưởng khoảng thời gian rảnh rỗi. Anh lật quyển tạp chí đến chuyên mục giới thiệu phim. Biên tập: Di

Trông giống như đang đọc, nhưng ánh mắt Lý Phỉ không dừng lại trên trang sách.

Anh dường như đang rất chán, nên thỉnh thoảng lại gạt bật lửa, tiếng rất nhẹ không để ngọn lửa thoát ra. Biên tập: Di

Khi viên đường trong cà phê tan được một nửa, Lý Phỉ thấy một người theo sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, đi tới đây. Biên tập: Di

Bản nhạc bắt đầu biến tấu, ánh mặt trời chiếu lên người kia làm khuôn mặt mơ hồ không rõ, nhưng khí chất lại rất nổi bật. Biên tập: Di

Áo khoác đen, sơ mi màu nhạt, không được thiết kế chi tiết, ngay cả nhãn hiệu cũng không có. Dù đến nơi này, chủ nhân của bộ quần áo vẫn có vẻ thong dong tự tại, không hề để ý ánh mắt dò xét của người ngoài. Biên tập: Di

Nhìn hồi lâu, Lý Phỉ theo bản năng chớp mắt. Biên tập: Di

Sau đó cả người anh cứng lại, bật lửa trong tay rơi trên mặt bàn. Biên tập: Di

Khi Giản Hoa bước vào tiệm cà phê này, trong lòng có dự cảm không hay. Biên tập: Di

Đây là nơi Lý Phỉ và cậu hẹn gặp. Với địa vị của Lý Phỉ, chắc không định đào hố* một tên đóng thế nhỏ nhoi như cậu đâu. Mà có muốn đào hố, cũng không cần chọn quán cà phê cao cấp như này, cậu lập bộ tư nhân sẽ thích hợp chứ? Biên tập: Di

*đào hố: đại khái là trêu chọc hay ra oai phủ đầu gì đó...

Ngoài cảm giác nguy hiểm, còn có cơn hưng phấn vô danh. Biên tập: Di

Mang tâm trạng kỳ lạ như vậy, Giản Hoa đi qua bức tường chạm trổ rồng hoa lá. Khi đến gần bàn, tiếng tim cậu như đập hòa nhịp với biến tấu bản nhạc. Biên tập: Di

Cá hồi đang tự do tung tăn trong dòng suối. Bị người bắt được, nó trở thành con mồi.

– Hung thú mở to mắt, nó phát hiện con mồi của mình. Biên tập: Di

Biến cố này đều khiến Giản Hoa và Lý Phỉ trở tay không kịp. Dù trong cuộc sống có những thay đổi không tưởng, họ vẫn chọn lý trí mà bình tĩnh quan sát, tiếp tục kế hoạch ban đầu.

Giờ đây biến cố lại bỗng xâm nhập, không biết là nên kinh hách hay kinh hãi. (sợ hay vui)

“Hóa ra là cậu/anh.” Lý Phỉ và Giản Hoa đồng thời thì thầm. Biên tập: Di

Xuất hiện ở Hoài thành, sức mạnh khiến cho mình phải để ý. Biên tập: Di

“Thưa anh, đây không phải bàn anh muốn tìm sao?” Người phụ vụ dẫn đường vội hỏi.

“Không, đúng là bàn này.” Lý Phỉ mỉm cười gật đầu. Người phục vụ là một cô gái trẻ, trên má cô ửng đỏ. Cô kéo ghế cho Giản Hoa, rồi đặt thực đơn phong phú lên bàn, sau đó lịch sự rời đi.

Giản Hoa lúc đầu còn định nói gì, nhưng rồi lại bị việc không ngờ này phá tan. Biên tập: Di

Ngây người ngồi xuống một lúc, ánh mắt Giản Hoa vô tình dừng trên mấy trang của tờ tạp chí, mà trang màu duy nhất trong đó chính là ảnh chụp trong “Con quạ”. Khác với hình trên áp phích, ảnh này chỉ chụp hình dáng. Biên tập: Di

Tướng quân đứng trên bờ sông, áo giáp rõ ràng còn lóe sáng, nhưng phản chiếu trên mặt sông lại là máu nhuộm thân, áo bào rách rưới, binh khí nắm trong tay gãy nát. Chỉ có một điểm giống nhau duy nhất, là thân hình cao ngất thẳng tắp kia. Biên tập: Di

“Ngày cuối trước khi công chiếu, tôi có việc gấp, không kịp chụp hình. Nên họ cắt một cảnh trong phim...”
Lý Phỉ chỉ vào trang màu kia. Biên tập: Di

Bên bờ sông, trong mặt nước, thật ra không phải cùng một người. Biên tập: Di

“Cậu rất giỏi, là người đóng thế có thể nắm bắt nhân vật giỏi nhất mà tôi biết.” Giọng nói của Lý Phỉ như ly cà phê hòa đường, dịu dàng ấm áp. Biên tập: Di

Đây không phải lần đầu họ gặp nhau. Biên tập: Di

Khi quay phim “Con quạ”, họ từng nói chuyện với nhau, từng cùng ăn cơm hộp đoàn làm phim phát. Biên tập: Di

Trừ việc Lý Phỉ có người trang điểm chuyên trách, thì hầu như trang phục đạo cụ của họ đều dùng chung. Nhưng khi đóng máy, họ cũng như bao thành viên khác của đoàn phim, mỗi người một ngã. Biên tập: Di

Chỉ nói chuyện với nhau như người xa lạ. Biên tập: Di

Ảnh đế và một diễn viên đóng thế, thì sao có quan hệ gì được? Biên tập: Di

Lý Phỉ đóng tạp chí lại, đẩy nó sang bên cạnh. Cách một cái bàn, không có quyển tạp chí kia, khoảng cách giữa họ bỗng rộng hơn, như không chạm tới được. Biên tập: Di

“Cậu biết tại sao mình không thể làm một diễn viên giỏi, đứng sau màn ảnh không?”

“Về mặt của tôi không phù hợp.” Giản Hoa lạnh lùng trả lời. Biên tập: Di

Ánh mắt, cơ mặt, độ cong của lông mày, đều không tự giác bộc lộ suy nghĩ trong lòng Giản Hoa. Cậu không khổng chế được việc này. Giản Hoa cúi đầu, khi ánh mắt không tiếp xúc với người khác còn cậu giả vờ được. Nhưng một khi lộ mặt, kỹ thuật biểu diễn tốt cũng không nâng nổi vẻ mặt cản trở của cậu. Cố gắng nhiều năm, cậu chỉ có thể làm đến mức mặt không cảm xúc thôi. Biên tập: Di

Ánh mắt hiện giờ của Giản Hoa ngập tràn cảnh giác, bên trong còn mang địch ý.

Lý Phỉ dừng được ánh mắt thương thức của mình, anh không muốn lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tiếc nuối ở một góc nào đó không khác gì thương hại. Giới giải trí là một nơi hoa lệ cũng là đấu trường tàn khốc nhất. Trên đời không có việc gì đáng sợ hơn là “không có tài năng”.

Đối với người kiêu ngạo từ trong khung xương, thương hại là một kiểu nhục nhã.

“Tôi nghe nói gần đây cậu không có việc.” Biên tập: Di

Lý Phỉ là người có thói quen dẫn dắt câu chuyện. Thân phận hai người cách xa, Giản Hoa sẽ không tranh đề tài, cậu chỉ im lặng lắng nghe. Biên tập: Di

“Giải trí truyền thông Tinh Thiên là một công ty không tệ, đãi ngộ dành cho nhân viên cũng không kém. Cậu cần một công việc, mà tôi tin rằng mình là sự lựa chọn tốt nhất, cho đến năm phút trước...” Biên tập: Di

Lời Lý Phỉ vừa dứt, vài chữ cuối khiến không khí đông lại. Biên tập: Di

Dưới áp lực này, Giản Hoa từ từ cong khóe môi. Ánh dương qua từng khe hở từng lớp lá phủ lên gương mặt cậu, khuôn mặt tuần mỹ mơ hồ trong ánh sáng ấm áp. Hơi thở xung quanh cậu bỗng trở nên sắc bén – giống như vừa nãy, khi Lý Phỉ nhắm mắt. Biên tập: Di

Trong mắt anh, mọi người đều mờ nhạt, bóng dáng có thể bị một cơn gió thổi bay. Anh thậm chí nhìn được cả hình dáng cốt cách trong thân thể mỗi người, không có sức mạnh, cũng không có trọng lượng. Biên tập: Di

Chỉ có người trước mắt này là tồn tại, là chân thực. Mỗi đường vân đều tràn ngập sức sống, đường nét khuôn mặt khắc sâu lộ ra sức mạnh. Ngay cả nơi Giản Hoa bước qua cũng trở nên xinh đẹp chân thực. Biên tập: Di

Lý Phỉ càng muốn nhìn thấu dòng sức mạnh này, lòng càng thấy rung động.

Đó là vực thẳm vô tận, một màu đen hun hút, nuốt trọn mọi màu sắc khác mà lại chân thực nhất. Nó yên lặng nhìn chăm chú Lý Phỉ, như quan sát con mồi yêu thích.

“Chúng ta giống nhau, đó là lý do ban đầu tôi chọn cậu...” Lý Phỉ kìm nén dục vọng muốn chinh phục trong đầu mình. Năng lượng đạt được khi khách sạn Trân Châu phát nổ đang rực rộ, “Không ngờ rằng, cậu và tôi giống nhau đến vậy.” Biên tập: Di

Giản Hoa không giấu giếm: “Anh không chế được sức mạnh kia?” Biên tập: Di

Lý Phỉ bỗng nhắm mắt lại, uống một ngụm cà phê, thong thả lắc đầu: “Cũng không tốt lắm.”

Đây không phải việc anh muốn thừa nhận. Ý của Lý Phỉ rất rõ ràng chạm đến tâm sự của Giản Hoa. Lực ý nghĩ xuất hiện kỳ lạ, thời gian liên tục ngưng lại, dường như sau đó sẽ xảy ra chuyện càng tệ hơn. Biên tập: Di

Hai người ngồi đối diện không nói gì, không khí khẩn trương từ từ tan đi. Biên tập: Di

Sức mạnh sẽ sinh ra tranh chấp, nhưng cùng chung bí mật sẽ sinh ra ăn ý. Biên tập: Di

“Tôi tưởng... ít ra anh sẽ chọn ghế lô?” Giản Hoa nhìn quanh. Tin tức về ảnh đế Lý Phỉ đang lan khắp trên mạng, vậy mà người thật lại công khai ngồi đây uống cà phê. Biên tập: Di

Lý Phỉ khẽ cười, buông xuống ly cà phê, mười ngón tay giao nhau: “Tiệm này là nhà tôi mở.”

“...” Biên tập: Di

“Khi chúng ta nói chuyện, người phục vụ sẽ không dẫn khách đến xung quanh bàn chúng ta. Cũng không khác gì ghế lô.” Lý Phỉ nói, môi nở nụ cười tươi. Mị lực của anh so với ánh dương còn chói mắt hơn, “Cậu muốn gọi cái gì, cứ tùy ý.” Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nửa phút, cuối cùng nói, “Là do ghế lô bị đặt hết rồi à.” Biên tập: Di

“Bị cậu phát hiện rồi.” Lý Phỉ cười vui vẻ. Biên tập: Di

“Chắc là tốn rất nhiều tiền để duy trì, anh không lỗ vốn à?” Giản Hoa sờ phiến lá trên dây leo, là cây thật. Biên tập: Di

“Về sau đừng nói thật trước công chúng, nhất là sự thật về tôi.” Lý Phỉ vỗ mu bàn tay Giản Hoa, người kia theo bản năng tránh ra, may mà ngừng kịp, không rút tay về.

“Xem ra anh không định tìm người đóng thế an toàn, không có bí mật gì.” Giản Hoa chuyển về đề tài ban đầu. Biên tập: Di

Ý Lý Phỉ rất rõ ràng, anh muốn tương lai hai người hợp tác. Biên tập: Di

Về công về tư, đối với Giản Hoa đều có lợi. Không cần phải nói cũng biết kiếm tiền ăn cơm là việc quan trọng nhất. Giản Hoa quan sát vị ảnh đế trước mặt, cậu muốn từ Lý Phỉ nhìn ra được manh mối về lực ý nghĩ. Biên tập: Di

“Tự mình còn gặp phiền toái, không có tư cách xoi mói người khác.” Lý Phỉ gạt đầu. Anh cầm lấy di động, mở bluetooth, nghiêng đầu hỏi Giản Hoa, “Di động của cậu là cái nào?”

Có được đáp án, anh chuyển bản mềm của hợp đồng qua. Biên tập: Di

Giản Hoa cẩn thận đọc kỹ, phát hiện bản hợp đồng này không có gì để chê trách.

Chỉ yêu cầu người ký hợp đồng trong bất kỳ tình huống nào cũng phải cùng Lý Phỉ đi quay phim. Khi cần thì phải có mặt, khi không cần thì có thể ở nhà trồng nấm. Hợp đồng có thời hạn một năm. Nếu ném bản hợp đồng này vào giới giải trí, chắc người ta sẽ tranh nhau sút đầu mẻ trán vì đái ngộ này. Biên tập: Di

“Nếu cậu không phản đối điều gì, nửa tiếng sau trợ lý của tôi mới đến Hoài thành, chúng ta có thể ở trong này uống trà nói chuyện phiếm. Chờ cậu ta đến đưa hợp đồng đã đóng dấu là ta ký được rồi.” Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Cảm giác đồng tình với trợ lý của anh để là sao đây? Biên tập: Di

Nhận ra được cảm xúc của Giản Hoa qua sự thay đổi vẻ mặt rất nhỏ, Lý Phỉ vui vẻ cười rộ lên, anh giơ tay hướng về người đối diện: “Vậy thì làm quen một lần nữa. Tôi mong, chúng ta sẽ càng hiểu nhau hơn, ở tất cả các phương diện.” Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nắm lấy bàn tay kia. Biên tập: Di

“Lý Phỉ, giới tính nam, thích nam.” Lý Phỉ buông tay, vui vẻ dựa lưng về sau, “Tôi nghĩ cậu biết chuyện này.” Biên tập: Di

Giản Hoa hạ mắt. Cậu bỗng ngẩng đầu, đồng dạng nói: “Giản Hoa, giới tính nam, thích anh.”

11. Chương 11: Chuyện Yêu Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về mặt Lý Phỉ cứng lại. Biên tập: Di

Trong mắt anh lộ ra kinh ngạc, như lần đầu mới biết Giản Hoa. Anh không nhìn được đánh giá lại đối phương từ đầu đến chân. Biên tập: Di

Sau khi Giản Hoa ném ra một câu kinh hãi thế tục, cậu lại làm như không có việc gì mà mở thực đơn của tiệm cà phê ra xem. Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu luôn ở thế yếu, bị Lý Phỉ dắt đi, đến tận khi cậu nói ra lời không theo lẽ thường kia mới đem tình thế nghịch chuyển.

Hơn nữa... Biên tập: Di

Giản Hoa hơi nheo mắt lại: Cậu cũng không cho rằng mình lừa được ai. Biên tập: Di

Sáng sớm nhận điện thoại, Lý Phỉ còn chưa báo tên, cậu đã biết. Không biết đã quen thuộc với giọng nói của Lý Phỉ đến mức độ nào? Biên tập: Di

Vừa rồi biết Lý Phỉ cũng là người mang bí mật về dị năng, khi tâm tình dao động, Giản Hoa lại bị tẩm áp phích trong tạp chí thu hút. Biên tập: Di

Cậu đã để lộ quá nhiều điều... Biên tập: Di

Sau khi chọn một tách Americano coffee[1], Giản Hoa rung chuông trả thực đơn cho phục vụ. Cậu không hiểu mấy ly đồ uống màu nâu này có gì ngon. Dù Lý Phỉ bảo cậu tùy chọn nhưng xem xong thực đơn, cậu nghĩ không nên để Lý Phỉ tốn tiền, cũng như một cách để tỏ ra thân thiện. Biên tập: Di

Thấy Giản Hoa chọn cái có giá rẻ nhất, Lý Phỉ bật cười. Biên tập: Di

“Cậu thật khách khí.” Biên tập: Di

Ảnh đế đã quay lại với bộ dạng trò chuyện vui vẻ, nhưng anh lại nhíu mày như đang phiền não về điều gì. Biên tập: Di

Dưới ánh nắng chiều ấm áp, họ bàn về giải trí truyền thông Tinh Thiên, bàn về phim ảnh, không khí vui vẻ yên bình. Người được tỏ tình không hề mất tự nhiên mà người tỏ tình lại càng tự tại. Biên tập: Di

Khi trợ lý Lâm đến, ngạc nhiên thấy khung cảnh trò chuyện hòa hợp của hai người.

“Xin lỗi, tôi bị kẹt xe nên đến muộn.” Trợ lý Lâm vừa lau mồ hôi, vừa mở ra cặp táp bên người, lấy hợp đồng ra. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm ở bên Lý Phỉ ba năm, người khác không biết, y chẳng lẽ cũng không hiểu?

Ảnh đế Lý Phỉ có tiếng là tốt tính nhưng đó là khi Lý Phỉ đang trong “trạng thái làm việc”. Bầu không khí trước mắt rất tốt nhưng ai biết trong lòng Lý Phỉ nghĩ gì?

Nói tiem này tuy nói là Lý Phỉ mở nhưng người ra mặt lại là người khác, Lý Phỉ chỉ bỏ vốn.

Trợ lý Lâm cho rằng khi mình đến sẽ thấy mình Giản Hoa đang ngây ngốc chờ ký hợp đồng. Lý Phỉ nào có tâm trạng ngồi nói chuyện phiếm? Trên mạng đều loạn cả lên, Tiêu Nhã Cẩm còn không chịu an phận, công ty đang sút đầu mỡ trán, định ngày mai mở buổi họp báo chứng thực Lý Phỉ không bị thương. Biên tập: Di

“Đây là trợ lý của tôi, Lâm Hiểu.” Biên tập: Di

“Chào cậu.” Trợ lý Lâm thấy bên má ran rát. Trước khi đến đây, y còn nói với người đại diện, bình luận về Giản Hoa không tốt lắm, ai biết đều nói người này rất kiêu ngạo, không biết cách làm người. So với Lý Phỉ là hai loại người hoàn toàn khác biệt, Lý Phỉ chắc đến tám phần sẽ đổi ý. Biên tập: Di

Người đại diện không muốn chọn Giản Hoa, là vì Giản Hoa có bề ngoài tốt. Trong giới, chuyện đập ông chủ một cước rồi ra mất không phải không có. Diễn viên đóng thế có cả đồng, sao phải chọn người phiền phức này. Biên tập: Di

Kết quả, có nói gì cũng thế, ai bảo Lý Phỉ mới là người quyết định. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm dùng tốc độ nhanh nhất, nói điểm quan trọng của hợp đồng một lần.

Diễn viên đóng thế chuyên thuộc không phải là do công ty bố trí cho nghệ sĩ mà là do bản thân Lý Phỉ cam kết. Trên danh nghĩa vẫn thuộc sự quản lý của giải trí truyền thông Tinh Thiên nhưng lương của Giản Hoa là do Lý Phỉ trả, cũng giống như huấn luyện viên thể lực hay trợ lý sinh hoạt mà nghệ sĩ tự thuê. Biên tập: Di

Giản Hoa không nói mình xem rồi, nhận hợp đồng, xem lại điều khoản một lần nữa, rồi cậu ký tên. Biên tập: Di

Sau đó đến lượt Lý Phỉ. Biên tập: Di

Theo lý, nên để người đại diện ký tên nhưng giờ người đại diện không ở đây. Lý Phỉ đã giơ tay ra rồi, trợ lý Lâm chỉ có thể ngoan ngoãn đưa bút cho anh. Biên tập: Di

Bút bi đen trượt vài nét trên trang giấy trắng, lưu lại trên cái tên bình thường mà tương đối cứng nhắc của Giản Hoa. Biên tập: Di

Không gian đây leo ngập hương cà phê, dưới ánh mắt trời, một bản hợp đồng đặt giữa hai người. Về mặt trợ lý Lâm nhìn hai người đây kì lạ, không hiểu sao y lại cảnh thấy khung cảnh này có gì đó sai sai. Biên tập: Di

“Mười ngày nữa, tôi có bộ phim quay tại Bắc đô. Cậu về chờ thông báo, đến lúc thì cùng nhau đến đoàn phim.” Lý Phi xèo tay, ý nói mình cũng bất lực. “Tôi còn phải lộ mặt trước công chúng, giải thích một số việc.” Biên tập: Di

Hợp đồng có ba phần, một phần do công ty lưu giữ. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm đóng dấu lên văn kiện rồi thu lại, nói với Giản Hoa: “Hợp đồng bảo mật của đoàn phim đến lúc đó rồi ký. Chúng ta muốn thêm người còn phải cùng đoàn phim chào hỏi.”

Giản Hoa tất nhiên không có điều dị nghị, vì thế ba người đứng lên tạm biệt.

Lý Phi cầm cuốn tạp chí lên, đưa cho Giản Hoa, có ý sâu xa mà nói: “Tặng cậu.”

Cách anh cầm rất lạ, hai ngón tay kẹp chặt một trang. Giản Hoa cúi đầu liền thấy hai ngón tay thon dài kẹp một góc trang màu tạp chí, là bối cảnh hoang vu của “Con quạ”.

Con người Giản Hoa co rút, nhận tạp chí xong thì không nói gì, xoay người đi.

“Này thật...” Trợ lý Lâm ngạc nhiên. Bình thường thì có không đứng nhìn họ lái xe đi xa, cũng phải nói hai ba câu tạm biệt chứ, vừa lấy lòng được lại không mất tiền.

Chưa dứt lời, Lâm Hiểu đã thấy ánh mắt tối tăm của Lý Phi đành nuốt toàn bộ lời còn lại.

Ban đêm đoàn người Lý Phi khởi hành về Hải thành. Khi trợ lý Lâm đã ngủ say, vệ sĩ Cảnh Điền đang lái xe trên đường cao tốc, Lý Phi bỗng hỏi: “Cảnh Điền, nếu anh có ấn tượng tốt với một người mà người kia lại chỉ thích vai anh đóng thì làm thế nào?”

“A?” Cảnh Điền kinh ngạc, khuôn mặt của người đàn ông Đông Bắc lộ vẻ vô tội, “Cậu hỏi tôi?” Biên tập: Di

Lý Phi nhìn hẩn một cái, rồi thành thật xin lỗi, “Xin lỗi, tôi hỏi sai người.”

Cảnh Điền im lặng, trợn trắng mắt với kính chiếu hậu. Biên tập: Di

Đèn đường hắt vào trong xe, chiếu lên góc tối trên mặt Lý Phi. Anh nhắm mắt lại, hồi tưởng về tình tiết trong bộ phim “Con quạ”. Biên tập: Di

Nhân vật chính là Ô tướng quân, một vị tướng đóng quân ở cửa quan hiểm trọng. Oai hùng bất phàm, hẩn được binh lính dưới trướng vô cùng kính phục. Biên tập: Di

Phiên vương muốn làm loạn nên phái thuộc hạ đến âm mưu đoạt thành. Nhưng khi kế hoạch tiền hành được một nửa thì xảy ra chuyện không ngờ – trong thành bùng nổ dịch hạch. Đây là thành trấn cực kỳ quan trọng tại biên giới phía Tây. Chỉ cần nắm giữ được nơi này, là có thể ngăn cách Trung Nguyên và nước Thục. Biên tập: Di

Nếu việc ở đây không thành, kế hoạch nhiều năm của Phiên vương sẽ bị gián đoạn. Hơn nữa khi đã tâm đã bại lộ, y sẽ bị triều đình tru sát. Biên tập: Di

Mưu sĩ tử sĩ thề sống chết trung thành với Phiên vương và quan văn võ tướng muốn bắt lấy kẻ phản nghịch, đấu trí đấu dũng. Biên tập: Di

Có bạn tốt là y sư trong thành, Ô tướng quân phát hiện dịch hạch đã lan tràn mà cửa thành lại phong tỏa để điều tra kẻ phản nghịch. Hẩn vì vậy, mang theo binh tướng, che chở bách tính bỏ trốn, suốt đêm xông ra ngoài. Biên tập: Di

Kẻ phản nghịch chiếm được thành, phong tỏa khu trấn bị bệnh dịch hoành hành, mặc kệ sống chết của bách tính. Vì che giấu việc thành đã bị chiếm đóng, y còn phái người đuổi theo Ô tướng quân diệt khẩu. Biên tập: Di

Quan văn phản nghịch báo với triều đình, Ô tướng quân bắt cóc bách tính, phản bội mà chạy hướng thảo nguyên, có khả năng là đầu nhập Hung Nô. Biên tập: Di

Hai phía đuổi giết, máu nhuộm áo giáp. Biên tập: Di

Cùng đường, muốn báo tin dịch hạch lan tràn lại không có người tin tưởng. Biên tập: Di

Cuối cùng dân chạy nạn tìm được sơn cốc bí ẩn, định cư ở đây. Biên tập: Di

Phim lấy hình thức kể lại, nhiều năm sau, một đám tiểu nhân vật trong giang hồ nghe kể truyền thuyết về con quỷ ở biên cương, Ô tướng quân. Nghe chuyện Ô tướng quân dũng mãnh hung lệ, mang hơn trăm kỵ binh đánh lui hơn ngàn quan quân, trong lời đồn Ô tướng quân phản bội còn có chuyện về bảo tàng nơi thảo nguyên. Bọn họ vì vậy lần theo manh mối tìm kiếm. Họ gặp phải bão cát, bị mất phương hướng, lại đi lạc đến gần sơn cốc, được người dân trong sơn cốc cứu. Biên tập: Di

Kết quả là không có bảo tàng, cũng không có Ô tướng quân lấy giết người làm thói quen.

Họ nghe được một câu chuyện khác, một câu chuyện thảm thiết. Biên tập: Di

Trong sơn cốc có lão nhân cụt chân, ông từng là thân vệ của Ô tướng quân. Ông hỏi tình hình bên ngoài. Biên tập: Di

Người từ bên ngoài và người trong sơn cốc, kể qua lại chuyện năm đó. Nửa tháng sau khi phong tỏa thành, đất Thục bỗng mưa lớn, dịch hạch không kiểm soát được, hù dọa quan (cửa quan oai hùng) biến thành thành chết. Việc này xảy ra sau khi Ô tướng quân “phản quốc”. Những binh tướng từng đuổi giết Ô tướng quân may mắn còn sống, thành khẩn tuyên bố đây là lời nguyện của Ô tướng quân, chính miệng hắn từng nói: “Dịch bệnh hoành hành, khắp thành không người sống.” Biên tập: Di

Phiên vương soạn ngôi thành công, cố ý che giấu đoạn lịch sử này, ra chỉ thị xây thành mới.

Vài chục năm qua đi, khắp biên cương đều lưu truyền truyền thuyết về con quỷ Ô tướng quân. Khi mọi người nhìn thấy quạ đen đậu trên cành, sẽ vội vàng đuổi chúng đi. Họ tin rằng quạ đen là hóa thân của Ô tướng quân, sẽ mang đến thảm họa dịch bệnh. Biên tập: Di

“Đó cũng là một ngày bão cát lớn, truy binh đuổi kịp chúng ta. Ô tướng quân mang những huynh đệ còn lại cấn phía sau, thương binh và bách tính đi trước. Nhưng khi bão cát ngừng lại, cát vàng lại che phủ tất cả. Chúng ta tìm kiếm trên phạm vi trăm dặm, đều không thấy thi thể tướng quân... có lẽ ngài đã sớm hóa thành xương khô.” Biên tập: Di

Giản Hoa thuộc lòng đoạn thoại này không sai một chữ. Biên tập: Di

Cậu đã xem bộ phim này hơn mười lần. Ông cụ trên màn ảnh, trên mặt đầy nếp nhăn, đau khổ rơi nước mắt. Biên tập: Di

Màn ảnh kéo dài, chiếu lại hình ảnh hoang mạc ngoài sơn cốc. Bão cát đầy trời, Ô tướng quân tay cầm trường kích, mặc giáp vỡ nát, thân nhuộm máu. Biên tập: Di

Ánh mắt lợi hại bỗng trở nên dịu dàng, mỉm cười nhìn sơn cốc rồi cô độc hướng về phía tịnh dương đỏ máu. Quạ đen phía sau kêu to, đậu trên cây Hồ Dương khô héo. Biên tập: Di

Màn ảnh tối dần, bóng người kia cũng dần biến mất. Biên tập: Di

Gió thổi qua, không còn tồn tại, chỉ còn lại thế gian mê mông, trời đất bao la.

Mỗi khi đèn sáng lên, dòng chữ xuất hiện, đều có thể nghe được tiếng người khóc trong phòng chiếu phim. Biên tập: Di

Họ rời khỏi rạp phim là sẽ rời khỏi câu chuyện này. Còn Giản Hoa, từ khi bước vào đoàn phim “Con quạ”, nhìn thấy Lý Phỉ đứng trước máy quay nhập diễn, cậu đã không rời khỏi được.

Kỹ thuật diễn xuất của Lý Phỉ rất cao siêu, phải nói là xuất thần nhập hóa. Không chỉ có khả năng khiến diễn viên đóng cùng anh phải nhập diễn 200%, mà đến nhân viên đoàn phim sau khi quay đoạn phim này mũi cũng chui xót. Biên tập: Di

Không có ai diễn Ô tướng quân tốt hơn được nữa. Biên tập: Di

Nhưng Lý Phỉ cũng không phải là Ô tướng quân. Mỗi khi đạo diễn hô cut, Lý Phỉ thoát khỏi vai diễn cùng người ngoài trò chuyện vui vẻ. Giản Hoa sẽ thấy trong lòng trống rỗng, như mất đi thứ gì quan trọng. Biên tập: Di

Đây là lý do ban đầu cậu do dự ký hay không ký hợp đồng với Lý Phỉ. Biên tập: Di

Ảnh đế là người không tệ nhưng cậu lại thích nhân vật mà ảnh đế diễn kìa. Không, chỉ là nhân vật mà cậu từng có cơ hội cùng diễn với Lý Phỉ thôi. Biên tập: Di

Dù không được quay nhiều, lại còn bị cắt đi không ít, nhưng mỗi đoạn phim cần người đóng thế, Giản Hoa đều cố gắng hết sức diễn xuất. Giống như Lý Phỉ nói, dù chỉ có vài giây sau màn ảnh mà ngay cả mặt không quay đến, Giản Hoa vẫn nắm bắt rất tốt tâm trạng của nhân vật. Nên dù qua lâu vậy rồi, Lý Phỉ vẫn có ấn tượng sâu sắc với diễn viên đóng thế này.

Điều đấy cũng là hiển nhiên thôi. Ai lại không hiểu sâu sắc “người” đã chiếm cứ toàn bộ tâm trí mình? Biên tập: Di

Giản Hoa xé trang áp phích trong cuốn tạp chí xuống, dán trên đầu giường, nhìn thật lâu.[1] Americano coffee

12. Chương 12: Tơ

Lục Triệu hút thuốc, lướt mấy trang mạng đang bàn luận khí thế. Biên tập: Di

Trên mặt đất là chậu cây vỡ nát. Khi Lục Triệu tức giận đã vung tay quét sạch đồ trên bàn xuống đất, bao gồm cả chậu cây đặt cạnh máy tính. Biên tập: Di

Trong phòng ngập mùi khói thuốc ngột thở, trong gạt tàn cũng đựng đầy tàn thuốc.

Gương mặt Lục Triệu trong màn khói có vài phần méo mó. Gã lười rửa gạt tàn nên trực tiếp đổ đồng tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày di di như muốn khiến chúng tan xương nát thịt.

“Lý Phỉ, Lý Phỉ...” Biên tập: Di

Mất ngủ cả đêm qua, Lục Triệu nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt đầy tơ máu.

Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất nhanh quá, gã chưa kịp đạt dị năng. Ngày thức tỉnh quy mô lớn chính xác được ghi lại không nhiều, mà gã lại lãng phí một cơ hội như vậy.

Cảnh tượng thần bí khi khách sạn Trân Châu bị cột lửa ngút trời thiêu cháy, gã cũng thấy được. Lúc ấy, trong lòng Lục Triệu đã có suy đoán không hay. Cái loại thức tỉnh rầm rộ của người dị năng cấp cao này, dù trong nguyên tác cũng chẳng có mấy người, chẳng lẽ là Lý Phỉ? Nhưng dựa theo tình tiết, giờ Lý Phỉ đang nằm viện vì gặp tai nạn, sao giờ lại chạy tới Hoài thành? Biên tập: Di

Lục Triệu nhanh chóng về nhà tìm kiếm trên mạng. Biên tập: Di

Tìm “cầu vượt ở Hải thành bị đổ”, không có kết quả. Biên tập: Di

Tìm “vụ nổ do tai nạn giao thông ở Hải thành”, có mấy tin xuất hiện. Có chiếc xe thương vụ nào đó tự bốc cháy rơi xuống cầu. Hiện trường là một vài thanh lan can cầu bị đâm gãy, cột trụ cầu bị vỡ, nhìn qua trông rất ghê người. Biên tập: Di

“Không! Không phải như vậy!” Lục Triệu giựt tóc, kinh hoàng thì thầm. Biên tập: Di

Phải là một vụ tai nạn liên hoàn, trong đó có cả xe của anh để Lý Phỉ. Mười chiếc xe đụng mạnh vào nhau, người đại diện và trợ lý của Lý Phỉ chết ngay tại hiện trường. Vụ nổ gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho cây cầu, một đoạn cầu bị sụp, chôn sống một số người. Qua vài giờ đào bới, Lý Phỉ mới được cứu ra. Biên tập: Di

Trong nguyên tác đặc biệt nêu ra, nếu không phải lúc nguy cấp Lý Phỉ và vệ sĩ Cảnh Điền thức tỉnh dị năng, họ chưa chắc đã sống sót qua tai nạn này. Biên tập: Di

Tai nạn khiến cho nửa khuôn mặt của Cảnh Điền bị bỏng, Lý Phỉ bị gãy xương đùi phải. Vì liên quan đến nhân vật làm mưa làm gió trong giới giải trí, chuyện này náo động rất lớn. Lý Phỉ phải nghỉ diễn nửa năm. Sau đó anh quay trở lại, nhưng không còn cạnh tranh với đồng nghiệp, cũng thờ ơ với phim ảnh, tỷ lệ xuất hiện cũng giảm dần. Thực ra khi ấy, Lý Phỉ đã chuyển trọng tâm lên tổ chức “Hắc Uyên”. Biên tập: Di

Giản Hoa tuy là Boss cuối trong nguyên tác nhưng vui buồn của cậu vẫn dễ nhận ra được. Là kẻ mạnh tuyệt đối, cậu không việc gì phải giả tạo. Biên tập: Di

Nhưng Lý Phỉ thì khác. Anh ta là người có thể vừa mỉm cười vừa dịu dàng nói lời đưa bạn đến địa ngục. Biên tập: Di

Vai phụ trong nguyên tác đã dùng mạng của mình để chứng minh điều đó. Lục Triệu đã xuyên qua nhiều năm, mà vẫn chưa từng đi con đường làm thân với Lý Phỉ. Biên tập: Di

Trước khi tình tiết bắt đầu, Lý Phỉ là thần tượng rực rỡ trong mắt vô số người hâm mộ, người bình thường muốn tạo quan hệ cũng không được. Biên tập: Di

Lục Triệu không thêm quan tâm, vì trong tay gã còn con bài chưa lật, gã là bạn từ nhỏ của Giản Hoa. Biên tập: Di

Chỉ cần ở bên Boss, nguy hiểm như Lý Phỉ cũng chẳng tính là cái gì. Biên tập: Di

Nhưng giờ... Biên tập: Di

Lý Phỉ sao lại chạy tới Hoài thành? Biên tập: Di

Hai người có tiềm lực cấp S ở quá gần nhau, sau khi thức tỉnh sẽ dẫn tới tranh chấp!

Lục Triệu sàu đến rút mấy sợi tóc. Tuy gã không thích Lý Phỉ nhưng Lý Phỉ là thuộc hạ đắc lực của Boss, anh còn thay Giản Hoa xuất hiện bên ngoài. Anh ta không thể gặp chuyện gì, cũng không thể đối đầu với Giản Hoa! Biên tập: Di

Nhất định là do kẻ xuyên sách khác làm trò! Biên tập: Di

Lục Triệu hận đến nghiến răng. Gã tìm cách rời khỏi phòng khám, là do sợ thiết lập “khi người dị năng thức tỉnh, sẽ công kích mà không phân địch ta” trong nguyên tác. Nhưng nếu thiết lập này bị người có âm mưu lợi dụng để ly gián Lý Phỉ và Giản Hoa thì lại thành vấn đề lớn! Biên tập: Di

Nhìn tin tức hot trên diễn đàn và weibo, ánh mắt Lục Triệu dừng trên tên Tiêu Nhã Cầm, lại chán ghét dời đi. Biên tập: Di

Chuyển đến ảnh “Cảnh sát mang đi xác chết bên đường” trên weibo. Gã nhìn qua liền nhận ra người bị hại là kẻ xuyên việt trẻ tuổi xuất thì lộ bí mật trước mặt Giản Hoa.

“Ngu ngốc.” Lục Triệu hừ một tiếng. Biên tập: Di

Chắc đây là kẻ xuyên sách do sơ ý chủ quan mà chết nhanh nhất. Biên tập: Di

Nguyên tác cũng không phải truyện cổ tích, mà trong đó đầy rẫy nhưng hiểm nguy và tranh chấp. Biên tập: Di

Lục Triệu quen tay đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt, vào một nhóm hiện lên con số 999 đỏ tươi, cho thấy nhóm này rất náo nhiệt. Biên tập: Di

Nhóm trưởng tức giận mắng chửi đám điên cho nổ khách sạn Trân Châu. Lục Triệu nhàm chán lướt qua rồi nhanh chóng rời nhóm. Biên tập: Di

Người giống Lục Triệu, xuyên qua từ hơn hai mươi năm trước rất ít. Biên tập: Di

Kể xuyên sách mấy năm gần đây mới tăng nhiều. Không biết từ lúc nào, có người lưu lại trên cộng đồng mạng một thông điệp mật và cách nhận thân, nhóm chim cánh cụt này được thành lập như thế. Khi vào nhóm còn phải trả lời câu hỏi của thành viên nhóm, sau khi được xác nhận mới được lưu lại. Biên tập: Di

Hôm qua, đốt pháo hoa trên cầu Lâm Giang chính là nhóm trưởng và quản lý viên.

Đây là một nhóm người trẻ tuổi muốn có được dị năng, hào hứng tham gia vào tình tiết truyện. Lục Triệu cảm thấy họ rất trẻ trâu nực cười, nhưng vì muốn biết hướng đi của họ, lo sợ kẻ xuyên sách ảnh hưởng tới tình tiết, Lục Triệu vẫn dùng nick clone trà trộn. Ngày thường gã cũng diễn sâu kiểu hướng tới dị năng, suốt ngày ảo tưởng mơ mộng.

Nhưng giờ không quan trọng nữa. Biên tập: Di

Nhóm chim cánh cụt này không còn an toàn, nếu tiếp tục sẽ bại lộ chính mình.

“Thằng nhóc nào, sao lại rời nhóm vào lúc này?” Biên tập: Di

Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt đang tại một khách sạn ở Hoài thành, điên cuồng gõ bàn phím, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Biên tập: Di

“Ai đó?” Y tức giận hỏi. Biên tập: Di

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị dùng bạo lực mở ra. Người bên trong còn chưa kịp phản ứng, há hốc mồm nhìn người mặc cảnh phục. Biên tập: Di

Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt mồm há hốc sợ hãi, bị ấn ngã trên giường, máy tính xách tay cũng bị coi là vật chứng mà tịch thu. Biên tập: Di

“Báo cáo trưởng quan, chính là cậu ta!” Tiểu ca mặc quân phục hai mắt nhìn chăm chú màn hình, dứt khoát đi về phía người đàn ông mới vào phòng giờ tay chào kiểu nhà binh: “Cậu ta không mở phần mềm

giọng nói, lệnh cấm phát ngôn của chúng ta có thể gỡ bỏ.”

“Mau mở lịch sử trò chuyện của chatroom. Dãy số và tin tức của mọi thành viên, dù thật hay giả đều phải lưu lại.” Biên tập: Di

Người đàn ông này hơn ba mươi tuổi, mang quân hàm thiếu tá. Gương mặt bình thường nhưng khóe mắt trái lại có một nốt ruồi lệ rất rõ. Biên tập: Di

“Trương Diệu Kim?” Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt buột miệng thốt ra. Biên tập: Di

Trong phòng, cảnh sát đang bắt người, quân nhân đang bận tìm vật chứng, tất cả đều nhìn qua đây. Biên tập: Di

Nhận ra mình lỡ lời. Kẻ bị bắt đáng thương cuộn mình lại, y nhìn hai khẩu súng lục dí trên đầu mình, trong lòng hiểu ra! Biên tập: Di

Có kẻ phản bội! Nhất định có kẻ phản bội, bán đứng bí mật của bọn họ! Biên tập: Di

Nếu không đối phó một trạch nam chân tay vô dụng, cần gì cẩn thận vậy?

Nếu có dị năng, giờ còn có cơ hội trốn đi. Nhưng tối qua Lý Phỉ thức tỉnh làm Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất sớm, những kẻ xuyên sách tại đó còn chưa kịp nhận dị năng. Hiện tại bị hòng súng dí, chỉ có thể thành thật. Biên tập: Di

“Bịt mắt, mang đi!” Biên tập: Di

Thiếu tá tên Trương Diệu Kim, đánh giá “kẻ bị tình nghi”, không nói gì mà hạ thẳng lệnh.

Tên trạch nam cực kỳ phối hợp, bảo đi thì đi, một tiếng cũng không kêu.

Vì y biết người xuất hiện trước mặt này là ai. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim, tương lai là đội trưởng tiểu đội dị năng của quốc gia. Vì xuất hiện tại phần ba, lại là vai phụ, nên không có giới thiệu về việc hấn thức tỉnh dị năng. Nhưng người này lúc chưa có dị năng thì không người đánh bại, có dị năng rồi vẫn là nhân vật rất lợi hại.

“Báo cáo trưởng quan, không tìm thấy vật khả nghi trong hành lý của cậu ta.”

Trương Diệu Kim sờ cằm. Vì muốn nhanh tra ra thủ phạm vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, hắn đã mấy đêm

không chớp mắt, râu ria mọc dài. Hắn không yên lòng nhìn lịch sử trò chuyện: “Xem ra cậu ta không phải kẻ trộm hóa chất nguy hiểm ở Đại học Hoài thành, mà chỉ là kẻ mua số lượng lớn pháo hoa. Đây.... Mấy cuộc hội thoại này rất thú vị, xem ra có hai nhóm người đêm qua gây rắc rối tại Hoài thành!” Biên tập: Di

“Trưởng quan, chuyện này kì lạ, không có cách nào giải thích...” Biên tập: Di

“Tôi mặc kệ khoa học có giải thích được hay không. Việc đã làm sẽ để lại dấu vết, chúng ta chỉ phụ trách tìm mấy dấu vết này là được.” Trương Diệu Kim cau mày, hắn thuận tay cầm công cụ trong tay cấp dưới, mở ra bản đồ Hoài thành. Biên tập: Di

“Máy ghi hình trong vòng ba cây số quanh đoạn đường có người bị chém chết đã lấy hết rồi?”

“Vâng! Chúng tôi làm phân tích suốt đêm qua, tổng cộng có tám phần tử khả nghi!”

Màn hình chia làm tám khung, mỗi khung phát một video theo dõi. Hình ảnh là ban đêm, nhìn qua không có chuyện gì. Biên tập: Di

“Người này, còn người mặc áo thun này nữa.” Tiểu ca mặc quân phục dùng bút laser chỉ trên màn hình. Sau đó phát lại đoạn video, dừng lại từng cảnh, lập tức xuất hiện hai kẻ xen lẫn trong đám người. Trước đó trong video không có bóng dáng bọn họ, đột nhiên trong một khung hình, bọn họ lại xuất hiện giữa đường. Biên tập: Di

“Thú vị.” Trong mắt Trương Diệu Kim ánh lên nguy hiểm. Biên tập: Di

“Còn người này, cố ý tránh giám sát, máy ghi hình trên đường không phát hiện được anh ta. Nhưng khi chúng ta yêu cầu các cửa hàng xung quanh phối hợp điều tra. Ngay xem đi trưởng quan – lúc đầu máy quay ở tiệm vàng này không quay được anh ta, nhưng giây sau anh ta lại đứng ngay đây. Xung quanh trống trải, anh ta chỉ có thể từ dưới đất chui lên.”

“Làm tốt lắm. Bí mật bắt mấy kẻ tình nghi này đi!” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim tháo găng tay dùng để lấy vật chứng ra, vừa đi vừa hỏi: “Ồ khách sạn Trân Châu, điều tra đến đâu rồi?” Biên tập: Di

“Không có tiến triển, hiện trường bị phá hoại nghiêm trọng.” Biên tập: Di

“VẬY CÒN, ÁN MẠNG Ở RẠP PHIM HOAN VŨ?” Biên tập: Di

Cấp dưới của hắn phản ứng không kịp. Họ đang điều tra vụ nổ ở khách sạn Trân Châu mà, rạp phim cái gì chứ? Biên tập: Di

“Tôi hôm trước ở đó có một cặp tình nhân chết rất kỳ lạ. Tôi có dự cảm là liên quan đến vụ này. Mang hết máy ghi hình ở rạp phim đến đây, làm phân tích cẩn thận! Dù kẻ phạm tội có là oan hồn thì cũng sẽ để lại dấu vết. Đừng mơ có thể giấu trời vượt biển*.”

*Giấu trời vượt biển: một trong ba mươi sáu kế của Gia Cát Lượng, lợi dụng sương mù trên biển để thuyền lẫn trốn. Ý ở đây là che giấu, lừa dối.

“Rõ!”

13. Chương 13: Trong Mơ Hồ*

*Tên gốc là “mộng quyền”, không tìm thấy từ này trên baike nên đành đổi lại theo ý hiểu của mình. Biên tập: Di

Trong hội trường buổi họp báo của giải trí truyền thông Tinh Thiên, trước ánh đèn flash chói mắt, Lý Phi tháo kính đen, mỉm cười với mọi người. Biên tập: Di

Máy quay lập tức tập chung trên mặt Lý Phi. Anh vẫn giữ biểu tình dịu dàng, còn giơ tay chào hỏi mấy nhà báo quen biết. Biên tập: Di

Đây là hiện trường trực tiếp, mọi hành động của Lý Phi đều được fan đang ngồi nhà xem video trên trang web quan sát. Biên tập: Di

“Đâu có bị thương đâu, là ai bịa đặt vậy?” Biên tập: Di

Nhìn thấy Lý Phi không có chuyện gì, tất cả các fan đều thở phào nhẹ nhõm, rồi lại thấy lửa giận ngút trời. Biên tập: Di

Nếu Lý Phi chỉ là ngôi sao nhỏ, chỗ dựa không chắc, thì chỉ một tin đồn bị thương thôi cũng khiến cho mấy hợp đồng quảng cáo đang quay bị hủy bỏ, vai đã nhận trong phim có khi cũng bị ảnh hưởng. Biên tập: Di

Họ một phần thì thấy may khi Lý Phi đã hai lần nhận giải ảnh đế, một phần thì lại đau lòng cho nam thần của mình. Biên tập: Di

Đến tận khi Lý Phi ngồi xuống, ánh đèn flash trong hội trường mới ổn định. Khi các phóng viên tiếp giơ tay muốn đặt câu hỏi, người đại diện của Lý Phi lại ở đó bình tĩnh nói về tình hình bộ phim tiếp theo của Lý Phi. Biên tập: Di

Vất vả lắm mới chờ đến lời kết, tiến vào phần hỏi đáp. Biên tập: Di

“Xin hỏi, anh đã xem video trên mạng chưa? Khi vụ nổ xảy ra, anh đang ở hiện trường sao?”

“Hôm qua, trên weibo của Tiêu Nhã Cầm chỉ phát hai từ, ‘lo lắng’... Xin hỏi, cô ấy và Lý Phỉ có quan hệ gì? Là bạn bè nam nữ hay tính đến cưới hỏi?” Biên tập: Di

Lý Phỉ cầm micro, ra vẻ có điều muốn nói, hiện trường lập tức yên lặng. Biên tập: Di

“Việc video, tôi cũng không biết. Khi khách sạn Trân Châu ở Hoài thành nổ, tôi cũng có mặt tại hiện trường...” Biên tập: Di

Dưới đài vang lên một tiếng “ong”. Trong mắt các phóng viên đều tràn ngập kích động, muốn truy hỏi hai ngôi sao Lý Phỉ và Tiêu Nhã Cầm sao lại cùng xuất hiện ở khách sạn.

Trên mạng trực tiếp cũng sôi trào, fan của Lý Phỉ người không thích Tiêu Nhã Cầm rất nhiều. Nghe được lời này như nhận được tin dữ. Biên tập: Di

Mặt Lý Phỉ không thay đổi. Trợ lý Lâm đứng ở cạnh tường, tắt hết đèn chỉ để lại một cái chiếu lên màn hình máy tính. Trên đó có một tấm ảnh chụp, là thư mời tiệc từ thiện tối, chữ viết rõ ràng, ngày giờ địa điểm còn được cố ý viết to. Biên tập: Di

“Tiệc tối tám giờ bắt đầu. Trợ lý đặt phòng cho tôi tại tầng 48. Còn cô Tiêu, sau đó chúng tôi nói chuyện với bên công ty mới biết phòng cô ấy ở tầng 42.” Biên tập: Di

Quản lý phòng ở khách sạn Trân Châu rất nghiêm khắc. Cầm thẻ phòng ở tầng nào trong tay, khi đi thang máy chỉ có thể đến đúng tầng đó. Nhà hàng, hay các công trình thương mại giải trí, muốn đi thì phải dùng thang máy khác. Biên tập: Di

Nếu muốn thăm hỏi vị khách khác, thì phải để nhân viên phục vụ trong thang máy nhấn nút số tầng hộ.

Làm người của công chúng, muốn đặt phòng riêng tránh bị nghi ngờ, cũng chẳng cần cách quá nhiều tầng như thế.

Lý Phỉ không giải thích nhiều. Sự kiện tiệc từ thiện tối có thật hay không, sẽ có người tự đi tìm hiểu. Còn về chuyện không rõ giữa anh và Tiêu Nhã Cầm... Biên tập: Di

“Ra mắt cũng đã được mười năm. Các fan và bạn bè truyền thông chắc đều quan tâm sinh hoạt cá nhân của tôi.” Biên tập: Di

Có phóng viên định tiếp tục hỏi nhưng nhìn vẻ mặt của Lý Phỉ, nhận ra sẽ có chuyện lớn nên hồi hộp vô cùng, quên cả hít thở. Biên tập: Di

Lý Phỉ thoáng neho mắt, động tác bất an, vô tình xoa xoa mặt bàn của anh tạo nên không khí. Anh chưa cần nói gì, chỉ bằng “diễn” là có thể khiến người ta cho rằng anh sắp nói ra bí mật ẩn sâu trong lòng. Biên tập: Di

Người đại diện đứng bên, ngó người tròng Lý Phỉ – Chuyện này không giống như đã bàn, trong bản thảo phát ngôn làm gì có đoạn này! Chuyện sinh hoạt tình cảm, có thể nói lung tung sao?

Nhưng tròng như thế, giống như kiểu người đại diện biết chuyện không cho Lý Phỉ nói ra sự thật vậy.

Về mặt trợ lý Lâm cũng rất thú vị, nhưng tâm trạng lại là “Lão đại không nói theo kế hoạch”. Một bên còn tự hỏi lát nữa lời Lý Phỉ là thật hay giả, là giả thì giả đến mức nào.

Lý Phỉ chỉ tỏ vẻ “thấp thỏm” rất mờ nhạt, tốt quá hóa xấu. Anh tự nhận là người sâu sắc, kẻ không hiểu việc quan sát sắc mặt người khác sao có thể đọc được tin tức anh đưa ra?

Trong mắt đám người phía dưới, Lý Phỉ chỉ có vài giây hờ hênh rồi anh bình tĩnh lại, khôi phục nụ cười dịu dàng như xưa. Biên tập: Di

“Thực ra, tôi có người mình thích nhưng chưa dám nói.” Biên tập: Di

“ ... ”

“Cho nên sinh hoạt tình cảm cũng không coi như là trống không.” Lý Phỉ nở nụ cười nhạt, rồi lại ném ra một quả bom, “Tui người kia vẫn còn độc thân, nhưng tôi biết người người ấy thích... Ừm, không phải là tôi.” Biên tập: Di

“ ...!!! ”

Khi các fan theo dõi trực tiếp video còn đang vậy trong mơ hồ, phóng viên đã kịp phản ứng kích động hỏi. Biên tập: Di

“Xin hỏi, người anh thích là người trong giới sao?” Biên tập: Di

“Là ngôi sao ca nhạc, ngôi sao điện ảnh hay là người mẫu?” Biên tập: Di

Hiện trường hỗn loạn, người đại diện sắp bị Lý Phỉ làm cho muốn xỉu. Nói ra dễ dàng ghê, sau đó thì phải làm sao? Tìm đâu ra người anh thích, người được Lý Phỉ thâm mêm phải là cái dạng gì? Các fan thấy phản cảm thì phải làm sao? Biên tập: Di

– Tại sao ảnh để trong nước đều tùy hứng như vậy? Biên tập: Di

Trong lúc hỗn loạn, người đại diện nghe được phóng viên hỏi một câu: “Xin hỏi, người anh thích, giới tính nữ sao?” Biên tập: Di

Người phát ngôn của giải trí truyền thông Tinh Thiên, mặt đen như đáy rôi.

Chỉ có Lý Phỉ không hề gì, vẫn mỉm cười trả lời mấy câu không liên quan. Sau đó nói không thể tiếp tục, chúc người bị thương trong vụ nổ sớm bình phục, rồi tuyên bố kết thúc buổi họp báo. Biên tập: Di

Sau khi rời đi, Lý Phỉ được một đám người vây quanh hộ tống đến văn phòng CEO ở tầng cao nhất của giải trí truyền thông Tinh Thiên. Biên tập: Di

Khi đóng cửa lại, nụ cười trên mặt anh biến mất không còn tăm hơi. Biên tập: Di

“Phát ngôn rất thú vị.” Người đàn ông ngồi trên ghế xoay, đóng hình chiếu trên màn hình lại, giao diện trước mặt chính là video quay trực tiếp buổi họp báo.

Chủ tịch của giải trí truyền thông Tinh Thiên, trông như người thành đạt gần bốn mươi tuổi nhưng thực ra ông đã hơn năm mươi. Biên tập: Di

Mái tóc đen của ông là có tính lửa gắt nhất, ngay cả chân tóc cũng không đổi màu.

Hốc mắt sâu mũi cao, đường nét sắc sảo, không có bụng bia, mặc trên người tây trang cao cấp thiết kế riêng. Chỉ cần kéo vị CEO này ra ngoài chụp hình rồi PS (photoshop) chút là có thể giả làm người mẫu ảnh của tạp chí nước ngoài. Biên tập: Di

Ngón tay ông giao nhau thành hình tháp, ánh mắt sắc bén. Mấy người trợ lý còn thiếu kinh nghiệm, đã bị ông nhìn đến da đầu tê dại, không kiềm được mà cúi đầu. Biên tập: Di

Không ngờ, vị CEO này vừa mở miệng ra đã tám chuyện: “Tôi muốn biết, người này có thực không?”

Lý Phỉ không trả lời, tùy chọn một chỗ ngồi xuống. Thư ký của chủ tịch nhanh chóng bưng một ly cà phê đến. Trợ lý Lâm không nhận được đãi ngộ này, y ôm cặp tài liệu, cười khổ lắc đầu với ông chủ lớn. Biên tập: Di

“Có vội muốn thoát khỏi Tiêu Nhã Cẩm, cũng không cần làm vậy. Cậu ném ra tin tức lớn như thế, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu bình luận quái lạ?” Khi CEO nói lời này, trong mắt lại tỏa sáng. Biên tập: Di

Cảnh Điền ngạc nhiên, sao giọng điệu này không giống chất vấn, mà giống như hưng phấn quá vậy? Biên tập: Di

Trở lý Lâm liếc nhìn ánh mắt của vệ sĩ, vẻ mặt bất lực: Đương nhiên rồi. CEO Lương Quân của giải trí truyền thông Tinh Thiên thích tám chuyện, lại còn thích dùng nick giả tám chuyện. Đây cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì, mắt mặt bỏ xừ, ai lại đi giải thích? Biên tập: Di

“Đại diện của cậu đã mặc kệ rồi, tự cậu giải quyết đi!” Châm thuốc lá, từ từ hút một hơi, CEO cũng không quên cảnh cáo cái bằng hiệu kiêm cái gai lớn nhất của công ty mình tên Lý Phỉ, “Còn có người phụ trách giám sát dư luận trên Internet, phí tăng ca đêm nay của họ do cậu trả.”

Lương Quân đợi một phút mà không thấy Lý Phỉ nói gì, nhìn cây rụng tiền của công ty mình bằng ánh mắt kỳ lạ, chẳng lẽ vừa rồi Lý Phỉ nói thật? Ông lật đi lật lại mạng lưới quan hệ của Lý Phỉ, trong lòng nghi ngờ, không thấy đối tượng tình nghi mà! Biên tập: Di

“Tình hình gần đây bất ổn...” Lý Phỉ không nói rõ, “Có khả năng gặp chuyện không may, ông để ý nhiều hơn đi.” Biên tập: Di

“Ừm?” Lúc Lương Quân không bà tám thì vẫn rất đáng tin. Ông nhận ra Lý Phỉ vẫn chưa nói hết. Đây là về thị trường tài chính? Giới giải trí? Hay chính sách quốc gia?

Lương Quân đang suy nghĩ thì điện thoại trên bàn vang lên, giọng của thư ký trẻ khấn trương: “Chủ, chủ tịch, có người của cảnh sát và quân đội muốn gặp Lý Phỉ, nói là cần phối hợp điều tra.” Biên tập: Di

“Cái gì?” Biên tập: Di

“Bọn họ tới rất gấp, còn có –” Biên tập: Di

Ngoài văn phòng chủ tịch, vị thư ký mặc áo trắng, mặt nhăn như quả mướp, nhìn chằm chằm vị quân nhân vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt mình. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim không đợi thư ký nói xong, mở cửa văn phòng, trực tiếp hướng họng súng về phía Lý Phỉ.

Đang đóng phim à?

Trở lý Lâm và nhân viên công tác khác ngây ngốc như gà gồ.

“Nhân viên không liên quan rời đi.” Trương Diệu Kim lạnh lùng nói.

“Chờ chút.” Lương Quân nhìn quân nhân và cảnh sát mang súng nối đuôi nhau đi vào, sợ hãi giơ hai tay lên, quay đầu nhìn nữ thư ký vẻ mặt hoảng sợ chạy vào, “... vừa rồi cô nói, anh trai cô mang người tới, muốn bắt Lý Phỉ?” Biên tập: Di

Gì cơ?

Mỗi người ở đây đều bị vây trong mơ hồ. Biên tập: Di

“Cô Trương?” Trợ lý Lâm sợ hãi nhìn thư ký. Y vẫn luôn có cảm tình với em gái xinh đẹp ngọt ngào này. Hóa ra, anh ruột của cô là quân nhân bưng hũ, quân hàm có vẻ cũng không thấp.

Mà chờ đã, chẳng lẽ CEO Lương Quân chuyên bà tám này, điều tra cả gia đình của thư ký mình? Nhân tính ở đâu? Biên tập: Di

“Có chuyện gì từ từ nói. Tôi biết Lý Phỉ. Cái chuyện phóng hỏa giết người phải trả giá quá đắt, chuyện lỗ vốn như vậy cậu ấy không làm đâu.” Lương Quân ho khan một tiếng giảm hòa.

Khi Lý Phỉ bị súng chĩa vào đầu, ánh mắt liền lạnh xuống. Anh đã nghĩ đến chuyện nguy hiểm sau khi dạn dày bị bại lộ nhưng anh không ngờ nhanh đến vậy. Càng không ngờ đối phương không cho anh cơ hội nào, mà đã tuyên bố không phối hợp sẽ cưỡng ép mang đi.

“Khi khách sạn Trần Châu phát nổ, cậu ở đâu?” Trương Diệu Kim nhìn chằm chằm Lý Phỉ.

“Phòng tôi.” Biên tập: Di

“Sau đó?” Biên tập: Di

“Tôi và vệ sĩ, cùng nhau chạy trốn từ cầu thang xuống tầng dưới.” Biên tập: Di

“Phòng cậu ở tầng 48, gần cửa sổ thủy tinh vỡ vụn có hai vết dấu chân. Có người đứng ở đó quan sát tầng dưới phía xa, dấu chân này là của cậu.” Biên tập: Di

“Tôi muốn nhìn rõ xem xảy ra chuyện gì.” Lý Phỉ bình tĩnh trả lời. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim cười lạnh. Đôi mắt hằn vì hai đêm không ngủ mà đỏ bừng, thần kinh căng thẳng. Biên tập: Di

Hắn cảm thấy Lý Phỉ rất nguy hiểm, không phải vì dấu vết ở trong phòng, mà khi hắn đứng trước mặt Lý Phỉ, tiềm thức đưa ra cảnh báo. Cảm giác này còn mãnh liệt hơn so với năm đó đối mặt với đám tội phạm cùng hung cực ác khi hắn đi giải cứu con tim. Biên tập: Di

Thấy tình hình không ổn, Lương Quân kim lòng không được nói: “Đến cùng, chuyện này là sao?” Biên tập: Di

“Bố đừng nói nữa, mau ra khỏi đây đi!” Thư ký Trương đứng ở cửa gấp đến mức phát khóc.

Mọi người đều hướng ánh mắt qua trọng điểm khác: Chờ đã, bố là ý gì?

14. Chương 14: Điều Tra

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi biết cô gái mình thích có anh trai là thiếu tướng, lại là con gái của CEO, trợ lý Lâm ngạc nhiên đến rớt cả cằm. Biên tập: Di

Ánh mắt Lý Phỉ dần chuyển qua khuôn mặt Trương Diệu Kim. Biên tập: Di

Vì thường xuyên bị gió thổi nắng chiếu, Trương Diệu Kim có nước da ngăm đen, lại có khí phách dũng mãnh của quân nhân, nhưng nếu quan sát cẩn thận – nếu đường nét khuôn mặt kia dịu dàng nữ tính xuống mấy phần trăm thì sẽ thành khuôn mặt của nữ thư ký.

Trong nhà CEO có đôi trai gái là con riêng không cùng huyết thống, việc này cũng không phải tin mới trong nội bộ cao tầng công ty. Nhưng vì chưa từng thấy Lương Quân lộ ra, mà Lý Phỉ lại không hứng thú với việc bàn tán chuyện này. Không ngờ... Biên tập: Di

Lý Phỉ ngăn lại sức mạnh đang dâng trào lên cuộn cuộn. Biên tập: Di

Việc đối nghịch với cơ quan quốc gia mang độ khó quá cao, phải trả giá quá lớn, người có lý trí sẽ không chống cự. Dù Lý Phỉ có được sức mạnh mà chính anh cũng không rõ, nhưng anh không có lòng tin kiểm soát được con mãnh thú này. Biên tập: Di

Nếu sử dụng, thì trừ Cảnh Điền, những người khác trong căn phòng này khó tránh khỏi cái chết.

Lương Quân không phải một nhà kinh doanh khó tính, giải trí Tinh Thiên cũng là công ty có danh tiếng tốt nhất trong giới, Lý Phỉ cũng là ảnh đế duy nhất trong nước không tự mở văn phòng làm việc. Anh được công ty và Lương Quân dẫn dắt chăm sóc nhiều năm, kể cả khi hợp đồng kết thúc anh cũng không rời đi. Hiện tại, anh cũng sẽ không lấy oán báo ơn.

Sau khi Trương Diệu Kim cảm nhận được sự biến mất của hơi thở nguy hiểm kia, thần kinh căng thẳng cũng hơi thả lỏng. Biên tập: Di

Ánh mắt hần phức tạp nhìn chằm chằm Lý Phỉ, nói lời chính nghĩa: “Chỉ cần cậu phối hợp điều tra, tôi cam đoan nếu cậu vô tội, người ngoài sẽ không biết hôm nay xảy ra chuyện gì.”

Nói rồi vung tay lên: “Mang người đi!” Biên tập: Di

Lý Phỉ không ngờ rằng, mấy quân nhân vây đến mang anh đi, tuy ánh mắt như gặp kẻ định lớn nhưng động tác lại khách khí, không thô lỗ ngang ngược, cũng không ai lôi còng tay ra khóa lại tự do của anh. Biên tập: Di

“Còn anh ta nữa.” Trương Diệu Kim chỉ Cảnh Điền đang đứng trong nhóm cấp dưới.

Về mặt Cảnh Điền bỗng thay đổi. Hần nhìn về mặt nghiêm túc của Lương Quân, rồi lại nhìn Lý Phỉ phối hợp nên cũng không nói gì mà cúi đầu để bị giải đi. Biên tập: Di

Thang máy trực tiếp xuống bãi đỗ xe ngầm. Mấy chiếc xe Jeep treo biển cảnh sát nhanh chóng lái đi. Biên tập: Di

Lương Quân đứng trước cửa sổ để quan sát, giờ mới lấy lại tinh thần, nghiêm mặt ra lệnh: “Chuyện ngày hôm nay, ai cũng không được phép nói ra ngoài!” Biên tập: Di

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thấp thỏm lo âu nghĩ xem đến cùng Lý Phỉ đã làm gì, sao nháo động lớn như vậy? Chẳng lẽ vụ nổ ở khách sạn Trần Châu liên quan đến Lý Phỉ?

Anh ấy làm cái gì! Biên tập: Di

Chẳng lẽ làm phần tử khủng bố lại có tiền đồ hơn làm ảnh đế? Biên tập: Di

Xe Jeep lái thẳng vào quần khu Hải thành, qua vài trạm gác rồi dừng lại tại một dãy nhà đã xưa cũ. Biên tập: Di

Ngôi nhà bên trong sơn tường xanh, trên hành lang có bóng đèn mờ nhạt nhưng lính gác ở đây rất sâm nghiêm, cách một đoạn là có một quân nhân cầm súng gác. Biên tập: Di

Lý Phỉ được đưa đến căn phòng ở cuối hành lang. Bên trong bày biện như phòng khách của vài thập niên trước. Biên tập: Di

Đầu tiên đập vào mắt là bàn ghế đã tróc sơn, cốc uống nước cũng chỉ là cái cốc tráng men hoa văn đơn giản. Dán trên tường là một tờ báo quảng cáo tuyên truyền yêu nước yêu đảng gì gì đó.

Nếu không phải đang trong tình huống đặc thù, chắc Lý Phỉ đã nghĩ đây là bối cảnh của đoàn phim nào.

Trương Diệu Kim không có sức lực dành cho mấy tiết mục giải trí đó. Hắn bước chân vào, khóa cửa phòng lại, sau khi thấy cảnh vệ vũ trang hạng nặng đã canh gác bốn phía căn phòng, hắn lạnh lùng nói: “Ngồi xuống.”

Trong phòng chỉ có một chiếc ghế dựa, Lý Phỉ cũng không nhiều lời. Biên tập: Di

Tiểu ca mặc quân phục vẫn luôn đứng sau Trương Diệu Kim, lấy một tấm ảnh từ trong cặp tài liệu, đẩy đến trước mặt Lý Phỉ. Biên tập: Di

Ảnh chụp có ghi thời gian ở góc phải phía trên. Đây là ảnh cắt từ máy ghi hình, người ở trong hình rõ ràng là Cảnh Điền, hắn đang lấy áo khoác che mặt một người đi xuống cầu thang.

“Là tôi.” Lý Phỉ nhìn ảnh chụp rồi dứt khoát thừa nhận. Biên tập: Di

“Ở tận tầng 48, mà chuyện mới xảy ra được mười phút đã chạy đến tầng ba... Tốc độ phản ứng cũng không chậm.” Biên tập: Di

Về mặt Lý Phỉ bình tĩnh, trước đó anh đã tính qua thời gian, cũng không có gì bất hợp lý. Nhưng anh nghĩ, Trương Diệu Kim không phải muốn cho mình xem cái này – cầu thang khách sạn không có máy theo dõi nhưng hàng lang ngoài phòng nhất định có.

Quả nhiên, mấy bức ảnh khác lại được bài lên mặt bàn.

“Thời gian từ khi việc xảy ra đến khi khách sạn bị phong tỏa, máy theo dõi ở hành lang tầng 48, chúng tôi đã kiểm tra từng chút một. Có cảnh hai người vào phòng nhưng không có cảnh hai người đi ra.” Biên tập: Di

Bọn tội phạm kia nghĩ khi thời gian ngừng lại, máy theo dõi sẽ không hoạt động nên cũng lười phá phòng theo dõi của khách sạn Trần Châu. Lý Phỉ không biết phải nói gì.

“Cậu có gì muốn giải thích không?” Trương Diệu Kim rất am hiểu việc phát hiện cảm xúc thay đổi của kẻ tình nghi, nhưng hôm nay hắn không thu hoạch được gì. Lý Phỉ rất lạnh tính, hay phải nói là kỹ thuật diễn xuất của vị ảnh đế này rất cao siêu, đủ để sắm vai một người vô tội không biết chút gì. Biên tập: Di

Một đoạn video, không chứng minh được điều gì. Nếu chỉ bằng cái này mà có thể bắt người, lệnh bắt người cũng được ký dễ dàng quá. Biên tập: Di

Khi Lý Phỉ nhìn thấy quân hàm của Trương Diệu Kim, anh đã biết quốc gia rất coi trọng vụ nổ ở khách sạn Trần Châu, coi trọng hơn cả mức anh nghĩ. Biên tập: Di

Có tổ chuyên án nào mời được cả người của quân đội đến thẩm vấn chứ? Biên tập: Di

Ai mà không cần lệnh bắt đã bắt người công chúng như anh, lại còn áp giải đi.

Lý Phỉ nhắm mắt lại, khi mở ra trong mắt sáng rõ: “Tôi muốn nói nhưng chỉ sợ không ai tin.” Biên tập: Di Trương Diệu Kim hơi cau mày. Tiểu ca mặc quân phục đứng cạnh hắn thì không giữ vững được như vậy. Tuy rằng vẻ mặt y vẫn nghiêm túc nhưng lại không kìm được dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Lý Phỉ. Biên tập: Di

Lúc đầu Lý Phỉ còn thấy giống như phản ứng của người bình thường khi gặp mình tinh điện ảnh. Biên tập: Di

Nhưng anh cũng không phải gấu trúc, nhìn vài cái là được rồi, cứ nhìn mãi thì... Người hâm mộ của Lý Phỉ tuy nhiều nhưng anh cũng tự nhận mình không bằng được quốc bảo*. Chắc chắn đến tám phần là do có vấn đề gì đó. Biên tập: Di

*Gấu trúc là quốc bảo của Trung Quốc

“Tôi không biết video này là sao, nhưng khi tôi đứng trên cầu thang thì nghe được một đoạn đối thoại.” Biên tập: Di

Lý Phỉ kể lại đoạn đối thoại kia. Biên tập: Di

Bọn cướp lục soát toàn bộ khách sạn sau khi phạm tội, rồi còn nhắc đến việc “hôm nay là ngày thức tỉnh quy mô lớn”. Biên tập: Di

Hai mắt của tiểu ca mặc quân phục phát sáng: Giống trong lịch sử trò chuyện trong chatroom của nhóm người kia! Biên tập: Di

Y không nhìn được quay đầu nhìn Trương Diệu Kim. Người kia vẻ mặt khó đoán, không biết đang suy nghĩ cái gì. Biên tập: Di

“Phiền cậu ở trong này một thời gian nữa. Chúng tôi còn muốn hỏi vị vệ sĩ kia của cậu. Nếu nghĩ ra được thêm chuyện gì, lúc nào cũng có thể nói cho chúng tôi biết.” Trương Diệu Kim nói xong là dẫn người đi ra. Biên tập: Di

Cửa phòng không khóa nhưng trong ngoài đều canh phòng nghiêm ngặt, có khóa hay không cũng thế. Biên tập: Di

Có sự khác biệt là – Nếu sau này Lý Phỉ muốn tìm luật sư thì thứ nhất, anh không bị “giam giữ”. Thứ hai, anh không bị đeo còng tay. Thứ ba, anh không bị thẩm vấn, chỉ là đang “phối hợp điều tra”. Biên tập: Di

“Thiếu tá, năng lượng tối đa vượt qua giới hạn của máy thăm dò.” Biên tập: Di

Quân nhân vừa phụ trách “trông giữ” Lý Phỉ trong xe Jeep, vẻ mặt vội vã đưa một tờ báo cáo.

Trên giấy trắng là các đường cong lớn tượng trưng cho số liệu, mặt Trương Diệu Kim còn đen hơn đáy nồi. Biên tập: Di

Cảm giác này như khi có người nói, vừa rồi hắn nói chuyện với một khẩu súng diệt tăng[1] hình người. Hôm nay tâm trạng của súng diệt tăng rất tốt, không bắn hắn thành bia đỡ đạn.

“Tình trạng của cậu ta, sẽ không qua được cửa kiểm tra an ninh khi lên máy bay.”

Dao động năng lượng lớn đến mức dọa người. Biên tập: Di

“Còn vệ sĩ của anh ta –” Biên tập: Di

Trong tay Trương Diệu Kim lại có thêm một bản báo cáo, lần này số liệu nhỏ hơn, đường cong cũng tương đối nhưng vẫn vượt qua chỉ số bình thường rất nhiều. Biên tập: Di

“Làm tốt lắm.” Trương Diệu Kim phun ra những từ này từ trong kẽ răng.

Hôm nay mang về hai người, dù đi sân bay hay lên tàu điện ngầm, khi kiểm tra an ninh đều sẽ gây náo động lớn! Đầu tiên phải sơ tán nhân viên, tìm hiểu tình trạng. Ảnh hưởng đến tiến độ chuyển bay là chuyện nhỏ, bị nhảm thành khủng bố tập kích gây sợ hãi cho xã hội là chuyện lớn. Biên tập: Di

“Thiếu tá, chúng ta có cần thăm dò mấy người bên cạnh Lý Phỉ không, có nên gọi mấy người có tên này không?” Biên tập: Di

Tiểu ca mặc quân phục phụ trách sửa sang lại lịch sử trò chuyện trong chatroom, vẻ mặt kỳ quái: “Nhất là cái người tên Giản Hoa.” Biên tập: Di

“Sau khi sửa sang lại sự việc thì báo lên trên là được.” Trương Diệu Kim cầm báo cáo, vung tay về phía cấp dưới của mình, rồi sải bước ra ngoài.

Cấp dưới của hắn, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt ai cũng đau khổ.

Thế giới này là một quyển sách? Đừng có đùa! Báo cáo cho cấp trên như vậy, sẽ được phê chuẩn sao? Biên tập: Di

Phiên nào của Trương Diệu Kim vẫn chưa kết thúc. Sau hai ngày tra án, lại có đầu mối mới được báo lên. Biên tập: Di

“Thiếu tá, theo dõi khách sạn Trân Châu không có phát hiện mới.” Biên tập: Di

“Thông qua tìm kiếm, chúng ta đã tìm được phục vụ nhà hàng mất tích tên Quan Thịnh ở khu phụ cận khách sạn Trân Châu.” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim sau mấy ngày buồn phiền mới nghe được một tin tốt, lập tức hạ lệnh đem nhân viên mất tích đến. Hắn có dự cảm nhân viên phục vụ này sẽ biết được nhiều chuyện.

Vì người này “mất tích”, trong máy theo dõi là đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Khiến Trương Diệu Kim đau đầu là vụ án về cặp tình nhân đột tử hắn đang theo, băng theo dõi bãi đỗ xe của rạp phim Hoan Vũ không biết bị ai hủy. Băng theo dõi ở siêu thị và những cửa hàng ở tầng khác vẫn còn nhưng đều không có giá trị. Biên tập: Di

Nhân viên làm việc tại rạp phim chỉ nhớ rõ là cặp tình nhân kia tới xem phim còn việc rời đi lúc nào, đi thang máy cùng ai thì không có ấn tượng. Biên tập: Di

Hiện tại, trên tay Trương Diệu Kim chỉ có bảng định mức bán vé của bộ phim kia.

Tổng cộng hơn ba mươi tấm vé, trong đó một nửa mua theo nhóm giá đặc biệt, có tài khoản chính xác và giao dịch trực tuyến ghi lại rõ ràng. Nửa còn lại dùng thẻ hội viên mua vé giá ưu đãi, thẻ hội viên có hệ thống báo mất nên tên tuổi là thật. Biên tập: Di

Phiên phức là có ba người mua vé tại chỗ. Những người này lúc đầu không có kế hoạch xem phim, lúc đó đột nhiên muốn mua vé, nếu họ lại không xem phim thì khó mà tìm được. Biên tập: Di

“Trước mắt cứ điều tra mấy người có thể tìm được đã. Xem bọn họ có hành động cố ý nào không, giống như vào bệnh viện, hay là...” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim còn chưa dứt lời, đã có cấp dưới cầm điện thoại chạy tới: “Đại học Hoài thành báo án, có hai nữ sinh mất liên lạc quá bảy mươi hai giờ.”

“Tên gì?” Biên tập: Di

“Ở ngay trong bảng này, mua vé qua Internet... tài khoản tên là Lộc Viện. Cô ấy và bạn cùng phòng nói đi xem phim, xong rồi không thấy về trường.”

Tiểu ca mặc quân phục lặng lẽ nhìn Trương Diệu Kim, nhắc nhở: “Thiếu tá, thật ra có việc này, vừa có thể không liên quan gì đến vụ án vừa có thể liên quan.”

“Nói!”

“Trước khi xảy ra chuyện, bộ phim mà họ xem là do Lý Phỉ diễn.”

“...”

Đúng là chỗ nào cũng có cậu ta.[1] Súng diệt tăng:

15. Chương 15: Sơ Hở

– Hình như quên mất chuyện quan trọng gì. Biên tập: Di

Giản Hoa nấu mì udon, không yên lòng rắc hạt tiêu vào bát. Biên tập: Di

TV trong phòng khách mở, truyền tiếng vào phòng bếp. Biên tập: Di

“Ảnh đế Lý Phỉ lần đầu tiên công khai chuyện sinh hoạt tình cảm của mình, thế mà lại là tình đơn phương. Người dẫn chương trình cũng rất ngạt nhiên! Sau đây là phát sóng trực tiếp...”

Giản Hoa ngạc nhiên, hạt tiêu lệch khỏi miệng bát đổ ra bàn. Biên tập: Di

Người mới gặp qua một ngày trước, mà nay đã có chuyện tình cảm rồi? Giản Hoa nhớ đến việc Lý Phỉ là gay. Thấy chuyện Lý Phỉ yêu đơn phương cũng là bình thường. Thích phải trai thẳng thì không tỏ tình được là phải. Biên tập: Di

Tắt lửa, đem bát mì nóng hổi vào phòng khác, vừa lúc nhìn thấy Lý Phỉ trên màn hình TV, ánh mắt ảm đạm nói: “Tuy người kia vẫn còn độc thân nhưng tôi biết người người ấy thích không phải là tôi.”

Hóa ra là tình tay ba.

Giản Hoa cầm đũa, vừa gấp mì lên ăn vừa nghĩ.

Mì nấu hơi nhừ. Ừm, nhừc đầu thật, Giản Hoa thở dài. Biên tập: Di

“Người ấy... là người trong giới.” Lý Phỉ mỉm cười tiếp tục nói lời khiến người khác kích động.

“Là người rất chăm chỉ, luôn luôn nỗ lực hết mình. Nếu muốn hỏi tôi thích ưu điểm gì của người ấy thì không được đâu. Trong mắt tôi, người ấy chỗ nào cũng tốt.” Biên tập: Di

“Thực ra tôi cũng không hiểu hết người ấy, vì lý do khoảng cách... Các bạn hiểu mà, quan hệ của chúng tôi cũng không thân quen lắm. Nhưng tôi cảm giác mỗi lần gặp người ấy lại phát hiện ra một điều mới, khiến tôi tiếp tục say mê. Yêu đơn phương là như vậy đó.”

“Thật ra tôi đối với người ấy là tình yêu sét đánh.” Biên tập: Di

Giản Hoa dừng đũa, cậu nhìn kỹ sự thay đổi trong vẻ mặt và ánh mắt của Lý Phỉ. Tuy đã chấp nhận mình không có tài năng về mặt này, nhưng nhìn Lý Phỉ, cậu vẫn không nén được than thở, người được ông trời thưởng cơm ăn đúng là khác hẳn. Biên tập: Di

Cái người người đàn ông khi nói đến việc yêu đương không có kết quả thì trong mắt buồn phiền, lại vì một vài việc nhỏ mà đắm chìm trong thỏa mãn là ai hả? Khác biệt một trời một vực với Ô tướng quân luôn! Biên tập: Di

Đúng là liều mạng thoát khỏi Tiêu Nhã Cẩm, Giản Hoa vừa ăn mì vừa nghỉ. Cậu không mấy để ý lời của Lý Phi. dao.vadao.wordpress.com

Trong giới giải trí thật giả lẫn lộn, thiên biến vạn hóa, cuộc đời như màn kịch, phải xem kỹ thuật biểu diễn. Cái loại nhân tài kiệt suất như Lý Phi, nghiêm túc với anh là cậu thua. Còn chưa nhắc đến việc ghi “cô ấy” trong phụ đề tin tức giải trí nói về “lời tỏ tình triu mến” của Lý Phi. Muốn Giản Hoa tin là thật cũng khó. Biên tập: Di

Xem xong tin giải trí hôm nay, Giản Hoa xếp bát đũa mang vào phòng bếp rửa. Khi nước lạnh chảy qua tay, cậu mới sực nhớ ra mình quên cái gì.

Khi trong thế giới thời gian ngừng lại, máy ghi hình chỉ là vật trang trí nhưng khi cậu đi vào thang máy của rạp phim Hoan Vũ, chắc vẫn bị quay được! Biên tập: Di

Trong thang máy có năm người biến mất thần bí, bao gồm cả đôi tình nhân bị chết một cách ly kỳ... Biên tập: Di

Giản Hoa khó chịu ném đũa vào bồn rửa, nhăn mày, suy nghĩ xem phải thoát khỏi chuyện này như thế nào. Không cần nghĩ cậu cũng biết chắc mình sẽ thành đối tượng tình nghi của án mạng này. Biên tập: Di

Cậu mở máy tính, bắt đầu tìm hiểu về án mạng ở rạp phim Hoan Vũ từ đầu đến cuối.

Vì hôm sau xảy ra vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, nên đề tài về án mạng ở rạp phim đã hạ nhiệt. Nhóm bà tám đều đang vây xem video về việc của Tiêu Nhã Cẩm, giờ càng ra sức đoán xem đối tượng mà ảnh đế Lý Phi yêu thầm là ai. Vụ án của đôi tình nhân chết đột ngột vẫn chưa có manh mối mới. Biên tập: Di

Giản Hoa không ngừng đổi từ khóa, Hoài thành, rạp phim Hoan Vũ. Biên tập: Di

“Ừm?” Ánh mắt Giản Hoa dừng lại ở một tin tìm người trên weibo. Đại học Hoài thành có hai nữ sinh bị mất liên lạc. Đêm gặp chuyện không may nói là muốn xem phim “Con quạ” ở rạp chiếu phim Hoan Vũ.

Nhấn vào bức ảnh, nhìn hơn nửa phút.

Giản Hoa không có năng lực nhìn qua là không quen, ảnh chụp và người thật lại luôn có độ sai lệch, cậu không thể khẳng định hai nữ sinh này là hai cô gái trong thang máy đêm đó.

Giản Hoa nghĩ đến việc vài ngày trước suýt thì chết đuối, mày càng nhăn lại. Biên tập: Di

Cậu nghi ngờ với thể lực của hai nữ sinh đó, có lẽ đã chết ở góc nào rồi. Biên tập: Di

Thế thì rắc rối đây. Năm người cùng vào thang máy mà chỉ có mình cậu sống sót. Dù mọc thêm cái miệng nữa cũng không giải thích rõ được. Biên tập: Di

Giản Hoa hối hận mình không có thói quen đeo kính đen khi ra ngoài. Không nhớ rõ vị trí máy ghi hình, máy theo dõi ở bãi đỗ cũng không chắc là có quay được biển số xe của cậu không – cậu cái gì cũng không biết. Biên tập: Di

Nếu không phải vụ nổ ở khách sạn Trân Châu khiến cảnh sát chú ý, Giản Hoa tin rằng mình đã ở trong phạm vi tình nghi của nhân viên điều tra rồi. Giờ này cậu phải ở cục cảnh sát chờ lấy lời khai chứ không phải ở nhà lướt weibo. Bi ên tập: Di

Sự việc từng xảy ra không thể thay đổi, trừ khi hủy bằng theo dõi. Biên tập: Di

Chưa nói đến việc làm sao lên được vào phòng bảo vệ của rạp phim Hoan Vũ để xóa băng ghi hình, ai chắc được sau khi chuyện xảy ra, băng ghi hình chưa bị lấy đi? Chưa bị cảnh sát phục chế lại một phần rồi mang đi? Biên tập: Di

Sắc mặt Giản Hoa ngày càng khó nhìn. Cậu đã không còn lựa chọn nào khác, cũng không có đường lui. Giống như con vật cuộn mình trong phòng, dù chạy đến góc tối nào cũng không thể trốn thoát. Biên tập: Di

Cảm giác bị buộc đến đường cùng, bị tấm lưới vô hình bóp cho nghẹt thở! Biên tập: Di

“Bốp!”

Máy đồ vụn vặt trên bàn mất không chế mà lơ lửng trên không, rồi rơi xuống đất.

Giản Hoa không kiểm soát được sức mạnh của mình. Cảm xúc tuyệt vọng và sợ hãi vừa rồi đã chiếm lấy cậu.

Cậu khác với Lý Phi. Trên đời này cậu không có người níu giữ, không có giấc mơ thành tựu chiếm lấy linh hồn cậu, cậu thậm chí không có lòng trung thành đối với thế giới này.

Thời thơ ấu gia cảnh sung túc, muốn gì được nấy. Sau khi mắc nợ phải sản, thân thích đều đi mất, bạn bè thấy là trốn, nhà bị đem đi gán nợ, ngay cả một miếng cơm nóng cũng không được ăn. Giống như một con chó nhà có tang. Mà kẻ duy nhất không rời khỏi cậu, Lục Triệu, lại luôn mang về của một nhà đầu tư. Giản Hoa đối với con người trên cõi đời này, đã mất đi niềm tin. Biên tập: Di

Làm sao giải thích được chuyện mình đã gặp ở rạp phim Hoan Vũ. Làm sao chắc được bản thân sẽ không

thành chuột bạch thí nghiệm. Nghĩ đến việc phải đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kỳ dị hay là ánh mắt khinh miệt của người thăm vấn, cảm xúc của Giản Hoa lại bất ổn.

Nhận ra được chính mình không thể thoát khỏi chuyện này, năng lực mất kiểm soát càng bùng nổ theo bội số. Biên tập: Di

“Oành.” Trong não bị một luồng sức mạnh hung hăng đập vào. Giản Hoa toát mồ hôi lạnh đầy người, run rẩy, một lúc sau mới ngồi dậy từ trên cái ghế bị đổ. Biên tập: Di

Trong phòng lộn xộn, sofa trôi giữa không trung, TV treo trên giá để giày, cột nước phun ra từ bồn rửa bát trong phòng bếp, bọt nước vẫn còn đóng băng ở đó, trông cực kỳ quái dị.

“ ... ”

Mọi vật nháy mắt trở về vị trí cũ.

Giản Hoa có hơi cứng người mà quay đầu lại, tiếng máy hút bụi kiểu cũ của nhà hàng xóm đã biến mất.

Kim giây trên đồng hồ ngưng lại, 13:10. Biên tập: Di

– Lý Phỉ thức tỉnh khiến Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất sớm. Lần này, dị năng của Giản Hoa bùng nổ, cũng khiến Thế giới tràn ngập bất ngờ này xuất hiện. Biên tập: Di

Giản Hoa theo thói quen sờ túi. Biên tập: Di

Cậu giờ đã có thói quen mang đồ ăn bên người. Nhưng nếu vác cái ba lô leo núi chứa đầy đồ ăn trên người 24 giờ thì lại thành ra làm quá. Giờ trong túi cậu chỉ có chocolate và hai bình đường gluco nhỏ.

Giản Hoa mở tủ quần áo ra, chọn một cái áo khoác vận động không có gì đặc biệt. Mang mũ khẩu trang kính đen, mở cửa phòng, chạy xuống tầng. Cậu im lặng đi quanh tiểu khu một vòng, lấy đi cái xe đạp không khóa ở phòng thường trực. Biên tập: Di

Sức mạnh cường đại tràn ngập mỗi cơ bắp, mỗi dây thần kinh của cậu.

Giản Hoa thấy lần này không giống hai lần trước. Thành phố tĩnh lặng như một ao nước đọng, cậu đi qua bên trong, tạo nên từng vòng gợn sóng, đó là năng lượng dao động.

Ở nơi khác của ao nước, cũng có gợn sóng nhỏ sinh ra. Chúng không phù hợp với vẻ tĩnh lặng của nơi này. Biên tập: Di

Giản Hoa khéo léo tránh đi mấy “gợn sóng”. Thành phố rất lớn, muốn trực tiếp đụng phải cũng khó, huống chi Giản Hoa còn cố tình che giấu. Biên tập: Di

Ven đường, trong một chiếc xe cảnh sát truyền ra tiếng cười, có người nện cửa xe, dường như muốn trốn đi. Trong trại giam cũng có động tĩnh, nhưng sau khi họ tỉnh táo lại từ cảm xúc vui mừng thì lại bị còng tay làm khó. Biên tập: Di

– Không có dị năng, thì dù người trên đời này có biến mất hết, cũng không trốn được.

Vì thế tiếng cười lại chuyển thành tiếng mắng chửi, tiếng đập phá.

Giản Hoa không hề hay biết việc này, cậu chỉ muốn chạy đến rạp phim Hoan Vũ.

Trung tâm mua sắm vốn náo nhiệt nhộn nhịp giờ lại không một bóng người, Giản Hoa vòng đến khu nhân viên. Thật vất vả tìm được phòng bảo vệ, nhưng phòng theo dõi có khóa mật mã, dù là nhân viên cũng phải nhập mã mới vào được. Biên tập: Di

Giản Hoa dùng dị năng áp chế tay nắm cửa, buộc cửa phòng phải mở ra.

May mà vẫn trong giờ làm việc, tất cả máy móc còn đang vận hành. Giản Hoa nhập thời gian, mở ra bằng theo dõi, lại phát hiện bằng theo dõi thang máy và bãi đỗ xe của tôi hôm đó không cánh mà bay. Biên tập: Di

Chẳng lẽ cách sát đã phục chế video. Vì nội dung sẽ mang đến bạo loạn trong xã hội nên mới cắt đi phần kia? Biên tập: Di

Khi Giản Hoa đang đau đầu, bỗng cảm thấy có vật thể bên ngoài đang tiến lại gần đây.

Nói là vật thể, vì trong lực cảm ứng của Giản Hoa, nó là một hình hộp dài. Trên đời không có loài sinh vật nào trông như vậy, Giản Hoa liền đoán đó là người dị năng. Năng lượng xung quanh người đó có hiệu lực giống như một loại “trường”. Biên tập: Di

Nhanh chân ra khỏi phóng theo dõi, Giản Hoa thu lại năng lượng, không hề hoang mang mà đi đến tầng một trung tâm mua sắm. Biên tập: Di

Nơi có thể trốn rất nhiều, trong trung tâm mua sắm cũng có vài cái cửa mở. Nhưng vị trí của vị khách không mời mà đến này trong mắt Giản Hoa lại chẳng có gì che giấu, Giản Hoa hoàn toàn có thể thoải mái tránh đối phương, lạng lẹ rời đi. Biên tập: Di

Nhưng chuyện ngoài dự kiến của cậu xảy ra.

Người dị năng kia đi đến cửa thang máy của rạp phim rồi dừng lại nhìn quanh, sau đó lớn tiếng: “Này!”

“ ... ”

“Tôi biết anh ở trong này. Ngày đó chúng ta cùng gặp phải biến cố. Trên báo nói cặp tình nhân kia đã chết, bạn của tôi cũng chết rồi. Giờ tôi không dám về nhà!”

Giọng là của một cô gái, trong đó còn xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Giản Hoa cúi đầu, trốn sau bảng hiệu sáng long lanh của một tiệm đá quý. Từ sau quầy vòng đến thang máy phụ cận, trong bóng tối nhìn về phía cô gái kia.

Rất giống một người trong bức ảnh tìm hai nữ sinh trên weibo. Biên tập: Di

“Hôm qua Lý Phỉ thức tỉnh dị năng, Thế giới Bị Từ Bỏ đột nhiên biến mất. Anh chưa kịp đến rạp phim Hoan Vũ hủy bằng theo dõi. Tôi biết chắc hôm nay anh sẽ đến. Đi ra được không? Tôi biết chuyện này là sao, tôi sẽ nói cho anh toàn bộ sự thật.” Biên tập: Di

Độ cong khoe miệng của Giản Hoa lớn hơn, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng. Biên tập: Di

Cậu không quay đầu lại mà rời đi, cũng không thèm nhìn qua cô gái kia.

Cô gái không thấy người đâu, lại gọi to trong trung tâm mua sắm mấy lần. Một lúc sau mới thất bại ngã ngồi trên đất, chỉ dùng âm thanh mình nghe thấy được mà thì thầm: “Kỳ lạ, chẳng lẽ lại không đến? Không thể nào. Giản Hoa cẩn thận như vậy, không tận mắt xác nhận mình an toàn, anh ta cả ngủ cũng không được.”

16. Chương 16: Cửa

Rời khỏi rạp phim Hoan Vũ, lại đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa, trong thành phố tĩnh lặng, Giản Hoa thấy trong lòng ớn lạnh. Biên tập: Di

Lục Triệu có bệnh, đám côn đồ phá hủy khách sạn Trần Châu, giờ còn lòi ra thêm một cô gái là sao? Biên tập: Di

Có khóc lóc cũng không thể làm động lòng Giản Hoa. Họ giờ đang ở trong thế giới thời gian ngưng lại, sức mạnh xung quanh cô gái tạo thành “trường”, so với dao động của người khác trong thành phố này mạnh hơn nhiều. Biên tập: Di

Đây là người kiểm soát được dị năng, còn khiến sức mạnh ở tại hình thù ổn định. Biên tập: Di

Chỉ bằng điểm ấy đã đủ để cho cô gái kia có khóc đến ra hoa, Giản Hoa cũng không để ý cô ta.

Còn chưa nói đến việc, sau khi “nhận ra” giả vờ bất lực là vô ích, cô gái lập tức sử dụng phương án hai: Nói rõ cô ta và Giản Hoa ở chung lập trường, cùng đối mặt với một nguy cơ. Cô ta có ưu thế biết được sự thật, lại sẵn sàng chờ “người hợp tác”, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Biên tập: Di

Thái độ rất tốt nhưng vô dụng với Giản Hoa. Biên tập: Di

Cô ta là biến số. Nếu Giản Hoa tự nhận mình có thể khống chế biến số này, cậu sẽ không hề do dự mà đi ra, từ miệng cô gái biết được những gì cậu muốn. Nhưng Giản Hoa vẫn chưa hiểu hết được sức mạnh của mình, cậu không tin là sức mạnh này có thể vượt qua cả pháp luật và cơ quan quốc gia. Biên tập: Di

Người khác càng muốn khiến Giản Hoa lựa chọn, Giản Hoa lại càng không thích. Trừ khi tự cậu muốn, nếu không thì không bàn nữa. Biên tập: Di

Bại lộ chính mình, gặp mặt cô gái kia, cùng lắm chỉ biết được sự-thật-không-biết-có-phải-thật-không. Đây làm sao giúp Giản Hoa thoát khỏi tình cảnh bị cảnh sát nhìn chăm chăm?

Không thể. Nếu cô gái đó có cách đã chẳng thành “người bị mất liên lạc”, cũng không cần khổ sở tìm cậu. Sau bất cứ động cơ nào cũng đều có lợi ích, mọi việc không thể nhìn từ bề ngoài. Tuy không biết cô ta muốn gì nhưng hiện tại, đối với Giản Hoa mà nói, nhiều “chiến hữu” cũng chỉ để an ủi nhau chút thôi chứ không có tác dụng gì.

Nếu muốn được an ủi, cậu tìm Lý Phỉ cho rồi, ít ra mình còn hiểu rõ người ta. Tùy tiện nhặt một cô gái ở ven đường... Biên tập: Di

Chẳng lẽ cậu cảm thấy mình chưa đủ điểm đáng nghi? Biên tập: Di

Cảnh sát tìm được nữ sinh mất tính đang đồng hành với chàng trai xa lạ. Nữ sinh xác nhận xác của bạn cô ta? Đoạn này mà đặt trên tin tức xã hội sẽ thành cái dạng gì, Giản Hoa không cần nghĩ cũng biết. Biên tập: Di

Giản Hoa dắt xe đạp vút trên mặt đất của mình lên, đạp như bay, biến mất tại cuối đường.

Không lâu sau, cô gái đã đi quanh trung tâm mua sắm một vòng rồi đi ra, cẩn thận đếm xe đạp dừng trước cửa. Sau đó nét mặt cô ta thay đổi: “Không đúng, thiếu một chiếc!”

Cô gái chạy ra ngoài nhìn xung quanh. Ánh nắng chiếu trên mặt đường, thế giới tĩnh lặng, cái bóng của nhà cao tầng cũng đứng im. Biên tập: Di

Kim lại xúc động muốn lớn tiếng kêu to, cô gái lo lắng cắn móng tay mình: “Không thể nào. Giản Hoa là người dị năng cấp S, sao phải sợ gì chứ. Trong sách nói người đến gần anh ta, chẳng khác nào đem tính mạng giao cho Giản Hoa, tùy anh ta xử lý! Tại sao dưới tình huống khổng chế được sống chết của người khác, mà anh ta vẫn buông tha cơ hội biết được sự thật?”

Vừa lăm bắm, cô ta vừa bóp đầu. Biên tập: Di

“Xui thật, xuyên qua khi cái cơ thể này chết ngắt. Nguyên chủ khi ra khỏi thang máy thấy tình hình như vậy, sao không chạy theo Giản Hoa chứ. Cơ hội tốt mà...”

Khi ảo não xong, cô gái chỉ có thể nghĩ cách khác. Cô ta nghĩ đi nghĩ lại, bỗng bừng tỉnh: “Chẳng lẽ người trong thang máy ngày đó không phải Giản Hoa? Tác giả nói trên twitter, Giản Hoa là người thức tỉnh khi Thế giới Bị Từ Bỏ lần đầu xuất hiện. Nếu sự kiện xảy ra ở rạp phim Hoan Vũ không phải là lần đầu tiên, chẳng lẽ là khi Giản Hoa ở nhà một mình thì rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thức tỉnh trong yên lặng?” Biên tập: Di

Càng nghĩ càng thấy phỏng đoán này đáng tin, nhận ra mình nhầm người, cô gái dậm mạnh chân: “Đúng là làm lợi cho người khác, dù sao mình cũng đã hủy hết bằng theo dõi.”

Cầm giận rời đi rạp phim Hoan Vũ, cô gái đi chưa được bao xa thì một người từ sau ô tô xuất hiện. Biên tập: Di

Trước mắt cô gái biến đen, sau lưng có thêm bàn tay siết chặt cánh tay và bả vai cô ta, làm động tác giam cầm. “Trường” lực xung quanh cô gái biến hóa tùy theo thay đổi của sự vật, “nuốt” cả người cô vào.

Người tập kích cô gái là Jack tóc đỏ. Gã nhìn màn kỳ dị trước mắt mà không giật mình, chỉ siết chặt cánh tay, nhìn như đang cận chiến với không khí, trông cực kỳ buồn cười.

“Ngoan ngoan nhận thua đi! Cái loại như cô chỉ là dùng thủ thuật che mắt thôi, cũng không phải tàng hình!” Jack huyết sáo. Biên tập: Di

Gã đến rạp phim Hoan Vũ để xem vụ án trên mạng và Boss Hắc Uyển có liên hệ tới nhau không. Tuy Jack nói tiếng Trung lưu loát, nhưng xem dân mạng Trung Quốc thảo luận vẫn phải cố hết sức. Một số từ mốt không hiểu, lại còn mấy từ có cách dùng khác với những gì thấy giáo tiếng Trung dạy. Biên tập: Di

Kết quả trên đường gặp được cô gái không có bạn đồng hành cũng không có vũ khí, đôi mắt Jack sáng lên, cơ hội tốt! Không cần biết là kẻ xuyên sách hay là nhân vật trong nguyên tác, cứ bắt lại rồi nói sau. Biên tập: Di

“Hello, không cần sợ. Tôi cần giúp đỡ, chúng ta hợp tác...” Biên tập: Di

Trong không khí có tiếng cười lạnh của cô gái.

“A!” Jack che phần dưới kêu thảm thiết. Cánh tay gã thả lỏng, cô gái tàng hình có cơ hội chạy trốn. Jack run rẩy kéo quả sầu riêng nện trên cánh tay mình ra, trên tay có thêm n cái lỗ. Biên tập: Di

Jack đau đến cuộn mình thành con tôm, không ngừng hít khí lạnh, mười phút sau mới đỡ hơn một chút: “Oh... My God! Giờ Trung Quốc... đã có cả người dị năng không gian rồi sao?”

Tội nghiệp Jack. Gã vừa oán giận trong nước quản lý súng ống quá nghiêm, vừa yên tâm lớn mật tập kích cô gái, vì nghĩ con gái Trung Quốc ít mang bình xịt phòng lang hay dùi cui điện. Gã không ngờ, lại gặp người đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn có vũ khí là trái sầu riêng lớn như vậy. Biên tập: Di

Hai chân Jack phát run, lại lăn lộn hai vòng trên mặt đất.

Hoài thành rất lớn, Giản Hoa lại không biết mình nên đi đâu. Biên tập: Di

Cậu trả xe đạp về chỗ cũ, rồi đi dọc dưới bóng cây trong tiểu khu hồi lâu, trong lòng hoang mang. Biên tập: Di

Giản Hoa hồi hận về chuyện không may gặp trong thang máy đêm đó. Cậu không nghĩ tới sơ hở này, giờ nói gì cũng đã muộn. Biên tập: Di

Cậu không ngốc đến mức chạy về nhà thu dọn đồ đạc bỏ trốn. Trung Quốc tuy rất lớn nhưng không chạy thoát được. Đây không còn là mười mấy năm trước, khi vừa ra ảnh truy nã thì nhờ vả thân thích, trốn xa khỏi thành phố đều vô ích. Biên tập: Di

Trong miệng Giản Hoa đắng ngắt, cậu ý thức được có khi mình phải vào trại giam.

Tháng mười là cuối thu Hoài thành, mặt đất tiểu khu phủ đầy lá rụng.

Xích đu đã hen gỉ loang lổ, thiết bị rèn luyện của người già cũng hỏng hóc không ra dáng. Giản Hoa lại thấy thèm thuốc lá, gió lạnh thổi làm đầu óc cậu choáng váng, đành ngồi trên ghế đá ven đường. Biên tập: Di

Lá rụng và bụi bẩn trên ghế không bị cậu lau đi. Biên tập: Di

Đầu ngày càng nặng, khi Giản Hoa nâng tay muốn xoa huyệt thái dương, một quả bóng cao su nhanh như chớp lăn tới bên chân cậu. Di

Ánh mắt dừng lại, Giản Hoa đã nghe được tiếng người ồn ào. Khu vực xanh hóa vốn trống rỗng nay lại

tràn ngập tiếng cười đùa của trẻ con. Ngoài rào chắn, xe cô đi tới lui, thành phố nhộn nhịp đã trở về. Biên tập: Di

Di động kêu khê một tiếng, báo tin nhắn mới. daovadaoDi

“Giản Hoa, cậu vẫn ổn chứ.” Biên tập: Di

Đến từ tên Lục Triệu âm hồn bất tán.

Giản Hoa trực tiếp nhét lại di động vào túi. Rồi cậu nghe thấy tiếng “Oa” bên cạnh, bé con chạy đến nhặt bóng cao su, bị tạo hình “người xấu” đội mũ đeo khẩu trang kính đen của Giản Hoa dọa khóc.

“...”

Giản Hoa yên lặng ngồi đi trong ánh mắt cảnh giác nhìn “kẻ buôn người” của bé con.

Cậu về nhà, ôm tâm trạng trời sập cũng không quan tâm, nằm xuống ngủ thẳng cẳng.

Đây lại là giấc ngủ tốt nhất của cậu trong mười mấy năm qua. Không mơ, không bị việc gì quấy nhiễu, khi cậu tỉnh lại, trời đã tối hẳn.

Đồng hồ chỉ hai giờ đêm.

Dù chỉ là kim giây chạy, cũng đủ để vui vẻ.

Kéo xuống trang màu in Ô tướng quân trong tạp chí, dán trên đầu giường, trong phòng ngủ, Giản Hoa nhìn đến ngẩn người. Cậu còn chưa nhìn xong, chuông cửa đã vang lên.

Giản Hoa nhú mày, chẳng lẽ là cái tên Lục Triệu?

Đêm hôm khuya khoắt mà không ra mở cửa, chắc người này sẽ điên cuồng gõ cửa đến khi hàng xóm chạy ra chữa người.

Giản Hoa lạnh mặt đi đến phòng khách, mở đèn tường ở huyền quan, nhưng khi cậu mở cửa thì lại tròn mắt.

– Hai gạch một sao, quân hàm thiếu tá.

Hơn nửa đêm, quân nhân thân phận cao như vậy, trong túi bên hông căng phồng đứng ở trước cửa nhà cậu, Giản Hoa không kịp được nhìn hành lang phía sau đối phương.

Không có cảnh sát, không có nhân viên truy bắt, chỉ có một vị thiếu tá.

“Cậu là Giản Hoa?”

“Vâng, anh tìm ai?” Giản Hoa hỏi theo bản năng.

“Tôi có thể đi vào nói chuyện không?”

Ngây ngốc mở cửa, Giản Hoa suy nghĩ hướng đi của việc này hình như khác với những gì cậu đã tưởng?

Ánh mắt của Trương Diệu Kim còn đỏ hơn con thỏ, vẻ mặt mệt mỏi. Mấy ngày nay hắn bồn ba qua lại giữa Hải thành và Hoài thành, chỉ có khi ngồi trên xe mới chớp mắt được một lúc.

Sau khi bật đèn phòng khách, Trương Diệu Kim đánh giá căn phòng này, trang trí xưa cũ, không có giấy dán tường, mặt đất là gạch men. Đồ điện trong phòng khách cũng bình thường, sofa làm bằng da nhân tạo, phòng được thu dọn sạch sẽ gọn gàng.

Giản Hoa không định đi pha trà, chỉ gật đầu với vị khách nửa đêm không mời mà đến này với ý: “Ngồi đi.”

Tâm trạng của Trương Diệu Kim cực kỳ phức tạp. Nói thật, vì xét đến an toàn tính mạng của cấp dưới, hắn chọn một mình đến. Những người khác đều ở ngoài tiểu khu tiếp ứng, ngay cả dưới tầng cũng không dám cho họ đứng.

Giản Hoa được ghi trong lịch sử trò chuyện của nhóm cánh cụt kia là một người tính tình quái đản, ẩn nấp ở sau màn, lại cẩn thận vô cùng, thực lực mạnh mẽ. Kết quả người lại ở phòng nghèo nàn như vậy, xem độ cũ của tiểu khu, chắc đến tám phần là Giản Hoa mua phòng đã sang tay hai lần – Khác hẳn với vũ khí hạt nhân hình người mà hắn đã hình dung.

“Xin chào, tôi là Trương Diệu Kim.”

Thiếu tá vừa nói, vừa nhìn về mặt người ngồi trên sofa đối diện.

Cảm giác của Giản Hoa bây giờ như bình mề không sợ nứt*, tình hình trước mắt đã tốt hơn cậu dự đoán nhiều. Cậu càng bình tĩnh, không nói gì, quan sát vị khách không mời mà đến.

* ý là chuyện đã xấu thì không thể xấu hơn được nữa nên không thêm để ý.

“Tôi là thiếu tá của nhóm bộ đội đặc biệt quốc gia, “Hong Long”, phụ trách mấy việc như khủng bố bắt con tim hay gián điệp chính trị gì đó.”

Ngay cả cơ quan bí mật cũng đến, mí mắt Giản Hoa giật giật. Quốc gia biết rất nhiều, xem ra ít nhất cậu sẽ không bị coi như tên điên nhốt vào viện tâm thần.

“Thiếu tá Trương, anh xem qua bằng theo dõi rồi à?” Giản Hoa quyết định vào thẳng vấn đề, mặc kệ có rửa sạch được hiềm nghi hay không, tóm lại là cứ ném phiền phức này đi rồi nói.

“Cái gì?”

Trương Diệu Kim sững sốt, tuy hấn phản ứng rất nhanh nhưng Giản Hoa không bỏ qua vẻ sững sốt trên khuôn mặt mệt mỏi của vị thiếu tá này. Giản Hoa nhận ra đối phương không phải vì xem bằng theo dõi mà điều tra đến tận cửa.

“Vụ nổ ở khách sạn Trân Châu dẫn chúng tôi đến Lý Phỉ.” Trương Diệu Kim cũng không ngờ, điều tra lại một lần, từ mạng lưới quan hệ của Lý Phỉ, tìm ra Giản Hoa.

Về mặt Giản Hoa kỳ quái: “Hóa ra là anh ta nói?”

17. Chương 17: Tiết Lộ Tình Tiết

Cơ hội ly gián hai người dị năng cấp S đặt ra trước mắt. Biên tập: Di

Châm ngòi hay nói ra sự thật đây? Biên tập: Di

Trương Diệu Kim do dự một giây: “Chúng tôi tìm người tên Giản Hoa, manh mối chỉ ra là cậu có khả năng liên quan tới Lý Phỉ.” Biên tập: Di

Lời này có ý gây nhiễu nhưng Giản Hoa vừa nghe đã hiểu. Trong lòng cậu nghi hoặc: Không bị bằng theo dõi quay lại, cũng không bị Lý Phỉ liên lụy, vậy sao tên cậu lại trong sổ đen của cơ quan bí mật quốc gia? Biên tập: Di

Chờ đã, nếu không có sự cố ở khách sạn Trân Châu, chẳng phải cậu sẽ không bị liên lụy mà phơi ra ánh sáng với Lý Phỉ? Biên tập: Di

Nồi nước đen hắt ngược trở về, Giản Hoa thật không biết nói gì. Biên tập: Di

Thiếu tá Trương thật ra có thể lẩn tránh không đáp, khiến Giản Hoa hiểu nhầm Lý Phi, cũng có thể châm ngòi thổi gió, vụn vẹo sự thật. Biên tập: Di

Qua điều tra cho thấy Giản Hoa chỉ là diễn viên đóng thế hôm trước mới ký hợp đồng với Lý Phi. Hai người không có giao điểm gì. Nhưng trên đời có rất nhiều việc không như vẻ bề ngoài. Trước mặt một người mới quen, bôi đen quan hệ giữa cậu ta và một người khác là lựa chọn không sáng suốt – Sao hẳn có thể xác định cậu ta không hiểu người kia?

Trương Diệu Kim tới đây, không phải để chọc giận Giản Hoa. Biên tập: Di

Thực tế, từ lúc tiến hành cuộc nói chuyện này đã không cho phép thiếu tá Trương phạm phải sai lầm nào. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim lấy ra hai tờ giấy giống như giấy nhắc kịch bản, đưa ra trước mặt Giản Hoa.

Trong đó có một tờ đầy chữ ghi độ tuổi quê quán của Lý Phi, từng giải thưởng đã nhận được, từng tác phẩm phim tiêu biểu, nhóm máu, chòm sao, sở thích,... Không khác gì tư liệu trong tay nhóm người hâm mộ. Biên tập: Di

Một tờ giấy thì gần như trống trơn, ngoài cái tên “Giản Hoa”, chỉ có hai câu hỏi: Có khả năng biết Lý Phi? Nhà ở Hoài thành? Biên tập: Di

Giản Hoa liếc nhìn hai tờ giấy, lạnh lùng hỏi: “Đây là cái gì?” Biên tập: Di

“Là hai người sẽ có ảnh hưởng tới Trung Quốc trong tương lai. Biên tập: Di

“...” Giản Hoa bị tin tức động trời này khiến cho nghi ngờ thân phận của đối phương.

Trên thân Trương Diệu Kim có khí phách dũng mãnh của một quân nhân. Dù mệt mỏi, khi ngồi sống lưng vẫn thẳng tắp, ánh mắt tràn ngập lực uy hiếp. Hắn có thói quen ra mệnh lệnh, trên mặt chỉ thiếu bốn chữ thiết huyết tinh anh*. Biên tập: Di

*tinh anh: rất giỏi giang, chuyên nghiệp, *thiết huyết: gập máu. Đại ý là giỏi giết người đó.

Nếu là diễn trò, thì diễn giỏi như vậy trong giới giải trí cũng đếm được đầy hai bàn tay, cần gì đi làm lừa đảo. Biên tập: Di

Giản Hoa chỉ đành giật giật khóe miệng: “Thiếu tá Trương, anh đang đùa à?”

“Tôi cũng không muốn tin.” Trương Diệu Kim hít sâu một hơi. Khi hắn dẫn người đi bắt Lý Phi, còn bán

tín bán ghi về nội dung bên trong lịch sử trò chuyện. Dù sao theo dõi khách sạn Trân Châu thấy có điểm đáng nghi, có thể yêu cầu Lý Phi “phối hợp điều tra”. Nhưng khi bỏ máy thăm dò năng lượng mini cạnh Lý Phi, đúng là chộc đầu mất thiếu tá Trương.

Họa vô đơn chí, Hoài thành lại xảy ra việc lạ, nghi phạm tại trạm giam, đập phá đồ đạc có ý chạy trốn. Mấy sự việc như câu đố đều phát sinh tại một thời điểm, bao gồm cả việc một chiếc xe cảnh sát bị phá hỏng, nghi phạm đeo còng tay chạy trốn rất xa. May mà cuối cùng bắt lại được, không gây ra khủng hoảng lớn. Biên tập: Di

Thiếu tá Trương khẩn cấp chạy về Hoài thành thu thập cục diện rối rắm. Biên tập: Di

Báo cáo đã được bí mật gửi cho bên tòa án nhưng còn chưa được phê duyệt. Thiếu tá Trương đối với việc cái người tên “Giản Hoa” là bước tiến lớn cho cuộc điều tra, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Biên tập: Di

Vội vàng tiếp xúc, là rất mạo hiểm. Biên tập: Di

Không liên lạc, ai có thể đảm bảo Giản Hoa sẽ không bước lên con đường đen tối kia? Chậm thì sẽ không kịp. Biên tập: Di

“Cậu là người dị năng, những thay đổi xuất hiện gần đây, cậu biết rõ hơn tôi.” Trương Diệu Kim cố để mình không thể hiện khí thế bức người, hẳn không quen nói chuyện theo cách ôn hòa này. Biên tập: Di

Để hai tờ giấy trắng trên bàn sang bên cạnh, Giản Hoa dựa vào sofa, xòe tay: “Tôi không muốn vòng vo. Sao anh chắc Giản Hoa anh muốn tìm là tôi?” Biên tập: Di

Có vô số người ở Trung Quốc lấy tên này. Biên tập: Di

Trong giới, cẩn thận xem xét mạng lưới quan hệ của mấy người trang điểm, đạo diễn ánh sáng nào đó, cũng có thể tìm ra được bốn năm Giản Hoa. Tại Hoài thành, đánh hai chữ này vào hệ thống hộ tịch, chắc sẽ tìm được tận vài trang.

Đất nước hơn tỷ người, hàng trăm vạn người dân cư trú – không phải chuyện đùa.

“13 giờ chiều hôm nay, vị trí theo dõi này của Cục địa chất Hoài thành có năng lượng dao động quy mô lớn.” Thiếu tá trương lôi ra tờ giấy thứ ba từ trong túi, trên giấy chỉ có số kinh độ và vĩ độ. Biên tập: Di

Giản Hoa đắm chiêu suy nghĩ. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim đã nói ra đáp án: “Nhà cậu.”

“ ... ”

Đương nhiên đây là suy luận của tôi, trên bản đồ vệ tinh chỉ xuất hiện góc Đông Nam của tiểu khu này thôi. Về phần bằng chứng khác, tôi tin chỉ cần điều tra lịch trình của cậu gần đây là sẽ tìm được.”

Trương Diệu Kim không quên “băng theo dõi” mà Giản Hoa nhắc đến lúc trước. Nhưng xét đến tính an toàn, hẳn không định bức ép Giản Hoa, nên chuyển đề tài, lộ vẻ thành khẩn: “Tôi đại diện “Hong Long” tiếp nhận vụ nổ ở khách sạn Trân Châu. Bất nghi phạm không phải mục đích cuối cùng của tôi, mục đích cuối của tôi là giữ gìn an ninh quốc gia, duy trì trật tự xã hội. Cậu và Lý Phỉ không có tiền sử phạm tội, không khác gì hàng vạn người dân khác sinh sống tại thành phố này. Các cậu gặp chuyện khó khăn gì, tôi sẽ giúp đỡ.”

Đây là lần đầu tiên Giản Hoa nghe thấy tên mình xuất hiện cùng Lý Phỉ.

Cậu ngây người hai giây, suýt chút nữa thì phản bác Trương Diệu Kim. Sinh hoạt của ảnh đế và cậu khác xa nhau, giống chỗ nào?

Nào ngờ, lời tiếp theo của thiếu tá Trương lại là –

“Lý Phỉ gặp rắc rối lớn. Trị số năng lượng trong cơ thể cậu ta rất dọa người, đi qua cửa kiểm tra an ninh sẽ vang lên chuông cảnh báo.”

Thuộc nhóm người có xe, Giản Hoa thấy may khi mấy ngày này không đi tàu điện ngầm. Nhưng nghĩ lại, không đi qua được cửa kiểm tra an ninh, không thể đi máy bay hay ngồi xe lửa, vậy anh ta đi Bắc đô đóng phim kiểu gì?

“Mấy người bắt Lý Phỉ?”

“Là phối hợp điều tra.” Thiếu tá Trương sửa lại.

“Như nhau thôi.” Giản Hoa không muốn bàn luận về bảy chữ nghĩa này, cậu trực tiếp hỏi, “Mấy người không định thả anh ấy à?”

“Chúng tôi sẽ không giữ cậu ta quá 24 giờ.” Trương Diệu Kim liếc nhìn đồng hồ, gật đầu bảo: “Vài giờ nữa, cậu ta có thể đi.”

“ ... ”

Nhìn ánh mắt Giản Hoa, Trương Diệu Kim thấy là lạ: Đây là mong Lý Phỉ bị giam à?

“Vậy anh ấy định giải quyết việc qua cửa kiểm tra an ninh như thế nào?” Giản Hoa thản nhiên hỏi.

– Lý Phi có thể làm việc bình thường, cậu nhất định phải đi cùng.

“Có khả năng sẽ cần sự giúp đỡ của “Hong Long” chúng tôi, đi qua cửa đặc biệt.” Trương Diệu Kim đầy lòng kỳ quái. Chẳng lẽ thứ cuối cùng dả động Giản Hoa không phải thành ý khi hắn tự mình đến cửa, cũng không phải hành động chủ động thông báo bí mật, mà phải cảm ơn vì Giản Hoa vẫn muốn sinh sống tại đất nước này, quan tâm đến tiền gửi ngân hàng và tiếp tục công việc?

Nghĩ đến đây, Trương Diệu Kim quyết định nuốt xuống sự thật nào đó, tạm thời không nói.

Dị năng của Giản Hoa và Lý Phi khác nhau. Khi thiếu tá Trương đứng trước mặt Giản Hoa, đập vào mắt là cảm giác nguy cơ sắc bén như đao phong. Nhưng còn Giản Hoa, trừ ánh mắt mang theo địch ý khiến Trương Diệu Kim cảm thấy không khí bức bối thì cũng không có gì khác thường.

Việc này không khiến thiếu tá Trương thấy thoải mái, mà làm tinh thần hắn càng thêm căng ra.

Khi hắn còn trẻ, truy tìm ma túy trong rừng cây Nam quốc, đi nhầm vào hang rắn, cuối cùng lại có thể lông tóc vô thương đi ra. Sau này, con măng xà kia tấn công thôn dân bị đánh chết. Theo suy luận của thợ săn dày dạn kinh nghiệm, khi ấy măng xà vừa mới ăn no, nên Trương Diệu Kim mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Trong hang động ẩm ướt tối đen mang không khí bức bối, bất an mơ hồ đè lên dây thần kinh nhưng cái gì cũng phát hiện được.

Máy thăm dò năng lượng mini nằm trong túi Trương Diệu Kim, rất im lặng, không có chấn động gì.

Trương Diệu Kim phiền não. Giờ hắn đã hiểu cái thiết lập “Thủ lĩnh chân chính của tổ chức Hắc Uyển, từ khi truyện bắt đầu đến khi kết thúc, ẩn nấp mười năm không bị ai phát hiện” là gì.

Nếu không có vụ nổ ở khách sạn Trần Châu thu hút cao độ sự chú ý của chính quyền địa phương, rồi coi như báo cáo sự kiện khủng bố tấn công. Sau đó lệnh “Hong Long” đóng quân ở Hải thành có chuyên môn điều tra – thì mấy người dị năng này yên lặng thức tỉnh, rồi hủy đi bằng theo dõi gì đó, ai có thể phát hiện được!

Khi mà Giản Hoa nhận ra được dị năng của mình là cái gì, hoàn toàn kiểm soát được nó. Cậu sẽ như một bọt nước trên Giang Hải, không cách nào tìm được.

“Anh vừa nhắc đến, ảnh hưởng tới quốc gia... là ý gì?” Giản Hoa cảm thấy Trương Diệu Kim còn giấu nhiều bí mật.

“Tôi mong cậu có thể gia nhập tiểu tổ dị năng Hong Long mới thành lập. Cậu vẫn sẽ được sinh hoạt như cũ, mà cũng được hưởng quyền lợi cậu nên có. Không ai bắt cậu phối hợp nghiên cứu của quốc gia, tôi cam đoan!”

Ánh mắt Giản Hoa lóe lên, không khỏi lộ ra vẻ mỉa mai: “Anh đại diện cho cá nhân cam đoan à?”

Trương Diệu Kim trịnh trọng gật đầu: “Tuy tôi chỉ là một cá nhân nhưng tôi tin rằng, lời cam đoan này sẽ được thực hiện! Vì sau này sẽ xảy ra một sự kiện lớn, trên toàn thế giới!!”

“ ... ”

Giản Hoa im lặng, vì cậu cảm thấy tế bào não mình hình như không đủ dùng. Cậu nhận ra thiếu tá Trương đang ám chỉ, Lý Phi và mình sẽ trở thành vũ khí bí mật, là con bài chưa lật còn mạnh hơn cả cơ quan quốc gia. Có khả năng này sao?

Một tia sáng chợt lóe, Giản Hoa thốt ra: “Anh nói là – ”

“Trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chính là thế giới thời gian ngưng lại, sẽ xảy ra một trận khủng hoảng lớn!” Về mặt Trương Diệu Kim không hề thay đổi. Đây mới là lý do chính khiến hắn phải vội vàng tới đây.

Lịch sử trò chuyện của nhóm kia hoang đường nực cười, chỉ có tình trạng của Lý Phi là có thể nghiệm chứng, còn phần lớn bằng theo dõi không giải thích được sự kiện thần bí. Nhưng tai nạn sắp đến này thì thà tin có còn hơn tin không.

Thế giới Bị Từ Bỏ, còn đồ đập phá khách sạn Trần Châu, trở về thực tại, lưu lại toàn bộ dấu vết phá hoại.

Nghĩ thử xem, một người đang ở trên tầng cao bỗng dưng lơ lửng trên không trung rồi ngã chết; người đang chạy xe trên đường cao tốc bỗng phát hiện không có xe cũng chẳng có đường nào, mình đang ngồi ngây ngốc trong hố sâu; hoặc đang ăn cơm bỗng thấy mình trong biển lửa... Những rắc rối này phải làm sao?

Ai cũng không muốn mới chớp mắt một cái, thành phố đã biến thành phế tích.

Đây là nguy cơ mà cơ quan quốc gia không thể để xảy ra!

Có thể xuất hiện trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chỉ có người dị năng. Có thể ổn định nguy cơ này, chỉ có Lý Phi và Giản Hoa, hai người dị năng cấp S.

“Tôi không muốn nói vậy, nhưng sự thật đã rõ. Nếu cậu muốn tiếp tục sinh hoạt, ngày mai đến bình yên vô sự, thì phải đối mặt với chúng.” Trương Diệu Kim trầm mặt, gằn từng chữ, “Người dị năng xuất hiện trên toàn cầu. Trước khi người dị năng của các quốc gia xảy ra chiến tranh thì Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ đi đầu mà cho ra quái vật, vô số quái vật.”

18. Chương 18: Quan Hệ

Sáu giờ sáng, sương mù bao phủ Hải thành, một chiếc xe Jeep chạy ra từ quân khu.

Lý Phỉ bối rối chống trán. Phía sau và chỗ ngồi của lái xe đều bị che kín, chỉ có thể nói chuyện bằng vô tuyến điện, bên cạnh có rất nhiều người “hộ tống”. Tiểu ca mặc quân phục “đi cùng” cau mày hỏi anh muốn đi đâu. Biên tập: Di

“Thiếu tá Trương đã hứa, nếu cậu phối hợp điều tra thì sẽ không khiến người bên ngoài chú ý.”

Điều bộ giải thích cứng ngắc này khiến Lý Phỉ thấy thú vị. Anh nhớ rõ vị tiểu ca mặc quân phục này, luôn đứng sau lưng Trương Diệu Kim, dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá anh.

Lý Phỉ thuận miệng nói: “Nhà tôi. Ở đâu chắc các anh biết rồi.” Biên tập: D

Tiểu ca mặc quân phục cầm vô tuyến điện báo địa chỉ cho lái xe. Biên tập: D

Không giam giữ quá 24 giờ, cũng không có ai đến công bố kết quả điều tra mà đã được thả ra. So với sự an nhiên của Lý Phỉ, Cảnh Điền có vẻ tâm thần bất an. Biên tập: D

“Đây là báo cáo tình trạng hiện tại của cậu. Nếu cậu muốn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện thì chúng tôi sẽ phụ trách sắp xếp.” Tiểu ca mặc quân phục mở cặp táp, rút ra một tập giấy đưa cho Lý Phỉ. Biên tập: D

“Vấn đề kiểm tra an ninh, mấy người không phải nói sẽ phụ trách sao?” Lý Phỉ mệt đến mức không mở nổi mắt.

Căn phòng kia trong quân khu chỉ có một cái ghế, lạnh muốn chết, không có điều kiện nào phù hợp để ở lại một đêm cả.

“Tình hình cụ thể, thiếu tá Trương sẽ dành thời gian liên lạc với cậu sau.”

“Ừm... Hẳn là nơi khác có chuyện xảy ra.” Lý Phỉ lười biếng nói.

Người đàn ông quân hàm thiếu tá sau mười tiếng đồng hồ cũng không lộ mặt, chỉ để một quân nhân mặt than cầm dụng cụ đến đây thí nghiệm, cứng ngắc báo cáo tình trạng của hai người.

Không thể đi máy bay, cũng không có cách qua cửa kiểm tra an ninh, đúng là phiền phức.

Về việc tham gia tiểu đội dị năng Hồng Long mới thành lập...

Lý Phỉ không chớp mắt từ chối. Nghe qua điều kiện không thành vấn đề, nhưng phía sau chắc chắn có tình huống khác kiểu như quái-vật-không-rõ-sẽ-xuất-hiện-ở-Thế-giới-Bị-Từ-Bỏ. Lý Phỉ khi tranh cãi trong các cuộc đàm phán đều rất kiên nhẫn, không biết rõ con bài chưa lật của người khác, anh sẽ không dễ dàng quyết định.

Tiểu ca mặc quân phục nhìn bộ dạng không sợ gì Lý Phỉ, bỗng mỉm cười.

Cảnh Điền nheo mắt, định nhắc nhở Lý Phỉ nhưng rồi lại không biết nói gì. Đối phương cũng không lộ ra ác ý, mà chỉ đơn giản cười đùa thôi.

Nhà của Lý Phỉ ở khu biệt thự cao cấp, ở ngoại thành.

Xe Jeep đi nửa giờ là đến, không đi vào cánh cổng bảo vệ nghiêm ngặt của khu biệt thự. Lý Phỉ lấy di động ra gọi, không lâu sau một chiếc xe Bentley màu đen chạy ra, đỗ ven đường.

Sương mù dày đặc, cách mấy mét mà nhìn không rõ là bóng người hay bóng cây.

Về mặt Lý Phỉ tự nhiên, xuống xe. Ánh mắt tiểu ca mặc quân phục rơi xuống tập văn kiện đặt bên cạnh mà Lý Phỉ chưa thèm xem. Cảnh Điền yên lặng cầm lấy rồi mới xuống cùng.

“Ra rồi?” Cửa kính xe Bentley hạ xuống, CEO của giải trí Tinh Thiên lộ ra khuôn mặt mà trên mắt lộ quầng thâm.

Lý Phỉ nhìn chiếc xe Jeep lại chạy vào màn sương mù. Anh đưa tay mở một bên cửa khác rồi ngồi vào ghế sau xe Bentley, vừa gà gât buồn ngủ vừa hỏi: “Sao ông lại tới đây?”

“Người đại diện Trần Trần của cậu suýt thì cậu bị dọa thành bệnh tim, canh giữ trước nhà cậu, đứng ngồi không yên. Tôi sợ tin tức người đại diện đột tử trước nhà ảnh đế, ảnh đế đứng sau song sắt bị đưa lên đầu báo, cổ phiếu công ty rớt giá –”

Cây rụng tiền lớn nhất của công ty gặp chuyện không may làm Lương Quân trần trọc cả đêm qua.

Cảnh Điền ngồi trên ghế lái phó, thấy mặt người đại diện đen hơn đáy nồi.

“Nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lương Quân châm một điếu thuốc. Ông đã trải qua vài thập niên mưa gió, thấy nhiều chuyện, nghệ sĩ gặp phải vụ án cũng từng thấy qua nhưng rắc rối thành như Lý Phỉ thì chưa nghe bao giờ.

Lý Phỉ nhìn chủ tịch đương nhiệm của công ty mình, không nói trọng điểm: “Không ngờ con trai chủ tịch lại là thiếu tá của cơ quan bí mật, giấu cũng sâu đó.”

Trong lòng Cảnh Điền thấy, thư ký Trương là con gái chủ tịch, trong nội bộ công ty giấu còn sâu hơn.

“Khụ!” Lương Quân mất tự nhiên nói, “Hai anh em nó tuổi cách khá xa. Khi tôi kết hôn, Tiểu Đan còn đang học tiểu học mà anh trai con bé đã vào quân đội rồi. Đứa nhỏ kia, tôi cũng không quen thuộc lắm.”

Cảnh Điền yên lặng tính toán trong lòng. Thiếu tá mới hơn ba mươi, cực kỳ hiếm thấy trong quân đội, phải lập được nhiều công lớn, huân chương cầm đến mỗi cả tay. E rằng vị thiếu tá Trương của Hồng Long kia vì phục vụ đất nước, ngay cả người thân trong nhà cũng không biết rõ hần làm cái gì.

“Bộ phim mấy ngày nữa chuẩn bị quay, nếu tôi không đi thì phải bồi thường bao nhiêu tiền vi phạm hợp đồng?”

“Két!” Người đại diện phanh gấp, đánh tay lái, suýt thì khiến xe Bentley đụng vào gốc cây ven đường.

Lương Quân quát lớn: “Tiểu Trần, cậu làm gì thế! Đúng là nhiều năm cho cậu ăn cơm không mà, mới thế đã hốt hoảng, xuống dưới để vệ sĩ của Lý Phỉ lái xe!”

Người đại diện vẫn đang kinh hồn: “Không, không phải! Tôi vừa thấy thứ gì đó!”

Anh ta trừng mắt nhìn phía trước, sương mù dày đặc, chưa đến bảy giờ, khu biệt thự im lặng, một tiếng người cũng không có.

“Chắc là do thức đêm nên hoa mắt.” Người đại diện dụi mắt. Vừa rồi anh ta rõ ràng nhìn thấy có bóng đen xông tới trước xe, trông hình thể không giống thú cưng lắm. Nhưng mà là thú cưng nuôi trong khu biệt thự cao cấp, thân thể quý giá đến dọa chết người. Nếu chỉ đòi bồi thường thôi thì còn dễ giải quyết, chỉ sợ đối phương ôm thú cưng tức giận muốn cho người bên mình đẹp mặt.

Người đại diện xuống xe đổi chỗ với Cảnh Điền, sau lại xác nhận dưới bánh xe không có gì, anh ta mới thả lỏng.

Lại ngồi lên xe, người đại diện nghĩ đến điều Lý Phỉ vừa nói, cực kỳ đau đầu: “Dean, tuyên truyền trước khi quay phim đã xong rồi, giờ cậu lại muốn hủy hợp đồng. Tôi cũng không thể nói với người ta là cậu bị thương tại khách sạn Trân Châu, đến tận ba ngày sau mới phát bệnh được! Cậu bị ầm đầu à, giờ lại bỏ gánh, muốn nhà sản xuất và đạo diễn kéo cậu vào sổ đen hả?”

Lương Quân cũng đang đợi Lý Phỉ giải thích.

“Tôi sợ mình không đi Bắc đô được.” Lý Phỉ khó có được một lần cười khổ.

Lúc này, Cảnh Điền đạp chân ga, nhưng xe không di chuyển.

“Gi?” Cảnh Điền cho rằng xe bị hỏng, bắt đầu kiểm tra.

Lương Quân hút thuốc, buồn bực hỏi: “Lý Phỉ à, nhiều năm qua công ty chưa từng bạc đãi cậu. Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu nói ra đi, để mọi người cũng nghĩ cách giải quyết.”

Phải nói thế nào? Ở khách sạn có một đêm mà biến thành người dị năng?

Thấy bọn tội phạm phá hủy khách sạn Trân Châu, tìm được đường sống trong chỗ chết lại khiến cho cơ quan quốc gia chú ý?

Lý Phỉ thở dài, nếu Trương Diệu Kim lại liên lạc thì anh muốn giấu cũng không được. Khi anh đang cố tìm cách giải thích đáng tin, người đại diện ngồi trên ghế lái phó bỗng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Tiểu Trần?”

Người đại diện cạn lời nhìn giấy báo cáo trong tay.

Đây là tiểu ca mặc quân phục đưa cho Lý Phỉ lúc ở trên xe Jeep. Ảnh để chỉ liếc qua, lúc xuống xe không để ý, khi Cảnh Điền mang về lại thuận tay đặt trên cửa kính trước.

Họ bị quân nhân vũ trang hạng nặng mang đi, khi được thả ra lại mang theo tờ giấy, người đại diện tất nhiên có chú ý tới. Giờ có cơ hội, anh ta liền cầm lấy xem. Tờ đầu tiên là biểu đồ trị số năng lượng, còn một đồng thuật ngữ anh ta xem không hiểu. Tờ thứ hai là tư liệu cá nhân của Lý Phỉ mà anh ta đã quen đến không thể quen hơn được nữa. Thế tờ thứ ba là gì?

“Người có quan hệ chắc chắn với Lý Phỉ: CEO Lương Quân của của giải trí truyền thông Tinh Thiên, quy tắc ngầm.”

“ ... ”

Làm người đại diện của Lý Phỉ, anh ta đã xem fan ghép Lý Phỉ với đủ người, mạnh tay cắt ghép thành MV mờ ám, đủ thể loại kỳ quái truyện ngắn ha ha ha trên weibo. Nhưng trên một báo cáo chính thức như này, lại nói chủ tịch công ty nhà mình dùng quy tắc ngầm với Lý Phỉ? Chuyện như vậy, sao anh ta là người đại diện lại không biết?!

Dưới ánh mắt nghi ngờ + bất mãn của hai đương sự ngồi phía sau, tay người đại diện run lên, đưa tờ giấy kia qua.

Thấy rõ nội dung trên tờ giấy, Lý Phỉ hơi bị mơ hồ khó hiểu.

Tay cầm điều thuốc của Lương Quân run lên, tàn thuốc rơi trên quần tây. Phản ứng của ông khác hẳn với dự đoán của mọi người, ông không tức giận mà chỉ xuống một dòng dưới tên mình “Hắc Uyên Giản Hoa, quan hệ tình sâu nghĩa nặng giữa cấp dưới và cấp trên”, rất bà tám mà hỏi: “Giản Hoa này là ai?”

“...”

Lý Phỉ không nghiện thuốc lá nhưng giờ anh thấy mình cần một điều để trấn định tinh thần.

Người đại diện chưa kịp xem nội dung phía dưới, mờ mịt trả lời: “Giản Hoa? Diễn viên đóng thế chuyên thuộc Dean vừa ký hợp đồng, tên là Giản Hoa.”

“Ồ!” Lương Quân cầm tờ giấy, ngẩng đầu nhìn Lý Phỉ, “Hắc Uyên là cái gì?”

“Không biết.” Lý Phỉ thật sự không biết.

“Phía dưới còn có Johnson Brown, lập trường khác nhau nhưng gặp tình yêu sét đánh.”

Lý Phỉ đầu đầu bóp trán, anh hoàn toàn chưa nghe đến cái tên này.

Lương Quân lướt qua toàn bộ tên trên tờ giấy này một lần. Có rất nhiều nội dung mà thành viên Hồng Long phụ trách ghi chép cũng biết là vô nghĩa nên chỉ viết tên người, không viết mấy cái kì lạ như kiểu yêu nhau giết nhau gì đó.

Nhưng mà mấy cái tên này cũng không bình thường, không có tên đầy đủ mà giống như biệt hiệu.

Poseidon, tiến sĩ diên, bọ cạp đỏ,... gì gì đó. Đáng sợ hơn là đằng sau tên còn có ghi quốc tịch, nhìn qua là Anh Pháp Đức Mỹ Nga đủ cả, cực kỳ ngoạn mục.

“Cái này từ đâu?” Lương Quân nhớ là khi ông lên xe thì chưa thấy tập văn kiện này, mà khi hai người Cảnh Điền lên thì – ”

“Khụ khụ!”

CEO bị sắc khói thuốc, trực tiếp ném tập giấy đi.

Là tư liệu đến từ quân đội? Trương Diệu Kim có biết nội dung trên này không vậy?

Lương Quân đau cả đầu. Sau khi thấy tin đồn mình dùng quy tắc ngầm với nghệ sĩ của công ty, con riêng sẽ nghĩ gì đây?

Nếu trên giấy không có tên Giản Hoa thì Lý Phỉ đã không coi trọng mà ném nó vào thùng rác rồi. Nhưng có vấn đề! Giản Hoa chỉ là một diễn viên đóng thế vô danh. Khi khách sạn Trân Châu nổ, Giản Hoa cũng không có mặt ở hiện trường, quân đội sao lại điều tra đến Giản Hoa.

Đáng sợ nhất là, Lý Phỉ chỉ mới hơi động lòng thôi, sao người khác lại biết?

Nghĩ đến việc mình từng nói bóng gió với vệ sĩ – chẳng lẽ Cảnh Điền bán đứng anh? Đừng có đùa, cơ quan đặc biệt của quốc gia điều tra khủng bố tấn công khách sạn còn quan tâm mấy chuyện tám nhảm này?

Lý Phỉ ổn định lại tinh thần, anh lập tức phát hiện có chuyện không ổn.

“Cảnh Điền?”

Xe Bentley không khởi động được, Cảnh Điền xuống kiểm tra, giờ lại một tiếng động cũng không có.

Người đại diện cũng lấy lại tinh thần, mở cửa xe, nhìn sương mù dày đặc xung quanh: “Cảnh Điền, cậu ở đâu?”

Xung quanh xe trống trơn, không có ai cả. Bóng dáng biệt thự phía xa bị sương mù che phủ, như cô đảo trôi dạt.

Lý Phỉ tỉnh cả ngủ, Lương Quân tắt thuốc lá, giật mình nhìn quanh. Người đại diện run rẩy gọi cho bảo vệ khu biệt thự, nhanh chóng có người dắt chó tìm quanh bốn phía.

Nhưng vẫn không thấy Cảnh Điền.

19. Chương 19: Sương Mù

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thế giới Bị Từ Bỏ, là cách gọi của người nào đó biết chuyện về thế giới song song đặc biệt.” Giản Hoa lật xem văn kiện Trương Diệu Kim để lại. Ánh mắt cậu dừng trên từ nào đó, cầm tách trà đặc yên lặng uống.

Sắc trời không rõ, vì bị sương mù dày đặc ngoài cửa sổ ảnh hưởng nên ánh bình minh đến muộn hơn.

Sau khi Trương Diệu Kim đi, Giản Hoa lại thức trắng đêm. Cậu còn có xúc động muốn liên lạc với Lý Phỉ.

Nhưng một là, bọn họ còn chưa thân đến độ có thể không hề khúc mắc mà trao đổi bí mật. Hai là, Giản Hoa cũng không biết dãy số kia có phải của chính Lý Phỉ không. Mà cuối cùng là, nghe nói ảnh đế đã bị Hồng Long mời đi phối hợp điều tra, có gọi cũng vô ích.

Giản Hoa nhét hai viên đạn MM[1] vào miệng, đè nén mong muốn hút một điếu thuốc để xoa dịu cảm giác nôn nóng.

Về lời mời tham gia làm thành viên ngoài biên chế của Hồng Long, Giản Hoa đưa ra câu trả lời thuyết phục là “còn phải suy nghĩ”. Di

Bị những từ như quái vật, người dị năng đập cho choáng váng, thiếu tá Trương cũng hiểu người bình thường cần thời gian tiếp nhận. Hắn cũng không làm khó Giản Hoa, để lại tập tư liệu rồi dứt khoát rời đi. Nhưng Giản Hoa cảm thấy rằng gần nhà mình chắc chắn có người canh giữ 24 trên 24.

Cảm giác bị cơ quan bí mật quốc gia nhìn chăm chăm này... Biên tập: Di

Xoa trán, Giản Hoa lại cân nhắc về tư liệu trong tay. Di in here

Người biết chuyện, là biết được sự thật qua con đường khác? Giống như cô gái trong thang máy ở rạp phim Hoan Vũ, như bọn côn đồ phá hủy khách sạn Trân Châu, như người vô tội cưỡi xe đạp leo núi đã chết, và ngay cả Lục Triệu cũng như vậy.

Việc này làm Giản Hoa không nén được lòng nghi ngờ. Có phải cậu đã bỏ lỡ điều gì mà mình nên biết?

Cái cảm giác mà ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu, chẳng tốt tý nào.

Giản Hoa bỏ học Trung học, vì cuộc sống mà dốc sức làm việc, rất nhiều kiến thức là do sau này cậu tự học. “Thế giới song song” nghe cao xa như vậy, hiển nhiên là không trong phạm vi nghiên cứu của cậu.

May mà trong giới điện ảnh, đề tài phim nào cũng có. Phim nước ngoài nói về lữ hành thời gian hay thế giới song song, Giản Hoa cũng xem qua mấy bộ nên hiểu đó nghĩa là gì.

“Dùng từ như không gian song song để định nghĩa Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không đúng lắm. Nó không phải thời gian trên một nhánh cây. Đa số sinh vật (như con người, động vật) không thể xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Ở đây chỉ có nhà chọc trời, biểu tượng của xã hội hiện đại hối hả nhộn nhịp, không có sức sống, lại bất biến. Nó có thể là tàn ảnh về thời gian khô cằn nơi cuối sinh mạng, lại giống như một góc đóng băng của thế giới. Vì không có cách giải thích khoa học hơn, nên vẫn dùng thế giới song song cho thông tục để hiểu.”

Giản Hoa không thấy lời này thông tục, dễ hiểu chỗ nào cả!

Nhưng mà phần tư liệu trong tay này, còn quan trọng hơn kịch bản, nên dù nó có so sánh thái quá thế nào vẫn phải tiếp tục đọc.

“Chú thích đặc biệt, Thế giới Bị Từ Bỏ là cách gọi ‘loại thế giới song song đặc biệt này’. Thành viên của ‘người có tiềm lực dị năng’ sẽ qua nhiều cách thức mà tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Điểm trùng nhau của nó và thế giới thực có thể là rất nhỏ. Khi phòng bạn trùng lặp với Thế giới Bị Từ Bỏ, bạn sẽ bị kéo vào thế giới đó. Khi bạn mở cửa, sẽ rơi vào sợ hãi, bất an, giống như thế giới thực đã vứt bỏ bạn, tất cả mọi người đều biến mất.

“Có khi, phạm vi trùng lặp rất lớn, ví dụ như một thành phố.”

“Nếu bạn là một người có tiềm lực dị năng, lại đúng lúc ở ngay điểm trùng lặp thì bạn sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Ngược lại, dù bạn có là người thức tỉnh dị năng, mà không đứng ở vị trí hai thế giới trùng lặp, thì không phải lo sẽ gặp phải phiền phức.”

Giản Hoa buồn bực, cậu cảm thấy mấy từ ngữ mạng này, giống như kiểu giới thiệu bối cảnh trò chơi, hay là giới thiệu quy tắc của diễn đàn sắm vai nhân vật. Tóm lại là không giống tư liệu chính thức của quân đội.

Trương Diệu Kim để lại phần tư liệu này, trông có vẻ giải thích triệt để đấy, nhưng Giản Hoa cảm thấy sau phần báo cáo này còn che giấu nhiều điều.

Ví dụ, phân tích kinh nghiệm của cậu, lần đầu tiên đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, là thang máy ở rạp phim Hoan Vũ.

Điểm trùng lặp lần hai không phải phòng khám mà lại toàn bộ Hoài thành.

Nếu lần ba là tự cậu có ý đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, vì sao phạm vi điểm trùng lặp lại rộng như vậy. Bình thường không phải chỉ bao quát nhà cậu thôi sao? Giản Hoa nếu muốn hủy bằng chứng, tiềm thức của cậu sẽ không mang thêm nhiều người đến cản trở hành động của cậu.

Theo ý của tư liệu là, muốn có cuộc sống bình yên thì phải cầu cho mình không xui xẻo ở ngay điểm trùng lặp.

Nhưng điều khiến Giản Hoa phiền lòng là, có vẻ dị năng của cậu có thể tự mở đường đi đến cái thế giới kỳ lạ kia. Không rõ uy lực, không rõ phạm vi bao phủ, cũng không rõ hậu quả ra sao!

Một đồng không rõ này, sắp đập cậu mơ màng luôn rồi.

Chỉ đi xem phim mà khi trở về sinh hoạt cá nhân đều bị thay đổi. Thế giới không đáng tin như vậy, sao mà sống?

Thiếu tá Trương ngủ trên xe bốn giờ, khi nhận điện thoại từ Hải thành, mắt nhắm, trong giọng nói lộ ra một môi: “Ừ... Hai nữ sinh mất tích ở rạp phim Hoan Vũ, có manh mối rồi?”

Đầu óc mơ hồ không bắt được trọng điểm, người bên kia điện thoại đành phải nói chậm lại:

“Vâng, trên mặt nước gần cầu Lâm Giang ở Hoài thành, phát hiện một cái xác chết trôi. Căn cứ vào quần áo trên người nạn nhân mà phán đoán thì là một trong hai nữ sinh mất tích. Báo cáo giám nghiệm tử thi cụ thể phải chờ đến chiều mới có.”

Trương Diệu Kim vuốt mặt thật mạnh, rồi kéo tóc buộc mình tỉnh táo lại.

Hắn không nói gì, im lặng gác máy.

Vụ nổ ở khách sạn Trần Châu tuy không có người chết, nhưng cậu sinh viên trẻ phơi thân đầu đường kia, qua điều tra thì thời gian gần đây, tính tình thay đổi nhiều. Có đủ loại hành vi biểu hiện, cậu ta là người chuẩn bị tham gia biến cố này.

Hay phải gọi là, kẻ xuyên sách?

Nhưng trong sự cố thang máy ở rạp phim Hoan Vũ, cặp tình nhân và hai nữ sinh mất tích, khi còn sống cũng không có biểu hiện khác thường nào. Họ vô tội bị kéo vào, có khi chết cũng không rút cuộc xảy ra chuyện gì.

Đáng sợ hơn là, việc như vậy sẽ lại sắp sửa xảy ra. Nguy hiểm đến từ Thế giới Bị Từ Bỏ, không chỉ uy hiếp cuộc sống của người thường, mà cả người dị năng rơi vào thế giới kia. Họ sẽ gặp phải lựa chọn sinh tử – giết quái vật, tránh thoát tấn công mà sống sót hay là chết trong miệng quái vật.

“Thiếu tá, báo cáo đưa cho tổng bộ, bị giữ lại.”

Cấp dưới của Trương Diệu Kim, cẩn thận dè dặt nói: “Bên kia có tin nói, đại tá Lô ngay cả trang đầu báo cáo cũng chưa xem xong, đã mắng thiếu tá ngài đến không ra gì, muốn đưa ngài vào bệnh viện tâm thần.”

Lấy một miếng thuốc ra châm lửa, Trương Diệu Kim cười khê: “Việc này tôi còn chưa sợ.”

Tình hình đã không thể khống chế bằng sức người. Nếu tại nạn đúng lúc xảy ra, thì báo cáo bị giữ lại sẽ được chuyển giao đến cấp trên bên kia trước tiên, ai còn dám nói lời vô nghĩa?

“Chuyện chỗ Giản Hoa thế nào?”

Ngồi cùng xe với Trương Diệu Kim, là cấp dưới cũng là chiến hữu lâu năm của hắn. Bình thường hi hi ha ha không ra dáng, giờ mỗi người lại không cười nổi. Buổi sáng khi thấy Trương Diệu Kim bình yên đi ra từ căn phòng kia, họ thở phào nhẹ nhõm, cũng chưa hỏi quá trình thương lượng của thiếu tá Trương và Giản Hoa.

“Khó!” Trương Diệu Kim hút thuốc, thuận tay hạ thấp cửa kính, để không khí buổi sáng làm tỉnh táo đầu óc.

Ngoài cửa, sương mù dày đặc, không thấy rõ hai bên đường cao tốc.

Trương Diệu Kim nhớ lại cái người mà mình vừa gặp vài giờ trước, thuận miệng nói: “Cậu ta nếu là kẻ bắt cóc, hay người chuẩn bị nhảy lầu tự tử, thì sẽ là loại khiến chuyên gia đàm phán đau đầu nhất.”

Không phải không nghe lời khuyên, mà người khác nói, cậu ta nghe nhưng nghe cho xong rồi thôi.

“Quyết giữ ý mình, có lòng cảnh giác cao, lại còn có thể rất đa nghi...” Trương Diệu Kim liệt kê ra một đồng rồi thở dài, nói: “Ngay cả sự thật cũng không thể nói liền một mạch với cậu ta. Sự thật quá vớ vẩn, dễ phản tác dụng.”

“Thiếu tá nói, cậu ta tin?”

“Không. Chẳng qua cậu ta không tìm được cách giải thích nào tốt hơn cho biến cố xảy ra bên cạnh cậu ta.”

Trương Diệu Kim lấy hai ngón tay day day hai bên hốc mắt cạnh mũi để tỉnh táo lại, tự giễu nói: “Không trách cậu ta. Đổi lại là tôi, tôi cũng không tin.”

Tiếng phanh xe vang lên, mọi người trong xe theo bản năng ổn định thân mình rồi nhanh chóng đưa tay sờ bên hông.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tay nắm vô lăng của lái xe run lên, nhìn bóng đen trời lên trong màn sương phía trước. Anh ta cứng người, hỏi: “Cách thí nghiệm người có tiềm lực dị năng là gì? Nếu chúng ta đều là, phải không sẽ... vô tình đi vào điểm trùng lặp?”

Trương Diệu Kim tròn tròn mắt.

Trong màn sương, có bóng dáng xúc tu khổng lồ, cách chiếc xe này không đến hai mươi mét, chắn ngang đường cao tốc, rồi lại biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Người trong xe nín thở, rút súng lục, nghiêng tai cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

“Hờ...hờ...”

Vừa giống như tiếng thở dốc, lại giống như cái gì bị xì hơi.

Rất nhanh sau đó, tiếng động khác thường biến mất, bốn phía vẫn là màn sương trắng xóa.

Trương Diệu Kim và cấp dưới của hắn, kiên nhẫn chờ đợi năm phút. Từng giọt mồ hôi thấm ra trán, độ căng của cơ bắp và thần kinh được kiểm nghiệm. Cuối cùng họ xác định, con quái vật kia đã rời đi.

“Chuyện gì vậy. Không phải nói năm mới quái vật mới xuất hiện sao?”

Giờ mới tháng mười một mà trong lịch sử trò chuyện của nhóm kia ghi là mùa xuân năm sau.

Trương Diệu Kim mặc kệ không nghiên cứu điều này, hắn truy hỏi lái xe: “Lão Trương, nói rõ xem vừa rồi anh thấy gì?”

“Thấy bóng đen ẩn hiện bên trong sương mù, tôi liền đạp phanh xe...”

“Không phải! Vừa rồi anh nói, khi chúng ta vào Thế giới Bị Từ Bỏ, lúc lái xe anh có cảm giác gì?”

Lái xe lắc đầu. Sương mù dày đặc, đường cao tốc lại ngăn cách. Lúc đầu còn có thể nhìn thấy vài ba chiếc xe, sau đó chỉ còn mình xe của họ trên đường. Anh ta lái xe rất tập trung, đường giao thông lại tốt, không bị xóc nảy gì, nhưng mắt người sao quan sát hết được, trời mới biết lúc nào thì họ xảy ra vấn đề.

“Tiếp tục đi về phía trước!” Trương Diệu Kim vỗ vai anh ta.

Mọi người không dám ngồi im, phân ra bốn phía quan sát cửa kính hai bên và sau xe.

Xe Jeep lại khởi động, dùng 20 mã lực chậm chạp đi. Họ không gặp lại bóng dáng khả nghi. Khi đến dưới cao tốc, họ xác nhận được tin dữ rằng mình đã đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ –

Xe chờ trước chạm thu phí của cao tốc xếp thành hàng dài, nhưng một người cũng không thấy.

Trương Diệu Kim nặng nề dựa vào ghế, đầu lại bắt đầu đau.

“Thiếu tá, đây có thể miễn cưỡng xem như là chuyện tốt. Ít nhất, chúng ta biết cái thế giới gặp quỷ này xảy ra chuyện gì?”

Đối với việc trở thành người dị nặng, cấp dưới của Trương Diệu Kim vẫn có hứng thú.

“Mấy người mang theo đồ ăn à?” Thiếu tá Trương ngờ vực.

“...”[1] Đậu MM: là kẹo M&M

20. Chương 20: Nhật Được Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa chọn mua lương khô và đồ hộp trên kệ hàng siêu thị.

Nếu thiếu tá Trương đã cảnh cáo rằng Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ xuất hiện quái vật, thì cậu cũng phải phòng ngừa từ khi chưa xảy ra.

– Dị năng là cái gì cậu còn chưa rõ, thời điểm mấu chốt dựa vào nó để cứu mạng có đáng tin không?

Vì thế người phụ trách giám sát theo dõi cực kỳ căng thẳng khi thấy Giản Hoa lái xe đi thẳng, đến nhiều siêu thị khác nhau mua dao chặt xương, dao làm bếp, búa và búa đa năng[1]. Ở tiệm sách thì mua một tờ bản đồ toàn quốc, bản đồ chi tiết Hoài thành, Hải thành và Bắc đô cũng không bỏ qua. Làm giống như đang chuẩn bị gây án vậy.

Lo thì lo, nhưng Giản Hoa cũng không có hành vi khác thường nào nên họ không có lý do can thiệp.

Kỹ thuật của người theo dõi rất tốt, Giản Hoa đặc biệt để ý bốn phía xung quanh nhưng không phát hiện ra ai cả.

Bị cơ quan bí mật quốc gia giám sát cũng không còn cách nào khác. Nhưng đối phương bám đuôi mà không thêm kiêng nể gì hay im lặng ẩn nấp chấp hành nhiệm vụ, sẽ mang lại cảm giác khác xa nhau.

Thêm một chai nước khoáng vào xe đẩy mua đồ, Giản Hoa tính tiền rồi rời siêu thị.

Lần đi mua đồ này cậu không dè dặt gì, mua đến cạn túi. Tâm trạng nặng nề, Giản Hoa lái xe không nhanh không chậm, trên đường liên tục bị bóp còi, có khi còn lỡ cả đèn đỏ.

Có một gã trẻ trâu nhuộm tóc vàng bóp còi khiêu khích, nhưng khi gã thấy lái xe chậm rì rì vậy mà lại là đàn ông, không phải em gái như gã tưởng, thì hùng hổ chửi rủa rồi nhấn ga vọt đi.

Giản Hoa không thêm phản ứng.

Mấy người trong xe đang chấp hành nhiệm vụ thì lại lau mồ hôi thay gã trẻ trâu nọ: Ắn no dừng mỡ, không lo mà lái xe đi, tự nhiên đi khiêu khích người ta. Sao mày biết cái người gặp ngẫu nhiên trên đường, là một tài xế thành thật hay là kẻ cùng hung cực ác hả?

Kẻ xấu không viết chữ trên mặt đâu.

Gặp chuyện mà nén giận, không chắc đã là người hiền lành, có khi là tội phạm đang chạy trốn! Chịu thiệt mà không lên tiếng, chưa chắc đã là bao cát để trút giận, có khi là kẻ tinh thần bất thường sẽ có ngày bùng nổ trở thành tên giết người biến thái! Chân lý này mà cũng có người không hiểu hả!

Giản Hoa xuất hiện trong phần sáu của bộ sách, trở thành kẻ chủ mưu sau màn của rất nhiều câu đố chưa giải được trước đó. Lý Phỉ vì là người của công chúng nên làm việc cũng khiêm tốn, Giản Hoa thì hoàn toàn không phải bần khoản về điều này. Người dị năng có ý đồ khiêu chiến cậu nhiều như tre già măng mọc nhưng đều chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Ngay cả nhân vật chính cũng chết hụt hai lần, người như thế sao mà tốt bụng được?

Thành viên Hồng Long buồn phiền.

Nếu tin mấy lời trong lịch sử trò chuyện kia thì quá vô lý. Nhưng không tin mấy câu chuyện ảo tưởng kia, thì làm cách nào giải thích cho một đồng chuyện kỳ lạ đang diễn ra? Thôi, dù sao người quyết định là Trương Diệu Kim. Thiếu tá Trương nói giám sát, thì cứ giám sát là được! Làm việc cẩn thận!

Trong xe, Giản Hoa liếc di động đặt trước cửa kính, màn hình sáng lên hiện hai chữ “Liệu Triệu”. Người này trừ khi có việc gấp, còn không thì không dám gọi điện, sợ Giản Hoa thấy gã phiền phức.

Từ giữa trưa hôm quay không thấy tin nhắn trả lời, Lục Triệu chờ đến giờ mới gọi điện.

Bật loa ngoài, Giản Hoa thích thú nghe giọng nói quen thuộc lại hốt hoảng của Lục Triệu: “Này, Giản Hoa... Cậu ở đâu?”

Tay vẫn cầm tay lái, nhấn còi, Lục Triệu ở đầu bên kia di động lập tức theo sát nói: “Cậu đang ở bên ngoài? Tôi có việc gấp. Có muốn cùng ăn cơm trưa không?”

Giọng gã rất thâm hại, ngập ngừng: “Giản Hoa, gần đây cậu không thấy có chuyện bất thường xảy ra sao. Hôm qua, tình trạng kia lại xuất hiện, mọi người biến mất. Tôi cảm thấy cứ tiếp tục như vậy là không được.”

Giản Hoa thờ ơ: “Tôi muốn tìm việc, trong nhà hết tiền rồi.”

Nói làm Lục Triệu ghen lời luôn. Suýt thì gã đã thốt ra, thế giới sắp loạn cả rồi, cậu còn tìm việc làm gì, mạng quan trọng hay tiền quan trọng? Dùng hàm dưỡng hơn hai mươi năm ngăn lại xúc động muốn rít gào, Lục Triệu cố sức khiến giọng điệu của mình nghe chân thành tha thiết: “Công việc của cậu trong giới giải trí, tớ không hiểu lắm. Nếu thiếu tiền, tớ cho cậu vay là được. Giản Hoa, chúng ta là bạn bè nhiều năm. Chút chuyện ấy còn cần phải nói sao?”

Lục Triệu chưa từng khuyên Giản Hoa rời giới giải trí. Vì liên quan đến Lý Phỉ, gã cảm thấy để tình tiết phát triển, Giản Hoa phải quen biết Lý Phỉ. Thế nên, nửa năm trước nghe nói có người phong sát* Giản Hoa, gã lập tức lấy cớ ra nước ngoài làm việc. Gã sợ Giản Hoa cùng đường, bắt gã tìm việc khác cho mình.

*phong sát: cách chèn ép người trong giới giải trí, dùng quyền lực hay tiền tài để khiến không ai dám thuê người kia làm việc.

Tìm việc không khó, nhưng nhờ gã nhúng tay mà làm bỏ lỡ mất tình tiết trong sách không viết nhưng cực kỳ quan trọng thì sao? Không có Lý Phỉ, thực lực của Hắc Uyên sẽ giảm bớt một nửa.

“Muốn chừng nào, tôi đưa tiền cho cậu.”

“Cậu làm kinh doanh, tôi muốn có tiền vốn.” Giản Hoa đưa đẩy.

“Cũng không thiếu chút.... Khụ, ý tôi là, gần đây cũng không có việc lớn gì, có thể giúp cậu mấy ngàn khối!” Lục Triệu mấy năm trước có buôn bắt động sản được một món lời, gã giờ không thiếu tiền. Ăn ngon, đi xe xịn, nhưng trước mặt Giản Hoa, gã không dám lộ ra. Lục Triệu tự thấy rằng, nếu anh em mình làm ăn phát tài, mà mình còn phải nghèo khổ dốc sức làm việc, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình anh em!

“Haiz, tôi làm kinh doanh cậu cũng biết đó. Không ổn định, tình hình kinh tế giờ lại không tốt. Tôi giống như chim đậu bờ sông, phải chờ đúng lúc mới đập được cá lại không được tham lam, phải cân nhắc năng lực của bản thân, trơ mắt nhìn cá to bơi qua...”

Lục Triệu than thở đủ điều, làm như chỉ cần không thấy người khác hơn mình, Giản Hoa sẽ không khó chịu.

“Thế tôi mượn cậu tiền, cùng đầu tư, chia chén canh với cậu!”

“Được thôi! Chúng ta là anh em mà! Mà chờ đã, cậu đang ở đâu... Đây?”

Giản Hoa đã treo máy, Lục Triệu tuy giận nhưng chẳng làm gì được. Vì Giản Hoa đối với ai cũng vậy, không gần gũi, cũng không cho ai có cơ hội đến gần cuộc sống của cậu.

Đây đúng là tính tình của Boss mà.

“Chà, lại qua một ngày...” Nhìn lịch trong di động, Lục Triệu trầm nghĩ, giờ mà tùy tiện tới cửa sẽ làm Giản Hoa khó chịu. Nhưng đợi đến khi Hoài thành hỗn loạn hoàn toàn, Giản Hoa không tìm gã thì gã cũng có lý do tìm đối phương!

Lục Triệu không biết, cuộc điện thoại này đã khiến gã bị bại lộ.

Dưới lệnh của Trương Diệu Kim, bất kỳ ai gọi vào di động của Giản Hoa đều sẽ ở dưới tầm mắt của cảnh sát.

Tuy không quá đáng đến nỗi nghe lén toàn bộ nhưng trong thời đại Internet này, chỉ cần số điện thoại nhập vào hệ thống là tên Lục Triệu cũng hiện ra, rồi chờ thêm bước nhận lệnh cho phép điều tra là được. Cấp dưới của Trương Diệu Kim bận đến không phân biệt được phương hướng, tạm thời không rảnh tìm Lục Triệu.

Trong trại tạm giam có nghi phạm vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, và cả mấy người đốt pháo hoa trên cầu Lâm Giang, lấy tội danh là ảnh hưởng tới trật tự công cộng. Trương Diệu Kim bày mưu tính kế, muốn bằng tốc độ nhanh nhất đào từ miệng mấy người này ra quy mô của “kẻ xuyên sách”, kiểm chứng tin tức lấy được từ lịch sử trò chuyện. Tính tương đối thì theo dõi Giản Hoa là việc nhẹ nhàng nhất – nếu xem nhẹ độ nguy hiểm.

“Cậu ta muốn đi đâu?” Người chấp hành nhiệm vụ cảnh giác hỏi đồng nghiệp.

Sau khi Giản Hoa ra khỏi siêu thị, hướng đi là về nhà nhưng bỗng, xe cậu rẽ vào một đường khác.

Chín giờ sáng, sương mù dày đặc vẫn chưa tan đi, vì không dám đến quá gần mục tiêu nên suýt thì không bắt kịp xe.

“Định thoát khỏi chúng ta à?” Tài xế tỏ vẻ, dù có là tài năng điện ảnh cũng đừng có mơ.

Tập trung lái xe mười phút, nhìn thấy một trạm xăng dầu xuất hiện phía trước, thấy Giản Hoa lái xe đi xếp hàng, vẻ mặt của họ biến thành xấu hổ. Biên tập:Di

Móc ra mấy tờ tiền cuối cùng để đổ đầy xăng, Giản Hoa lại lái xe lên đường. Cậu mở radio, người dẫn chương trình đang bàn luận về việc sương mù buổi sáng gây ra ách tắc giao thông.

Bình an vô sự về đến nhà, Giản Hoa xách đồ mua được lên nhà.

Người giám sát thả lỏng. Khi định tìm một chỗ thoải mái để cắm chốt thì bỗng thấy Giản Hoa đi xuống, trên lưng còn cõng một người.

“Đây là?” Thành viên Hồng Long hít một hơi khí lạnh.

Người Giản Hoa nửa công nửa đỡ đi xuống, cả người bần đật, hôn mê bất tỉnh.

Quân phục rách rưới, trên mặt có vết máu, đặc điểm nhận biết rõ nhất là nốt ruồi lệ dưới khóe mắt kia.

“Thiếu tá Trương không phải đi Hải thành sao? Sao lại xuất hiện ở đây?” Người ngồi trên xe há hốc mồm.

Giản Hoa đặt người trên ghế đá của tiểu khu, nhìn bốn phía xung quanh, giọng điệu nén giận: “Mang thiếu tá của mấy người về đi, sắp xảy ra án mạng bây giờ!”

“...”

Giờ nên lộ mặt thừa nhận giám sát Boss, hay là vờ như đang tìm thiếu tá vừa lúc xuất hiện?

Không chờ thành viên Hồng Long rõi rắm xong, Giản Hoa đã lại quay về. Biên tập:Di

Nhìn thấy Trương Diệu Kim nằm kia ngất xỉu, thành viên Hồng Long rốt cuộc quyết định cứu người quan trọng hơn. Khi đến gần, mới thấy môi Trương Diệu Kim khô nứt, mặt tái nhợt, cả người cuộn tròn, giống như gặp nạn trong sa mạc.

“Mau, đem nước đến!”

Bọn họ còn chưa xong việc, Giản Hoa lại đã cõng một người khác xuống.

Lần này hơi bị cố sức, hình thể của người hôn mê này cao lớn hơn Trương Diệu Kim một ít. Sắc mặt cũng xấu, hơi thở mỏng manh, quần áo rách rưới như bị vũ khí sắc bén xé rách.

“Cảnh Điền?” Thành viên Hồng Long nhận ra vệ sĩ của Lý Phỉ, hai mặt nhìn nhau.

Lại một người hần là đang ở Hải thành.

Giản Hoa không muốn quần sống chết của Trương Diệu Kim, nhưng nếu thiếu tá Trương gặp chuyện không may, cậu sẽ gặp rắc rối.

Khi cậu mang đồ lên tầng, thì thấy hai người nằm trước cửa nhà mình. Trông như chạy nạn từ Châu Phi về rồi ngất xỉu, trong đó còn có thiếu tá của cơ quan bí mật quốc gia. Giản Hoa thật không biết phải nói gì.

“Đưa đi bệnh viện, truyền đường gluco và nước muối sinh lý!” Giản Hoa đem Cảnh Điền vào xe mình, không thèm quay đầu lại, nói: “Anh cứ coi như họ là công nhân bị nhốt dưới hầm mỏ là được, đói khát quá độ.”

Thành viên Hồng Long:... Cậu hình như rất có kinh nghiệm.

Giản Hoa nhún ga chạy xe đến cửa phòng khám của ông Trình.

“Ai ai, đây là chuyện gì?” Ông Trình chấn động.

“Cứu người! Anh ta chắc vài ngày chưa ăn gì!”

Ông Trình trừng to mắt, lập tức nhớ chuyện Giản Hoa gặp trước đó. Không nói nhiều lời, để y tá nhanh chóng chuẩn bị bình truyền nước. Ông Trình tự mình cầm ống nghe xem bệnh, xem xét tình trạng.

“Có vết thương ngoài!”

Vết rách trên quần áo Cảnh Điền, như vết cào của động vật nào đó.

“Đây là đi phượt rồi gặp nạn trên núi à? Sao lại không đưa tới bệnh viện?” Hộ sĩ nói chen vào một câu, vấn đề lớn thì phòng khám nhỏ cũng không dám nhận đâu.

“Cứ xử lý cấp cứu trước, rồi lát xem tình hình lại gọi 120 sau.” Ông Trình nhú mồm, sau đó gật đầu: “Nguyên nhân cậu ta ngất xỉu, trừ đói khát còn có mệt mỏi quá độ.”

Ông Trình nghi người này đánh nhau với đám mèo điên, nhìn cả đồng vết cào xem.

“Không đi bệnh viện?” Ông Trình thấp giọng hỏi Giản Hoa.

“Chuyện này....” Giản Hoa nghĩ nghĩ rồi lôi điện thoại ra, gọi cho người đại diện của Lý Phỉ. Lời tác giả:

Giản Hoa v : Nói với ảnh đế, vệ sĩ của anh ta đang ở trong tay tôi.

Người đại diện: Excuse me?[1] Búa đa năng:

21. Chương 21: Bệnh Viện

“Đồ điên!” Người đại diện không chút suy nghĩ, ngắt di động. Biên tập: Di

Lý Phỉ tựa trên sofa ở tầng một biệt thự. Trợ lý Lâm khuyên anh về nghỉ ngơi, nhưng Lý Phỉ không để ý. Anh đang suy nghĩ về tình hình khi Cảnh Điền mất tích, nhưng mạnh mẽ duy nhất mà họ có chỉ là tình trạng kì lạ của chiếc xe Bentley, và đám sương mù dày đặc chậm rãi tan đi ngoài cửa sổ. Biên tập: Di

“Ai gọi điện vậy, tìm được người sao?” Trợ lý Lâm vội vàng hỏi. Biên tập: Di

Bảo vệ ở khu biệt thự cao cấp tìm kiếm khắp xung quanh, cuối cùng đề nghị báo cảnh sát. Nhưng người vừa được cơ quan bí mật thả ra, lại biến mất, người đại diện vẫn chủ trương tìm trước rồi nói sau. Người sống lớn như vậy, muốn báo án cũng phải chờ qua 24 giờ.

“Ai biết, một tên điên. Không hiểu sao lại biết chuyện Cảnh Điền mất tích. Anh nói lung tung rằng người đang ở Hoài thành.” Đầu người đại diện bốc lửa giận, trừ CEO không dám mắng, thì ngay cả Lý Phỉ hẳn cũng muốn nắm cổ áo, “Hai người chọc phải rắc rối ở đâu? Cảnh Điền có phải bị người ta bắt cóc hay không, cậu biết cái gì thì nói mau!”

Lý Phỉ đau đầu, mở mắt ra: “Là rắc rối tự tìm đến cửa.” Biên tập: Di

Người đại diện tất nhiên không tin, hẳn còn định nói gì, di động lại vang lên.

Có khó chịu cũng phải tiếp, ánh mắt liếc qua dây số kia, tọa độ ở Hoài thành, vẫn là người vừa rồi. Người đại diện đang định phát câu thì Lý Phỉ đã giành di động trước một bước.

“Cảnh Điền đã mất tích được ba giờ. Anh ta cũng chỉ là vệ sĩ thôi, ai rảnh mà đi lừa anh?”

Lý Phỉ ý bảo người đại diện cứ bình tĩnh một chút, đừng nóng giận. Anh thật tình là nghĩ vậy, nhưng khi nhìn thấy dây số, thì anh lập tức đứng về phía chủ nhân số điện thoại, không dấu vết chỉ trích người đại diện: “Không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

Người đại diện giận đến nghẹn lời, Lý Phỉ nhận cuộc gọi: Biên tập: Di

“A lô, tôi vừa nghe nói... Cảnh Điền đang ở Hoài thành?”

Giản Hoa có lòng tốt báo cho lại bị mắng chửi. Cậu cười lạnh gọi lại lần hai. Tình trạng Cảnh Điền không tốt, dù muốn ở phòng khám nhỏ chữa trị cũng phải trả tiền. Giản Hoa chỉ muốn cứu người, chứ không định tiêu tiền như rác. Kết quả, sau khi nhận điện lại là giọng nói này – khiến Giản Hoa không kịp phòng bị!

“Này?” Lý Phỉ nghi hoặc dời di động ra, xem có bị mất tín hiệu không.

“Là anh.” Khác hẳn âm điệu lạnh lùng của Ô tướng quân, làm Giản Hoa phục hồi tinh thần.

Khác với khi đối mặt nói chuyện, giọng nói tương đồng khiến định lực của Giản Hoa trượt thẳng một đường. Cậu lấy lại bình tĩnh, bỏ qua việc của Hồng Long và Trương Diệu Kim, tóm tắt điểm quan trọng rồi nói lại một lần.

“Ngắt xiủ gần nhà cậu?” Lý Phỉ nhú chặt mày.

Đúng là rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Thời gian ở hiện thực trôi qua bao lâu, không có nghĩa là Cảnh Điền ở nơi đó đứng chừng ấy thời gian.

“Mất nước, đói, thoát lực, còn bị một vài vết thương ngoài.” Giản Hoa bổ sung.

“Nếu tình trạng nguy kịch thì cậu đưa đến bệnh viện đi. Tôi bên này sẽ nhanh chóng có người qua tiếp nhận.” Lý Phỉ hứa hẹn, giọng nói dịu dàng, cơn buồn ngủ không cánh mà bay. Trợ lý Lâm đứng cạnh nghe được phải tròn trừng mắt.

Tiếp nhận? Ai đến Hoài thành tiếp nhận mới được?

Cảnh Điền là giải trí Tinh Thiên thuê đến làm vệ sĩ cho Lý Phỉ. Giờ bị mất tích, phải là công ty vệ sĩ đến tự xử lý chứ?

Nhìn Lý Phỉ đóng máy, trợ lý Lâm đình lên tiếng kháng nghị, lại thấy Lý Phỉ cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chờ đã, cậu đi đâu?” Người đại diện giật mình.

“Hoài thành.”

“Không được rồi, phải đưa đi bệnh viện! Miệng vết thương bị nhiễm trùng!”

Khi y tá rửa miệng vết thương cho Cảnh Điền, cô phát hiện miệng vết thương có bùn đất, còn sưng lên tím đen.

Người bình thường bị nhiễm trùng phát sốt đã phải chịu tội rồi, mà còn suy yếu thành dạng này. Nước muối sinh lý và đường gluco là vô ích, chất kháng sinh cũng được nhưng đã bị nghiêm trọng đến mức này, phòng khám nhỏ không thể tùy tiện dùng thuốc được.

“Cậu quen à?” Ông Trình gọi cấp cứu 120 xong, quay về hỏi Giản Hoa.

Giản Hoa thở dài, lục toàn bộ tiền lẻ trong túi ra: “Còn thiếu lần sau cháu trả.”

“Còn thiếu có mấy chục đồng thôi, không cần vội.” Ông Trình quan tâm đến cái thế giới thời gian ngưng lại kia hơn, “Hôm qua, tình trạng đó lại xuất hiện. Đúng là muốn chèn ép cái thân già này mà, may mà trong túi còn để ít thịt bò khô.”

“Chuẩn bị thêm vài...” Giản Hoa liếc nhìn trang thiết bị cũ kỹ trong phòng khám, ngậm miệng.

Ông Trình vẫn suy nghĩ sâu xa về vết thương trên người Cảnh Điền: “Đây là sao?”

“Thế giới kia sẽ có quái vật xuất hiện. Cháu chưa từng thấy, nhưng tin tức nhận được từ nơi đáng tin.” Giản Hoa giải thích giản lược cho ông Trình về tình hình Thế giới Bị Từ Bỏ. Cùng lúc đó, cậu cũng ý thức được một điều, chỉ người có tiềm lực dị năng mới có thể đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Nghĩa là ông Trình dù có tuổi, nhưng vẫn là một người như vậy.

Ngày khách sạn Trân Châu nổ, cái tủ tự động chặn cửa sổ, hóa ra không phải do dị năng của mình, mà là của ông Trình. Giản Hoa nhìn quanh bốn phía, thấp giọng hỏi ông Trình xem gần đây có việc lạ nào xảy

ra không.

“Sao lại không có?” Ông Trình buồn phiền nghiêng đầu, “Tôi có thể nghe thấy tiếng máu lưu thông trong mạch máu của cậu. Ông Trương cách vắc, tuổi cao, bị xơ vữa động mạch. Tôi phải bắt ông ấy đi viện kiểm tra, đỡ khiến cho tôi nghe được mà khó chịu.”

“ ... ”

Ông Trình mặt đầy vui mừng vỗ vai Giản Hoa: “Thằng nhóc cậu còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, nhịp tim bình thường, máu lưu thông không bị cản trở. Không có chỗ nào không tốt cả.”

Vẻ mặt Giản Hoa phức tạp.

“Nói đến việc kỳ quái. Sáng sớm hôm nay, liên tiếp nghe thấy tiếng xe cứu thương ở gần đây.” Ông Trình nghĩ sâu xa, giờ cũng phải mùa cao điểm phát bệnh mãn tính.

Giản Hoa cảm giác là trong đó có cả Trương Diệu Kim. Nghĩ lại xem, hai người té xỉu trước cửa nhà mình, trên nhà mình cũng chỉ còn một tầng nữa. Hôm nay lại vừa đúng cuối tuần, nhà hàng xóm và ba hộ gia đình tầng trên không ai đi ra ngoài, nên mới không phát hiện ra hai kẻ bị thương này. Nếu ngất xỉu ở nơi khác, dù có sương mù dày đặc, nhưng chắc là vẫn sẽ được công nhân dọn vệ sinh, người đi tập thể dục buổi sáng hay bác gái đi mua đồ ăn phát hiện...

Mong rằng họ mạng lớn, có thể sống sót.

Khi đang nói chuyện thì xe cứu thương đến. Ông Trình nói ra tình trạng bệnh nhân. Nhân viên cấp cứu xác thực suy nghĩ vừa rồi của Giản Hoa.

“Sao lại như vậy!”

“Dùng thuốc rồi sao, là thuốc kháng sinh nào?”

Mọi người vội vàng nâng Cảnh Điền lên cáng, nhân viên theo thói quen nhìn quanh một vòng: “Có người nhà bệnh nhân ở đây không?”

Giản Hoa định nhìn xe cứu thương mang người đi là được nhưng nghĩ đến cú điện thoại vừa rồi với Lý Phi, không biết máu dồn lên não hay thế nào, nói: “Tôi là đồng nghiệp của anh ta.”

Phí cấp cứu cần người trả, phí gọi xe 120 cũng cần người trả, nếu lỡ như bệnh nhân rơi vào tình trạng nguy kịch còn phải đưa đơn cho người nhà ký tên. Bác sĩ không nói gì, đưa Giản Hoa lên xe. Xe cứu thương hú còi đi đến bệnh viện gần nhất.

Sau khi lấy thẻ thanh toán ở cửa sổ trả phí của bệnh viện, Gian Hoa quay lại thì biết Cảnh Điền đã được đưa đến phòng quan sát.

“Nhiễm trùng vết thương không phải là việc nhỏ, đặc biệt là do bị động vật hoang dã cào. Bệnh nhân đang rất suy yếu.” Y tá trưởng ra mặt, cô liếc nhìn Giản Hoa rồi đưa ra các khoản viện phí.

“Cần trả gấp? Tôi thông báo cho người nhà anh ta đã.”

Biết là phải trả trong hôm nay, Giản Hoa cầm biên lai. Lúc đi vào thang máy thì gặp thành viên Hồng Long từng giám sát cậu.

Thành viên của cơ quan bí mật, thân kinh bách chiến cũng không khỏi xấu hổ. Trong thang máy bệnh viện, người người chen chúc, không có cách nào nói chuyện, cứng ngắc đến tận khi ra khỏi thang máy mới nghẹn được ra một câu “Cảm ơn”.

Nếu Giản Hoa mặc kệ người trước cửa, coi như không thấy thì mạng Trương Diệu Kim coi như đi tong.

“Còn vài người khác bị đưa đến bệnh viện à?” Giản Hoa thuận miệng hỏi.

Biết bác sĩ và y tá đã bị bịt miệng, thành viên Hồng Long cũng không ngại: “Đều là mấy người đi cùng thiếu tá đến Hải thành.” Không biết sao lại chạy đến gần nhà Giản Hoa.

“Tĩnh rồi lại nói tiếp, xem là quái vật gì.”

“À?” Lời này đúng là không khách khí.

Giản Hoa thản nhiên nói: “Không chừng tôi cũng sẽ gặp phải. Ai mà không để ý tính mạng của mình chứ?”

Thành viên Hồng Long mặt rồi rằm, tỏ vẻ chờ thiếu tá Trương tĩnh lại rồi nói sau. Họ không thể ở lâu trong này, sẽ nhanh phải chuyển người vào bệnh viện quân khu.

Lúc này, một dãy số xa lạ gọi vào di động Giản Hoa. Thành viên Hồng Long liếc thấy: là số di động của Lý Phi.

Nhưng Giản Hoa không biết, cậu chân chừ vài giây, ra chỗ khác nghe điện.

“Tôi đã đến Hoài thành, ở bệnh viện nào? Viện phí cậu ứng trước bao nhiêu, tôi bảo trợ lý Lâm trả tiền cho cậu.” Lý Phi dùng kỹ xảo cực kỳ cao minh hỏi thăm nơi ở của Giản Hoa.

“Bệnh viện Nhân dân Số hai Hoài thành.” Giản Hoa báo tăng nằm viện, quyết định quay về, chờ ảnh để đưa tiền tới cửa.

Dị năng của Lý Phỉ rất cường đại, cũng rất nguy hiểm – đây là do trực giác của Giản Hoa mách bảo. Nhưng trước sự uy hiếp của quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, độ nguy hiểm này có vẻ lại thành ra quý giá. Biên tập: Di

Không tính đến phải chịu đói xuyết chết, ra khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ còn phải tiêm đủ năm mũi phòng bệnh dại, đúng là chịu đủ tội. Di

Sau hai tiếng, Giản Hoa chờ được trợ lý Lâm về mặt đau khổ và ảnh để đội mũ đeo khẩu trang.

Giản Hoa đưa hóa đơn cho trợ lý Lâm đi trả. Lý Phỉ xem qua phòng bệnh, thấy Cảnh Điền còn chưa tỉnh, cũng không thèm kiêng kị gì cả, trực tiếp ngồi lên ghế dài.

Trên hành lang phòng bệnh nội trú cũng có giường nằm, ghế ngồi thì khá nhỏ. Khoảng cách của hai người quá gần, Giản Hoa phản xạ có điều kiện cứng người lại. Cậu muốn thả lỏng, nhưng cảm giác áp bách nguy hiểm mà Lý Phỉ mang đến so với lần trước còn mạnh hơn.

Cả hai đều thấy vậy.

Lý Phỉ nén được lòng khó chịu, ánh mắt vẫn như thường. Dường như chỉ có Giản Hoa là người mất tự nhiên.

“Làm phiền cậu, tôi thay Cảnh Điền nói lời cảm ơn.” Giọng điệu mềm dịu trong trẻo. Danh tiếng của Lý Phỉ trong giới giải trí luôn rất tốt, đa số người giao tiếp với anh đều vui vẻ, chỉ cần nghe giọng nói của anh thôi cũng là một loại hưởng thụ.

So với giọng nói, Giản Hoa càng chú ý đến đôi mắt của Lý Phỉ.

Thật xấu này xuất hiện sau khi cậu yêu thích Ô tướng quân. Trước đây cách một cái bàn cà phê nên còn chưa rõ ràng, nhưng giờ khoảng cách giữa cả hai, chỉ cần nghiêng đầu là nghe được tiếng hít thở. Giản Hoa bỗng phát hiện, đôi mắt của Lý Phỉ thật sự khác người, ánh mắt kỳ lạ khiến lòng người hốt hoảng.

Lý Phỉ và Ô tướng quân có khác biệt rất lớn, từ tính cách đến hành động thường ngày đều là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đôi mắt này lại quyến rũ Giản Hoa, đây thật là ảnh đế Lý Phỉ mỉm cười như gió xuân, mị lực đầy mình sao?

Không gian màn ảnh và hiện thực như hòa vào nhau, dẫn đến lẫn lộn trong cảm nhận, kết quả là Giản Hoa nhìn Lý Phỉ đến ngẩn người.

Lý Phỉ có hơi khó chịu, lại không thể tỏ vẻ gì cả:...

“Chúng ta đổi chỗ nói chuyện đi.” Lý Phỉ phá vỡ cục diện bế tắc.

“Được.” Giản Hoa đồng ý rồi mới sực tỉnh, cậu đành cố che giấu vẻ hờ hênh của mình, “Nghe nói anh bị người của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long mời đi uống trà?”

“Nghe nói? Là người mời cậu đi uống trà nói à?” Lý Phỉ nhanh chóng phản ứng, đối phương cũng bị thiếu tá Trương giám sát.

Giản Hoa không nói rõ.

“Tôi chưa từng nhắc đến cậu.” Lý Phỉ gần từng chữ.

Giản Hoa nghiêng đầu. Vẻ mặt trịnh trọng, nghiêm túc của đối phương, khiến phòng bị trong lòng cậu bị mềm hóa

22. Chương 22: Trao Đổi

Khi bạn xem trọng việc nào đó, lại phát hiện có người còn cẩn thận khắt khe với việc này hơn, trong lòng bạn sẽ sinh ra cảm tình với người đó. Hơn hai mươi năm qua, Lục Triệu còn chưa tăng nổi cảm tình, mà Lý Phỉ trong lúc vô tình lại làm được. Biên tập: Di

Giản Hoa sẽ không lộ ra Lý Phỉ trước mặt thiếu tá Trương. Biên tập: Di

Lý Phỉ cũng không như vậy. Hơn nữa, ngay khi Giản Hoa có ý hiểu lầm, anh lập tức làm sáng tỏ. Thái độ này không còn gì để chê trách. Biên tập: Di

Nghĩ đến tương lai còn phải dựa vào anh để kiếm cơm ăn, Giản Hoa nhượng lại quyền phát ngôn cho anh. Cùng Lý Phỉ đi xuống tầng một bệnh viện, vòng vào đường mòn, đến gần vườn hoa, thấy người nhà và bệnh nhân đang thông thả tản bộ. Biên tập: Di

“Vừa rồi gọi cho cậu, là số di động của tôi.” Lý Phỉ bỗng nói. Biên tập: Di

Giản Hoa còn đang mải suy nghĩ về quan hệ giữa Thế giới Bị Từ Bỏ, người dị năng và quái vật, lại nghe thấy một câu như vậy nên không kịp phản ứng. Biên tập: Di

Ánh nắng xuyên qua bóng cây chiếu xuống khuôn mặt cậu. Đôi môi mỏng được nhuộm một màu ấm áp,

cánh mũi hẹp dài hình cung, đôi mắt ánh lên thần thái tĩnh lặng, lại nháy mắt trở nên động lòng người.

Trong giới giải trí mà trai đẹp gái xinh nhiều như cá diếc sang sông, Giản Hoa không phải đặc biệt xuất sắc. Cậu vừa không có nét đẹp mang tính xâm lược, lại không đẹp trai đến mức khiến người khác muốn hét lên. Nếu cậu là diễn viên thực lực, bề ngoài này sẽ là điểm cộng, nhưng nếu cậu là ngôi sao thần tượng thì khuôn mặt này chỉ được 80 điểm, so lên thì không bằng ai, so xuống thì lại hơn nhiều người.

Nhưng là ngôi sao, có gốc tốt thì chăm sóc, không tốt thì sửa, Lý Phỉ cũng đã thấy nhiều rồi.

Dù không nhắm mắt, Lý Phỉ cũng nhìn ra, Giản Hoa khác với đa số mọi người.

Giản Hoa không hay thay đổi cảm xúc. Là người bình tĩnh trầm lặng, nhưng không phải cậu không có chủ kiến. Cậu suy nghĩ rất rõ ràng, tự có cái nhìn riêng về mọi việc, người ngoài rất khó tác động.

Cảm tình là thứ mà bạn chẳng biết nó sẽ sinh ra trên người ai.

Đương nhiên, Lý Phỉ cũng từng xem xét qua, có phải ngày đó hoàn cảnh quen thuộc trong quán cà phê làm anh thoải mái, trên người Giản Hoa lại có sức mạnh không rõ khiến anh chú ý, tò mò về điều bí ẩn này. Hơn nữa, trong mắt anh Giản Hoa không giống người thường, là tồn tại duy nhất không phải bóng dáng mờ nhạt. Tất cả những điều đó, đủ để can thiệp vào cảm nhận và phán đoán của anh.

Khi muốn nhìn thấy Giản Hoa, anh thực ra mang tâm trạng “đã qua vài ngày làm nguội rồi, giờ cần phải dùng lý tính để phán đoán.”

Ở buổi họp báo, Lý Phỉ thật sự chỉ nói bừa, từ ba phần mà phóng đại lên gấp mười.

Nhưng hiện tại, Lý Phỉ cảm thấy như bị tảng đá đập vào đầu.

– mỗi câu đều là thật.

Tiếc là, giờ họ vẫn chỉ là người đứng có chung bí mật.

Giản Hoa lấy di động ra một cách tự nhiên, lưu dãy số kia vào danh bạ.

Nhìn hai chữ “Lý Phỉ” bình thường không đặc biệt, tâm tình ảnh đế khó nói lên lời, anh không kiềm lòng được mà ngăn cản: “Cậu cứ ghi tên thật thế à? Nhỡ làm mất di động, là xong rồi.”

Trong giới giải trí, người lấy có mượn di động của người khác rồi nhìn lên cũng không ít, dẫn đến việc nhiều ngôi sao phải dùng chút thủ đoạn. Như vậy dù có nói chuyện thân mật với người ta, thì người khác thò đầu vào cũng xem không hiểu.

Không cần đổi tên, đương nhiên là quan hệ công việc chính đáng.

Lý Phỉ định mượn đề tài này để nói nhưng Giản Hoa hoàn toàn không hiểu, thuận miệng nói: “Tên thân mật, hay biệt danh đều sẽ phơi bày cái nhìn của tôi đối với anh. Hình như không được chắc chắn lắm?”

“ ... ”

Thầm mẩn một người chậm tiêu như này, đúng là đau tim.

Giản Hoa cất di động, cầm tay vào túi, thong thả tản bộ ven vườn hoa: “Dị năng của Cảnh Điền là gì?”

“Anh ta không nói. Cảnh Điền từng cách cửa đẩy then chốt ra, nên có khuynh hướng là lực ý nghĩ. Nhưng –” Tay Lý Phỉ động nhẹ, mấy chiếc lá bên chân như bị gió thổi lên, bay về phương xa.

Lực ý nghĩ, chỉ là nền tảng.

Dường như mỗi người dị năng đều có căn bản này, Giản Hoa nhớ tới cái tủ di chuyển trong phòng khám của ông Trình.

“Anh có thể làm được đến mức độ nào.”

“Là có thể nâng được vật nặng bao nhiêu, hay là xa bao nhiêu?” Lý Phỉ dõi theo chiếc lá bay xa, anh cười: “Tôi thì quan tâm xem nó có thể tinh diệu đến mức nào.”

Khi nói chuyện, họ đi ngang qua một chiếc xe đạp tùy ý khước ven đường. Lý Phỉ đi chậm lại, giống như chỉ cúi đầu nhìn chiếc xe đạp kia. Năm giây sau, Giản Hoa nghe thấy một tiếng “cách”, khóa vặn ra, nhưng vẫn còn treo trên xe đạp.

“Đây?” Giản Hoa có nhận thức mới về ảnh đế. Người bình thường ai lại đi nghiên cứu cách mở khóa?

“Dựa vào cấu tạo bên trong của khóa, dùng dị năng tác động.” Lý Phỉ nói nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng thực tế, muốn làm được điều đó, phải có đôi mắt như anh đã.

Giản Hoa bỗng muốn thay cửa nhà mình.

Cậu không muốn lần sau về nhà, lại thấy người bị thương nằm trên sàn phòng khách.

“Có ổ khóa cũng không khó, nhưng sẽ mất thời gian hơn. Kỹ thuật này, gặp phải ổ khóa cơ khí hay khóa điện tử thì thành vô ích.” Lý Phỉ xoay người, nhớ lại mấy căn phòng ở quần khu Hải thành, “Ví dụ như chỉ

nhánh của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long, tất cả đều là khóa cơ khí.”

Giản Hoa thở phào, hóa ra vì kinh nghiệm đi “uống trà” mà Lý Phỉ suy nghĩ đến điều này.

– Đây là Lý Phỉ giải thích để duy trì hình tượng của mình.

Khi đó Trương Diệu Kim không hề khóa cửa nên Lý Phỉ cũng chẳng cần phá khóa.

Giản Hoa nhớ lại dãi ngộ của mình: Thiếu tá Trương của Hồng Long tự mình đến trước cửa, thái độ tốt, không bắt ép mang người đi, mà cũng không bắt mình ở trong phòng tạm giam lạnh băng một đêm.

So sánh thì, Lý Phỉ đáng thương thật.

“Tôi còn không rõ dị năng của mình là gì.” Giản Hoa thử khổng chế vài chiếc lá mỏng. Kết quả, một nửa bay lên, một nửa lại bị sức mạnh vô hình xé nát.

Không có mong muốn mạnh mẽ, không có cảm xúc thay đổi kịch liệt, dị năng liền không nghe lời như thế đó.

Họ sóng vai đi dưới bóng cây. Con đường này không dài lắm, sau khi đi quanh mấy tòa nhà của bệnh viện, đã có thể nhìn thấy người người ồn ã ở cổng bệnh viện, các loại xe taxi và cửa hàng quà vặt.

Giản Hoa theo bản năng xoa bụng, chờ ở bệnh viện quá lâu nên cậu bỏ mất bữa trưa.

Đi quay phim đều phải chịu khổ, có khi cả ngày chỉ được ăn một bữa. Giản Hoa đã quen kiểu sinh hoạt không có quy luật này, nhưng từ khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, Giản Hoa không dám để mình đói.

Bóng ma bị đói khát tra tấn, tiến gần tới cái chết...

“Ăn cơm trưa với tôi không?”

Có tiếng ở bên tai, Giản Hoa ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt Lý Phỉ, vẻ mặt khê thay đổi: “Quán mì trước cổng bệnh viện không được vệ sinh lắm.”

“Không cần nói thế! Quán nào ven đường chẳng như nhau.” Lý Phỉ cười.

Giản Hoa quyết định nói thật: “Tôi sợ anh không được ăn.”

“ ... ”

Trên đời, nghề nghiệp mang thù với ăn uống nhất là nghề người mẫu. Diễn viên và người mẫu là chỉ khác nhau là người ở tầng ba địa ngục, người ở tầng bảy. Trông có vẻ tốt hơn nhưng thực ra là vẫn ở trong địa ngục.

Người giống như Lý Phỉ, có thể tự mình quyết định, không cần trợ lý ngày ngày nhìn cân nặng. Quay phim tăng cân giả xấu cũng không sao. Nhưng do nhiều năm cẩn thận, chuyên gia dinh dưỡng đã liệt kê thực đơn nghiêm khắc cho anh, triệt để chiều hư dạ dày của Lý Phỉ.

Giản Hoa ăn quán ven đường không sao, nhưng Lý Phỉ thì không được.

Nhiều năm ở trong các đoàn phim lớn, Giản Hoa từng gặp nhiều ngôi sao vì trời nóng, ăn có hộp cơm trưa mà ngày hôm sau phải đi truyền nước. Vì người khác trong đoàn phim không sao, nên người không hiểu, cảm thấy mấy ngôi sao này thích làm màu, tỏ vẻ mạng mình quý. Nào có phải mạng quý giá gì đâu, là do bị giày vò ra cả. Thực đơn tinh tế không chèn vào đâu được nên sức đề kháng của dạ dày giảm đi. Ai mà lại không muốn ngồi ở quán ven đường, uống bia ăn thịt xiên nướng?

Nghĩ đến trong tiệm đóng máy đi ăn lẩu, mấy ngôi sao không dám ăn chỉ đành chụp hình phát weibo giả vờ mình ăn ngon, Giản Hoa cảm thông sâu sắc.

Lý Phỉ cảm thấy mặt nạ bình tĩnh đẹp trai của mình gấp rút luôn rồi.

– Giản Hoa chẳng có tỷ năng khiếu diễn xuất nào. Từ ánh mắt đến vẻ mặt của cậu đều đang thuyết minh rằng, cậu đang nghĩ xem phải tìm có gì bỏ lại Lý Phỉ, tự mình đi đến quán ăn vặt ăn no.

“Trợ lý Lâm chắc trả phí xong rồi. Anh đi xem tình trạng của Cảnh Điền trước đi. Hoài thành lớn như thế, chờ lát nữa tìm chỗ nào ăn cũng được.” Giản Hoa tùy tiện nói lời an ủi. Anh để là bát cơm một năm sau này của cậu, cậu không mong Lý Phỉ gặp chuyện.

“ ... ”

May mà, cuối cùng Giản Hoa chọn ảnh đế, không chọn bụng mình.

Nhưng điều này cũng chẳng đáng mừng, vì Lý Phỉ nhìn ra Giản Hoa đã phải do dự rất lâu. Hơn nữa, Lý Phỉ không biết, Giản Hoa cuối cùng chọn chính anh hay là vì hợp đồng giữa họ.

Dễ là cái sau lắm.

Lý Phỉ rất tỉnh táo, cũng rất lý trí, tuy có lúc anh rất hận điểm này của mình.

Kỹ thuật diễn xuất của người nào đó rất cao siêu, cảm xúc dạt dào mà không lộ ra sơ hở gì, Giản Hoa hoàn toàn không nhận ra. Cậu còn đang vừa đi vừa tìm đề tài nói chuyện xua đi cơn đói: “Về Thế giới Bị Từ Bỏ, thiếu tá Trương nói cho anh được bao nhiêu?”

“Anh ta qua bằng theo dõi, bắt được rất nhiều người xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mà những người này lại nói cho anh ta rất nhiều điều.” Lý Phi chậm rãi nói ra phỏng đoán của mình.

“Đây cũng vậy.” Giản Hoa dừng bước, lặp lại câu nói trên tư liệu, “Thế giới Bị Từ Bỏ, là cách gọi của người nào đó biết chuyện về thế giới song song đặc biệt.”

Lý Phi nhú mày. Anh không cho rằng Thế giới Bị Từ Bỏ là thế giới song song, hoàn toàn không đúng với định nghĩa, giống như không gian dị thường hơn.

Anh cũng không định cùng Giản Hoa bàn luận vấn đề này, mà dựa theo ý của Giản Hoa, cười nhạt: “Người biết chuyện, phải là nhân tài dạng nào mới được coi là người biết chuyện. Mà sao họ lại biết được sự thật?”

Dù hoang đường đến thế nào, cũng bị Hồng Long thu thập thành tư liệu. Lý Phi nhớ đến cái tờ “Bảng quan hệ thân mật” kỳ quái. Dù có người anh không biết, nhưng CEO Lương Quân nằm không cũng trúng đạn, bị coi là dùng quy tắc ngầm với mình, vẫn chọc giận ảnh đế.

“Người có thể quan sát dấu hiệu núi lửa phun trào nhờ vào sự phân tích của máy móc khoa học kỹ thuật. Nhưng chuyện mà họ biết sẽ xảy ra, lại không có lý do, điều này không hợp logic.” Lý Phi cũng suy nghĩ việc này đã lâu.

“Thực tế, họ không chỉ biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ và người dị năng, mà còn có thể đoán trước tai nạn.” Giản Hoa quay đầu nhìn Lý Phi, vẻ mặt nghiêm trọng, “Thế giới Bị Từ Bỏ có quái vật. Tôi nghi vết thương trên người Cảnh Điền, là do quái vật tạo thành.”

23. Chương 23: Bóng Lông (mao Cầu)

Quái vật? Lý Phi ngạc nhiên, anh còn đang nghĩ xem quái vật này đến từ đâu. Sinh vật từ không gian khác? Hay người biến thành? Dưới chân bỗng rung lắc mạnh mẽ. Lý Phi theo bản năng cầm tay Giản Hoa, muốn kéo cậu chạy tới nơi trống trải. Biên tập: Di

Tốc độ phản ứng của Giản Hoa cũng rất nhanh. Hai người gần như cùng lúc giơ tay về phía đối phương, sau đó cùng chọn một hướng giống nhau mà chạy. Ban đầu, suýt thì đứng không vững, mu bàn tay cả hai đập vào nhau. Biên tập: Di

Không để ý đến cơn đau, nắm lấy cổ tay áo đối phương, lại trượt từ vải áo xuống bàn tay có hơi ẩm.

Vì tình hình khẩn cấp, cả hai đều theo bản năng sờ soạng, cuối cùng bàn tay của Giản Hoa được Lý Phi bao lấy. Cậu định đổi tư thế để đứng vững hơn, nhưng ngón cái lại không nhúc nhích nổi, chắc là do Lý Phi đang nắm chặt ngón tay cậu.

Mặt đất vẫn còn chấn động.

Chân thấp chân cao, cảnh trước mắt cũng lung lay.

Lý Phi nhanh chóng phát hiện tình hình bất thường. Anh không nghe thấy tiếng hét chói tai, y tá còn đang vừa đẩy xe lăn vừa nói chuyện với bệnh nhân. Thân hình họ lắc lư, nhưng dường như không thấy động đất gì.

“Đừng cử động!”

“Thế giới Bị Từ Bỏ.”

Khi hai người nói chuyện, không hẹn mà cùng dừng bước, chịu đựng chóng mặt do rung lắc kịch liệt, bình tĩnh quan sát xung quanh.

Đây là lần đầu họ tận mắt nhìn thấy Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, trước đây đều là khi mở cửa/ra khỏi thang máy, mới biết được thế giới biến dạng.

Cảnh vật bốn phía đều đang lay động, đứng tại chỗ thì phải dang hai mới giữ được cân bằng. Bỗng mặt đất nứt thành vệt thẳm, cảnh tượng xung quanh sụp đổ. Lý Phi thấy trước mắt tối đen, lại phát hiện mình vẫn đứng một chỗ.

Đây vẫn là vườn hoa trước khu nhà bệnh nhân nội trú, trên mặt đất phủ đầy lá rụng. Không có công trình kiến trúc vì “động đất” mà biến dạng, trên mặt đất cũng không nứt thành cái khe, chỉ là đám người đang tản bộ đã biến mất.

Từng đợt gió lạnh thổi qua, tĩnh lặng không tiếng động.

Giản Hoa rút tay ra, tâm trạng buồn bực, nhắc: “Trước mắt xác định được phạm vi của điểm trùng lặp.”

“Điểm trùng lặp?” Lý Phi khó hiểu.

“Là nơi mà Thế giới Bị Từ Bỏ trùng với thế giới hiện thực. Nếu người có tiềm lực dị năng đứng ngay tại đó, sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Chúng ta phải lên tầng xem Cảnh Điện.”

Nếu khu nhà nội trú cũng ở trong thì Cảnh Điện đang hôn mê sẽ gặp nguy hiểm. Hắn không thể bảo vệ

chính mình.

Hai người vội chạy vào đại sảnh khu nội trú, đi thang máy lên khoa Ngoại Tổng Quát ở tầng chín. Trong phòng không một bóng người, giá sắt treo bình truyền, kim truyền đặt trên giường, máy đo nhịp tim – huyết áp dừng ở một hình ảnh, không thay đổi.

“Phạm vi điểm trùng lặp cực nhỏ?” Giản Hoa lẩm bẩm.

Khoảng cách giữa họ và khu nội trú chưa đến năm mươi mét, chỉ chênh nhau trên tầng dưới tầng.

Giản Hoa thấy lần sau mình gặp thiếu tá Trương, có thể rút ra kết luận – Điểm trùng lặp không phải cách mô tả chính xác, phải là không gian trùng lặp. Vì điểm là mặt phẳng. Có lẽ phạm vi điểm trùng lặp kéo họ vào Thế giới Bị Từ Bỏ lần này không bao gồm tầng chín.

Cảnh Điện không ở đây cũng làm Lý Phỉ thở phào nhẹ nhõm.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm chưa rõ, không có cách nào chăm sóc tốt một người bị thương.

“Trận rung lắc giống như động đất vừa rồi là sao? Diễn ra trong bao lâu?”

“Nửa phút... Nhưng tôi thấy nó chẳng có nghĩa gì. Chúng ta “thấy” sự thay đổi, có thể là không thuộc về thời gian của bất kỳ thế giới nào.” Lý Phỉ lắc đầu. Tay anh lục trong túi, đưa hộp khoai tây nghiền qua.

Giản Hoa nhướn mày, cái này giống thực phẩm dinh dưỡng của ngôi sao.

“Xin lỗi. Nếu cậu đi ăn cơm trưa, có lẽ sẽ không bị kéo vào.”

“Chúng ta cũng đâu biết phạm vi lần này rộng bao nhiêu.” Nói mà vẻ mặt Giản Hoa không hề thay đổi, dù rằng quán ăn vặt ở cổng bệnh viện và khu nội trú ở hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác khi đói bụng lại rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thật không muốn nhắc đến.

“Cái này anh giữ đi. Từ sau khi gặp chuyện không may, tôi luôn mang theo ít đồ ăn bên mình.” Giản Hoa từ chối ý tốt. Lý Phỉ là người đã tạo ra “Ô tướng quân”, cũng là bát cơm tương lai của cậu, Giản Hoa sẽ không nhìn Lý Phỉ gặp nạn.

Ánh mắt kiểu “Anh cứ chăm sóc tốt bản thân là được”... Lý Phỉ lặng lẽ nhét hộp khoai tây nghiền vào túi.

Họ sóng vai đi trên hành lang bệnh viện không một bóng người. Không khí tràn ngập mùi thuốc tiêu độc

khiến thần kinh Giản Hoa căng ra.

“Khi Cảnh Điền mất tích, cực kỳ quái lạ. Ban đầu là người đại diện của tôi lái xe, anh ta thấy bóng lạ trong sương mù.” Lý Phỉ vừa nhớ lại, vừa kiềm nén sức mạnh trong thân thể.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cảm giác nguy hiểm mà Giản Hoa đem tới cho anh lại phóng đại thêm vài lần. Con mãnh thú đang ngủ đông trong lòng lại hưng phấn tỉnh dậy, tham lam nhìn chằm chằm Giản Hoa.

Giản Hoa bỗng quay đầu, lại thấy trên hành lang không có gì khác thường. Ánh mắt cậu rơi xuống người ảnh đế: “Dị năng của anh à?”

“Không sao.” Lý Phỉ dời mắt. Sức mạnh trên người Giản Hoa, giống như hung thú trong bóng tối, không thêm để ý khiêu khích của mình, còn đang lười biếng ngủ ngon.

Tư thế như không hề phòng bị này, thật mê người.

Yết hầu của Lý Phỉ chuyển động.

“Bóng lạ kia anh thấy không?”

“Không... Nhưng sau khi phanh gấp, xe liền hỏng.” Lý Phỉ quay đầu đi, giọng bình tĩnh, “Cảnh Điền xuống xe kiểm tra, rồi lập tức biến mất. Tôi không thấy điều bất thường gì.”

Giản Hoa tập trung phán đoán dấu hiệu xuất hiện của Thế giới Bị Từ Bỏ.

So ra thì giống như thang máy rung lắc, bóng đèn trong phòng vệ sinh vỡ toang.

“Nghe có vẻ Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định. Khi va chạm vào thế giới nguyên bản của chúng ta, nháy mắt tại điểm trùng lặp sẽ gây ảnh hưởng tới gì đó của thế giới nguyên bản...”

Giản Hoa đang nói một nửa bỗng dừng lại. Cơ bắp trên người cậu căng thẳng, từ từ lui một bước ra sau.

Lý Phỉ lập tức nhìn theo ánh mắt cậu. Thấy ở trước cửa thang máy, trên bàn trực ban của y tá có một thứ hình cầu dẹt đen xì, lông xù, rất nhỏ. Nếu không để ý sẽ dễ dàng bỏ qua nó.

Có thứ này “nhắc nhở”, Lý Phỉ nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh.

Trong thùng rác ở hành lang, trên lớp đất của chậu cây cảnh, nguy trang thành đốm chấm trong góc tường...

Trong vô giác, mấy thứ này đã vây quanh họ. Biên tập: Di

Vừa rồi đi qua đây có chúng nó không? Lý Phi cố nhớ, lại phát hiện anh vẫn luôn đặt ánh mắt trên người Giản Hoa, ngay cả dị năng cũng xúi giục anh. Sao mà biết mấy thứ này xuất hiện lúc nào? Thiên Đường Phóng Trục Giả

Về mặt Giản Hoa khó coi.

Cậu có thể nhận ra dấu hiệu sinh vật sống trong Thế giới Bị Từ Bỏ, mà trong bệnh viện này chẳng có động tĩnh gì. Sợ rằng Cảnh Điền đang hôn mê nên dị năng cũng không tra xét được, Giản Hoa vẫn chạy lên tầng xem sao. Sau khi thấy Cảnh Điền không vào Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu càng thêm xác định bệnh viện này rất an toàn!

Kết quả!

Nếu không phải cậu thấy trên bàn trực ban có cái gì lung lay thì sẽ không phát hiện cái hình tròn đen xì trơn tuột tuột này.

Mấy quả bóng lông dẹt này như đánh hơi được mùi “đã bị phơi bày” trong không khí căng thẳng, thân thể hình bầu dục của chúng quay tròn, cuộn lại rồi giãn ra.

Có bốn chân móng vuốt, đôi mắt xanh lè.

Khi cuộn lại chỉ lớn bằng nắm tay, khi giãn ra lại to bằng bàn tay người lớn. Khiến người khiếp sợ là móng vuốt sắc bén của chúng, dưới ánh đèn huỳnh quang của bệnh viện lóe lên tia sắc lạnh.

Giản Hoa nhớ tới vết thương trên người Cảnh Điền.

Liếc mắt cùng Lý Phi, cả hai ăn ý lùi ra sau.

Bóng lông nhảy xuống đất, chúng di chuyển giống như lặn. Đôi mắt xanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ở nơi tối tăm càng dễ khiến người khác phải chú ý.

Trong phòng bệnh, trên cửa cầu thang... Có càng nhiều quả bóng đen vọt về phía họ.

Trong đó có một con bật lên, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ còn tàn ảnh. Giản Hoa đá bay thùng rác, ngăn nó lại trước người.

“Rít rít!” Túi nilon trong thùng rác bị móng vuốt của bóng lông chọc thủng thành mấy lỗ. Thùng rác lăn hai vòng, vừa lúc đè lên quả bóng lông.

Nhờ khoảng trống này, Giản Hoa và Lý Phỉ lui trở về phòng bệnh. Đóng cửa “Rằm” một tiếng.

Ngoài cửa lập tức phát ra tiếng móng vuốt cào lên, khiến người ta ê răng.

Lý Phỉ không buông lòng cảnh giác, anh quan sát quanh căn phòng, xác nhận trong đây không có quái vật bóng lông nhỏ.

Căn phòng không có cửa sổ nên không phải lo lắng. Giản Hoa định nói gì, tai cậu lại giật một cái, ngay lập tức nhìn theo hướng tiếng động lên trần nhà.

“Cửa thông gió!”

Bóng lông đen bò trong ống thông gió, móng vuốt cào trên khe hở của cửa ra.

Một ngọn lửa xông đến, hơi nóng khiến cho quái vật bóng lông nhỏ phải rít lên. Nhanh như chớp lặn vào ống thông gió, tiếng cào ngoài cửa cũng dừng lại.

Giản Hoa nhìn ngọn lửa đốt quanh ống thông gió, bỗng thấy hâm mộ dị năng của Lý Phỉ.

Lý Phỉ tùy ý nắm chặt ngón tay, ngọn lửa lập tức tán đi: “May quá, chúng nó sợ lửa.”

“Sinh vật có lông đều sợ lửa.” Giản Hoa ma xui quỷ khiến đáp lại.

“ ... ”

Giản Hoa thấy mình hình như lỡ lời. Cậu có thể bình tĩnh cùng Lý Phỉ nói chuyện, nhưng khi đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú về hướng mình, cậu lại thấy hơi mất tự nhiên.

Tìm kiếm dấu vết nhân vật mình thích trên người diễn viên đóng vai đó, là việc mà tất cả fan nhân vật đều không kiếm được mà làm.

Lý Phỉ là người đàn ông dịu dàng lịch thiệp, nụ cười của cậu có thể quyến rũ người ta đến choáng váng. Vì cái điểm khác một trời một vực với Ô tướng quân này, Giản Hoa có thể nhìn anh mà không thấy sao cả. Nhưng một khi Lý Phỉ thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, sức đề kháng của Giản Hoa liền mất tác dụng.

Lần gặp ở quán cà phê, đối mặt với lời tỏ tình liêu lĩnh của Giản Hoa cuối cùng Lý Phỉ lại đưa cậu cuốn tạp chí, cho thấy anh đã nhìn ra sự thật. Hiện tại, hai người không nhắc tới chuyện này, cũng là một kiểu ăn ý.

Dưới tình hình như vậy, Giản Hoa thấy nếu như mình cứ trơ trên mà thông qua Lý Phỉ nhìn thấy Ô tướng quân thì sẽ rất thô lỗ. Vì thế mà cậu cố gắng ngăn mình không làm vậy.

“Lửa của anh có thể duy trì trong bao lâu?”

“Trong một giờ thì không thành vấn đề.”

“Tốt. Chúng ta rời khỏi chỗ này!” Giản Hoa nhanh chóng quyết định: “Theo như anh nói, Cảnh Điền mất tích một mình. Sao có thể gặp người không cùng lúc đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ? Nếu là không thể, thì sao họ lại chết khát chạy đến trước nhà tôi?”

Lý Phỉ im lặng, dùng hành động trả lời.

Anh mở cửa, gọi ra một mảng tường lửa, ngọn lửa nhanh chóng di chuyển, bóng đỏ quét qua toàn bộ hành lang. Có rất nhiều quái vật nhỏ bóng lông đen kêu rút, lão đảo bò đi, nhưng không lăn được bao xa đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Giản Hoa nhìn trần nhà, vách tường, mặt đất đều bị hun khói xám đen.

Bóng đèn huỳnh quang cố gắng được vài giây, rơi xuống đất ầm một tiếng, vỡ tan tành.

Mí mắt Giản Hoa giật giật, thật lòng nói: “Về sau chắc Cảnh Điền phải làm không công, vì ở Thế giới Bị Từ Bỏ, anh ta còn cần dựa vào anh để bảo vệ tính mạng. Một tốt một xấu, không biết là ai làm vệ sĩ cho ai.

Lý Phỉ thả tay, dịu dàng mỉm cười: “Yên tâm, tôi không thu tiền cậu.”

24. Chương 24: Bị Tấn Công

Lời vui đùa kéo gần khoảng cách giữa hai người, không khí có hơi thay đổi. Biên tập: Di

Giữa họ còn nhiều phần khách sáo vì thân phận khác biệt, còn vì Giản Hoa có tình kéo giãn khoảng cách. Đối với cậu, Lý Phỉ là một sự tồn tại đặc biệt, Giản Hoa không thể dùng tâm tình bình thường đối đãi. Biên tập: Di

Dị năng đem đến rắc rối cho họ, phá hủy nhiều thứ, nhưng giờ đây, Lý Phỉ lại cảm ơn món quà bất ngờ trời phú này. Thử nghĩ mà xem, nếu không có dị năng, anh sẽ giống như bao người khác mù mờ khó hiểu mà trải qua sự cố ở khách sạn Trân Châu. Khi gặp Giản Hoa ở quán cà phê, có lẽ vẫn sẽ thuận lợi ký hợp đồng, nhưng cuối cùng, người trước mắt này sẽ ngày càng rời xa anh. Biên tập: Di

Không biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ, không hiểu những rắc rối của Giản Hoa...

Nếu không thể đi vào thế giới của người kia, thì sao có thể tiến thêm một bước? Cuối cùng chỉ dừng lại ở bước có ấn tượng tốt, rồi dần dần phai nhạt đi, chỉ còn lưu lại tiếc nuối mơ hồ.

Đó là đã bỏ qua nhau. Biên tập: Di

Tình cảm cần thời gian củng cố, cần hiểu biết nhau sâu sắc. Nếu không có môi trường nuôi dưỡng thích hợp, thì ngay cả khi đã bỏ qua nhau cũng không thấy buồn đau.

Rất đáng thương đó, ngay cả tư cách để đau khổ cũng không có! Biên tập: Di

Nghĩ đến kết quả như vậy, Lý Phỉ lại không thấy thoải mái. Anh không thích nhìn sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát, cũng không thích bỏ qua một vật quý giá – thậm chí anh còn chưa biết giá trị.

Nhìn Giản Hoa đi trước vào hành lang bị khói hun đen, Lý Phỉ mỉm cười, tự tin, nắm chắc phần thắng.

Bệnh viện đã hoàn toàn trở thành địa bàn của đám quái vật bóng lông nhỏ. Trên đường ra khỏi bệnh viện, Giản Hoa và Lý Phỉ nhìn thấy rất nhiều quả bóng lông đen dẹt. Nhưng đám quái vật nhỏ khi thấy lửa thì vội vàng lẩn đi, trốn sau chậu cây, dưới gầm bàn, chui rúc trong mấy tập tài liệu dày. Thu móng, nhắm mắt, cuộn tròn thành quả bóng, giả chết.

Giản Hoa cũng không quen đôi mắt xanh lè của chúng, khi theo dõi con mồi thì lộ tia tàn bạo.

“Số lượng chúng quá nhiều. Không cần phải lãng phí dị năng vì chúng.” Lý Phỉ thản nhiên liếc, một con bóng lông run lên, lấy hai chiếc lá che thân.

“ ... ”

Chiếc lá phồng lên càng dễ khiến người ta chú ý. Từ hành vi giấu đầu hở đuôi này, có thể thấy chúng không phải sinh vật có trí tuệ.

“Sinh vật quần cư?” Giản Hoa đoán. Cậu cho rằng đám bóng lông này có cách giao tiếp nào, nếu không thì sao sau khi con quái vật bóng lông ở cửa thông gió rít lên, tiếng cào cửa lại dứt?

Còn về “đãi ngộ được nhường đường” này của họ là nhờ tiếng rít gào của đám bóng lông xui xẻo bị tường lửa quét qua hàng lang nuốt chửng.

“Biết nhận biết tình hình còn tốt hơn là đám sinh vật ngu ngốc.”

Có tia lạnh lùng dưới đáy mắt Lý Phỉ, nhưng biến mất rất nhanh, nhanh đến mức Giản Hoa tưởng là ảo giác của mình.

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, Giản Hoa cũng biết tính cách của đa số ngôi sao khác hẳn cái vẻ mà họ vẫn thường bộc lộ. Nhưng Lý Phỉ cũng giống như vậy, lại làm cậu cảm thấy nguy hiểm.

“Không ồn ào, không có người mặt dày toan tính, không có việc quan trọng cần làm... Nếu ngay cả quái vật và rắc rối cũng không có thì Thế giới Bị Từ Bỏ thật hoàn hảo.” Lý Phỉ mỉm cười nhẹ.

“Hơn nữa, dù ở đây có qua bao lâu thì trong thế giới hiện thực vẫn chỉ là một giây.” Giản Hoa tiếp tục đề tài, “Không cần khổ sở vì không ngủ đủ, cũng không cần vội vàng.”

“Đúng vậy.” Lý Phỉ đứng trước cửa sổ trên cầu thang, nhìn thành phố tĩnh lặng. Trong đôi mắt dịu dàng thoáng buồn của anh che giấu một loại cảm xúc điên cuồng mờ nhạt, như muốn ôm trọn cả thành phố này.

Lòng Giản Hoa động một chút. Cậu thấy mình có thể hiểu Lý Phỉ – đó là người đạt được rất nhiều nhưng lại bị “thành công” trói buộc.

Lý Phỉ trong mắt người khác là thần tượng hoàn mỹ, anh thành công đeo lên một chiếc mặt nạ. Anh cũng không ghét chiếc mặt nạ của mình. Nhưng thỉnh thoảng khi đối mặt với những rắc rối đi cùng với danh lợi, anh lại muốn cởi bỏ chiếc mặt nạ, ném nó đi thật xa.

“Khát vọng được tự do?” Giản Hoa đi đến cạnh Lý Phỉ, “Anh có thể chờ khi kiếm đủ tiền rồi thì rời khỏi giới giải trí.”

Nếu là một giờ trước, thì cái loại đề tài sâu sắc như này, Giản Hoa cũng đặt trong lòng nhưng sẽ không mở miệng nói gì.

“Trên đời này không có cái gọi là tự do chân chính, phải xem là cậu muốn bị thứ gì trói buộc.” Lý Phỉ quay đầu, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên khuôn mặt anh. Anh cũng không đứng lại trước cửa sổ nữa. Di

Họ nhẹ chân đi xuống cầu thang, nhưng trong bệnh viện đã im lặng tuyệt đối thì vẫn có tiếng vang.

Hai tiếng bước chân, như không có quy luật lại hòa hợp...

Khi Lý Phỉ đắm chìm mình trong bầu không khí tĩnh tế này, bỗng anh nghe được tiếng vang lạ vọng đến từ nơi xa. Giống như có cái gì đó động vào khay, làm cho thuốc bên trong rơi rào rào xuống đất.

Giản Hoa nghiêm túc nhìn anh, lắc đầu. Kích thước của bóng lông đen quá nhỏ, nếu đụng phải khay dụng cụ y tế thì chắc tự mình ngắt xỉu luôn. Trong bệnh viện rõ ràng còn có vật khác.

Tiếng động đến từ tầng bốn. Vì lượng người đến bệnh viện khá đông, trừ thang máy thì cầu thang cũng được sử dụng thường xuyên, nên cầu thang thông lên các tầng đều mở. Giờ, Giản Hoa và Lý Phỉ đang đứng ở cầu thang tầng bốn, tập trung nghe tiếng động bên dưới.

“Hừ hừ...chep chep...”

Tiếng hít thở và tiếng nhai nuốt kỳ quái bỗng dừng.

Giản Hoa ngăn lại Lý Phỉ, cậu nhận thấy chủ nhân của tiếng động đang hướng tới cầu thang. Dấu hiệu tồn tại của nó rất rõ ràng, không giống mấy quả bóng lông kia, nhỏ bé đến mức dị năng của Giản Hoa không phản ứng nổi.

Con quái vật nhanh chóng phơi bày bộ mặt, nó trông giống con khỉ, cánh tay rất dài. Đôi mắt nó đỏ tươi, nhìn chằm chằm hai người đang đứng trên cầu thang. Trên khuôn mặt xấu xí lộ ra nụ cười sồn tóc gáy.

“Rắc rắc.”

Cánh tay của con khỉ vươn ra, xuyên qua khe hở của lan can đánh về phía Giản Hoa, đáp trả nó là một cú đá mạnh.

“Grào!” Quái vật rú thẳm một tiếng, cánh tay bị bẻ cong hoàn toàn.

Nó đau đớn rụt lại cánh tay, nhanh nhẹn lùi về tầng bốn, còn không quên dùng cánh tay lành lặn động lại cửa cầu thang.

“Rầm!”

Hai người bị nhốt ngoài cửa:...

Lý Phỉ nhìn vết rạn trên giày Giản Hoa, rồi mới tán đi ngọn lửa trong tay, anh thở dài: “Tốc độ của cậu còn nhanh hơn tôi kêu gọi dị năng.” Anh cứ nghĩ Giản Hoa sẽ lui ra sau, kết quả lại không.

“Ừ, bản năng thôi.” Về mặt Giản Hoa bình thản.

Ảnh đế như bị những lời này chặn họng. Sau đó, anh mới nhớ ra Giản Hoa không những là diễn viên đóng thế, còn là võ sư, thân thủ đều được cố gắng luyện ra. Cậu thuộc về dạng người, nửa đêm gặp phải kẻ cướp cầm dao, đá một phát bay dao, đánh cho người ngã nhào.

Là diễn viên đóng thế chuyên thuộc vừa ký hợp đồng, người có tài như Giản Hoa cực kỳ có lợi cho anh.

Nhưng là đối tượng yêu thầm, Lý Phỉ muốn có được, độ khó hình như tăng lên!

Trên cầu thang vẫn còn dư lại một quả bóng lông, toàn thân đỏ thắm máu, nằm thẳng cẳng, nửa dưới thân thể không thấy đầu. Xem ra, nó là đồ ăn mà con khỉ vừa nãy nhai.

Giản Hoa lại cảm giác của cú đá kia: “Lông không cứng, nhưng lại linh hoạt. Tôi vốn định dẫm lên tay nó, giữ chặt nó để nghiên cứu một chút, kết quả lại trượt chân...” Đạp cong cánh tay con khỉ nhưng lại làm nó chạy mất.

– Hóa ra là vô ý.

Lý Phỉ đỡ trán.

“Bộ lông trơn trượt của nó chắc là dùng để đối phó đám nhỏ con này.” Giản Hoa đến bên xác bóng lông.

“Là chuỗi thức ăn trải qua chọn lọc tiến hóa của tự nhiên?”

“Móng vuốt của bóng lông tuy sắc bén, nhưng chúng quá nhỏ, sức lực hạn chế, nên dù có chen chúc mà lên cũng không vượt qua bộ lông trơn trượt của con khỉ. Có cả kẻ đi săn và con mồi, cho thấy chúng nó không phải sinh vật xuất hiện từ không khí, mà sinh sống ở thế giới chúng ta không biết đến.” Giản Hoa thừa nhận cùng Lý Phỉ nói chuyện là một việc rất vui vẻ. Dù là ai khi gặp được bạn đồng hành có thể nhanh chóng hiểu ý mình cũng sẽ xử sự khác đi.

Lý Phỉ không biết đánh giá về mình trong lòng Giản Hoa đã được nâng lên. Anh dựa vào kết luận vừa rồi mà suy nghĩ, nhú mày nói: “Đây không phải tin tốt.”

Con người xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, hoàn toàn không biết gì về ưu điểm hay nhược điểm của đám quái vật này.

Tuy nơi này là thành phố con người quen thuộc, nhưng ưu thế về địa lợi có thể phát huy được bao nhiêu? Con người xuất hiện trước mặt quái vật, chỉ là một loại con mồi mới.

“Lùi về sau.” Giản Hoa bỗng lên tiếng, “Anh có thể dùng dị năng.”

“...”

Cửa hành lang “rầm” một tiếng. Con khỉ vừa chộp vật chạy trốn che cánh tay bị trật khớp của mình, dữ tợn nhe răng trợn mắt. Sau nó là mười mấy con khỉ tay dài, hùng hổ đe dọa.

Con khỉ còn dùng một cánh tay chỉ Giản Hoa, rất có tinh thần –

“Gào gào!” Một ngọn lửa nhảy mắt nuốt chửng đám khói. Chúng kinh hoàng đập lên người, chạy trốn bốn phương. Con khi tay dài trở về “tìm chết” lại không cam lòng lao lên. Chịu đựng lửa thiêu xung quanh, ánh mắt trợn trừng, thân mang lửa hung tợn vọt tới.

Sau đó, nó bị một lực lượng vô hình cô định giữa không trung, tứ chi giãy loạn, kêu rên liên tục mấy giây. Rồi nó bị cầu lửa từ màu đỏ thẫm chuyển thành đỏ cam nóng rực đốt cháy thành than, xác rơi xuống đất.

Lửa tàn đi, lưu lại mùi khó ngửi.

“Tiêu hao nhiều dị năng không?”

“Trên lông chúng có phân bố nhiều dầu mỡ, dễ cháy.” Về mặt Lý Phỉ thoải mái, không nhìn cảnh tượng quỷ dị xác chết cháy khét trộn lẫn máu tươi trước mặt.

Quá trình rời khỏi bệnh viện của họ có thể nói là hữu kinh vô hiểm*, bình tĩnh thông dong.

*có sợ hãi, nhưng không nguy hiểm

Lại đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa, không khí lạnh lẽo do mùi thuốc tiêu độc mang lại nhanh chóng tan đi. Giản Hoa cố ý quan sát một vòng vườn hoa trước khu nhà. Cậu phát hiện, dùng mắt thường tìm bóng lông cực kỳ khó khăn, mấy con quái vật nhỏ này rất giỏi ẩn giấu hơi thở. Thử tưởng tượng đến hình ảnh chúng im ắng bất động trốn trong bóng tối, rồi sau đó cùng nhào lên táng công! Khó trách ngay cả thiếu tá Trương của tổ chức Hồng Long cũng bị ép buộc thành thân đầy vết thương.

Lý Phỉ tìm thấy xe của mình trong bãi đỗ. Khi anh tìm chìa khóa, Giản Hoa mới có lòng tốt mà nhắc nhở: “Chìa khóa xe có phải trên tay trợ lý Lâm không?”

“Cậu ta có một chiếc, tôi cũng có một chiếc.” Lý Phỉ trả lời.

Tuy trợ lý Lâm là chân chạy vặt của anh nhưng cũng không đến mức khi trợ lý Lâm chưa xong việc, anh lại không thể lái xe chuồn trước.

Giản Hoa rất tự giác lái xe thay anh để, kết quả Lý Phỉ lại giơ tay ngăn cản cậu: “Để tôi. Nếu gặp chuyện tôi sẽ phát hiện sớm mà dùng dị năng, để xe tránh đi đúng lúc.”

“Anh không biết đường đến nhà tôi.” Về mặt của Giản Hoa khi nói lời này rất kì quái.

Sao lại giống như mời anh để đến nhà mình làm khách vậy.

Nhớ đến trang màu tạp chí in hình Ô tướng quân dán trong phòng ngủ, Giản Hoa thấy hơi ngại.

Ừm, chắc là anh ta sẽ không vào phòng ngủ đâu! Lý Phỉ không phải dạng người sẽ tự tiện xông vào phòng ngủ của người khác.

25. Chương 25: Tốc Độ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thật ra trong cốp xe của tôi, có công cụ thuận tay dùng làm vũ khí được.”Biên tập: Di

“Gần một phòng khám, nơi tôi lên xe cấp cứu 120 đến bệnh viện.”Biên tập: Di

“...Đến phòng khám trước?” Lý Phỉ dùng giọng điệu thương lượng. Nhưng xe đã khởi động, Giản Hoa đành phải đồng ý, kéo cửa ngồi ghế sau xe.Biên tập: Di

Lý Phỉ làm như không có việc gì, quay đầu: “Sao không ngồi ghế lái phụ, dễ chỉ đường hơn.”

“Tôi sợ đi được nửa đường thì có quái vật khó đối phó tấn công sau xe.” Giản Hoa suy nghĩ rất chu đáo.Biên tập: Di

“...”

Ảnh để thâm thở dài, đã đoán trước là không dễ dàng như vậy mà. Anh dựa theo lời Giản Hoa, chọn đường rẽ. Từ bệnh viện đến nhà Giản Hoa không gần, một chiếc xe cũng không phải lá chắn rất tốt nhưng ít ra không cần dùng dị năng, nếu lại gặp đám bóng lỏng nhào đến, cứ thể đánh bay là được.

Chạy xe trong thành phố tĩnh lặng, có một niềm vui rất khác.

Lý Phỉ hưởng thụ cảm giác này. Giản Hoa còn đang cố sức tra xét hơi thở xung quanh. Cậu không phát hiện bất cứ người dị năng nào. Chẳng lẽ lần không gian trùng lặp này, chỉ xuất hiện dưới chân cậu và Lý Phỉ?

“Chờ đã!” Giản Hoa bỗng cảm thấy một hơi thở đáng sợ.

Lý Phỉ theo bản năng phanh xe, giảm tốc độ.

“Chuyển hướng, quay đầu xe!”

Ảnh để không nói hai lời làm theo. Khi xe nhẹ nhàng rẽ vào một đường khác, Giản Hoa lại đưa ra chỉ thị mới: “Dừng xe, đừng có động.”

Chưa được một lúc, trên đường đã có tiếng có tiếng động.

Đám bóng lỏng lớn như con mèo chạy vụt đến.

Kích thước của chúng phải gấp bảy tám lần quái vật bóng lỏng nhỏ trong bệnh viện, nhưng chân vẫn ngắn cùn, chôn trong thân thể tròn xoe. Chúng còn chưa thấy Lý Phỉ và Giản Hoa trốn trong xe, hoảng loạn chạy qua xe, móng vuốt sắc bén rạch thành mấy vết lên xe.

Giản Hoa dùng ánh mắt hỏi: Xe này của chính anh à?

Lý Phỉ bóp trán, gật đầu.

Bỗng, toàn thân Lý Phỉ run lên, ngọn lửa không có sự điều khiển mà xuất hiện quanh thân anh, suýt đốt cháy ghế. May mà Giản Hoa để ý nguy hiểm, dùng sức vỗ vai anh, khiến Lý Phỉ bừng tỉnh, ngăn lại dị năng.

Con đường phía xa, là hướng mà họ vốn định đi, xuất hiện một hình dáng khổng lồ.

Có thứ trông như xúc tua, bò tới, sức nặng của nó đè lên chiếc xe con, vang lên tiếng rắc rắc.

Có tiếng rít the thé như khóc thét, Lý Phỉ nhìn thấy một xúc tua đang cuốn hai bóng lông kích thước khá lớn, chậm rãi nhét vào cơ thể trong bóng tối. Không lâu thì tiếng kêu dứt hẳn.

Ấn xong, quái vật xúc tua tiếp đi dọc theo ngã tư đường hướng về phía trước. Nếu vừa rồi Lý Phỉ không chuyển hướng thì dù có dừng xe không đâm vào nó, cũng sẽ bị đè nát trên con đường quái vật đi qua.

Đến khi bóng dáng khổng lồ xấu xí kia biến mất, Lý Phỉ mới nhỏ giọng nói: “Cậu dùng dị năng nhìn thấy à?”

Lúc trước, khi ở bệnh viện bị đám khỉ kia tấn công, còn có thể nói là tai Giản Hoa rất thính, phát hiện ra sớm. Nhưng tình hình vừa rồi, tất nhiên là không thể giải thích như vậy.

Giản Hoa gật đầu thừa nhận, vẻ mặt cậu khó coi: “Tôi có thể cảm nhận hơi thở của sinh vật không tầm thường trong Thế giới Bị Từ Bỏ. Nếu đối mặt với nó mà chúng ta phải trả giá đắt thì sức mạnh trong cơ thể tôi sẽ ngăn tôi tới gần.”

Lý Phỉ có thể thấu hiểu điều đó, hung thú hỏa diễm trong lòng cũng nôn nóng bất an, như đang xù lông.

“Có thể tránh là tốt. Nếu ngày nào đó, thiếu tá Trương có thể mang vụ khí hạng nặng vào Thế giới Bị Từ Bỏ thì để anh ta tự giải quyết thứ này.” Lý Phỉ lại khởi động xe. May mà anh không phải người cuồng xe, nếu không mấy vết xước trên xe kia đủ để anh khó chịu.

“Giả thuyết rằng mấy quái vật kia vốn sống trong thế giới rừng rậm. Sinh vật có lông hình cầu giỏi ẩn nấp, khi có cánh tay dài khiến chúng dễ di chuyển trên cành cây, moi ra đám đồ ăn trốn trong khe hở. Nhưng còn con quái vật giống bạch tuộc thì sao?” Lý Phỉ suy nghĩ nát óc cũng không ra.

Sao mà lại không phải đều là sinh vật trong rừng.

“Có thể là rừng mưa.” Giản Hoa nhỏ giọng nói.

Lý Phỉ ngạc nhiên. Anh nhìn Giản Hoa qua kính chiếu hậu, bỗng nhớ ra cái gì, nở nụ cười thoải mái: “Hóa ra là cậu đã xem bộ phim kia. Khi đó tôi mới ra mắt, không có cơ hội, có tệ cũng phải nhận.”

Đó là một bộ phim mạng, thể loại khoa học viễn tưởng với kỹ xảo rối tinh rối mù hoa cả mắt. Phim kể về bốn sinh viên trẻ, khi đi chơi tốt nghiệp thì gặp chuyện ngoài ý muốn, đi đến một hành tinh mà rừng mưa trải rộng. Đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn là loài mực khổng lồ với bộ da cứng rắn, di chuyển giữa rừng cây bằng xúc tua. Không khí ẩm ướt ở rừng mưa có thể cung cấp đủ hơi nước cần thiết cho chúng. Con mực có trí tuệ, cực kỳ độc ác, là nhân vật phản diện.

Thực tế khi quay phim, đoàn phim mua một đồng đồ chơi hình con mực màu hồng phần khác nhau.

Dù là Lý Phỉ, nghĩ tới việc mình ở sau màn ảnh gào thét sợ hãi, mà hậu kỳ biên tập cắt nối lại chỉ dùng kỹ thuật phóng to mấy cái đồ chơi lông thú – Phải nói là, có thể xem hết bộ phim kia đều là fan đích thực của anh, không bị đánh bại bởi hình ảnh đáng xấu hổ.

“Tình tiết và hình ảnh thật sự là hơi... khụ!”

Giản Hoa thấy mình cần phải giải thích một chút, cậu không định tạo thành hiểu lầm. Vì Lý Phỉ không chỉ là ông chủ của cậu, mà dựa theo hình thức ở chung vui vẻ giữa họ, họ có thể thành người chung họa nạn hay có khi là bạn bè.

– Giờ thì chưa tính, vì lòng tin còn chưa đạt đến mức đó.

Đối với lời nói của người xa lạ, Giản Hoa chẳng thèm để ý đối phương nghĩ gì. Nhưng đối với người sau này sẽ trở thành bạn bè, Giản Hoa sẽ chú ý đến những thay đổi trong cảm xúc của đối phương, không nói lời thô lỗ.

“Anh biết đó. Tôi không có tài năng diễn xuất. Tôi cũng từng không từ bỏ ý định, mà cố gắng muốn thay đổi.” Giản Hoa nhìn hình phản chiếu của mình trên cửa kính xe. Cậu bỏ học từ khi học trung học, những gì cậu có được hôm nay, hoàn toàn do tự học. Trong mắt Giản Hoa, chỉ cần có hứng thú, và cố gắng nỗ lực thì không có gì cậu không học được.

Giản Hoa vấp ngã lần đầu là ở kỹ thuật diễn xuất của khuôn mặt.

Giới giải trí nhiều người tài giỏi, vào chưa được nửa năm, Giản Hoa đã phát hiện mấy Lão Du Tử* kia có thể nhìn thấu nội tâm của mình. Cậu nhận ra điểm yếu của mình. Ánh mắt, cơ mặt, bả vai, động tác của ngón tay theo bản năng, những hành vi này sẽ phơi bày nội tâm của con người, cũng là điều căn bản khi diễn một nhân vật.

*Lão Du Tử: người có nhiều kinh nghiệm trong một lĩnh vực nào đó.

“Nói về kỹ thuật diễn xuất, cách dễ nhất để hiểu nhân vật là biến chính mình trở thành người kia, hỉ nộ ái ố đều là chính mình.” Giản Hoa còn chưa nói hết, điểm trừ của cách này là quá mệt mỏi! Diễn nhiều vai có khi phải gặp bác sĩ tâm lý.

“Tuy kỹ xảo của bộ phim khoa học viễn tưởng kia khá tệ, nhưng kinh phí thấp sẽ kiểm tra được kỹ năng diễn xuất, anh thật sự... ừ, rất giỏi.” Giản Hoa nhớ lại Lý Phỉ mới mười tám tuổi trong phim. Kỹ thuật diễn xuất còn chưa thành thực, nhưng nét mặt cơ bản là đúng chỗ. Vì bối cảnh rất tệ, màn ảnh thường phải tập trung lên người diễn viên, nên cực kỳ phù hợp cho người mới học kỹ năng diễn xuất tham khảo.

Lý Phỉ vui vẻ nhận lời ca ngợi của đối tượng yêu thầm.

Dù rằng Giản Hoa giải thích cậu không phải là fan, cố tình tìm bộ phim kia xem không phải vì “yêu thật lòng” gì đó.

“Giả tưởng về con mực trong rừng mưa hơi quá...” Nét mặt Lý Phỉ đột nhiên cứng lại, phanh gấp, đánh tay lái. Chiếc Ferrari suýt thì trượt đi.

Giản Hoa phản ứng nhanh, nắm chặt tay cầm trên nóc xe.

“Trời ơi, nó thay đổi màu sắc.” Lý Phỉ cứng ngắt nói.

“Gì? Sao tôi không cảm nhận được sự tồn tại của nó.” Về mặt Giản Hoa hoàn toàn thay đổi.

Lý Phỉ nhắm mắt lại, tầm nhìn càng rõ ràng hơn, “Trước toàn nhà ở hướng mười giờ kia, trong khu vực xanh hóa có cây bạch quả, tán cây của cây này so với những cây bạch quả khác trên phố rạp rạp hơn, đúng không?”

Con người của Giản Hoa co rút. Con đường này nổi tiếng ở Hoài thành, mỗi mùa thu đến, lá vàng phủ kín mặt đường, trông rất đẹp. Mấy cái cây bạch quả đã có hơn trăm năm lịch sử, khá to lớn. Cái cây Lý Phỉ nói ở ven đường, nếu muốn đi tiếp thì phải đi dưới tán cây kia.

Nhìn kỹ, độ dày đặc của lá trên cây không bình thường, hướng mọc của cành cây cũng không cân đối...

“Quay xe.” Giản Hoa nhỏ giọng.

“Vô ích. Nó đang hướng về phía chúng ta.”

Lý Phỉ cười khổ. Bên trong đám quái vật, bóng lông chỉ biết chen chúc nhào lên, nhát như chuột; khi tay dài hay mang thù, sẽ gọi đồng bọn đi báo thù; xúc tu quái vật còn thông minh hơn, lại giả vờ rời đi, rồi biến đổi màu sắc để ngụy trang, phục kích giữa đường.

“Bỏ xe lại?” Giản Hoa tính toán đơn giản.

Chỉ cần trốn vào công trình kiến trúc ở hai bên, chui vào trong thang máy. Quái vật lớn sẽ không biết phải làm sao. Nếu chờ trên xe, xúc tu chỉ cần khua một cái, là có thể nén họ thành đồ hộp.

“Không được! Hướng nó vừa rời đi hoàn toàn ngược lại với con đường này, nhưng nó lại có thể chạy đến đây trước rồi mai phục. Trừ khi không phải là cùng một con mực rừng mưa! Nếu không bằng tốc độ của nó, sau khi chúng ta xuống xe sẽ chẳng chạy kịp!”

Lý Phỉ bị Giản Hoa ảnh hưởng, dứt khoát gọi con quái vật này là mực rừng mưa.

“Dùng dị năng?”

“Muốn tôi nướng chín một con mực lớn như thế á? Hay cậu với tôi hợp sức nâng nó lên rồi ném đi?” Lý Phỉ hỏi lại.

Giản Hoa im lặng, nét mặt tỏ vẻ “coi như tôi chưa nói gì”.

Bọn họ còn chưa bàn ra được đối sách, quái vật xúc tua thấy con mồi đứng im rõ lâu, đột nhiên phát động tấn công. Ngụy trang lá cây vàng óng và thân cây nâu xám rút đi, chỉ còn mấy cái xúc tua đánh thẳng đến.

Cái này cũng không dừng ở mức lưu lại vài vết xước như móng vuốt của bóng lông, cửa sổ thủy tinh chắc chắn sẽ bị đâm vỡ.

Xe Ferrari chuyển hướng, Lý Phi quan sát cả tình hình phía sau xe, linh hoạt tránh chướng ngại vật.

Tốc độ của xúc tua rất nhanh, đâm xuyên qua vài chiếc xe phía sau. Mực rừng mưa đành dừng tấn công, di chuyển thân mình, rút mạnh xúc tua ra. Lý Phi nhờ chỗ trống này, đạp mạnh chân ga, chạy xe như bay.

“Anh từng tập đua xe à?” Giản Hoa cố gắng tập trung tinh thần, dùng dị năng đẩy ra chướng ngại vật chắn trước xe.

“Quay phim chủ đề đua xe, mạo hiểm đều là do hậu kỳ hợp thành đó, tính không?” Lý Phi tìm vui trong khổ trả lời.

“Nó vòng đến trước đường rồi, rẽ phải!” Di

Giản Hoa nhắc nhở kịp thời. Xe Ferrari xông lên lối đi bộ, chạy qua góc chết xúc tua của mực rừng mưa tấn công, rẽ qua đường khác.

“Không nhìn ra, anh rất có tài đó.” Giản Hoa chịu đựng văng đầu, khen một câu.

“Chủ yếu là nhờ con mắt của tôi.” Lý Phi toát mồ hôi lạnh, nắm chính xác cơ hội, lại xuyên qua giữa hai cái xúc tu, “Sông gần ba mươi năm mới biết mình có thể làm ra chuyện điên cuồng này.”

Giản Hoa không có tâm trạng nói đùa, cậu nông nón nói: “Đáng chết. Nó lại ngụy trang, tôi không thấy nó đâu cả!”

“Mái nhà bên phải!” Lý Phi liếc một cái lộ trần ngụy trang.

Tay lái và lốp xe không chịu nổi gánh nặng mà rít lên. Giản Hoa thấy may mà không phải cái xe đã qua tay của mình, chất lượng kém như thế sao mà chịu được chà đạp như này?

Xe trên đường liên tiếp gặp xui, ngay cả nhà ở ven đường cũng bị xúc tu phá nát cửa thủy tinh.

Sau một lần tấn công không có kết quả, mực rừng mưa lại tàng hình.

“Trước, sau, trái, phải... lạ thật, đi đâu rồi?” Lý Phi lẩm bẩm, bỗng bừng tỉnh, “Không được rồi, bám chặt, nó ở phía trên!”

“Rầm!” Tiếng to vang lên trên nóc xe.

Lấy mắt thường có thể thấy một phần nóc xe lõm xuống.

“Cân nặng này! Không được rồi, lốp xe không chịu được, gầm xe cũng...”

Không có cách nào ném đi quái vật lớn trên nóc xe, xúc tua thôi ráp cuộn chặt lấy xe. Cửa xe bị ép biến dạng, có muốn đập cũng đập không được.

Con mắt màu vàng của quái vật từ từ xuất hiện ở cửa thủy tinh trước mặt.

Cùng lúc đó, gầm xe ô tô ma sát với mặt đất tóe ra tia lửa, bãi công.

“Nằm sấp xuống!”

Hai người cùng ôm đầu nằm xấp xuống. Cửa thủy tinh phía sau ô tô vỡ vụn, một cái xúc tu thò vào, muốn kéo con mồi ra ngoài.

Ngọn lửa bùng lên, thủy tinh bốn phía bị đập nát. Lửa cực nóng giống như bộ tóc rắn của Medusa[1] phân tán ra khắp nơi, đuôi tóc mở ra miệng máu, hung hăng cắn xé.

Mực rừng mưa chiếm đóng trên nóc ô tô bỗng run lên, nó dường như không có cơ quan phát ra âm thanh.

Giác mút trên xúc tua co lại toàn bộ, màu xanh xám xịt bị lửa đốt đỏ lên, nhưng nó vẫn không buông tha, tức giận quật cái ô tô sắp hỏng.

Trước khi nó bị biến thành mực nướng, Giản Hoa và Lý Phỉ đã bị giày vò chết.

“Nếu xăng bị tràn ra thì chúng ta xong đời.” Lý Phỉ cố sức kiểm soát sức mạnh của mình, cố để chiếc xe không bị hư hại, nhưng mực rừng mưa dính chặt vào chiếc xe như hai mà một.

Một cái xúc tua rực cháy chui vào trong xe. Lý Phỉ nhìn thấy, anh muốn cứu Giản Hoa nhưng anh ngồi ở phía trước mà Giản Hoa lại ngồi sau.

Trong lúc sợ hãi, lồng ngực Lý Phỉ bỗng đau nhói, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xông đến. Anh còn chưa kịp thoát khỏi cảm giác nghẹn thở chết đuối này, thì toàn bộ chiếc xe đã bị lật tung.

Một tay Giản Hoa đè lại mũi nhọn xúc tua của quái vật. Từ trong người cậu thoát ra những dải khí vô hình xua tan lửa cháy xung quanh, rồi chúng lại chui vào trong xúc tua. Toàn thân mực rừng mưa co giật mạnh, khiến cho chiếc xe cũng bị rung lên, như xe chấn*.

*xe chấn:...khụ...à thì chấn động trong xe đó

“Rầm!”

Con quái vật không hề mang theo mùi cháy khét trượt xuống khỏi xe, ngã trên mặt đường, đã chết.[1]
Medusa:

26. Chương 26: Nấm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đám lửa lụi tắt. Di Di Minh Di Di Di

Hai người khó khăn bò ra khỏi chiếc xe đã hoàn toàn biến dạng, nằm thở hổn hển trên mặt đất.

Giản Hoa toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, ngón tay co giật. Đau đớn lan ra toàn thân, lực phủ ngũ tạng như bị vật nặng nghiền qua. Dị năng của cậu trước sống chết đã thức tỉnh hoàn toàn.

Trong cảm nhận của Lý Phi, hung thú say ngủ trong bóng tối, đang gào thét khó chịu mà tỉnh dậy, tức giận xé nát quái vật, rồi dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm anh. Khi bản năng muốn anh chống cự, thì nguy hiểm và sát ý lại như thủy triều rút đi.

Giản Hoa ho sặc sụa vì khói dư lại sau vụ cháy. Cậu tỉnh táo lại, lau đi tro xám trên mặt. Trước mắt cậu là khối thịt khổng lồ ngoài chín trong không biết sống hay chín của con mực và xác chiếc ô tô bị con quái vật này đập cho biến dạng, mảnh vỡ bay bốn phía.

“Lý Phi?”

“Tôi ở bên này.”

Vì hai người bò ra từ cửa sổ hai bên, chiếc xe ngăn ở giữa nên không thể nhìn thấy nhau. Lý Phi chỉ có thể vươn tay, lê thân lên trước hơn nửa mét, ý bảo mình còn sống, không có việc gì.

Lòng Giản Hoa ổn định, nhưng cậu mất sức toàn thân, không cách nào bò lên được, đành tiếp tục nằm.

Còn Lý Phi sau khi nghỉ ngơi xong, đứng lên đi đến cạnh Giản Hoa. Hai người nhìn bộ dạng chật vật của nhau, trong lòng đều muốn bật cười.

Mặt nhợt nhạt, tóc bù xù, bộ quần áo thời trang mùa thu mua từ Paris cũng chẳng khác gì cái Giản Hoa mua ở siêu thị, trên cánh tay lưu vài vết máu, quần cũng bị thủy tinh cắt rách.

Nếu cầm thêm hai cái bát đến tàu điện ngầm ăn xin, chắc chắn sẽ bị người ta ghét bỏ đuổi đi. Giờ ngay cả người ăn xin trong thành phố lớn cũng chú ý ăn mặc sạch sẽ, rách thì không sao nhưng không được bẩn, lại càng không cần cái dạng trông như mới đi ra từ hiện trường tai nạn này.

Lý Phi cũng không quan tâm, tùy ý ngồi xuống cạnh Giản Hoa, xoa trán nói: “Lần sau đi ra ngoài, cậu nhớ nhắc tôi đi xe việt dã! Cái loại chất lượng tốt, do Đức sản xuất ý.”

“Cayenne, anh có không?”

“Lần này trở về thì mua ngay.” Lý Phi đành hoành chừng chặc nói.

Giản Hoa trợn mắt, không muốn nói chuyện cùng thổ hào*.

*thổ hào: người giàu có, nói theo cách mỉa mai.

– Tim đập rất nhanh, chắc là do tìm được đường sống trong chỗ chết hoặc là di chứng sau khi thức tỉnh dị năng.

Lý Phi kéo ra một đoạn xúc tua trên người mực rừng mưa. Quan sát bộ dạng của cái xác, anh đưa lưng về phía Giản Hoa, buông mắt suy nghĩ xem rốt cuộc con quái vật này chết như thế nào.

Lúc đó, anh “nhìn thấy” vô số tia khói, sức mạnh lan từ bốn phía.

Lửa cháy tan đi, mực rừng mưa co giật mạnh... Biên tập: Di

Xác nhận đoạn xúc tua trong tay và cả cái xác đều bị “co lại” một vòng so với khi mực rừng mưa còn sống, có gió lạnh thổi qua sau gáy Lý Phi.

Dù là thế, Lý Phi cũng không lộ ra vẻ hờ hênh, còn cười hỏi: “Hoài thành có thể đưa tin một chiếc xe tự bốc cháy, nhưng sao mà giải thích chuyện một con mực nướng rõ to xuất hiện giữa đường?”

Giản Hoa hít sâu: “Anh có xác định được chắc là xác của quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ xuất hiện ở thế giới thực không?”

Lý Phi nghĩ một lúc, cảm thấy rất có lý.

“Đợi đã, anh làm gì vậy?” Giản Hoa nghi hoặc nhìn Lý Phi.

“Dùng điện thoại chụp kẻ đầu sỏ gây chuyện, nếu người của Hồng Long lại đến tìm rắc rối thì đưa cho họ.” Lý Phi không để ý, nói.

Cuộc chiến truy đuổi vừa rồi lan khắp bốn con phố. Tuy không tạo thành tổn thất lớn cho kiến trúc xung quanh, nhưng xe ô tô dọc đường đều gặp xui, bị lật ngửa, bị xúc tua chọc xuyên qua cửa kính trước sau thành hai cái lỗ lớn, chỗ nào cũng có.

Vòng bảo hộ ở đường trung tâm cũng bị đổ, còn có mấy cây bạch quả bị thương tổn nặng.

“Chụp được chưa?” Giản Hoa không mấy hi vọng.

“Không được...” Lý Phi nhìn màn hình đen xì, thở dài cất di động vào túi.

“Chúng ta phải mau rời khỏi nơi này. Không biết con mực như này, trong Hoài thành còn có bao nhiêu.”

Giản Hoa cố sức chống mình đứng lên. Lý Phi định dìu cậu, lại bị Giản Hoa từ chối. Sức lực của cậu đã dần hồi phục, chỉ còn phải chống đỡ cảm giác khó chịu trong cơ thể, cơn đói khát trước đó đã không cánh mà bay.

“Vứt xe ở đây?” Giản Hoa giương mắt hỏi ý kiến Lý Phi.

Lý Phi đã xác định cái xe này thành rác rồi, tiền sửa nó chắc bằng tiền mua cái mới luôn: “Không lừa được Hồng Long, vết cháy lưu lại trên hành lang tầng chín bệnh viện đã nói lên hết thấy. Còn cái khác... giấu được thì cứ giấu.”

Biển số xe Ferrari không biết rơi mất lúc nào, nếu không muốn chọc phải rắc rối, tốt nhất là tìm về.

Hai người đi dọc lại hai con phố, thuận lợi nhặt được biển số xe.

“Cậu bị thương?”

“Đều chỉ là vết thương ngoài da, không sâu. Phòng khám ở ngay phía trước, không biết cần y tế bên trong có tác dụng không, nhưng ít ra còn có băng gạc.” Giản Hoa chỉ đường.

Hai người rách rưới đi vào hẻm nhỏ, đầu tiên là nhìn thấy xe Giản Hoa, sau đó nhìn thấy bảng hiệu phòng khám cách đây không xa.

Bên trong phòng khám không có ai, xem ra lần này ông Trình không đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Giản Hoa khó khăn cởi áo khoác và sơ mi. Sau lưng cậu bị thương, khi cởi quần áo, vết thương vừa đóng vảy lại bị nứt ra, một dòng máu đỏ sẫm theo đường cong lưng chảy xuống.

Lý Phi: “...”

Giản Hoa khó hiểu quay đầu, ảnh đế vẫn luôn một đường phối hợp ăn ý sao bỗng dừng lại lơ là vậy? Thấy vết thương ở trên lưng, còn không qua giúp một tay? Chính cậu đâu có với tới.

“Dùng thế nào?” Lý Phi cúi đầu nhìn băng gạc, thuốc, cồn y tế, như thể anh vì chưa bao giờ làm việc này nên mới chậm một nhịp.

“Anh chưa đóng bác sĩ bao giờ à?” Giản Hoa thốt lên.

Lý Phi không hề hoang mang, trả lời: “Dù có diễn qua, thì cái kiểu phim thiếu thực tế, sai lầm chồng chất kia, tin được à?”

Giản Hoa không thể phản bác ngay tức khắc.

“Rửa miệng vết thương trước... Anh lấy miếng bông lau cho tôi là được.”

Giản Hoa còn muốn nói điều gì nhưng lại cảm thấy một bàn tay hơi lạnh sờ lên lưng trần của mình. Cậu không kiềm được rùng mình, vì giấu sự xấu hổ, cậu nhỏ giọng nói: “Dị năng của anh không phải lửa à? Sao tay lạnh vậy?”

“Vừa mới rửa tay xong!” Lý Phi bất đắc dĩ, không rửa tay sao dám dùng hả?

Anh công khai tới gần Giản Hoa, nhìn kỹ làn da, đường cong xinh đẹp, xương bả vai như cánh bướm, vòng eo thon gọn. Một tay dán lên làn da ấm áp, một tay dùng bông thấm cồn y tế xử lý miệng vết thương.

Cảm giác đau đớn khiến lưng Giản Hoa cứng đờ.

Vết thương này, Lý Phi xử lý cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, Giản Hoa lại hơi không chịu nổi.

Khi bôi thuốc cầm máu, miệng vết thương co rút theo bản năng, hơi thở của Lý Phi hơi loạn nhịp. Giản Hoa xoay người, cầm băng gạc, tùy tiện quấn hai vòng.

Trong nháy mắt, Lý Phi tiếc nuối rằng, ngoài vết thủy tinh rạch trên tay thì mình không có vết thương nào cần Giản Hoa giúp đỡ.

“Trên người anh có bao nhiêu tiền?”

“Có thể.”

“...Thôi quên đi.” Giản Hoa mở ngăn kéo của ông Trình, rút ra một tờ giấy, lấy bút viết tên vật phẩm mình đã dùng, đánh dấu ghi nợ, ký tên rồi lại nhét về ngăn kéo.

“Cậu biết bác sĩ ở đây?”

“Ừ.” Giản Hoa chần chờ một lúc, rồi bổ sung một câu, “Cũng là người dị năng.”

Lý Phi đã hiểu. Dù thuốc có tự nhiên biến mất, rồi tờ giấy ly kỳ xuất hiện, đối phương cũng sẽ không ngạc nhiên.

Sau khi ra khỏi phòng khám, lần này đổi lại thành Giản Hoa lái xe. Lý Phi ném biển số xe của mình vào trong cốp, tự giác ra sau ngồi. Ô tô chạy không nhanh không chậm về tiểu khu, đỗ dưới một khu nhà.

“Đường như chỗ này không có dấu vết quái vật xuất hiện.”

Lý Phi không thả lỏng cảnh giác, bóng lông đen giỗi ẩn nấp, càng đừng nói đến mực rừng mưa.

Nhìn bốn phía xung quanh, về mặt Lý Phi dần trở nên kỳ lạ, vì anh thấy trong bụi cỏ, hay khe hở trên mặt đất đều có nấm. Chẳng lẽ mùa thu ở Hoài thành mưa nhiều vậy? Trên mặt đất cũng mọc nấm luôn được?

Mũ nấm trắng xám đầy đặn, từng cây từng cây tràn đầy.

Chúng im lặng phát triển, bộ dạng vô hại.

Nơi này cũng không phải rừng núi hoang vu, gỗ mục nơi nào cũng có, nấm từ đâu ra mà nhiều vậy?

Lý Phi lùi ra sau một bước, về mặt cảnh giác. Nói cho cùng thì không ai có thể đảm bảo quái vật trong Thế giới Bị Từ Bỏ chỉ là loại có thể chạy nhảy, nhờ thực vật cũng là quái vật thì sao?

“Sao vậy?” Giản Hoa đưa mắt nhìn, ngạc nhiên.

“Có gì lạ à?” Lý Phi đã coi dị năng của đối phương như máy thăm dò an toàn.

Giản Hoa lắc đầu, nhìn chằm chằm đám nấm dưới đất.

– Là hộp nấm từng tựưng biến mất ở nhà cậu à?

Ở đây không có bóng lông đen, cũng không có quái vật nào khác, gió thổi qua tiểu khu tĩnh mịch.

“Lên nhà cậu xem trước.” Lý Phi đi vào hành lang trước, sau đó anh lại đi ra. Người bình tĩnh như anh cũng không khỏi lẩm bẩm, “Mình đang mơ à?”

Ánh mắt Giản Hoa nghi hoặc, cũng đi vào hành lang, sau đó cậu sững sờ ngay tại chỗ, nghẹn lời.

Nắm không lồ kiêu ngạo chiếm cứ không gian trong hành lang, chắn lại cả cánh cửa của hai hộ gia đình. Nắm còn chen qua khe hở ở lan can, phủ đầy trên mặt đất.

Không nhìn thấy tường, cũng không thấy cầu thang, màu xám trắng vô tận như nệm sô pha da bị nhăm nhúm.

Cả hành lang trông như phòng an toàn ở bệnh viện tâm thần, ồm, chính là cái kiểu phòng để cho bệnh nhân không làm chính mình bị thương, nên dán nệm mềm bốn phía, cả trần nhà và sàn nhà.

“...”

Điều khiến Giản Hoa sợ hãi là, cậu không vì cảnh tượng kỳ lạ này mà theo bản năng chạy khỏi hành lang. Ngược lại, cậu có loại cảm giác an tâm như khi về đến nhà – Tuy nhà của cậu đúng thật là ở trên tầng.

“Đây không phải là nắm.”

Giản Hoa ở trong, Lý Phỉ đành phải vào theo. Khác với Giản Hoa, sau khi anh bước vào hành lang, thần kinh căng ra, mạch máu dưới da cũng nảy lên, lòng đầy dự cảm xấu.

Nhắm mắt lại, Lý Phỉ “nhìn” sức mạnh bao quanh tòa nhà. Chúng đã hóa thành vật chất, hình dạng giống như nắm. Sức mạnh như sợi tơ chạm rãi tụ tập lại, rồi nắm sẽ từ từ “phát triển”.

“Không phải nắm thì là cái gì?”

“Phải hỏi cậu...”

Sức mạnh này giống như tia khí trắng đã giết chết mực rừng mưa. Lý Phỉ nhìn thấy rất nhiều “sợi nắm” vọt về hướng mình, vì Giản Hoa không có ý định công kích, “sợi nắm” đành phải miễn cưỡng rời đi.

Ánh mắt Lý Phỉ hơi đăm chiêu: “Đại khái, là dị năng của cậu cụ thể hóa?”

“Anh gọi ra lửa, tôi trồng nắm à?” Trong lòng Giản Hoa thấy vô lý, cái này là dị năng kiểu gì chứ?

Lý Phỉ lắc đầu nói: “Nắm này đã giết chết mực rừng mưa, chẳng lẽ cậu không nhớ rõ tình hình lúc đấy?”

“...Tôi bắt được mũi nhọn của đoạn xúc tua kia.”

“Sau đó nó chết luôn.”

Nhìn Giản Hoa đang sững sờ, Lý Phỉ bồi thêm một câu: “Sức mạnh duy trì lửa của tôi, cũng bị dị năng của cậu hút mất.”Lời tác giả: Nắm, nắm... chính là nắm chúng ta hay ăn đó.

Nghe nói nắm thật ra rất hung tàn. Khi dinh dưỡng không đủ, sợi nắm sẽ chui vào cơ thể côn trùng bay ngang qua, hút khô chúng (0).

Nắm không phải quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cũng không phải là vật cứng, nó giống lửa của Lý Phỉ, là hình dạng biểu hiện của dị năng...Trình diễn xe xịn của Boss Phỉ

No.1 Ferrari

No.2 Cayenne

27. Chương 27: Về Nhà

Bàn tay sờ dưới mũ nắm, dùng sức xé xuống một miếng khối to bằng khăn trải bàn. Di

Bóp bóp, dù nhìn màu sắc hay sờ lên đều y hệt nắm mua tại siêu thị. Đây là dị năng của cậu – Giản Hoa đứng chờ người ra. Thế giới Bị Từ Bỏ đùa cợt cậu như vậy, làm cho cậu choáng luôn.Di

Khối nắm trong tay bỗng méo mó biến dạng thành vô số tia khí, như suối phun, hòa tan vào những cây nắm khác ở hành lang, làm chúng phát triển thêm.Di

Giản Hoa im lặng một lúc lâu, rồi mới khó khăn nói: “Tôi vốn còn đang nghĩ xem... chúng có ăn được hay không.”Di

“Chúng cũng không phải nấm thật.” Lý Phỉ bắt đất dĩa giữa đầu nhìn khung cảnh đồ sộ trên hành lang. “Sợi nấm” sẽ rút đi năng lượng, ai mà hái nấm để ăn thì chẳng khác nào tự sát.Di

“Nhưng, nếu người ăn là cậu – ” Lý Phỉ cũng muốn biết đáp án.Biên tập: Di

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Giản Hoa thả những tia khí trắng còn sót lại ra, thở dài nói: “Tôi thấy nó giống lưới đánh bắt. Ngư dân sẽ dựa vào lưới đánh cá để kiếm ăn, nhưng không ai lại đi ăn lưới đánh cá cả.”

Dù rằng lưới bắt quái trông rất đầy đặn hấp dẫn.Biên tập: Di

Trong lòng Giản Hoa buồn bã, đám nấm giờ đã chiếm cứ tòa nhà. Từ mặt cỏ bên ngoài, đến góc tường, vết nứt trên mặt đường đều có nấm. Không những thế chúng còn đang mở rộng phạm vi.

Nếu toàn tiểu khu đều biến thành vườn nấm khổng lồ, thì sẽ không tránh khỏi thu hút sự chú ý của người khác. Di

Dù sao nơi này cũng là nhà cậu, bị cơ quan bí mật quốc gia phát hiện đã đành, giờ bất kỳ người dị năng nào cũng có thể dò nấm tìm người, biết được người ở trong tiểu khu có vấn đề. Sao Giản Hoa có thể yên bình sống qua ngày?

“Cậu xem, ít nhất ở nhà cậu, không lo bị quái vật tấn công.” Lý Phỉ an ủi Giản Hoa. Anh có thể tưởng tượng ra, tương lai muốn tìm nơi an toàn ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ khó khăn biết bao nhiêu, người dị năng đều cố sức giẫy dụa, sinh tồn ở trong này.

Tuy rằng trốn trong hang nấm nghe có vẻ hơi...Biên tập: Di

Giản Hoa nghe được tiếng cười mơ hồ. Lý Phỉ dường như đang nhìn gì đó xung quanh, khi nhận được ánh mắt của cậu, anh để quay sang, trên mặt không hề có dấu vết từng cười qua, còn bình tĩnh nói với Giản Hoa: “Lên tầng trước đi.”

“ ... ”

Kỹ thuật diễn xuất tốt, không có nghĩa là người khác không phát hiện ra.

Giản Hoa trầm mặc, nhưng đây là dị năng của chính mình, sao mà có thể giận chó đánh mèo ai được?

Đạp nên từng tán nấm cao thấp lên đến tận tầng năm là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

Lý Phỉ nhớ tới một chương trình giải trí anh tham gia vài năm trước. Trong đó có một thử thách ở công viên nước, trong bể bơi là bảy cái gì đó hình nửa vòng tròn. Khi Lý Phỉ đập lên mới biết chúng làm bằng cao su, mềm muốn chết, vừa dẫm đã lún thành cái hố rõ to, cả cẳng chân đều chìm vào.

Giờ còn tệ hơn khi đó, ít nhất phao nổi ở công viên nước không có tính công kích.

Sợi trắng trắng dính trên đế giày Lý Phỉ, ngay cả ống quần cũng không tha. Chúng tiếc nuối không muốn để con mồi trốn đi ngay trước mắt mình như vậy, theo bản năng muốn “giữ lại” Lý Phỉ.

Mặt khác, hỏa diễm hung thú cũng nôn nóng bất an. Nếu nó có thực thể, thì chắc đã dùng vuốt vồ đám nấm ngã rạp rồi.

Giản Hoa trèo lên đến tầng năm, phát hiện cửa chống trộm bị nấm mọc tràn lan làm bật ra, ngay trên mặt khóa cũng đầy nấm. Cậu tức đến tái mặt.

“Cạch” nấm nhỏ bên trong ổ khóa như lò xo bung ra, rơi xuống đất.

Đám nấm mọc lung tung bịt kín toàn bộ khung cửa đã rút về một phần. Cửa chống trộm lung lay rồi đóng lại lần nữa, nghe tiếng động thì hình như còn chưa hỏng.

Lý Phỉ ngạc nhiên: “Chẳng lẽ mấy tia khí này còn có tư duy?”

“Không, là do tôi không chế.” Giản Hoa phun ra mấy chữ từ kẽ răng.

“...”

Giản Hoa cố sức biến hình cho mấy tia khí này, nhưng chúng rất hài lòng với hình dạng nấm này. Dù Giản Hoa có là người kiểm soát dị năng, thì mấy sợi khí phát hiện tính nghiêm trọng khi không có con mồi, cũng chỉ miễn cưỡng thay đổi bề ngoài chút chút.

Nấm trong hành lang biến mất toàn bộ, lộ ra vách tường sơn quét loang lổ, tay vịn cầu thang cũ kỹ.

Giản Hoa cúi đầu, đế giày cách mặt đất hơn hai mươi cm, giống như dùng phép thuật đứng lơ lửng trên không.

Lý Phỉ lại có nhận thức mới về dị năng: “Ngụy trang theo bối cảnh?”

Nấm vẫn còn, nhưng nhìn không thấy. Lúc mực rừng mưa tấn công họ cũng dùng cách này.

“Còn hơn không?” Giản Hoa thả lỏng. Thế này thì dù tiểu khu có bị nắm nhồi đầy cũng thu hút chú ý của người dị năng.

Cậu nhấc chân bước vào nhà, kết quả lại đập đầu vào nắm.

Giản Hoa buồn bực nghe tiếng cười khê bên tai, khê đến mức khiến người ta nghi là ảo giác.

“Xin lỗi, hẳn là tôi nên nhắc nhở cậu.” Trong mắt Lý Phỉ, tàng hình không có tác dụng gì.

Đen mặt đẩy cửa nắm, Giản Hoa bước vào phòng khác, vui mừng phát hiện trong nhà không có núi nắm, đồ nội thất vẫn đang êm đẹp, chỉ là trên vách tường có rất nhiều tơ trắng dài.

Nếu phải ngồi giữa một đồng nắm để tiếp khách, hình ảnh đó thật “đẹp” đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Lý Phỉ đi vào, Giản Hoa dùng sức đóng mạnh cửa.

– Đám nắm bên ngoài vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Đồ ăn thức uống trong Thế giới Bị Từ Bỏ không có tác dụng gì, Giản Hoa khỏi phải đi rửa chén pha trà. Cậu lấy chai đường gluco và lương khô trong túi ra, lại phát hiện ngoài bánh quy thì chai đường gluco xem ra đã bị đục nứt khi xe Ferrari bị mực rừng mưa lật ngửa. Chất lỏng trong chai như bay hơi hết, cho quần áo uống no luôn rồi. Vì quần áo thấm ướt máu từ vết thương nên Giản Hoa cũng không để ý.

“Tôi còn có thức ăn.” Lý Phỉ từ trong đồng quần áo rách nát của mình lôi ra hàng dự trữ.

Khoai tây nghiền, rau quả nghiền, và vài ống dịch dinh dưỡng.

Mấy cái này đều là dạng mềm nên dù có bị chèn ép cũng không biến dạng.

“Ăn cái này trước đi.” Lý Phỉ khuyên.

Giản Hoa chần chờ. Cậu định giấu chuyện sau khi giết mực rừng mưa thì không thấy đói khát nữa, nhưng cậu chưa đến mức vì giấu bí mật mà cố ý lừa gạt đồ ăn của người khác.

Đã trải qua chuyện suýt chút nữa đói chết, trong mắt Giản Hoa, trong tuyệt cảnh đồ ăn gần như quý giá ngang với mạng sống.

“Tôi không đói. Anh ăn đi.” Từ chối đồ ăn Lý Phỉ đưa cho, Giản Hoa lấy có thay quần áo, đi vào phòng

ngủ.

Mở tủ quần áo chọn hai bộ áo phông và quần dài, Giản Hoa còn cố ý tìm xem trong tủ có quần lót mới không. Cậu cầm ra ngoài, ném một bộ lên ghế sofa.

“Không có bộ quần áo đẹp nào, anh mặc tạm.”

Lý Phi không để ý nhìn qua, mở ống dinh dưỡng, nói: “Cậu đi tắm trước đi, tôi ăn thêm chút nữa.”

Giản Hoa không đòi co gì thêm, cầm quần áo vào phòng tắm.

Phòng cũng không chia phòng tắm ra gian riêng, chỉ cách một tấm cửa gỗ mỏng manh, chắc là vì trên người còn có vết thương, nên bên trong chỉ có tiếng lau người. Sột soạt, tiếng nước không lớn nhưng vì Thế giới Bị Từ Bỏ quá yên tĩnh, nên Lý Phi nghe được cả tiếng xoa xà phòng, dựa vào tiếng động mà đoán động tác dùng khăn mặt. Di

Lý Phi rũ mắt xuống, chậm rãi ăn.

Anh cảm thấy cổ họng hơi khô, nhưng nghe thấy tiếng nước rồi cảm thấy khát, cũng là một loại phản xạ có điều kiện.

Giản Hoa tắm rất nhanh, mặc quần áo lên xong thì thấy toàn thân thoải mái hơn hẳn.

Hiện thực không giống trong phim. Sau một hồi sống chết đua xe đuổi bắt, từ đầu đến chân phủ đầy tro bụi, thì làm gì còn ngầu với đẹp trai nữa, chỉ trông giống ăn mày thôi.

Vứt bộ quần áo cũ thấm máu vừa thay ra đi, Giản Hoa về phòng khách, thuận miệng nói: “Không có nước ấm, khăn mặt ở bên phải giá treo là đồ mới, anh dùng đi.”

“Vết thương sao rồi?” Lý Phi quan sát lưng Giản Hoa.

Giản Hoa lắc đầu nói: “Không phải thuốc mang bên người, nên quả nhiên không có tác dụng gì. Chỉ có thể để nó tự liền lại.”

Vị trí vết thương không tốt, khi ngồi tựa trên ghế sofa sẽ chạm tới, Giản Hoa đành ngồi bằng tư thế cứng ngắc.

Lý Phi đóng cửa phòng tắm. Về mặt bình tĩnh trấn định thả lỏng, ánh mắt tràn ngập mệt mỏi – Hôm qua, anh bị Hồng Long đưa đi, cả đêm không chợp mắt. Hôm nay, sáng sớm Cảnh Điền mất tích, chiều lại suýt chút nữa vào bụng con mực, là người sắt cũng không chống đỡ được.

Căn phòng của Giản Hoa không lớn, cũng không nhỏ.

Hơn bảy mươi mét vuông, chỉ là diện tích phòng tắm hơi nhỏ, ngoài bồn rửa mặt, bồn cầu còn thêm cả máy giặt. Nếu hai người đứng bên trong thì muốn xoay người cũng khó.

Nhưng nơi nhỏ bé này, lại được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ. Dầu gội, sữa tắm, kem đánh răng đều để trên bồn rửa mặt, trên nền sứ trắng không có vết bẩn, mặt gương cũng nhìn ra được là thường xuyên lau rửa.

Từ nhà của một người, có thể nhận ra tính cách và thói quen sinh hoạt của người đó.

Giản Hoa không bị bệnh sạch sẽ, chỉ là thích hoàn cảnh yên tĩnh thoải mái, không thích vật quá phức tạp, về mặt chi tiết thì tùy ý. Kem đánh răng vừa mới mở không bao lâu, ở giữa có một vết lõm xuống.

Mấy cái khăn mặt treo bên trong cũng phong cách với buồng tắm, thoát nhìn rất thoải mái. Chắc hẳn khi mua đã cân nhắc qua nhưng Giản Hoa cũng chưa đến độ bị ám ảnh cưỡng chế, màu của chai dầu gội hay lược này nọ cùng mấy vật nhỏ rất tùy tiện.

Tơ trắng bò đầy trên vách tường phòng khách, nhìn không rõ giấy dán tường. Sô pha bọc vải giá rẻ, không có họa tiết gì, ưu điểm là dễ giặt tẩy.

Đồ nào cần có thì đều có, nhưng đồ không cần cũng không thấy đâu, ví dụ như bình hoa.

Tóm lại, Giản Hoa không phải một người rất phức tạp, nhưng muốn gần gũi cậu thì rất khó.

Thử nghĩ mà xem, trong ngôi nhà của một người đàn ông độc thân mà lại không thấy gì chỉ ra sở thích của cậu. Dù phòng sạch sẽ gọn gàng, nhìn qua rất thoải mái nhưng lại lạnh lẽo, đồ nội thất đầy đủ nhưng không có trang trí đặc biệt. Căn phòng mà thiếu người này thì không có tỷ hơi người nào luôn.

– Có lẽ làm Giản Hoa vui không khó, nhưng muốn cậu ấy nhớ kỹ một người, coi người ấy là đặc biệt, cho phép người ấy xuất hiện trong cuộc sống riêng tư của cậu như “điều tất yếu”, thì cực kỳ khó.

Lý Phỉ đến nay vẫn đang trên con đường yêu thầm, thấy tiền đồ phía trước mờ mịt không rõ.

Lý Phỉ tắm xong, mặc quần áo cũ của Giản Hoa, phát hiện trừ eo và nách hơi chật thì đều vừa vặn. Lúc ấy khi quay “Con quạ”, chọn Giản Hoa giữa một đoàn diễn viên đóng thế, không phải không có lý do.

Dáng người của cả hai không khác nhau mấy.

Điều kiện của Lý Phỉ khá ổn. Dựa theo cái khung treo quần áo như anh để tìm diễn viên đóng thế, thì không tìm được bao nhiêu người đạt tiêu chuẩn. Tuy người đại diện lớn tiếng nói, giới giải trí lớn như vậy

có thể tùy tiện chọn người, nhưng vẫn nén khó chịu mà gọi cho Giản Hoa.

Xong chuyện của mình, hai người ngồi im trên sofa trong phòng sách. Giản Hoa vẫn là người mở đầu đề tài, bàn về việc nghiêm trọng nhất lúc này: Thế giới Bị Từ Bỏ lần này sẽ kéo dài bao lâu.

“Lần trước, khi anh thức tỉnh dị năng ở khách sạn Trân Châu, Thế giới Bị Từ Bỏ cũng biến mất. Tôi xác định vừa rồi khi giết mực rừng mưa, dị năng của tôi đã thức tỉnh hoàn toàn, nhưng...”

Lý Phỉ cau mày, yên lặng tính xem đồ ăn còn đủ cho mấy ngày.

“Cơ bản thì trong hai ngày tiêu hao không lớn lắm, nếu chỉ thỏa mãn nhu cầu mạng sống thì có thể chống đỡ được bốn năm ngày.” Lý Phỉ cố khiến vẻ mặt mình có vẻ nhàn nhã thoải mái, “Tôi đề nghị tiết kiệm đồ ăn. Có dị năng của cậu, thì không cần giữ sức chiến đấu và chạy trốn.”

Giản Hoa nghĩ mãi rồi hỏi ra điều cậu vẫn luôn muốn nói: “Cái con mực kia ăn được không?”

“Ừm... Tốt nhất là đừng ăn. Sinh vật ở thế giới khác, lỡ như ăn xong rồi bị nhiễm virus vượt giống loài thì làm sao?”

Giản Hoa giật nảy mình, nhìn tờ trắng trên tường.

Cậu rút cuot thì hút mất bộ phận nào của mực rừng mưa vậy? Máu? Sức sống? Cảm giác no bụng không biết đến từ đâu này, chắc mình không phải người đi tiên phong chứ. “Sợ nắm” có chức năng lọc virus không vậy?

28. Chương 28: Ấn Tượng

“Chết tiệt!” Lục Triệu đập mạnh vào tay lái. Gã vốn đang yên lành lái xe trên đường đến nhà Giản Hoa, mới vừa lơ đãng một giây mà xe gã đã lật nghiêng, bên tai là tiếng rít the thé.

Nếu là người khác, nhất định sẽ sợ hãi đến mức không tỉnh táo nổi, nhưng Lục Triệu lại nhanh chóng nhận ra: Gã đã bỏ lỡ một cơ hội đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Lục Triệu tháo dây an toàn, phát hiện đầu xe như bị cái gì đè qua, bị biến dạng, không mở được cửa xe. Gã giãy dụa dịch sang ghế lái phó, đập cửa thủy tinh, bò ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến gã thất thần. Công trình kiến trúc và cửa hàng ở hai bên đường đều bị hư tổn ở trình độ khác nhau. Bảng hiệu và biển quảng cáo đổ trên mặt đất như bị lốc xoáy tấn công. Cây cảnh bị nhỏ tận gốc, cành cây rơi đầy trên đất, mọi người sợ hãi chạy trốn.

Còn có người bị nhốt trong xe, khóc lóc kêu cứu. Biên tập: Di

Tầm mắt Lục Triệu dừng trên chiếc ô tô bị quăng lên cây bạch quả. Qua lỗ tròn lớn trên cửa thủy tinh trước, có thể thấy vẻ mặt khủng hoảng của người trong xe.

“Lẽ nào?”

Lục Triệu bị dọa cho mặt trắng bệch. Gã chạy lên trước một đoạn, nhìn thấy rõ có một cái hố giữa đường lớn, xung quanh cháy đen, như từng bị lửa thiêu. Trong mắt Lục Triệu, cái hố không ra dạng gì lại xác thực suy đoán của gã. Biên tập: Di

“...Mực ăn thịt người?”

Hít một hơi khí lạnh, chân Lục Triệu mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, dù đã chết, xác cũng không đến được thế giới thực.

Trong nguyên tác, người dị năng đã chiến đấu nhiều lần với quái vật, là phải có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa còn phải nắm chắc trụ cột dị năng. Dựa theo tuyến thời gian trong nguyên tác, còn cách ngày quái vật xuất hiện tận mấy tháng, sao có cả con mực cũng rồi?

Mực ăn thịt người tuy không phải quái vật đáng sợ nhất trong nguyên tác, nhưng nó tham lam nhất, một khi nhận ra sự tồn tại của người dị năng, nó sẽ đuổi theo không rời, nhất định phải nuốt vào bụng. Nó còn biết ngụy trang ẩn nấp, rất nhiều người dị năng đã chết dưới sự phục kích của nó. Ở tình tiết đầu, nó là loại quái vật cực kỳ khó giải quyết. Boss nhỏ này tự nhiên xuất hiện ở Hoài thành, sao Lục Triệu có thể không sợ hãi? Biên tập: Di

“Chết chưa vậy?” Lục Triệu kích động đi vòng quanh hố cạn.

Có một chiếc Ferrari đã nát bét thành bốn, bị thiêu đến hoàn toàn biến dạng.

Lục Triệu đã xuyên qua hơn hai mươi năm, không thiếu tiền kiếm được từ đủ con đường. Gã cũng từng động lòng với siêu xe, muốn mua một chiếc cho đã nghiền, cuối cùng lại vì “duy trì khiêm tốn” mà từ bỏ. Chiếc xe trước mắt giống chiếc năm trước Lục Triệu thấy ở triển lãm Cảng thành. Giá báo tận tám chữ số, người thường sao mua nổi?

“Chẳng lẽ là Lý Phi?”

Lục Triệu ngẩng đầu nhìn thấy một trung tâm ở ven đường, lập tức chạy vọt vào.

Gã đi lên nhà hàng ở tầng bảy để nhìn ra ngoài. Cách một lớp thủy tinh cường lực, Lục Triệu nhìn thấy rõ xe cảnh sát hú còi đi từ xa đến, phong tỏa bốn con phố xung quanh khu vực cây bạch quả.

“Chiến trường kéo dài thật đấy.” Lục Triệu lẩm bẩm. Gã tưởng tượng đến cảnh Lý Phỉ chạy như bay phía trước, mực ăn thịt người đuổi theo sát phía sau, rùng mình một cái.

Lý Phỉ còn như thế, chứ nếu là người khác, không có mắt quỷ, chín mươi chín phần trăm là vào bụng mực rồi.

“Dấu vết ấu dả ngắt quãng ở đây, không thấy Lý Phỉ ở ven đường, xem ra – ” Con người Lục Triệu chuyển động, nghĩ đến tính khả thi của việc bán tin tức siêu xe của anh để bị hư tổn trong sự cố quanh khu vực cây bạch quả ở Hoài thành cho báo giải trí. Biên tập: Di

Trừ khi Lý Phỉ không lấy tiền bảo hiểm, lại mua một chiếc xe Ferrari y hệt đi chơi, nếu không thì cuối cùng cũng sẽ có cách phơi bày bằng chứng. Biên tập: Di

Lý Phỉ càng rêu rao, Giản Hoa ở trong tối càng an toàn. Biên tập: Di

“Đây không phải là vô lý sao? Rốt cuộc là ai làm, ngu ngốc! Sao lại làm nó xuất hiện?”

Jack tóc đỏ nghiêng răng nghiêng lợi lướt web, luống cuống chân tay gửi tin cho đồng bọn ở Mỹ. Dưới tình hình mà đa số người dị năng còn chưa thức tỉnh, mà quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đã xuất hiện, đúng là tai ương ngập đầu.

Jack vừa F5, ảnh chụp hiện trường vừa mới ở trên weibo đã bị xóa.

“Shit, may mà nhanh tay lưu lại!” Jack lẩm bẩm. Gã phóng to hình, cẩn thận nghiên cứu dấu vết bị siết chặt trên ô tô, lỗ trên cửa sổ thủy tinh. Gã khó chịu đập giường, đây chắc chắn là mực ăn thịt người!

Không thể đợi ở Trung Quốc được nữa!

Jack run tay đặt vé máy bay. Kết quả động tác mạnh quá, gây ảnh hưởng đến nơi bị thương, đau đến kêu rên một lúc, toàn bộ bệnh nhân trong phòng nhìn gã bằng vẻ mặt quái dị.

Người nước ngoài tóc đỏ này, vì bị thương chỗ khó mở miệng, nên phải nằm viện trị liệu.

Đã có người lăm chuyen trộm đi hỏi thăm. Y tá dùng bản mặt vô cảm nói đó là việc riêng của bệnh nhân, xoay người về phòng trực ban, rồi lại nhớ câu miêu tả “bị sâu riêng đánh” trong bệnh án mà nhin cười. Biên

tập: Di

“Giường hai, thay băng!” Y tá bê khay đi vào.

“Tôi muốn xuất viện!” Jack toát mồ hôi đầy đầu, nói.

“Vết thương của anh còn chưa khép lại, sau khi xuất viện chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu!” Y tá sợ người nước ngoài này nghe không hiểu, cố ý nói chậm, còn thêm vài từ “no” vào.

“Hạnh phúc” nửa đời sau quan trọng hơn, hay là mạng sống quan trọng hơn?

Lý trí nói Jack chọn cái sau, nhưng cái trước gã cũng không muốn bỏ đâu!

“Tôi muốn gặp bác sĩ chính, nói về tình trạng của tôi!”

Tiếng gọi to vọng ra ngoài hành lang, hai nhân viên cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc, ngừng đầu.

“Không có. Khu bệnh viện của chúng tôi không có chuyện lạ nào xảy ra.” Y tá trực ban đang nói chuyện cùng họ.

Người nhà xách bình nước lấy nước ấm cho bệnh nhân, đứng bàn tán với nhau: “Tầng mười bốn gặp chuyện không may đó! Đèn huỳnh quang bỗng dưng rơi mất, chẳng ai thấy rõ sao lại rơi xuống.”Biên tập: Di

“Vách tường hành lang đen thui luôn. Chẳng lẽ là ma?”

“Tôi còn thấy xe quân đội ở dưới tầng một đó!”

“Ở đâu cơ?”daovadao

Mọi người đến gần cửa sổ trong phòng bệnh, nhìn thấy hai chiếc xe cứu thương ở dưới tầng. Quân nhân chuyển cáng lên xe, bên cạnh còn có y tá cầm bình truyền dịch. Y tá kia rõ ràng không phải người trong bệnh viện này, trên mũ còn có vệt màu xanh đậm.

“Này, chờ đã!” Trợ lý Lâm cuống quýt từ trong tòa nhà nội trú chạy ra, hô to, “Các người đang làm gì, định mang người của công ty chúng tôi đi đâu!” Cậu ta đi đóng viện phí, lúc trở về phòng bệnh đã trống không.daovadao

Trợ lý Lâm còn chưa chạy đến trước xe đã bị người ngăn lại, ngẩng đầu nhìn, là người nửa quen.

Tiểu ca mặc quân phục nghiêm túc nói: “Vết thương của Cảnh Điền bị viêm nhiễm, báo cáo xét nghiệm máu cho thấy đây là vi khuẩn không rõ. Chúng tôi có vài bệnh nhân tình trạng tương tự. Theo lệnh của cấp trên, đưa toàn bộ đến bệnh viện quân khu Hoài thành điều trị.”

“Sẽ lây nhiễm sao?” Trợ lý Lâm theo bản năng hỏi.

“Không biết. Cần phải cách ly quan sát, khi có bất kỳ tiến triển nào, chúng tôi sẽ thông báo!”Biên tập: Di

Khi hai người nói chuyện, hai chiếc xe đã khởi động. Tiểu ca mặc quân phục đeo khẩu trang, xoay người lên xe. Xe cứu thương chạy như bay, phun khói đầy mặt trợ lý Lâm.

Trợ lý Lâm sực tỉnh, vội lấy di động ra gọi cho Lý Phỉ.

Sau vài tiếng bíp, di động mới kết nối được.

“Dean! Người của Hồng Long đến bệnh viện mang Cảnh Điền đi rồi!” Trợ lý Lâm vội vàng kể lại sự việc, cuối cùng hỏi: “Anh đang ở đâu, sao không thấy anh ở tầng mười bốn? Còn Giản Hoa đâu?”

“...”Biên tập: Di

Lý Phỉ nửa tỉnh nửa mơ nhận cốc trong tay Giản Hoa, một ngụm uống cạn ly nước muối.

Cảnh Điền à! Lý Phỉ tỉnh táo lại. Ra khỏi bệnh viện, giữa đường gặp mưa rừng mưa tấn công. Đối với anh, đó là chuyện đã xảy ra hai ngày trước.Biên tập: Di

Giản Hoa chưa ăn một miếng đồ ăn nào, đồ ăn dự trữ đều để Lý Phỉ tự mình hưởng dụng. Hiện tại, trừ dạ dày đang kháng nghị thì trạng thái tinh thần của Lý Phỉ cực tốt, vì anh được ngủ mê mết trên sofa trong nhà Giản Hoa.Biên tập: Di

Cái kiểu ngày nghỉ, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, trong lúc mơ hồ đi vào phòng vệ sinh rồi lại trở về ngủ tiếp, thật sự rất thích.Biên tập: Di

Anh ngủ rất an ổn, không ngáy, không nói mớ, chần chập kín đến cảm. Nếu bỏ qua Lý Phỉ cuộn tròn trên sofa, Giản Hoa gần như phát hiện nhà mình không nhiều thêm ai cả.

Ảnh đế trong ấn tượng của Giản Hoa, là điểm hội tụ của ánh đèn flash, là người đóng phim cực siêu, khoe khoang đến mức mỗi lần tham dự lễ trao giải lại đi một chiếc ô tô khác nhau, thường xuyên chiếm trang đầu của tin tức giải trí.Biên tập: Di

Khó mà tưởng tượng ra một ảnh đế, lại an ổn ngủ hai ngày trên bộ sofa không đến ba ngàn khối, nửa

câu than vãn cũng không.

Chưa từng có người ở nhờ nhà Giản Hoa.

Trên vách tường trong phòng ngủ treo đầy sợi tơ, cái gì cũng nhìn không thấy. Thực ra, dù không có áp phích, Giản Hoa cũng không muốn nhường phòng ngủ của mình. Nhà là không gian rất riêng tư, phòng ngủ càng quan trọng, đừng nói đến cái giường. Biên tập: Di

Luôn có vài thứ, không thể nhường cho người khác dùng –

Kết quả, Giản Hoa còn chưa tìm được kịp lấy cớ, Lý Phỉ đã tự giác mở miệng đòi chặn, ngay cả gối cũng không cần, kéo đệm trên sofa, nằm xuống ngủ luôn. Còn im lặng hơn mèo, lại bớt lo hơn chậu hoa...

Hiện tại, tâm tình Giản Hoa phức tạp, nhìn Lý Phỉ xốc chăn lên, chân trần đặt trên mặt đất.

Dù lười thôi, lếch nhếch, nhưng chỉ cần có đạo diễn ánh sáng ở đây, là Lý Phỉ có thể chụp một bức ảnh với phong cách suy sụp, biếng nhác.

Lý Phỉ vừa lấy tay vò mái tóc lộn xộn của mình, vừa nói với trợ lý Lâm, “Cậu đã nói là người của Hồng Long rồi, thì chúng ta còn có thể làm gì? Chẳng lẽ chạy đến quân khu cứu người?”

“Nhưng... Chờ đã. Dean, anh đang ở đâu, sao giọng nghe như mới tỉnh ngủ.”

Lý Phỉ che mic của di động, khụ mấy tiếng cho trong giọng, rồi lại buông tay nói bằng giọng không bắt bẻ được: “Cậu nghe nhầm. Tôi không ở bệnh viện, cậu cứ đi ăn rồi tìm chỗ nghỉ đi, dù sao cũng đã bận rộn cả ngày. Tôi còn có chút việc, xong rồi chúng ta sẽ về Hải thành.”

Trợ lý Lâm còn định nói gì đó, nhưng Lý Phỉ đã treo máy.

“Anh định về Hải thành kiểu gì?” Giản Hoa vào phòng bếp rửa cốc.

Thấy Ferrari thành sắt vụn, mong trợ lý Lâm sẽ không trợn trắng mắt, phát bệnh tim.

“Không sao, tôi sẽ nói với cậu ta, xe tôi cho bạn mượn.” Biên tập: Di

“Còn nhân tiện thay một bộ quần áo luôn?”

Có loại bạn này nữa hả? Trợ lý Lâm không hiểu lắm mới là lạ.

“Ồ!” Lý Phỉ chuẩn bị ra ngoài mua bộ quần áo cao cấp hơn, nhưng dù thế nào cũng không thay đổi được chuyện đã thay bộ khác.

“Nói thật với cậu ta. Khi anh đang lái xe hóng gió – ” Giản Hoa cầu điều khiển trên bàn trà, mở TV. Kênh tin tức quả nhiên đang đưa tin hiện trường.

“Có con mực không?”

Đây là việc hai người bận tâm nhất. Màn hình chuyển qua, chỉ có người bị thương, và cảnh mặt đường lộn xộn. Không có như kết thúc trong phim Godzilla của Mỹ, hình ảnh khủng bố quái vật nằm giữa thành phố tàn lụi.

Giản Hoa thở phào nhẹ nhõm: “May quá.”

“Cũng không tốt lắm. Nếu có quái vật, nó chính là đầu sỏ gây nên chuyện, có thể chuyển dời chú ý.” Lý Phỉ bóp đầu vì ngủ hơi nhiều nên choáng váng, “Người của Hồng Long lại sắp đến đây nói chuyện rồi. Thừa dịp rảnh rỗi, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

29. Chương 29: Ác Liệt

Theo lý thì lấp đầy bụng là quan trọng nhất, nhưng trước khi họ đi vào nhà hàng, Giản Hoa lại ngây ngốc lái xe đến siêu thị.

“Cậu muốn mua đồ. Không thể chờ ăn xong rồi đi mua à?” Lý Phỉ ngồi trên ghế lái phó nghi ngờ nhìn Giản Hoa.

“Tuy bộ quần áo anh mặc trên người, tôi không định đòi lại, – ” Giản Hoa hít sâu một hơi. Cậu không biết mình nên vạch trần ảnh đế, hay giả ngu tiếp. Cuối cùng bộ dạng không có chuyện gì của Lý Phỉ kích thích cậu, Giản Hoa bật thốt, “Ba ngày không thay rồi, anh không khó chịu à?”

“...”

Lý Phỉ đeo khẩu trang, im lặng đẩy cửa xe đi vào siêu thị.

Anh tưởng rằng Giản Hoa sẽ coi nhẹ vấn đề này. Không ngờ, khi anh ngủ, người kia lại đi dọn đồng quần áo rách anh đã thay ra.

Đúng là Giản Hoa có cho anh quần lót mới, nhưng Lý Phỉ không mặc, vì quá nhỏ...

Dù hình thể hai người không chênh lệch nhau nhiều, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Mặc vào hơi chật, rất không thoải mái, Lý Phỉ đành phải tiếp tục mặc quần cũ của mình, nếu không sẽ ngủ không ngon.

Nhìn bóng dáng Lý Phỉ biến mất sau cổng siêu thị, Giản Hoa thấy mình lại tái nghiện thuốc lá. Cậu rất cần nicotine để ổn định tinh thần. Thái độ đối xử với Lý Phỉ, Giản Hoa thấy mình hơi bất thường.

– Nếu là người khác, cậu còn lâu mới thêm quan tâm xem đối phương mặc quần áo bẩn được mấy ngày! Có khó chịu hay không!

Không, trọng điểm là cái quần lót mới cậu đưa cho Lý Phỉ đâu?

Sau mười phút, ảnh để đi ra khỏi siêu thị, thản nhiên trả lời vấn đề của Giản Hoa: “À, trong túi tôi.”

Giản Hoa hạ tầm mắt, ngơ ngác nhìn túi quần của Lý Phỉ.

“Là như thế này. Tuy không mặc vừa, nhưng dù sao tôi cũng mặc rồi. Nên giặt rồi trả cậu, hay vứt trong đồng quần áo bẩn? Tôi đều thấy không ổn.” Lý Phỉ giải thích chậm rãi.

Giản Hoa thử nghĩ đến hai kết quả kia, cái trước hình như tốt hơn, nhưng quần lót người khác mặc rồi, Giản Hoa cũng không cần nữa, cuối cùng chắc cũng vứt đi thôi.

“Tôi nghĩ nên đưa anh đến siêu thị mua quần áo mới, dù sao cũng mặc ba ngày rồi.”

“Quần áo mới mặc vào không thoải mái, quần áo cũ thì tốt hơn. Tôi không để ý nhiều thế. Lúc quay phim ‘Con quạ’ ở ngoại cảnh sa mạc, ở đấy thiếu nước, có quần áo mặc mười ngày không giặt. Cậu cũng ở đó mà?”

Ngôi sao dưới ánh đèn phải sạch sẽ ngăn nắp, khổ cực đều bị bỏ qua.

“Yên tâm. Giờ tôi vứt đi rồi, tôi không mang cái kia theo đâu.” Lý Phỉ vỗ túi, ý bảo không có.

Đã mặc quần áo sạch, ai lại mang theo đồ bẩn.

Đại lộ cây bạch quả bị chặn lại, rất nhiều xe phải đi vòng qua con đường này, gây ách tắc nghiêm trọng, Giản Hoa không đi nhanh được.

Lý Phỉ dùng di động xem tin tức. Họ ở trên xe có thể nghe thấy tiếng xe cứu thương từ xa, và còi xe cảnh sát.

Về mặc Giản Hoa khó coi, cậu không nhớ rằng tình trạng trên đường lúc đó thê thảm như vậy. Cậu nghĩ đến một chuyện xấu: “Nếu khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, tại vị trí xe lật, có người đi đường...”

“Có khả năng là bị đè ở dưới.” Lý Phi trượt ngón tay tắt di động.

Không khí trong xe cứng ngắc, không ai định nói chuyện.

– Lần sau để ý hơn? Trước sống chết phải để ý kiểu gì?

– Không phải lỗi của mình? Gián tiếp, vô tâm tạo thành cái chết của người khác, cũng là tội giết người.

Về mặt vốn khó coi của Giản Hoa càng tái mét, cậu ghét tình cảnh không thể thay đổi này.

Quốc gia nhất định sẽ tăng cường kiểm soát người dị năng.

“Tình thế ác liệt.” Lý Phi chỉ nói bốn chữ này, chờ đến khi họ tăng cấp, e là cũng chẳng tốt đẹp gì.

Xe chạy đến một quán cơm Hoài Dương nổi tiếng gần xa ở Hoài thành.

Dưới tình huống hầu như vài ngày chưa ăn gì, đồ ăn thanh đạm thiên về vị ngọt của Hoài Dương, so với cơm Tây và các món ăn mặn khẩu vị nặng thì tốt hơn.

Nửa tiếng sau khi đồ ăn dọn ra đủ, hai người nghe được tiếng gõ cửa.

Mạnh tay, nhưng không vội.

“Mời vào.” Lý Phi buông đũa.

Người đến là Trương Diệu Kim. Sắc mặt hắc trắng bệnh, môi cũng không chút huyết sắc. Vị thiếu tá oai vệ của Hồng Long giờ phải ngồi trên xe lăn, trông qua rất suy yếu, dù sao cũng suýt thì chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Hai người trẻ tuổi đứng sau thiếu tá Trương cảnh giác nhìn Lý Phi và Giản Hoa trong phòng.

Họ mặc thường phục, nhưng khí thế của quân nhân khó mà che giấu.

“Đến rất nhanh.” Giản Hoa nói lời có ý.

“Người giám sát hai người ở công bệnh viện bị mất dấu, hành tung của hai người bị bại lộ bởi định vị di động!” Giọng Trương Diệu Kim trầm thấp, nhưng rất rõ ràng, “Trừ khi hai người vút con chip đi, không

dùng di động nữa.”

Giản Hoa ngăn mình sờ vào di động.

“Nghe nói người của các anh mang Cảnh Điền đi. Vết thương của mấy người bị nhiễm vi khuẩn truyền nhiễm không rõ, có triệu chứng viêm nhiễm, trước mắt không xác định được có lây truyền hay không, phải cách ly quan sát?” Lý Phỉ thông thả mở miệng.

“Đó là cách nói với người ngoài.” Trương Diệu Kim sẵn sàng thừa nhận.

Đối diện với ánh mắt của Giản Hoa và Lý Phỉ, thiếu tá Trương bỗng thấy áp lực vô cùng, cảm giác nguy hiểm y như ngồi đối diện hai con rồng hung hãn.

“Đại lộ chỗ cây bạch quả xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng điệu của Trương Diệu Kim nghe như chất vấn. Giản Hoa còn chưa trả lời, thiếu tá Trương đã nói, “Công tác điều tra hiện trường còn chưa kết thúc, nhưng theo tấm ảnh mà tôi thấy, tôi tin rằng hai người có lời phải nói trong vụ tai nạn này.”

Người trẻ tuổi đứng sau Trương Diệu Kim đẩy cái đĩa không trên bàn ra, đặt lên mấy tấm ảnh.

Giản Hoa nhìn lướt qua, Lý Phỉ còn không thèm xem.

Trương Diệu Kim nói chắc chắn: “Một con mực khổng lồ, phải không?”

Giản Hoa nghiêng cứu mấy tấm ảnh. Lỗ thủng trên cửa kính, hay hố cạn trên mặt đường đều là chứng cứ đơn lẻ, có thể đoán ra là mực rừng mưa, trừ khi –

“Lại là người biết chuyện à?”

“Anh nhìn thấy?”

Giản Hoa và Lý Phỉ hỏi cùng lúc, sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Người gặp được mực rừng mưa, còn mấy ai có thể sống sót?”

Giản Hoa không định đề cao dị năng của mình, nhưng vẫn phải khách quan với sự việc, nói một là một. Lý Phỉ cho rằng Trương Diệu Kim đã nhìn thấy mực rừng mưa ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Giản Hoa không tán thành.

Người biết chuyện, là đáp án duy nhất mà Giản Hoa nghĩ đến.

Trương Diệu Kim không muốn nhìn thấy hai con rồng hung hãn tranh cãi trước mặt mình, hần giải thích ngay lập tức: “Trên thực tế, mực ăn thịt người... Ừm, chính là con quái vật mà hai người nói đó. Nó thích ăn thịt người dị năng. Nếu là người không thức tỉnh dị năng, có khi còn tránh được một kiếp. Lần này tôi không sao, lần sau gặp được thì khó nói.”

Chỉ người có tiềm lực dị năng mới đi vào được Thế giới Bị Từ Bỏ. Giản Hoa nhớ khi thiếu tá Trương mời cậu gia nhập Hồng Long, nói ra tên “tiểu đội dị năng”. Quân hàm của Trương Diệu Kim chỉ là thiếu tá, dù trong Hồng Long cũng không có quyền phát ngôn tối cao. Hần lại có thể dùng giọng điệu bình tĩnh đảm bảo về quyền lợi và tự do cho Giản Hoa. Nếu không phải là ăn nói lung tung, thì niềm tin đó đến từ đâu?

Tiểu đội dị năng sau này là do Trương Diệu Kim chỉ huy sao? Tiểu đội dị năng có quyền quyết sách khá lớn, rất được quốc gia coi trọng sao?

Giản Hoa cho thiếu tá Trương câu trả lời thuyết phục là cần phải suy nghĩ, chẳng qua không phải suy nghĩ về việc gia nhập Hồng Long, mà là thái độ che giấu bí mật đằng sau của Trương Diệu Kim.

Cho nên khi phát hiện Trương Diệu Kim là người có tiềm lực dị năng, Giản Hoa cũng không ngạc nhiên.

Trương Diệu Kim trở thành người dị năng, đây là chuyện tốt.

Có người của quốc gia tự trải nghiệm chuyện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, thì rất nhiều việc sẽ không cần người dị năng phải tốn công giải thích. Trọng trách bảo vệ công trình công cộng và mạng sống của người dân, tất nhiên tốt nhất là do Hồng Long phải tự gánh vác.

“Anh thức tỉnh dị năng?” Lý Phỉ hỏi trực tiếp.

Thiếu tá Trương nâng tay lên, dùng thực tế để trả lời.

Mấy tấm ảnh trên bàn bay lên, xếp chồng lên nhau ngay ngắn.

“Lực ý nghĩ là nền tảng của từng người dị năng.” Về mặt Trương Diệu Kim nghiêm túc, không giống như biểu diễn dị năng, mà giống như giảng giải về hóa chất nguy hiểm, “Sau đó phải xem thể chất và tiềm lực của từng người dị năng, đương nhiên còn có cả độ may mắn! Nói đơn giản thì thứ ở thế giới hiện thực mà cậu dùng dị năng đụng tới đầu tiên, năng lực sau này sẽ liên quan đến nó.”

Thảo nào lại là lửa, Lý Phỉ nghĩ.

Thảo nào của ông Trình là lực thánh giác, chắc là liên quan đến ống nghe bệnh. Chờ đã, khoe mắt Giản Hoa giật giật, cậu đụng tới cái gì?

Vì muốn uống nước, nên kéo bình nước đến? Không đúng! Đó phải là lần đầu cậu sử dụng dị năng, còn

chưa được thuần thục.

Kết quả không kéo được bình nước, lại chạm tới hộp nắm trên bàn bếp. Sau đó dị năng tự động lột xác thành thuộc tính cắn nuốt, vui vẻ nuốt chửng mấy cục nắm, rồi lại xác định nắm là phương thức công kích và hình dạng? Giản Hoa đau đầu.

Lý Phi cười ưu nhã, giọng điệu nhu hòa lại có ý sâu xa: “Thiếu tá Trương – quốc gia nghiên cứu người dị năng rất đúng chỗ đó.”

Trong thời gian ngắn như vậy, lại tổng kết ra được quy luật xuất hiện dị năng, phải nói không hổ là cơ quan quốc gia sao?

– Hồng Long tổng cộng quan sát kiểm soát bao nhiêu người dị năng? Từ bao nhiêu bản mẫu mà tổng kết ra được?

Trương Diệu Kim thở dài, bất đắc dĩ giải thích: “Sự thật không phải như hai người nghĩ đâu.”

Lý Phi tùy ý dựa vào ghế, ánh mắt không chút tin tưởng, khiến lời nói của Trương Diệu Kim nghẹn trong cổ họng. Cái kiểu tác phong tùy hứng “Dù anh nói gì, nếu mục đích cuối cùng của anh là khiến tôi tin tưởng, thì không cần phiền phức, tôi tin cho anh xem”, khiến thiếu tá Trương phải nghi ngờ nhận định về tính cách trong hồ sơ của Lý Phi.

“...Tình báo đến từ nơi hơi đặc thù, tôi đã đề cập qua với Giản Hoa.”

“Người biết chuyện?” Giản Hoa lặp lại, “Tôi đoán đây là cái mà anh muốn nói, nhưng nó có ý gì?”

“Là ý theo nghĩ đen, có một đám người, biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.” Thiếu tá Trương cố làm cho sự thật vô lý nghe có vẻ đáng tin hơn một chút.

Lý Phi lạnh nhạt hỏi: “Tiên tri?”

Trương Diệu Kim do dự, không trả lời ngay.

Mùi thơm thức ăn trong phòng còn chưa bay đi, Giản Hoa cúi đầu nhìn bát canh cá bạc rau nhút sắp nguội. Thản nhiên múc một thìa cho mình.

“Dị năng dự báo được tương lai này, tôi tạm thời tin rằng nó tồn tại. Người dự báo thấy được một đoạn tương lai rõ ràng, vì thế anh ta biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng họ đặt tên cho quái vật mình nhìn thấy, còn biết tập tính ăn uống của quái vật? Người dự báo này là nhà sinh vật học, thường xuyên tiến hành công tác dã ngoại như thế này hả?”

Giản Hoa đang yên lặng ăn canh, ho hai tiếng do bị sặc.

Lý Phỉ nhướn mày: “À, tôi nghĩ còn có khả năng là người mê khoa học viễn tưởng. Thiếu tá Trương đưa cho Giản Hoa tư liệu ‘nhìn thấy ở nhà người nào đó’, trình bày về quan điểm thế giới song song. Theo tôi lớn mật phỏng đoán thì có khi người dự báo kia thích xem tin tám nhảm của giới giải trí, dễ là phóng viên của báo lá cải lắm. Anh ta còn nhận định tôi và CEO của giải trí Tinh Thiên có quan hệ bất chính cơ mà.”

“Sặc!” Lần này là hai người trẻ tuổi đứng cạnh Trương Diệu Kim cười trộm.

Về mặt thiếu tá Trương xấu hổ.

Giản Hoa ngẩn người, tập trung nhớ lại xem trong giới có tin đồn này không.

“Tôi rất tiếc. Chắc hẳn là chúng tôi không đủ tư cách để biết về bí mật quốc gia.” Trong giọng điệu nhẹ nhàng của Lý Phỉ còn pha trộn ý mỉa mai. Anh xòe tay, bày ra tư thế hiểu rõ: “Cho nên, sự thực khi đến chỗ chúng tôi, thành ra là do người dự báo có chút ít sở thích khác người.”

Trương Diệu Kim cười gượng gạo, ra hiệu với cấp dưới.

Một người trẻ tuổi ra ngoài cửa canh giữ, người còn lại lấy ra các loại dụng cụ, nhanh chóng kiểm tra toàn bộ căn phòng, đảm bảo không có thiết bị nghe lén nào.

“Đã nói đến mức này, tôi cũng không muốn giấu diếm nữa. Tôi đại diện cho quốc gia nói cho hai người bí mật của thế giới này.” Trương Diệu Kim thẳng lưng, gằn từng chữ.

Lý Phỉ không bị bộ dạng nghiêm túc của thiếu tá Trương hù dọa, vẫn dùng vẻ mặt tươi cười mỉa mai có cũng được mà không có cũng không sao.

Giản Hoa còn đang mức bát canh cá bạc rau nhút thứ hai.

“Thật ra thế giới của chúng ta chỉ là một quyển sách.”

Thìa trong tay Giản Hoa rơi mất.

30. Chương 30: Một Lòng

Mất đến năm giây, Lý Phỉ và Giản Hoa vẫn không thể hiểu nổi nghĩa của lời này.

Sách, sách gì?Biên tập: Di

Thế giới này là một quyển sách, vậy thì chúng ta –

“Cạch.” Giản Hoa đã phản ứng lại, thìa canh rơi vào trong bát, nước canh bắn lên quần áo cậu. Giản Hoa không có để ý, cậu dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn thiếu tá Trương.

Nụ cười mỉa mai trên khuôn mặt Lý Phỉ nở rộ, rồi lại bỗng cứng đờ.Biên tập: Di

Họ đều đang tự hỏi một vấn đề: Trương Diệu Kim lấy một cái cơ vô lý như vậy là có ý gì? Muốn triệt để chọc giận họ, thì có lợi gì cho thiếu tá Hồng Long?Biên tập: Di

Giản Hoa nhớ tới người trẻ tuổi đi xe đạp leo núi lưng đeo ba lô đồ ăn, nói đến hai chữ “tình tiết”.

Lý Phỉ nhớ tới đoạn đối thoại nghe được trên cầu thang khách sạn Trân Châu, ngày đó nhóm cô đề nói là “ngày bùng nổ chính xác được ghi lại, có khi trong phòng còn có kẻ khác thức tỉnh”. Tin tức linh thông, biết được chuyện về Thế giới Bị Từ Bỏ không kỳ lạ, dự báo được hôm đó sẽ có chuyện xảy ra cũng không kỳ lạ, nhưng còn “chính xác được ghi lại”?

Ghi lại ở đâu, là trong sách tiên tri lưu truyền từ ngàn năm trước sao?Biên tập: Di

Lý Phỉ hoang mang, còn nghĩ nếu có vấn đề không rõ thì đành gác lại, nhưng giờ chúng nó lộ ra toàn bộ, sự thật phi lý như muốn nuốt chửng anh. Lý Phỉ muốn phản bác vài lời, nhưng lần đầu tiên thấy vụng miệng.Biên tập: Di

Không khí trong phòng trở nên cực kỳ áp lực, áp lực đến không thở nổi.Biên tập: Di

Trương Diệu Kim nhíu mày. Người trẻ tuổi bên cạnh hắn đã đưa tay lên thắt lưng, thiếu tá Trương dùng ánh mắt ngăn cản.

Dụng cụ trên bàn bỗng chấn động, con số hiển thị trên màn hình liên tục tăng lên.

“Khụ!” Thiếu tá Trương chủ động phá vỡ không khí bế tắc. Hắn cố gánh khí tức nguy hiểm sắp hóa thành lốc xoáy trước mặt, trịnh trọng nói, “Tôi biết, việc này nghe qua rất quá đáng...”

Bốn con mắt quét đến, trong đó là lửa giận thiêu đốt: “Đâu chỉ quá đáng? Rõ ràng là nói đùa!

Trương Diệu Kim hiểu được tâm trạng này. Toàn bộ Hồng Long đều ghen lời đối với lịch sử trò chuyện được ghi lại, hiện giờ có người còn chưa chấp nhận được nội dung bên trong.

“Cơ quan bí mật quốc gia, ngay cả cái cơ tốt hơn cũng không thềm lấy?” Giản Hoa trầm mặt.

“Hay là, tôi đổi cách nói khác?” daovadaoDi

Trương Diệu Kim đã mặc bộ quân phục này mười mấy năm, đã trải qua nhiều mưa bom bão đạn, số lần đổi mặt trực tiếp với sống chết nhiều đến mức cả hai tay đều đếm không hết. Dù biết rõ dị năng của Giản Hoa và Lý Phỉ có bao nhiêu đáng sợ, thiếu tá Trương vẫn chống đỡ được, sắc mặt như thường, chậm rãi nói: “Vận mệnh của chúng ta đã được viết sẵn trên giấy. Khi chúng ta đã biết được kết cục, thì muốn thay đổi cũng không khó.”

Lý Phỉ bình tĩnh trở lại, hai tay lồng vào nhau thành hình tháp, cúi đầu, ngón trỏ gấp lại, đặt trán lên trên, chắc là anh đang suy nghĩ sâu xa. Biên tập: Di

Giản Hoa nhắm mắt lại, lúc sau mới dùng giọng nhẹ đến gần như không nghe thấy nói: “Bằng chứng.” Biên tập: Di

“Thuộc về hồ sơ đặc cấp của quốc gia, tôi không thể mang theo bên người.”

“Nhưng anh lại không hề để tâm, thuận miệng nói ra bí mật này?” Lý Phỉ cười một tiếng không rõ ý. Khi anh giương mắt lên, trong một giây từ khe mắt nhìn Trương Diệu Kim. Ánh mắt kia khiến thần kinh người trẻ tuổi buột chặt, da đầu run lên, theo bản năng lùi hai bước. Khi tỉnh lại, người ngồi trên ghế vẫn là ảnh để ưu nhã, dịu dàng, lịch thiệp.

– vừa rồi chắc chắn không phải là ảo giác!

Trương Diệu Kim đành dùng ánh mắt trấn an cấp dưới: nếu Lý Phỉ trước sau như một, sao anh thành Boss của Hắc Uyên được? Dù chỉ ở mặt ngoài, nhưng trước khi thân phận bị phơi bày, Lý Phỉ cũng đã là người dị năng cấp S, có thể thoải mái chèn ép rất nhiều người dị năng.

Quay đầu, thiếu tá Trương tiếp tục nói chuyện với hai Boss lớn.

“Tôi thật ra không định tiết lộ bí mật kinh thế hải tục này.”

Trương Diệu Kim nhấn mạnh bốn từ trong câu. Lý Phỉ hơi cười lạnh. Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi.

“...Nhưng dù tôi không nói, hai người sớm muộn cũng sẽ biết. Mấy người biết chuyện này cũng hơi thiếu trí tuệ, tôi nghĩ hai người cũng đã gặp được người nói lời kỳ lạ, muốn tiếp cận cả hai.”

Lý Phỉ phải nói là không có, hay phải nói là có quá nhiều. Người trăm phương ngàn kế không sợ mất mặt, muốn tạo quan hệ với ảnh đế, có thể xếp hàng từ cửa phòng đến bên kia đường, rồi lại vòng quanh năm vòng.

Giản Hoa lại không được dễ chịu lắm.

Cậu nghĩ tới nữ sinh kỳ lạ xuất hiện ở rạp phim Hoan Vũ, còn các loại hành vi bệnh vô cùng của Lục Triệu. Vô số ý nghĩ hỗn loạn thoát ra trong đầu, rồi lại bị dụi tắt.

Không, không thể nào! Sao lại có chuyện vô lý như vậy?

“Anh lặp lại lần nữa!” Cảm xúc mất kiểm soát, ngón tay đặt trên bàn của Giản Hoa bỗng xuất hiện những sợi tơ khí trắng.

Con người Trương Diệu Kim co rút, hai tay ấn chặt hai bên xe lăn, nhanh chóng lui ra cửa, còn thuận tay bảo vệ người trẻ tuổi phía sau mình.

Giản Hoa đã tỉnh lại: “...”

Trong phòng yên lặng đến nửa phút, Giản Hoa rút tay về, ánh mắt nguy hiểm nhìn thiếu tá Trương: “Anh biết dị năng của tôi.”

Là câu khẳng định.

Về mặt Trương Diệu Kim rồi rằm. Hắn không sợ chết, nhưng thật sự đã bị mấy ghi chép trong lịch sử trò chuyện đầu độc lâu ngày.

– Giản Hoa vì giữ vẻ thần bí, giết chết người thấy được dị năng của cậu. Cậu được giấu rất sâu, vì người biết bí mật đều chết hết, tính cách tàn bạo không cần phải bàn.

“Ừ. Tôi biết, rất nhiều người cũng biết.”

“...”

Chạm phải ánh mắt không tốt của Giản Hoa, thiếu tá Trương trấn định giải thích: “Những nhân tố gây ra ảnh hưởng lớn đối với thế giới này đều được ghi lại. Lần trước tôi đã nói qua, sau này hai người sẽ ảnh hưởng đến Trung Quốc... không, là trên toàn bộ thế giới.”

Lần đầu nghe được lời này, nụ cười trên mặt Lý Phỉ ngưng lại.

Nhưng anh đã nhanh chóng khôi phục lại, dùng ngón tay xoa day tâm, nói: “Nếu nói cái đầu, tôi tin là mình đã làm được, cái sau là mục tiêu cố gắng. Nhưng cái ảnh hưởng mà anh nói, hình như không phải phương diện mà tôi muốn.” Biên tập: Di

Lý Phỉ là diễn viên hạng nhất trong nước, đại khái còn hướng ra ngoài quốc tế.

Nhưng ảnh hưởng thế giới, là Venice, là Cannes, chứ không phải dùng dị năng để nổi tiếng toàn thế giới!

“Người biết chuyện... họ biết được tất cả những chuyện này.” Trương Diệu Kim nói chậm lại, trịnh trọng kể lại, “Hong Long đã bắt được một phần của bọn họ, nhưng những kẻ có mặt trong vụ nổ ở khách sạn Trần Châu và tên cầm đầu, đến nay vẫn chưa sa lưới. Chúng còn đang lang thang ngoài kia, là nhân tố bất ổn của xã hội.”

Nhìn thấy sự thờ ơ của Giản Hoa và Lý Phỉ, thiếu tá Trương đành tung ra tin tức quan trọng: “Thế giới Bị Từ Bỏ không chỉ xuất hiện ở Trung Quốc, người biết chuyện cũng không chỉ có người Trung Quốc. Chỉ cần chính phủ không quá vô dụng, đều sẽ phát hiện sự tồn tại của họ.”

“Họ” là để chỉ kẻ xuyên sách, không phải người dị năng.

“Hai người rất nguy hiểm.” Trương Diệu Kim không hề dọa nạt.

Giản Hoa nhú mày, cậu cố ý xem nhẹ ý chưa nói hết của thiếu tá Trương.

Lý trí nói với cậu, đây đều là mấy trò đùa phi lý, nhưng trực giác lại bảo những lời lung tung này chính là sự thật. Giản Hoa đau đầu cảm thấy mình cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

“Lần trước anh tới, chỉ nói việc Thế giới Bị Từ Bỏ sắp xuất hiện quái vật. Anh không nói đến con mực kia, cũng không nói nó là sinh vật khổng lồ như thế, tàn bạo như thế!” Giản Hoa nhìn chằm chằm Trương Diệu Kim. Nếu đã sớm biết, sao lại không nói tới?

“Vì anh biết dị năng của tôi và Giản Hoa, biết chúng tôi sẽ hữu kinh vô hiểm. Còn muốn tận dụng cơ hội để chúng tôi “thấy rõ” sự chân thật và tàn nhẫn của thế giới này sao?” Giọng điệu Lý Phỉ dịu dàng, nhưng lời nói lại ngập tràn địch ý.

Tội danh này tất nhiên Trương Diệu Kim sẽ không nhận: “Không, chúng không nên xuất hiện sớm như thế! Quái vật bóng lông cấp một đến mùa xuân sang năm mới tấn công người dị năng. Mực ăn thịt còn đến sớm hơn tận nửa năm!”

Về mặt của Lý Phỉ là kiểu “anh cứ bịa tiếp đi”, nhưng thực ra trong lòng anh không được bình tĩnh như bề ngoài.

Là nói dối sao? Lý Phỉ đã bị lung lay.

Thiếu tá Trương uể oải, tiếp tục nói: “Trong màn sương mù sớm nay, chúng tôi đang chạy xe trên đường cao tốc thì suýt đâm vào mực ăn thịt người. Quái vật xúc tua xuất hiện... tôi vẫn còn may mắn. Sau khi

tỉnh lại ở bệnh viện, tôi mới nhìn thấy ảnh chụp hiện trường ở đại lộ cây bạch quả.

Về nguyên nhân quái vật xuất hiện sớm, Hồng Long vẫn còn phải phân tích thêm.

Giờ họ đã có rất nhiều tin tình báo, nhưng đa số xuất phát từ ghi chép lịch sử trò chuyện kia. Kể tham gia toàn đám nhĩ đồng lớn tuổi lý tưởng hóa thế giới. Trừ đám thanh niên trung nhị cả ngày ảo tưởng về cách đạt được dị năng, đại sát bốn phương, uy phong tám hướng, thì chỉ còn mấy kẻ giả tri thức chuyên nghiên cứu cách tấn công nhân vật tình tiết. À, còn cả mấy cô gái suốt ngày mơ mộng trở thành tình yêu đích thực của Lý Phi.

Muốn lấy thông tin có ích, nhận biết thật giả, phân tích suy luận...vô cùng khó khăn.

“Người biết chuyện gây ảnh hưởng đến tiến trình vốn có của sự kiện, thay đổi trải nghiệm của một số người.” Trương Diệu Kim liếc nhìn Lý Phi. Trong tình tiết nguyên tác, ảnh đế bây giờ còn nằm trong bệnh viện vì tai nạn giao thông kia.

Giản Hoa lấy cái thìa từ trong bát canh ra, phát hiện canh cá bạc rau nhút đã nguội lạnh.

Cậu thất bại đặt đồ ăn xuống, tâm trạng xấu hổ: “Nếu thiếu tá Trương gặp được mực rừng mưa trên đường cao tốc, thì sao lại xuất hiện trước cửa nhà tôi?”

Trương Diệu Kim dường như muốn sửa lại cách Giản Hoa gọi con mực kia, nhưng hao phí nước bọt vào chuyện nhỏ nhặt này thì vô nghĩa quá, đành xem nhẹ nó.

“Gặp được đám quái vật bóng lông, số lượng đạn có hạn, chúng tôi đành phải tránh lên xe. Nhưng lại bị khỉ tay dài nhìn chăm chăm, loại quái vật này có trí tuệ, lại hay thù dai. Chúng tôi cuối cùng phải quay xe về Hoài thành. Tất cả chỉ là trùng hợp, vì đường đi đến Hoài thành có khá ít quái vật. Giờ nghĩ lại, chắc là do con mực kia nên đám quái vật khác chạy hết.”

“Chúng tôi bị vây ở trên đường cao tốc, xe bị hư hỏng nặng, cuối cùng đành phải nhảy xuống sông mới thoát được đám khỉ kia. Sau khi vào Hoài thành, chọn một tòa nhà để trốn tạm. Sau vài giờ, lại có quái vật bóng lông to bằng con mèo đập vỡ cửa thủy tinh. Bị thương sau một phen chiến đấu gian khổ, lại không mang nước và đồ ăn, lo rằng lần sau bị tấn công thì không có sức. Rơi vào đường cùng, tôi mới quyết định đến gần nhà cậu – ”

Giản Hoa nhú mày, việc nhà cậu an toàn có viết trong sách?

Lý Phi bỗng thấy chua trong lòng, cảm thấy như bí mật vốn chỉ mình biết, lại đột nhiên phải chia sẻ cho toàn thế giới.

“Sự thật đã chứng minh, quyết định đó là đúng.” Trương Diệu Kim xòe tay, ánh mắt thản nhiên, “Toàn bộ tiểu khu đều im ắng, không có quái vật xuất hiện. Sau khi thể lực cạn kiệt, chúng tôi thay phiên nhau nghỉ

ngôi. Tôi bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai lơ lửng trên không chung, tôi cảm thấy như có cái gì lôi tôi xuống ghế đá. Tôi muốn mở mắt, nhưng toàn thân vô lực. Sự tình tiếp theo tôi hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nghe nói tôi được phát hiện trước cửa nhà Giản Hoa.”

“Cảnh Điền đâu?” Lý Phi hỏi.

“Báo cáo đến từ căn cứ của tôi cho thấy, bảy giờ sáng nay, Cảnh Điền – tôi không quen nói theo cách này. Được rồi, sáng sớm hôm đó, khi anh ta xuống kiểm tra trực trực xe, bị mất tích trong sương mù. Lúc bảy giờ, xe chúng tôi còn chưa chạy lên đường quốc lộ. Thời gian bị ngưng lại của chúng tôi khác nhau, không gặp nhau ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Chỉ có địa điểm trở lại thế giới hiện thực là trùng nhau.”

Giản Hoa có dự cảm không hay, nắm tấn công Trương Diệu Kim và Cảnh Điền?

Khi cậu từ siêu thị về nhà phát hiện hai người đang hấp hối trước cửa, thực ra là nắm sinh trưởng ở Thế giới Bị Từ Bỏ muốn đóng gói “đồ ăn ngon” cho cậu?

Lý Phi nhìn Trương Diệu Kim một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Nếu thế giới này là một quyển sách, thì Giản Hoa là ai?”

Trương Diệu Kim thấy cũng không còn gì phải giấu diếm, quay đầu nhìn Giản Hoa: “Cậu là nhân vật phản diện cuối cùng xuyên suốt bảy tập của bộ truyện này.”

“ ... ”

Giản Hoa thấy vẻ mặt mình cứng đờ.

Bên tai cậu nghe thấy âm thanh như tiếng cười nhẹ. Lý Phi ử rử, ngón tay gõ lên mặt bàn: “Hóa ra là vậy, vậy nhân vật chính trong thế giới của chúng ta là ai?”

“Cậu ta tên là Johnson Brown, người Mỹ.”

Lời tác giả: Quyển mở đầu của truyện này đã hoàn thành [] chương sau phải đổi góc nhìn.

Tiểu kịch trường:

Lý Phi: Giản Hoa là ai?

Thiếu tá Trương: Cậu ấy là nhân vật phản diện của quyển sách này.

Lý Phi *mỉm cười*: Nhân vật chính là ai?

Thiếu tá Trương: Cậu ta tên Johnson Brown, người Mỹ.

Lý Phi: WTF!! Kịch bản này sai rồi, không phải là tôi sao??[]

31. Chương 31: Nhân Vật Chính

Trên đường, bảng hiệu cửa hàng rơi trong nước bùn. Biên tập: Di

Căn nhà cũ kỹ nghiêng ngả, nóc nhà không thấy, nước mưa tẩy rửa đồ nội thất bên trong. Nước mưa đọng lại trong rất nhiều thứ: quần áo, chậu nhựa còn cả quả bóng rổ đã xì hơi một nửa.

Không biết tiếng radio mờ nhạt đến từ đâu: “Rè rè... Ngày thứ tư lốc xoáy Jennifer đổ bộ vào miền nam tiểu bang Massachusetts... Lốc xoáy Jennifer ban đầu được dự báo ở Mexico, rạng sáng ngày 7 tháng 11, cơn lốc bỗng chuyển hướng, cuối cùng tiến vào miền nam tiểu bang Massachusetts lúc 7 giờ tối... Khu vực lân cận vịnh Mexico bị thiệt hại nghiêm trọng nhất, làm giao thông tắc nghẽn...”

Gió thổi nhẹ lại nhưng mưa to vẫn không ngớt. Biên tập: Di

Một quả táo bị nước cuốn trôi, nửa nổi nửa chìm, chạt vật len lách qua các tạp vật. Nước mưa xối xả dìm nó xuống, đến nơi được che đậy, quả táo lại buồm nổi lên.

Hành trình “gian truân” này bỗng bị ngăn cản. Biên tập: Di

Một cánh tay gầy yếu vươn ra từ bóng tối, nhanh tay mò quả táo từ trong vũng nước đục ngầu lên. Cọ bừa lên quần áo trên người, sau đó vội vàng gặm cắn. Biên tập: Di

Nước mưa tạt lên mặt nó, mái tóc nâu đỏ ướt sũng dính trên trán.

Cách nó gặm táo, giống như một con Hamster đang sợ hãi, hai gò má đầy tàn nhan nhô cao, ánh mắt lo sợ nhìn bốn phía. Tiếng gặm cắn nho nhỏ dừng lại, thiếu niên tiều tuỵ ném hạt táo bị cắn thành hai nửa xuống nước.

Nó tên Johnson Brown. Biên tập: Di

Mười bốn tuổi, vừa lên lớp chín. daovadao

Vào buổi tối tầm bốn ngày trước, nó đã làm nổ tung trường học của mình...daovadao

So sánh với những cậu bé người Mĩ cùng tuổi, Johnson rất gầy yếu. Vì hoàn cảnh gia đình nghèo khó, nó phải mặc quần áo cũ không vừa người phát ở trạm cứu tế. Đi đôi giày thể thao bẩn thỉu, thường không đi tất. Tóc cũng không gọn gàng. Tất cả những điều này khiến Johnson trông có vẻ lồi thối, thành công trở thành kẻ bị nhạo báng trong trường.

Sách giáo khoa của nó bị xé nát, bài tập nộp lên bỗng biến mất, bị giáo viên nghiêm khắc răn dạy.

Sản phẩm của tiết thủ công bị ném hỏng. Ngăn tủ cũng thường bị cạy ra, nhét bùn đất, xác chuột vào, có lần còn có một con thỏ bị lột da. Biên tập: Di

Johnson không biết là ai làm, những kẻ xung quanh đều cười nhạo, xem nó như kẻ ngốc.

Nếu nó nói cho giáo viên, không những chẳng tra ra được gì, có khi còn bị trả thù nặng hơn.

Nó im lặng chịu đựng, dần dần hành vi bạo lực này lại leo thang.

Bạn học chơi bóng rổ thô lỗ đụng ngã Johnson đang đi ngang qua, dù miệng nói xin lỗi nhưng lại cười cợt nhạo cái răng bị gãy của nó lên. Thiếu niên mười bốn tuổi, cánh tay còn không to bằng một nửa của bạn học, giống như con gà yếu. Đối phương chỉ “vô tình” dùng khuỷu tay đẩy một phát, nó đã ngã sấp trên mặt cỏ.

Từ đó về sau, trên người nó thường xuất hiện vết xanh tím, đều là do nó “không cẩn thận” va phải.

Gần đây, có một giáo viên mới tới, tốt bụng giúp đỡ nó, nhưng tình hình của Johnson vẫn không tốt hơn.

Khi có vị luật sư giúp đỡ miễn phí cho nạn nhân của bạo lực học đường đến trường, trừ giáo viên kia, toàn trường không có ai làm chứng cho việc Johnson bị bắt nạt.

Mọi người dường như thường lầm tưởng rằng, nạn nhân của bạo lực học đường đều là học sinh ngoan.

Đôi khi, kẻ sử dụng bạo lực lại là vài cậu học trò ngoan kia, là cậu bé sáng lạng ai ai cũng thích, còn người bị hại lại là đứa nhỏ không được giáo viên thích, bị bạn bè đồng lứa ghét.

Qua việc bắt nạt đứa nhỏ lồi thối chỉ biết chui lủi trong bóng tối này, đám thần tượng trong trường kia lại càng được hâm mộ hơn.

Johnson là “đứa học sinh lồi thối, không nộp bài tập” trong miệng các giáo viên khác, là “con sâu xấu xí” “con lợn lười biếng” trong miệng bạn cùng tuổi. Hai năm trước, nhà nó còn ở xóm nghèo, ai sẽ ra mặt cho

nó?Biên tập: Di

Ngay cả giáo viên nữ duy nhất vì nó lên tiếng, cũng vì không lấy ra được bằng chứng, mà hai tháng trước bị trường học cho thôi việc.Di

Cánh tay trần xước lộ ra ngoài áo mưa, Johnson bò lên đồ nội thất rơi xuống từ trên cửa sổ chất thành một đống trên đường. Nó chui vào cái thùng sau tủ quần áo để trú mưa.

Nhớ lại tai nạn ở trường bốn ngày trước, mặt Johnson trắng bệch.

Ngày đó mới sáng sớm trời đã âm u, hầu hết các tiết học buổi sáng vừa mới bắt đầu, loa phát thanh của trường bỗng vang lên, thông báo tin di chuyển khẩn cấp.

Cơn lốc đổi hướng, theo dự báo mới nhất, cách thành phố nhỏ này chưa đến một trăm kilômét.

Miền nam Massachusetts tuy thường bị ảnh hưởng bởi các cơn lốc, nhưng ít khi có lốc xoáy trực tiếp tiến vào trong đất liền. Các giáo viên hoảng sợ, sắp xếp học sinh có mặt lên xe của trường.

Trong trường rối loạn, phụ huynh biết tin vội chạy đến trường, cũng có bố mẹ vừa nhận được điện thoại, muốn đến trường đón con em mình.

Johnson chờ nửa ngày, cũng không thể chen lên ô tô trường. Thấy sân trường đã trống không, nó đành phải cúi đầu tự đi về nhà. Khi đi qua khu rừng nhỏ, mấy kẻ thường gây rắc rối cho nó nhảy ra, dùng túi nilon đen trùm lên đầu nó. Đắm nó mấy cái đến choáng váng, rồi nâng nó lên ném vào trạm biến áp của trường.

Còn khóa cửa lại.

Trước đó Johnson đã từng bị chúng lừa nhốt trong sân vận động một đêm, còn có kho hàng, phòng thực nghiệm,...

Johnson là cô nhi, ở cùng ông chú Rick đến nay vẫn chưa kết hôn. Rick là dân cờ bạc, một tháng có đến hai mươi ngày không ở nhà. Johnson đêm nay không về, gã cũng không tìm nó.

Đám thiếu niên choai choai trong trường, hoàn toàn không ý thức được hành vi của mình là độc ác và nghiêm trọng bao nhiêu.

Lốc xoáy đối với bọn nó, chỉ là cây cối bằng hiệu bị gãy đổ, là không thể ra ngoài, nhà thỉnh thoảng bị mất điện, là đường ngập nước, là thời gian nhàm chán trường học cho nghỉ, bố mẹ cũng không đi làm.

Việc trêu chọc Johnson thì bọn chúng có vô số ý tưởng.

Ban đầu, bọn nó ngồi xồm ngoài sân vận động bị khóa nghe tiếng Johnson hô gọi, sau nhiều lần, lại thấy thằng nhóc này không khóc cũng không gọi. Hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ khóa được một đêm, bọn nó đã không còn thấy thú vị, suy nghĩ xem nên làm việc gì càng kích thích hơn.

Cảnh báo lốc xoáy!

Bọn chúng hưng phấn, chúng tin lần này dù nhốt Johnson vào chỗ nào thì có khi phải đến hai ngày mới có người phát hiện! Nghĩ mà xem, gió thổi mù mịt, trời đất tối đen, kẻ đáng thương Johnson bị nhốt trong trạm biến áp, không có ai đến, nó còn không sợ vãi ra quần à?

Nghĩ liền làm, đám thiếu niên tránh giáo viên, trốn bố mẹ, chuồn ra tấn công Johnson.

Sau khu rừng nhỏ chính là trạm biến áp, đúng là vừa lúc! Dù sao nguồn điện của toàn trường học đã bị ngắt, ném Johnson vào trong, cũng sẽ sớm bị người khác phát hiện, miễn cho con lợn lười biếng kia sau hai ngày bị chết đói.

Khóa trái cửa, đám thiếu niên hôn hử về nhà, bị bố mẹ đang nôn nóng mắng một trận rồi kéo lên xe. Đám thiếu niên còn muốn mang theo máy tính bảng, giày bóng chày, giấy trượt băng, nhưng kết quả đều bị bố mẹ làm lơ.

Ngồi sau xe ô tô, nhìn mọi người hoảng loạn lái xe ra khỏi thành phố, đám thiếu niên rút cuộc cảm thấy tình hình không ổn. Có bão đến không phải chỉ cần nằm nhà ngủ nướng, ăn hot dog, chơi điện tử sao?

“Thành phố có thể sẽ bị nhấn chìm trong biển nước.”Biên tập: Di

“Là bão cấp ba, mong Thương Đế phù hộ cho căn nhà của chúng ta! Nó rất cũ, sợ là không chống đỡ nổi.”

“Chúng ta mua bảo hiểm cho căn nhà rồi, gì cơ, anh quên mang à! Mau trở về!” “Im miệng! Em định về để chết à?”

Người lớn lo âu chửi rủa, âm ỉ, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt bị dọa trắng bệch của bọn nhỏ.

Phòng ở trường mới xây, rất vững chắc, trước khi bão đến không có việc gì, lần này chắc là cũng không sao. Bọn chúng nghĩ. Không có đứa nào dám nói chuyện Johnson bị nhốt trong trường.

Vì nói ra, sẽ nhắc tới việc bắt nạt bạn học từ trước.

Có khi nghiêm trọng hơn, bạo lực học đường còn bị kết án tù.

Johnson không ngắt xỉu hoàn toàn, đám thiếu niên kia đi chưa được bao lâu, nó đã tỉnh lại.

Trạm biến áp không có cửa sổ, chỗ nào cũng tối đen. Nó sờ soạng đi đến phòng trực ban, bật công tắc trên tường, nhưng đèn không sáng. May là trong ngăn kéo có cái đồng hồ điện từ bị nứt màn hình. Dựa theo ánh sáng mờ nhạt, nó phát hiện một chiếc đèn pin còn đầy trên bàn. Sau khi lục tung phòng trực ban, chiếm lợi phẩm thêm được hai lon bia nhân viên trực ban trộm giấu, và một gói khoai tây lát.

Johnson đặt mấy thứ này ở cạnh người, chuẩn bị chịu đựng qua hai ngày.

Nó cũng nghĩ như đám thiếu niên kia.

Johnson không quá hoảng loạn. Trạm biến áp của trường không nhỏ, có cửa thông gió, chẳng qua là tối đen.

Hai ngày có lẽ sẽ hơi khó khăn, nhưng so với căn nhà cũ kỹ của nó ở khu phố kia, trường học vẫn an toàn hơn.

Mấy giờ sau, suy nghĩ này liền biến mất. Tiếng gió dữ tợn xuyên qua cánh cửa dày, giống như tiếng rít gào của ma quỷ đến từ tầng chót Địa Ngục. Tấm lưới trên cửa thông gió bị thổi bay, tro bụi thổi vào trong phòng.

Johnson run rẩy chui dưới gầm bàn.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, như tiếng nữ quý the the rít lên, còn có tạp âm hỗn loạn vô cùng.

– Sau khi lốc xoáy Jennifer đổi hướng, nó đi dọc lên phía bắc Vịnh Mexico, mỗi giờ đi được 220 km, tăng lên thành cơn lốc cấp bốn. Mọi người cho rằng nó sẽ đến đất liền miền nam Massachusetts vào rạng sáng ngày 8, kết quả tối ngày 7 nó đã đến.

Những người còn chưa kịp sơ tán sẽ gặp chuyện.

Tuyệt vọng là gì?

Johnson ôm đầu sợ hãi, cuộn tròn. Sau khi nó chịu đựng qua vài giờ kinh hoàng sợ hãi, mới phát hiện đó chỉ là khúc nhạc dạo của cơn lốc kia, lốc xoáy hung tàn giờ mới đến.

Nó quỳ rạp trên mặt đất, mặt đất đang rung chuyển, không, là cả căn phòng đang rung chuyển.

Tiếng kéo kẹt còn lớn hơn tiếng gió lớn rít gào ngoài kia. Đồ vật trong phòng đều dịch chuyển. Johnson chưa từng nghĩ rằng, khi ở trong phòng lại thấy như đang ở trên thuyền, tầm nhìn lắc lư, vật không được

cố định rầm rầm rơi xuống.

Trong trạm biến điện lóe lên tia lửa, có dụng cụ nào đó bị đập vỡ.

Tầng ba biến mất, rồi tầng hai... Khi trần nhà bay mất, Johnson nhắm tịt mắt lại, phí sức bám chặt lấy chân bàn. Bỗng, tiếng động đáng sợ bên tai ngừng lại.

Johnson mở mắt ra, ngây ngốc nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt.

Thế giới tĩnh lặng.

Trên đầu là bầu trời tối đen khủng bố, như tranh sơn dầu bị đổ đầy màu mực, nơi nơi là dấu vết hỗn loạn do bị cơn lốc quét qua.

Rất nhiều thứ bị gió cuốn đi lơ lửng giữa không trung, hạt mưa cũng như bị đóng băng ngưng lại, không rơi xuống mặt đất. Johnson cẩn thận chạm tay vào, cả bàn tay ướt sũng.

Bên ngoài trạm biến áp đã sập một nửa, là tòa nhà dạy học bị sụp đổ, và khu rừng nhỏ hoàn toàn bị san thành đất bằng.

Nước ngập quá nửa người Johnson, sân vận động quen thuộc như biến thành đại dương mênh mông nước.

Bão táp đến từ cuối trời, cách màn mưa mờ hồ, bốn phía mờ mịt.

Cảnh tượng tận thế này khiến Johnson suýt thì cho rằng mình đã rơi vào Địa Ngục.

Thân hình gầy yếu không kìm được run rẩy, một sức mạnh đáng sợ bỗng phát ra –

“A!”

Lấy trạm biến áp là trung tâm, trên tầng mây xuất hiện một cột sét.

Trời cao như một tấm vải vẽ tranh sơn dầu bị xé nát, không ngừng có cột điện phóng ra, nối liền trời đất. Sắc vàng chói mắt với sức mạnh khủng bố, nháy mắt bao phủ toàn bộ khu trường học.

Tàn dư của kiến trúc nứt vỡ rải rác, những căn phòng may mắn chưa bị phá hủy hoàn toàn nay cũng tan tành, dòng điện lan rộng ra mặt nước, như một tấm lưới điện khổng lồ.

Lốc xoáy xuất hiện ngay sau đó, cuốn bay khói bụi và xác người lên trời, gió cuốn như ác quỷ cười dữ tợn.

Người dị năng cấp S thức tỉnh.

Rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, tiếng động khủng khiếp của cơn bão lại xuất hiện.

Johnson bị gió cuốn bay lên trời. Nó hoảng sợ giãy dụa, một sức mạnh vô hình bắt lấy nó, đem nó đi thật xa. Biên tập: Di

Cuối cùng nó không bị thương tích gì mà rơi xuống đồng nhà đổ nát. Giờ nó mới ý thức được: Nó hình như làm nổ tung trường học...

32. Chương 32: Thăng Thấn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Johnson Brown, người miền nam Massachusetts, nước Mỹ. Biệt hiệu là Hurican. Phiên âm là Hồ Lạp Khảm, từ này nghĩ là lốc xoáy. Hồ Lạp Khảm là thần sấm sét và lốc xoáy trong thần thoại Maya của Châu Mỹ.” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim tạm dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi nghĩ chắc hai người đã hiểu, cậu ta là người dị năng cấp S song hệ.” Biên tập: Di

Nhân vật chính sao? Theo như cách nói chuyên nghiệp trong kịch bản thì đây là “đứa con của số phận”./

Quả nhiên không tầm thường, ngay cả dị năng cũng có hai loại. Biên tập: Di

Cũng nhờ thế mà tổn thương Giản Hoa gấp đôi lần luôn – vì sao dị năng của người khác đều phong cách như thế? Cậu đâu định so bì gì. Chỉ thầm muốn một dị năng có thể sử dụng thoải mái, chẳng lẽ ước mong này rất xa xỉ sao?

“Người dị năng song hệ, có sức mạnh gấp hai người dị năng bình thường?” Trọng điểm Lý Phỉ quan tâm ở đây.

“Không phải.” Trương Diệu Kim nhanh chóng trả lời, hiển nhiên là hắn cũng đã nghiên cứu qua vấn đề này, “Chỉ là sức mạnh có hai dạng hình thái thôi.”

Giản Hoa giật mình, nói như vậy, cậu có khả năng thoát khỏi đám nắm kia?

“Lốc xoáy Jennnifer, bốn ngày trước vừa đổ bộ vào đất liền miền nam Massachusetts, nước Mỹ.” Giọng điệu của Trương Diệu Kim nặng hơn, “Johnson Brown chắc giờ đã thức tỉnh dị năng.”

“Anh nói là?”

Con số trên màn hình máy thăm dò năng lượng đặt trên bàn lại nảy lên. Lý Phỉ liếc qua, anh đã từng thấy vật này. Ở quân khu Hải thành, người của Hồng Long dùng món đồ chơi này nói cho Lý Phỉ biết, năng lượng trong cơ thể anh vượt chỉ số, từ nay về sau không thể dễ dàng đi qua cửa kiểm tra an ninh được nữa. Biên tập: Di

– Hóa ra còn biến đổi dựa theo dao động của cảm xúc. Biên tập: Di

Về mặt Lý Phỉ không thay đổi, anh trở lại vấn đề ban đầu: “Lốc xoáy khiến cậu ta thức tỉnh dị năng nên vạch xuất phát cao hơn người khác?”

Anh không có hứng thú với tên người Mĩ này, nhưng quan hệ của nhân vật chính và nhân vật phản diện như thế nào, có kết cục nào, Lý Phỉ đã xem qua nhiều kịch bản như thế, sao lại không biết được?

“Người biết chuyện cho rằng, lốc xoáy Jennier cấp bốn là cơn lốc mạnh nhất hình thành trên biển Đại Tây Dương trong gần hai mươi năm qua. Nó đã phá hủy hai thị trấn ven biển... Vệ tinh của cục khí tượng nước ta chụp được bức ảnh vào tối ngày mùng 7 tháng 11, khi lốc xoáy cách đất liền hơn 60 km, xuất hiện hiện tượng sấm sét bất thường.”

Trương Diệu Kim cân nhắc từ ngữ, nói ngắn gọn: “Năng lượng phóng ra tương đương với một quả tên lửa đạn đạo[1] kiểu mới nhất, sau khi phá hủy kiến trúc trên mặt đất còn có thể phá sập mục tiêu phòng ngự dưới lòng đất.”

“...”Biên tập: Di

Về mặt của Giản Hoa, khó mà nói thành lời.

Cậu cũng chưa nhập diễn nhanh như vậy, ngay lập tức coi cái người Johnson Brown kia là kẻ thù sống chết. Dị năng đáng sợ đến thế, chính bản thân nó cũng đã khiến người khác bất an rồi.

Không lẽ còn muốn nói, không hổ là nhân vật chính?

“Tác giả của quyển sách này... cũng là người Mĩ.” Lý Phỉ nhướn mày, giọng điệu khẳng định.

Đây không phải chuyện bất ngờ gì.

Thức tỉnh dị năng toàn thế giới, quái vật khắp mọi nơi, thành phố bị phá hủy do chiến tranh. Cái kiểu thiết lập này, có thể đào ra một đồng từ đám phim anh hùng của Hollywood.

Rồi nhân vật chính là người Mĩ, nhân vật phản diện ở Trung Quốc. Nhân vật chính có dị năng cấp S song hệ, đến lượt Giản Hoa thì chỉ còn một đồng nắm... Chênh lệch rõ ràng như thế, còn nói được gì nữa?

Thiếu tá Trương lôi bật lửa ra châm thuốc, xòe tay.

– Nếu cậu đã đoán được thì không cần nhắc đến nữa. Biên tập: Di

Nhận ra mình chỉ là nhân vật trong một quyển sách đã đủ khiến người ta tức giận, vậy mà quyển sách này còn tiểu thuyết nổi tiếng của một người Mĩ. Trương Diệu Kim lúc ấy rất muốn chửi bậy.daovadao.wordpress

So sánh ra thì, phản ứng của Giản Hoa và Lý Phỉ đã là đủ bình tĩnh rồi.

“Giờ anh có thể nói, tôi sẽ làm việc ác tày trời gì, để trở thành...” Khóe miệng Giản Hoa hạ xuống, “nhân vật phản diện cuối cùng trong bộ phim anh hùng Mĩ điển hình này.”

Lý Phỉ sửa lại: “Không phải phim, là tiểu thuyết.”

“Khác chỗ nào?” Giản Hoa tức giận nói.

“Nếu đây là một quyển sách, cậu phải tự hỏi xem cuộc đời của cậu có thuộc về chính cậu không.” Ảnh đế khoanh tay, trông có vẻ tùy ý, thoải mái nói, “Nếu thế giới này là một bộ phim, cậu còn phải nghi ngờ không biết mặt của cậu có phải của chính cậu không.”

“...”Biên tập: Didaovadao

Đúng là dùng góc nhìn của diễn viên chuyên nghiệp.

Nhưng trọng điểm hình như bị lệch hơi xa rồi? Biên tập: Didaovadao

Giản Hoa thử tượng tượng Ô tướng quân đang đau khổ suy nghĩ về vấn đề mặt mày này, cả người cậu đều trở nên không thoải mái, ánh mắt nhìn Lý Phỉ cũng kỳ lạ.

Lý Phỉ tự lấy đá đập lên đầu mình: “...”

Trương Diệu Kim đang hút thuốc cũng nghĩ, thật ra rất có lý. Ai muốn người sở hữu khuôn mặt của chính mình, có thể là một tên đàn ông trắng hoa ở Hollywood, đua xe, say rượu, hút heroin, thay bạn gái như thay áo chữ? Người nước ngoài tóc đen mắt đen cũng không ít, đều có thể diễn nhân vật phản diện.

Cấp dưới của thiếu tá Trương là người thoải mái duy nhất trong căn phòng này, chiếm ưu thế của nhân vật quần chúng không tên. Ngoài trừ rắc rối trong sinh hoạt, thì không gặp vấn đề gì về khuôn mặt lẫn tính cách đã cùng mình trải qua cả cuộc đời.

Giản Hoa vứt đi suy nghĩ rồi rầm về Ô tướng quân. Mùi khói trong phòng khiến cậu thấy nôn nao, giọng điệu không tự chủ được mang ý chất vấn: “Tôi giống nhà khoa học điên, hay là kẻ dẫn đầu đám máy móc muốn hủy diệt loài người à? Dù anh có cho tôi một khẩu súng, thì ngay cả bằng đạn tôi cũng không thay được. Chẳng lẽ vì trong một quyển sách hoang đường viết tôi là nhân vật phản diện, tôi sẽ phạm tội sao?”

Lý Phỉ cũng rất ngạc nhiên. Anh không nhìn ra Giản Hoa có tiềm năng gì để trở thành Boss trong tiểu thuyết anh hùng của Mĩ. Không phải do dị năng không ổn, mà là người có tính cách bình tĩnh, cẩn thận đa nghi, không thêm làm việc thừa thãi như Giản Hoa, sao lại liều chết cùng người dị năng song hệ sấm sét, lốc xoáy gì đó, đấu trí đấu dũng?

Dù Giản Hoa có ăn no dừng mỡ cũng không làm.

“À, việc này!” Trương Diệu Kim tắt thuốc, nói băng quơ, “Trong sách nói cậu muốn thống trị thế giới.”

“...”Biên tập: Didaovadao

Còn không bằng muốn hủy diệt loài người nữa!

Về mặt Giản Hoa như muốn ra tay xé xác tác giả.

Người trẻ tuổi sau lưng Trương Diệu Kim cúi đầu nín cười. Trước đó, người của Hồng Long đều rất khẩn trương, vì tư liệu kết luận của bọn họ đã yêu ma hóa nghiêm trọng hình tượng của Giản Hoa. Cậu ta là người tính cách tàn độc, âm u vẩn vọ, lòng trả thù rất lớn, lại còn thiếu niềm tin với người khác. Hoàn toàn là một phần tử phản loài người, phản xã hội.

Dù thiếu tá Trương sau khi trở về từ nhà họ Hoa, nói rằng tư liệu có thể nhầm lẫn, hầu hết người của Hồng Long vẫn mang lòng nghi ngờ.

Chính thức nhìn thấy Giản Hoa, rồi giao tiếp cùng cậu, người trẻ tuổi mới thấy rằng hình tượng âm trầm kia bắt đầu mờ nhạt. Đúng vậy, giống như Giản Hoa nói, người bình thường sao lại có suy nghĩ động kinh trung nhị* giống như trong phim ảnh, truyện tranh anh hùng đầy nhiệt huyết?

*trung nhị: giống như bệnh tuổi dậy thì. Coi mình là cái rốn của thế giới, muốn khẳng định chính mình, thu hút sự chú ý của người khác.

Người tâm lý vẩn vọ, có khát vọng hủy diệt, thì sau khi đạt được năng lực cường đại, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu không phải là che giấu. Hắn sẽ vội vàng thí nghiệm năng lực này, không kiềm được mà chìm đắm trong sức mạnh của nó.

Mà cả Giản Hoa và Lý Phỉ đều không có tình trạng này.

– Dù là trong “tình tiết nguyên tác” hay hiện tại.

Lý Phỉ bỗng nở nụ cười, phá vỡ không khí cứng nhắc: “Tôi nghĩ đây là chuyện tốt. Cậu xem, chúng ta có thể phân biệt chính mình và trong sách. Cậu vẫn là cậu, không phải tên bệnh hoạn mắc chứng hoang tưởng.”

Tôi vẫn là tôi sao?Biên tập: Didaovadao

Về mặt Giản Hoa dịu đi. Cậu gật đầu với Lý Phỉ, không nổi giận.

Hai người khác trong phòng nhìn Lý Phỉ bằng ánh mắt phức tạp. Tư liệu phân tích về ảnh đế Lý Phỉ của Hồng Long lại phải làm mới rồi.

Lý Phỉ trông như tùy ý, lồng hai tay vào nhau, mỉm cười nhã nhặn, nói: “Anh hùng người Mĩ thức tỉnh trong lốc xoáy vẫn để thiếu tá Trương tự mình lo liệu thôi. Về phần tôi, còn phải cùng Giản Hoa nói chuyện nhanh chóng đến Bắc đô quay phim.”

“Cậu!” Trương Diệu Kim ngăn người.

“Nhưng?” Giản Hoa cũng giật mình, không phải không qua được cửa kiểm tra an ninh sao?

Lý Phỉ chỉ máy thăm dò năng lượng trên bàn: “Vừa rồi tôi phát hiện một việc rất thú vị.”

Khi Giản Hoa tức giận, trị số không thay đổi gì. Dù là chính Lý Phỉ, nếu kiểm soát được dao động của cảm xúc, trị số cũng sẽ giảm xuống.

Người trẻ tuổi nhanh chóng lấy biểu đồ dao động trong một giờ qua ra, sau đó vẽ mặt thay đổi.

Dị năng của Giản Hoa có thuộc tính che giấu, tra không ra cũng không lạ gì. Nhưng sao lại có khoảng thời gian trị số trong phòng gần như bình thường? Lý Phỉ vẫn ngồi đây chưa từng rời đi mà!

Trương Diệu Kim nhìn biểu đồ như đang suy nghĩ: “Người dị năng cấp S. Sau khi quen thuộc với năng lực của mình, có thể áp chế và gia tăng sức mạnh theo ý muốn?”

Kể xuyên sách không bàn luận về mọi chi tiết, hơn nữa trong sách, người dị năng cấp S trên toàn thế giới cũng chỉ có năm người. Bản thân Trương Diệu Kim cũng không phải, không có cách nào kiểm chứng.

Lý Phỉ không trả lời: “Tôi không định trốn tránh tai nạn, nhưng cũng không chào đón nó. Nếu Hồng Long có thể cung cấp cách hiệu quả ‘đề phòng quái vật phá hủy, ảnh hưởng đến thế giới thực’, chúng tôi sẽ rất vui lòng đón nhận.”

Anh nói, rồi nhìn lướt qua Giản Hoa. Thấy mình vừa tự ý quyết định thay Giản Hoa, mà Giản Hoa lại không có ý phản đối, trong lòng càng thêm bình tĩnh.

“Nhưng gia nhập cơ quan bí mật quốc gia, hay giao lưu với anh hùng, giải cứu thế giới thì thôi đi. Trên đời này, mong ước ban đầu của mỗi người đều chỉ là ‘muốn làm chính mình’ thôi.”

Trương Diệu Kim bình tĩnh nhìn Lý Phỉ, rồi lại nhìn Giản Hoa.

Cuối cùng hần thở dài, biết dù tâm trạng hai người tốt hay xấu, hần đều trái phải không xong.

“Cảnh Điện tạm thời sẽ do người của Hồng Long chúng tôi chăm sóc. Người dị năng hiện giờ khi đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ bị quái vật tấn công, chúng tôi sẽ sắp xếp chỗ an toàn vững chắc để tránh nạn. Trong khoảng thời gian ngắn, anh ta chưa về được, tôi khuyên cậu nên thuê vệ sĩ khác.” Trương Diệu Kim nghĩ, rồi lại nói, “Mục đích thật sự chúng tôi khi di chuyển Cảnh Điện là khiến người dị năng rời xa nơi đông đúc nhộn nhịp, tránh để tai nạn lan tới thế giới thực. Mong rằng sau này khi các cậu gặp được đám khổng lồ như mực ăn thịt người thì hãy đánh nhanh thắng nhanh, nếu không được thì dẫn nó đến nơi trống trải! Tư liệu về quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Hồng Long sau khi sửa chữa phân tích xong sẽ đưa cho hai người một bản.”

Đã nói đến mức này, cũng đạt được đồng thuận, Lý Phỉ không từ chối.

Người trẻ tuổi đẩy xe lăn. Khi Trương Diệu Kim rời đi, bỗng nhớ đến điều gì, quay đầu nói: “Đúng rồi. Thời gian cho đến lúc Johnson Brown tìm đến hai người còn nhiều lắm. Năm nay cậu ta mới mười bốn tuổi.”

“...”[1] Tên lửa đạn đạo

33. Chương 33: Bắt Giữ

Johnson mười bốn tuổi cẩn thận chui ra từ trong đồng đồ nát.

Tạnh mưa. Biên tập: Di

Có tiếng ồ từ xa, đèn cầm tay tự chế công suất lớn chiếu sáng đến chói mắt.

Có thuyền phao đi quanh vùng nước lũ tìm kiếm, trên thuyền là những người mặc áo mưa. Họ dùng thứ trông giống xiên cá đẩy chướng ngại vật đi, tìm kiếm đồ vật đáng giá.

– Họ không phải nhân viên cứu hộ, mà là người sống sót sau cơn lũ.

Họ thô bạo giành giật những vật phẩm đáng giá, xông vào cửa hàng đã sập một nửa, mạnh tay cậy ngăn tủ đựng tiền, lấy đi tiền giấy ướt sũng, tiền xu thì từ khe hở giữa bọn họ trượt đi, rơi xuống nước.

“Nhìn này! Lão Hawley, lão già tội nghiệp!”

Sau khi phát hiện xác chết trong đồng đồ nát, bọn con đồ xấu tính đá một cú, rồi lớn tiếng cười nhạo.

“Nhấn kim cương trên tay lão già này đâu, mày cầm à?”

“Tao không thấy!” Gã đàn ông phát hiện xác chết sớm nhất khi nâng đồ vật lên, giơ cao hai tay, lớn tiếng

biện giải.

Người kia rõ ràng không tin, một cuộc ẩu đả lại nhanh chóng bắt đầu.

Johnson nhân lúc bọn họ hỗn loạn chửi bới thì lao nhanh ra ngoài.

“Học, học.” Cậu bé thở dốc, vừa định đi chậm lại thì phía sau đồng hồ phát ra tiếng thét thảm thiết và tiếng vật sắc nhọn đâm vào da thịt. Johnson run rẩy, không còn ý định nghỉ ngơi, dựa vào bóng đêm cuống quýt chạy trốn. Biên tập: Di

Nó chưa từng trải qua chuyện đáng sợ như vậy, nhưng nó biết vì tiền, người ta sẽ có thể làm ra những chuyện gì. Biên tập: Di

Trong thành phố Pedro Lyon có rất nhiều người phá sản và dân nhập cư trái phép, kinh tế ở đây không tốt, cũng không có nhà máy lớn. Đồ tiếp tế của nhà thờ có giới hạn, phòng ốc cũng thế, rất nhiều người chỉ có thể dựng một túp lều nát lên ở tạm.

Johnson và chú Rick đã ở trong lều rất nhiều năm. Nó từng thấy khách làng chơi giết hại gái điếm, từng thấy con bạc thua đến đỏ mắt cầm dao đâm chết người, còn có tên cặn bã lừa những đồng tiền cuối cùng của bà lão mắc bệnh nặng. Biên tập: Di

Năm bảy tuổi, một người bạn của nó, chết trong một con hẻm nhỏ tĩnh lặng vắng vẻ.

Một tên cướp khi xông vào hẻm nhỏ chạy trốn, bắn chết bé trai tốt bụng gọi gã đi lính đồ tiếp tế. daovadao.

Johnson nhận đồ ăn của nhà thờ, đợi mãi không thấy bạn của nó. Khi nó buồn bực chạy về tìm thì chỉ thấy bên trong con hẻm, một cái xác lạnh băng nằm trên vũng máu

Một tháng sau, vụ án đã được phá. Biên tập: Di

Tên cướp là một vận động viên bóng rổ nghỉ phép ở thành phố bờ biển. Trên ngực gã cũng loang lổ vết máu, may là còn sống. Tên cướp lúc đầu định đòi tiền, nhưng nhận ra con mồi quá to cao vạm vỡ. Sau khi lo lắng không thể ra tay thành công, gã nổ súng trước rồi cướp tiền. /daovadao Biên tập: Di

Sau khi chạy được hai con phố, gặp một đứa trẻ gọi gã. Tên cướp không cần suy nghĩ đã nã ngay một phát súng... Biên tập: Di

Vụ án náo động không nhỏ. Tên tội phạm bị bỏ tù, báo chí rất quan tâm đứa trẻ vô tội đã chết, nhưng chỉ là thương xót, rồi phê phán tên tội phạm, ngay cả tên của đứa nhỏ cũng đánh sai.

So với đứa bạn của mình, Johnson đã rất may mắn. Báo chí khiến nhiều người biết đến ở thành phố Pedro Lyon, miền nam tiểu bang Massachusetts, có rất nhiều đứa trẻ không được ăn no, ngay cả nhà ở cũng không có.

Vụ việc ngay lập tức thu hút được chú ý. Khu ổ chuột được xây thêm nhà, rất nhiều gia đình lang thang chuyển vào, Johnson và chú của nó cũng không phải ngoại lệ. Nhưng sau những ngày sống tốt hơn, Rick lại dần dần nghiện thói cờ bạc.

Johnson đến trường muộn hơn trẻ con nhà khác một năm, nhưng cuối cùng vẫn có thể đọc sách, lại còn được ở trường ăn cơm trưa miễn phí.

Dù thế nào, Johnson cũng muốn kiên trì đi học, cơ hội có được không dễ, người sống an nhàn thoải mái sẽ không thể nào hiểu nổi.

– Khi Johnson hạ quyết tâm, chắc rằng nó cũng không thể tưởng tượng nổi sẽ có một ngày, nó làm nổ tung trường học của mình. Biên tập: Di

Trốn thoát mấy kẻ côn đồ cướp đoạt đồ đạc quý giá, Johnson cố gắng lội trong dòng nước lũ. Bốn ngày trước khi nó tỉnh dậy trong đồng phế tích, nó phát hiện trong cơ thể mình có thêm một sức mạnh.

Nhưng Johnson không dám dùng, tình trạng thê thảm của ngôi trường, nó vẫn nhớ rõ ràng.

Nó muốn ra ngoài, đến nơi ít gặp nạn hơn, tìm giúp đỡ, hoặc giả làm trẻ mồ côi bị lạc người nhà. Johnson Brown mười bốn tuổi cho rằng, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Dù sợ hãi, nó cũng muốn rời khỏi nơi này. Biên tập: Di

Hai ngày sau, khi Johnson tìm kiếm đồ ăn bên trong đồng đổ nát, rốt cuộc nó cũng ra khỏi khu vực bị ảnh hưởng nặng. Nó đến một thị trấn nhỏ là điểm cứu trợ lập ra sau cơn lũ.

Đứa nhỏ gây trợ xương lập tức được mọi người chú ý. Nó nhanh chóng nhận được một chiếc thảm ấm áp, một ly sữa nóng và bánh quy dễ tiêu hóa.

Nó rất đói, nhưng vẫn cố kiềm chế bản thân.

Động tác uống sữa từ tồn trông như rất có giáo dục, không ai nghi ngờ đây là đứa nhỏ đến từ khu ổ chuột. Họ hỏi thăm người nhà Johnson, cậu bé cúi đầu không nói lời nào.

“Thương Đế ơi! Đứa nhỏ đáng thương!”

Người phân phát vật tư là một bà lão mập mạp, bà thương xót ôm lấy cậu bé.

Thân thể Johnson cứng lại, vì nó biết bà lão này. Biên tập: DiBiên tập: Di

Bà lão là chủ của một cửa hàng bánh mì ở thành phố Pedro Lyon, bao giờ cũng ác độc xua đuổi những kẻ lang thang, Johnson mới đây còn bị bà ta dùng gậy đánh vỡ đầu. Hành động hiện tại của bà lão, hẳn là do chưa nhớ ra Johnson. Bà ta đang ôm bé trai đáng thương mất gia đình sau cơn bão, chứ không phải thằng bé bẩn thỉu đến từ khu ổ chuột, sau này chắc chắn trở thành tội phạm.

Cái ôm rất ấm áp, nhưng lòng Johnson lại lạnh băng.

Sự xấu hổ này cũng không duy trì được lâu, đoàn xe cứu viện của miền nam Massachusetts trở về. Họ mang về rất nhiều người sống sót, trạm cứu trợ lại bận rộn lu bù, không có người tiếp tục truy hỏi lai lịch của Johnson.

Cậu bé lặng lẽ thả lỏng, quan sát bốn phía, bỗng có người vui vẻ gọi nó.

“Này, Johnson!”

Johnson cảnh giác lui ra sau, như một con chuột Hamster xù lông bị dọa sợ.

Người kia không táo bạo bắt lấy nó, chỉ lo lắng nhìn: “Vừa rồi Katie còn gọi cho chú. Sau khi nhìn thấy tin tức, cô ấy rất lo cho sự an toàn của cháu. Cháu không sao thì thật là tốt quá.”

Katie chính là cô giáo từng giúp Johnson, sau khi bị sa thải, cô ấy rời khỏi miền nam Massachusetts. Biên tập: DiBiên tập: Di

Người đàn ông quan tâm lo lắng, còn giúp Johnson quần quật tìm kiếm là bạn của cô giáo, là vị luật sư từng muốn giúp Johnson thoát khỏi bạo lực học đường, nhưng vì không tìm được bằng chứng và nhân chứng nên không thành công.

“Cháu đến nơi này bằng cách nào? Chú Rick của cháu đâu?”

“Cháu không biết.” Johnson nhỏ giọng nói.

Luật sư nhìn cậu bé một cách thương hại: “Tha thứ cho chú, Johnson. Tuy rằng rất vô duyên, nhưng chú cho rằng, người giám hộ trên pháp lý của cháu mất tích hoặc chết đi, đối với cháu thực ra là chuyện tốt.”

Johnson ngẩng đầu. Biên tập: DiBiên tập: Di

“Trước đây cháu không muốn xa chú mình. Khi Rick không đánh bạc, gã đối với cháu rất tốt. Nhưng chỉ cần có tiền là gã lại mất tâm mất tích.”

“Nhưng...” Johnson cảm thấy đau khổ.

Nghèo khó là một cái gông cùm, nhưng trong mắt đứa nhỏ, nghèo khó cũng từng là chuyện tốt. Khi họ ở trong căn lều cũ nát, chú Rick dù chịu đói cũng sẽ đem đồ ăn lành được chia cho nó. Nhưng từ khi có phòng ở, có phúc lợi ổn định hỗ trợ hàng tháng, Rick dù có chịu đói cũng phải đi đánh bạc, dù sao đứa nhỏ có thể ăn cơm miễn phí tại trường.

“Những đứa trẻ mất đi người thân, có cơ hội được những gia đình trung lưu ở nơi khác nhận nuôi. Cháu có thể nhận được giáo dục tốt hơn, một môi trường mới, còn có tương lai sáng lạng.”

“Nhưng, cháu không biết...”

Johnson cúi đầu, giống như muốn cuộn mình lại, đáng thương đến mức khiến người khác muốn xoa đầu nó.

“Cháu không biết, chú Rick ở đâu, có lẽ chú... chú sẽ trốn thoát.”

“Đúng, rất có khả năng này! Thượng Đế sẽ ban phước lành cho cháu, Johnson.” Luật sư xoa đầu cậu bé, cố ý không nói Thượng Đế sẽ ban phước gì, hẳn vừa ý nhìn thấy Johnson bất an.

– Hi vọng chú ruột mình chết, đối với một đứa trẻ là tội ác cực kỳ nghiêm trọng.

Người đàn ông kiên nhẫn nói với Johnson: “Sang năm, Katie sẽ kết hôn cùng chú. Vì công việc, bọn chú tạm thời không định có con, nhưng bọn chú không ngại làm thêm một phần bữa sáng mỗi ngày. Johnson, đêm tối không tồn tại vĩnh viễn, đi ra ngoài là cháu có thể chiến thắng nó.”

Johnson từ từ ngẩng đầu. Biên tập: Di

“Đứa nhỏ ngoan.” Luật sư vỗ vai thiếu niên, giống như người bố động viên con của mình.

Tên cờ bạc Rick? Đương nhiên đã chết sớm rồi, trước khi cơn lốc đến, gã đã bị bắn chết, xác còn ở trong con mương ven đường.

Sương mù dày đặc ba ngày liên tục, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đường cao tốc ra biển.

Xe vận tải đường dài vận chuyển hàng hóa chen chúc ở lối vào đường cao tốc. Máy tài xế xe tải ngáp ngán ngáp dài, ra ngoài xe đi dạo. Chờ đợi nhàm chán, có người kể về chuyện kỳ lạ.

“...Chính ở đoạn đường này! Một ngày trước, tôi đi qua đây thấy xe cảnh sát và phóng viên vây quanh!” Tài xế trung niên ngậm thuốc, búng tàn thuốc, “Nghe nói là một cô gái trẻ, chết dưới bờ sông.”

“Nói vậy! Đây là đường quốc lộ, còn có vòng bảo hộ. Dù có lặn một vòng xuống cũng không ngã chết được, hay là nhảy sông tự sát?”

“Ai biết, nghe con trai tôi nói, có hai cô gái đi xem phim buổi tối, rồi không trở về. Tối giờ, vẫn còn một cô sống không thấy người, chết không thấy xác.”

Ông lái xe trung niên còn cố ý lấy tờ báo trên xe xuống, chỉ cho mọi người xem: “Người nhà của cô gái mất tích chấp nhận ra ba vạn đồng, treo giải tìm manh mối. Một người đừng trợn mắt to thế, không chừng còn kiếm được một khoản thu nhập thêm...”

Đang nói, bỗng có người chỉ vào bên trong đám sương mù dày đặc, kêu lên.

Mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

“Vừa rồi, vừa rồi có bóng người trong sương mù.” Người lái xe vừa kêu lên, giọng nói run rẩy, “Hình như là một nữ sinh, hình dáng... khá giống với bức ảnh này.”

Mọi người cười lớn. Biên tập: Di

“Người anh em, cậu đã lạc hậu rồi! Muốn dọa người, cậu phải nói là có ma nữ toàn thân ướt sũng!”

“Thật đó! Đột nhiên lại không thấy đâu!” Người lái xe đỏ mặt.

Lại thêm một trận cười nhạo, cũng không ai để ý đến dãy xe tải bên trong sương mù dày đặc, bỗng cửa của một chiếc xe mở ra, rồi nửa phút sau lại đóng lại.

Trăm mét ngoài bờ đê sông, có một cô gái xuất hiện bỗng trong đám cỏ cao nửa người, bề ngoài y hệt cô gái bị mất tích. Cô ta mở chiếc ví đen trộm được trên xe, hài lòng nhìn xấp tiền hồng nhạt bên trong. Sau khi nhét tiền vào trong túi, cô ta cầm lấy tờ báo tiện tay vợ được.

Muốn trách thì phải trách người lái xe kia xui xẻo, còn để bữa tờ báo này trên cửa thủy tinh, đúng lúc cô ta đang vội rời khỏi Hoài thành mà thiếu tiền.

“Lốc xoáy Jennifer tấn công miền nam tiểu bang Massachusetts, sức mạnh ghê người. Trên đất liền, cách

đó không xa, một trạm biến áp của trường học nổ tung...” Cô gái đang đọc tin, bỗng thấy một bóng người xuất hiện trong sương mù. Cô ta sợ hãi, sử dụng dị năng, biến mất trong nháy mắt.

Đám người lao ra từ trong sương mù, tung ra một tấm lưới lớn!

Dây lưới được bện chặt, ở giữa lại là lòng lồi ra hình hộp dài tầng hình.

“Bộp bộp!”Biên tập: Di

Trong hộp dài bỗng bắn ra hai quả sào riêng, nhưng đám người cầm lưới dùng khiên dễ dàng ngăn lại.

“Báo cáo thiếu tá Trương, đã bắt được mục tiêu, xin ra chỉ thị tiếp theo.”

34. Chương 34: Tiến Triển

Cô gái bị lưới quấn chặt, nghiêng chặt răng.

Dị năng không gian trong quyển sách này rất kỳ lạ, chắc là do người nước ngoài viết nên khác với tùy thân không gian trong tiểu thuyết – Cũng là không gian riêng biệt, nhưng ngón tay vàng* không lớn lắm. Nó có tác dụng không khác gì cái thùng, có thể đựng đồ, cũng có thể để tự cất mình vào. Khuyết điểm là khi chủ nhân của không gian chui vào, không gian sẽ biến thành thực thể, đưa tay có thể chạm tới, có thể sờ được bề ngoài của nó.

*ngón tay vàng (bàn tay vàng): các loại ưu tiên đặc biệt (may mắn, khả năng, trí thông minh, tiền tài...) mà tác giả dành cho nhân vật của mình (thường là nhân vật chính).

Nghe thì có vẻ rất gân gà, nhưng tác dụng của người dị năng không gian không thể xem nhẹ.

– Cô ta có thể dụng dị năng, mang theo đồ ăn thức uống, thậm chí cả vũ khí vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Mục ăn thịt người chém mãi không chết, nếu như có đạn xuyên thép hay có hẳn một chiếc xe tăng thì sao?Biên tập: Di

Người dị năng không gian cấp cao, dù đi đến nơi nào cũng được hoan nghênh.

Cô gái sau khi xuyên vào không lâu đã sớm thức tỉnh dị năng. Nhưng cô ta khá là xui xẻo, dị năng lúc mới đầu tiềm lực không đủ, không gian chỉ lớn có chừng đó.

Nếu gặp phải quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, người dị năng không gian có thể trốn vào trong. Đây chính là cách bảo toàn mạng sống. Cô ta không dám nhét quá nhiều thứ vào trong không gian, ngoài đồ ăn thức uống, chỉ còn một ít vũ khí. Biên tập: Di

So với đao thì sào riềng có thể ăn, ăn xong, vỏ ngoài cũng có thể dùng làm vũ khí.

Vừa nhìn thấy lưới cô ta đã hoảng loạn. Ném sào riềng để người cầm lưới tránh né hoặc bị đập ngã, cô ta có thể nhân cơ hội thoát khỏi lưới, trốn đi. Kết quả, người đến lại là một đám cảnh sát chống bạo động, lòng cô ta nặng nề chìm xuống.

Trong không gian còn hai con dao chặt dưa hấu, bột mì và các loại vật phẩm khẩn cấp khác, nhưng mấy thứ này trước mặt cơ quan vũ trang quốc gia còn không đủ nhìn.

Giày của cảnh sát chống bạo động được chế tạo đặc biệt, dù có dẫm phải sào riềng, đế giày cũng không bị đâm thủng. Chất liệu quần áo chống lửa, bên trong còn có lớp đệm nhựa giảm công kích, cũng không sợ bị dao đâm. Còn mũ bảo hiểm, đừng nói là bột mì, ngay cả chui vào trong đám khói của lựu đạn hơi cay cũng chẳng có việc gì.

“Mang về quân khu.”

Bốn góc lưới bị nhấc lên, giống như bắt cá lớn mà khiêng đi.

Trương Diệu Kim thoáng nhìn qua cửa sổ xe, rồi dựa về ghế ngồi.

Hắn dựa theo mấy video quay vụ án người tàng hình trộm đồ, dễ dàng đoán ra mục tiêu là người dị năng không gian. Sau khi thiết lập phương án, dựa theo tính cách của “người biết chuyện”, bố trí bẫy xung quanh nơi phát sinh vụ án ăn trộm.

Giống như là giờ tờ báo ở trang tin lố xoáy hoặc tin Lý Phi tham gia diễn xuất bộ phim mới, rồi đặt ở nơi dễ thấy. Gần đó thì chuẩn bị ví tiền căng phồng, bên trong giấu máy theo dõi...

Cô gái này xem ra cũng rất xảo quyệt, cầm được đồ nào là ném ngay vào không gian, tín hiệu bị đứt đoạn. Có khi chỉ cầm tiền, còn vứt luôn ví. Trương Diệu Kim đành phải sai người quệt một lớp bột phấn vô hình lên tờ tiền. Biên tập: Di

Cô ta cũng không thể lúc nào cũng giấu trong không gian. Vật dụng hàng ngày và đồ ăn tuy đều trộm được, nhưng ai mà không muốn ăn đồ ăn nóng hổi chứ. Cô ta cũng sẽ đi mua cơm hộp, đi ăn trong tiệm mì, có khi tâm trạng tốt còn đi mua quần áo.

Sau năm ngày quan sát, Hồng Long đã xác định được phạm vi mục tiêu hoạt động.

Cuối cùng hành động vây bắt lần này rất thuận lợi, thiếu tá Trương lại không vui nổi.

“Thiếu tá Trương, không gian dị năng này quá nhỏ, e là không có tác dụng gì...”

“Quên đi.” Trương Diệu Kim thở dài. Biên tập: Di

Đoàn xe lại lái về quân khu Hải thành, phân bộ của Hồng Long, cũng chính là nơi lúc trước Lý Phỉ bị mang đến phối hợp điều tra.

Hình hộp chữ nhật bị trói trong lưới vẫn không có động tĩnh gì. Sau khi Trương Diệu Kim đi vào, cau mày nhìn, đổi cảnh sát canh phòng thành bốn nữ cảnh sát.

Thấy người dị năng này định giả chết, hoặc là còn chưa suy nghĩ kỹ xem phải làm thế nào, chỉ có thể cố sức chống lại tình trạng bị quan sát. Trương Diệu Kim đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tạo áp lực cho đối phương, hấn kéo ghế, ngồi xuống, vừa mở đầu đã nói một câu: “Chúng ta có thể nói chuyện, Lộc Viện. Hay phải nói là... kẻ chiếm cứ cơ thể Lộc Viện.”

Hộp chữ nhật run rẩy mấy cái, rồi biến mất.

Một cô nữ sinh còn trẻ, ngồi trong lưới, nhìn chăm chăm Trương Diệu Kim.

Bên cạnh Trương Diệu Kim còn có cảnh sát ghi chép, nữ cảnh sát cầm vũ khí đứng gác trong phòng, hoàn toàn là tư thế chuẩn bị thẩm vấn.

Cô gái không chống lại được ánh mắt uy hiếp của thiếu tá Trương, kích động né đi, lại không cam lòng.

Cô ta cũng tự nhận là đã lập kế hoạch một cách chu toàn tuyệt mật, vậy mà sau khi xuyên vào trong sách, một chuyện cũng không thành công.

Có dị năng, nhưng không lợi hại gì, cô ta nghĩ mình chắc cũng chỉ ở cấp E. May mà thức tỉnh sớm, nếu không sẽ rơi xuống cấp F ở dưới chót, không khác gì người thường, ngay cả bản thân cũng không vào được không gian dị năng, chỉ giống như mang một chiếc hộp bên người.

Hủy băng theo dõi, tìm Giản Hoa không biết là thật hay giả, kết quả là phí công vô ích.

Ở lại Hoài thành, chờ đợi thức tỉnh quy mô lớn lần thứ hai ở Trung Quốc được nhắc đến trong nguyên tác vào ngày 18 tháng 11. Còn chưa đến ngày, Hồng Long đã bắt được cô ta.

Xem cách vây bắt thì chắc là thiếu tá quân đội Trương Diệu Kim, người dị năng cấp A... Hồng Long rất có thể đã biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ, bao gồm cả chuyện của kẻ xuyên sách!

Cô gái cảm thấy mình giả ngu cũng vô ích, dù trong không gian có đồ ăn, nhưng cô ta không thể trốn mãi trong đó. Cô cần tắm rửa, còn muốn đi WC... Đánh lâu dài với Hồng Long, cô ta sẽ thua đến mức chịu không thấu.

Trương Diệu Kim nhìn cô ta chăm chăm: “Tôi muốn biết, Lộc Viện ban đầu thế nào rồi?”

“Cô ta chết rồi!” Cô gái thốt lên tức giận, “Khi tôi đến, cô ta đã chết! Bạn của cô ta cũng chết... Họ muốn đi nơi khác trong Hoài thành để cầu cứu. Giữa đường họ xảy ra tranh chấp, Lộc Viện nổi nóng đẩy bạn cô ta một cái, cô gái kia bắt được chân Lộc Viện, cả hai ngã xuống đê sông, ngã chết.”

Trương Diệu Kim nhìn cô ta, lạnh lùng lắc đầu: “Không, hai cô ấy chỉ là ngã ngất xỉu thôi.”

Cô gái trợn trừng mắt, trong cổ họng ghen ra tiếng cười: “Bạn cô ta bị đập đầu vào đá, máu chảy đầy đất...”

“Sau khi cô tỉnh lại, nhìn thấy xác người thì rất lo lắng, lại sợ gặp rắc rối nên đẩy người xuống sông. Lộc Viện và người chết cùng đi ra ngoài, nếu chỉ mình cô trở về, sẽ bị nghi ngờ, nhận được nhiều chú ý, ảnh hưởng bất lợi tới hành động của cô, vì thế cô vẫn luôn trốn tránh.” Trương Diệu Kim lật văn kiện trong tay, giọng nói lạnh lùng, giống như dao đâm vào lòng cô gái kia, “Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy, người chết có vết thương trên đầu. Trong lúc hôn mê, lại vì đuối nước mà chết.”

Về mặt cô gái cứng đờ, ngón tay nắm quần áo, ánh mắt cô ta tràn ngập sợ hãi.

– Người thường chưa từng giết người, sau khi biết được sai lầm của mình dẫn đến tai nạn chết người, theo bản năng đều sẽ thấy kinh hoàng.

“Vốn bạn của Lộc Viện là do mất máu quá nhiều mà chết, nhưng hành vi của cô, đã có thể trực tiếp cấu thành tội cố ý giết người. Lộc Viện cũng không chết, cô ấy chỉ ngất xỉu thôi.” Về mặt Trương Diệu Kim không hề thay đổi, nói: “Cô nên thấy may vì định nghĩa cái chết trong pháp luật của quốc gia chúng ta là cơ thể, chứ không phải linh hồn.”

“Không! Họ đều phải chết! Ba ngày không ăn uống gì, không ngã vỡ đầu cũng chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ!” Cô gái hét to, “Nếu tôi không thay Lộc Viện xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cơ thể này cũng không sống được.”

Trương Diệu Kim đóng lại văn kiện, hơi nheo mắt. So với việc thế giới là một quyển sách, hẳn càng đau đầu với “người biết chuyện” đến từ ngoài sách hơn. Việc này tượng trưng cho việc thế giới tồn tại nhân tố phi khoa học, không có cách nào giải thích.

Trong lịch sử trò chuyện ghi lại, có vài người đang ngủ trong nhà, trong lúc ngủ bị “kẻ xuyên sách” thay thế.

Còn có người gặp tai nạn xe cộ mà chết, kẻ xuyên sách vừa đến, người chỉ còn một hơi lại được bệnh viện cấp cứu sống lại – này còn khoa học sao? Xuyên vào người chết, gọi là xuyên hồn, nhưng chết đi vẫn là cơ thể vốn có. Sao vết thương chết người đối với chủ nhân cũ của cơ thể, người đến sau lại có thể chống đỡ?

“Thiếu tá Trương!”

Tiểu ca mặc quân phục vội vàng gõ cửa đi vào, Trương Diệu Kim nhướn mày, đi ra ngoài.

“Đại tá Lô ở Tổng bộ, gọi ngài lập tức bay về Bắc đô, gặp mặt giải thích!” Người báo cáo vẻ mặt thương hại, giải thích kiểu gì đây? Báo cáo lần đầu bị đẩy về, lần hai tuy nhận nhưng lại không có phản hồi. Hiện tại, phải đi gặp người phụ trách của Hồng Long, hoặc bị mang đi gặp lãnh đạo tối cao, thực hiện nghi lễ quân đội, rồi nghiêm trang trình trọng nói, “Xin lỗi, thưa thủ trưởng, chúng ta có khả năng chỉ là nhân vật trong một quyển sách” hay sao?

Trương Diệu Kim không chỉ thấy đau đầu, cả răng cũng đau.

Sân bay quốc tế Hải thành.

Lý Phỉ ngăn lại dao động bất an của dị năng. Trên người bọc một lớp tơ trắng mỏng vô hình, bước đến cửa kiểm tra an ninh.

– Không có tiếng cảnh báo kêu lên.

Giản Hoa đi sao trợ lý Lâm, cũng bình an vô sự qua cửa kiểm tra an ninh. Đoàn người bọn họ lập tức đội mũ đeo khẩu trang, kéo va li, nhìn xa trông như thành phần lao động tri thức của công ty nào đó bay đến thủ đô tham gia đàm phán thương nghiệp.

“May quá, hôm qua trời vừa đổ mưa, thời tiết sáng sủa, không có sương mù.” Trợ lý Lâm mở di động mới mua ra, tiếng báo tin nhắn dồn dập kêu lên, y đau khổ mở ra xem.

Xe ô tô của anh để Lý Phỉ bị tổn hại nghiêm trọng trong tai nạn ở đường cây bạch quả, ảnh chụp phát tán đầy trên mạng.

“Không cần xen vào. Cũng không có bằng chứng gì, anh chỉ miễn cưỡng nhìn ra được xác của chiếc Ferrari thôi.” Lý Phỉ liếc qua, cảm thấy chuyện này chẳng cần để ý làm gì. Anh lại không định đòi bồi thường. Trừ phi có người chui vào gara nhà anh đếm xe, nếu không anh để muốn đi chiếc xe nào, chán đi chiếc nào, còn cần người khác đồng ý sao?

Trợ lý Lâm lập tức gửi ý của Lý Phỉ về công ty, để cho họ xử lý.

Lần này đến Bắc đô, người đại diện của Lý Phỉ không đi theo. Thực tế là, người đại diện đã đưa ra yêu cầu chuyển công việc đối với CEO Lương Quân của giải trí Tinh Thiên.

Trong giới, có ngôi sao lừng lẫy, có hít thuốc phiện, còn có cả đua xe, nhưng mấy việc này còn chưa đáng sợ bằng Lý Phỉ. Hai việc xảy ra đều long trời lở đất! Cả cơ quan bí mật quốc gia cũng đến!Biên tập: Didaovadao

Cảnh Điện bị quân đội mang đi bảo vệ, xe Ferrari đang tốt lành bỗng biến thành sắt vụn. Người đại diện cảm thấy trái tim của mình chịu không nổi. Anh ta vốn là nửa đường mới tiếp nhận Lý Phỉ, bình thường Lý Phỉ cũng không cho anh ta chút mặt mũi nào. Giờ bị kéo vào sự việc kỳ lạ như thế này, người đại diện quyết định bỏ gánh. Người đại diện của anh để dù có phong cảnh đẹp bao nhiêu, kiếm được bao nhiêu tiền, cũng không quan trọng bằng mạng sống.Biên tập: Di

Mà trong mắt trợ lý Lâm, chỉ là anh để làm vài việc kỳ lạ thôi.

Cảnh Điện tạm thời chưa về được, Lý Phỉ cũng không đồng ý mới vệ sĩ khác, còn nói “Mời cũng vô ích” (mặt người đại diện ở đó xanh mét), đổi thành ký thêm một bản hợp đồng mới với Giản Hoa.

Đúng vậy, Lý Phỉ ngoài ký hợp đồng để Giản Hoa làm diễn viên đóng thế chuyên thuộc, còn mời người làm vệ sĩ riêng cho mình.

Là người có tiêu chuẩn võ thuật cao trong ngày, thực lực của Giản Hoa không thành vấn đề. Có vài chứng chỉ võ thuật Karate gì đó, chỉ là không biết về súng ống, cũng không qua huấn luyện vệ sĩ chuyên nghiệp.

Khiến trợ lý Lâm ngạc nhiên là, người đưa ra phản đối là Giản Hoa.

Cũng không biết Lý Phỉ và Giản Hoa nói gì sau lưng, hai người miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị. Vệ sĩ đổi thành trợ lý sinh hoạt, tiền lương cũng dựa theo chức vụ này, thời gian hạn chế trên hợp đồng cũng không có, nghĩa là Giản Hoa lúc nào cũng có thể mặc kệ chức vụ thứ hai này, nhấc chân bỏ đi.

Sự tồn tại của chính bản hợp đồng này cũng kỳ lạ.

Vậy thì Giản Hoa tốt chỗ nào? Đáng giá cho Lý Phỉ làm đến mức đó, chẳng lẽ giữa họ có bí mật gì? Trợ lý Lâm nghĩ sâu xa.Biên tập: Di

Trên máy bay, cậu ta quan sát Giản Hoa cả một đường.

Bề ngoài? Dù không tệ nhưng so với Lý Phỉ còn kém...

Sức hút cũng như thế.Biên tập: Di

Năng lực? Một diễn viên đóng thế chuyên nghiệp xuất sắc, cũng chỉ là một diễn viên đóng thế. Phóng mắt ra toàn quốc, ngôi sao thành công so được với Lý Phỉ cũng có thể đếm đủ một bàn tay, nhưng cũng đâu thấy Lý Phỉ thích ai?

Trái tim trợ lý Lâm xoắn xuýt khó chịu đủ kiểu, nhưng trực tiếp hỏi, cậu ta lại không dám.

“Ngày mai đoàn phim mở máy, cậu đã xem kịch bản chưa?” Lý Phỉ nhỏ giọng hỏi.

Giản Hoa gật đầu, khẩu trang che mất vẻ mặt cậu, nhìn không ra.

Họ trò chuyện ngắn gọn, cũng rất bình thường, trợ lý Lâm lại nhìn ra ý vị không bình thường bên trong. Biên tập: Di

– Đường như Lý Phỉ luôn chủ động tìm đề tài.

Khóe miệng trợ lý Lâm giật giật: Không thể nào.

35. Chương 35: Nhận Thức Chung

Chào đón nhóm Lý Phỉ là phó đạo diễn của đoàn làm phim.

Vị phó đạo diễn này mặc đồ tây đi giày da, có thêm bụng bia và quả đầu Địa Trung Hải*, khi cười lộ lên thịt gò má còn rung rung, trông còn giống doanh nhân thành đạt hơn nhóm người Lý Phỉ giả làm đoàn thương vụ. Biên tập: Di

*Địa Trung Hải: đầu hói

Trò chuyện vài ba câu, phó đạo diễn có ý sâu xa nói: “Lý Phỉ à, gần đây cậu đúng là làm mưa làm gió! Không ngừng đứng đầu đề, cuộc sống còn hưng phấn hơn nhân vật trong phim.”

Về mặt của đám người trợ lý Lâm hơi khó coi, vì trên mạng không có tin gì tốt đẹp.

Xác xe Ferrari dẫn đến một phỏng đoán rằng, “Ảnh để đưa xe ở phố xá sầm uất, tạo thành tai nạn giao thông liên hoàn”. Dù tin này nhanh chóng bị xóa do tin không có thật, nhưng vẫn có người sắc bén nhìn ra “Vì sao lại liên quan tới Lý Phỉ”, cộng thêm vụ ở khách sạn Trần Châu, Hoài thành đã xuất hiện hai vụ tai nạn nghiêm trọng.

Đám anti-fan chen chúc mọc lên, ném ra đủ loại phỉ báng không cần tiền. Cái gì mà Lý Phỉ đã bị bắt, ảnh

để bị cuốn vào cuộc tranh đấu của tổ chức quốc tế nguy hiểm, các kiểu tiêu đề làm người nghe kinh hoàng trên mạng đọc đến mỗi mắt cũng chưa hết.

Còn thêm một đợt người tỏ vẻ như nhìn thấu tất cả, mỉa mai, “Tìm một chiếc xe nổi tiếng bị hỏng hóc ở hiện trường tai nạn, get cách tăng độ hot mới”, “Cộ độ hot của tai nạn đến nghiện, lương tâm ở đâu”. Biên tập: Di

Nói Lý Phỉ bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió cũng không quá.

“Phó đạo diễn La, ông đừng nói đùa, tôi đang sút đầu mẻ trán đây.” Về mặt Lý Phỉ thoải mái, hoàn toàn không có sự buồn phiền như anh nói.

“Đừng ảnh hưởng đến việc quay phim là được. Cậu cũng biết tính đạo diễn Lỗ rồi đấy.”

Phó đạo diễn nói xong, sai người đưa văn kiện ghi trình tự nghi thức mở máy cho Lý Phỉ. Khi nhìn thấy Giản Hoa, ông dừng lại một lúc, dường như thấy quen nên nhìn lâu hơn. Nhưng ông đã gặp qua quá nhiều người, quá nhiều việc, không nhớ ra Giản Hoa là ai.

“À, xác nhận lại lần cuối. Nhân viên trang điểm, diễn viên đóng thế tự cậu mang theo, theo hợp đồng bảo mật, trong lúc quay phim phải vào ở cùng khách sạn mà đoàn phim đã bao, nhưng chi phí là tự trả. Tôi sẽ sắp xếp cho họ gần phòng cậu. Còn có yêu cầu đặc biệt nào không?”

Việc chỉ cần một cú điện thoại là xong, nhưng phó đạo diễn phải đính thân đi ra, là do ngôi sao lớn đều có chút tính tình, gọi điện thoại lại phải cãi cọ với người đại diện rồi không nói rõ được.

Nhưng như Lý Phỉ, phó đạo diễn của đoàn phim nào cũng thích, không vì lý do nào khác ngoài việc bớt lo hơn.

Không yêu cầu phòng tổng thống trong khách sạn, cũng không cần đối xử đặc biệt, chỉ cần chú ý đồ ăn. Nhưng dù không ăn được, thì anh cũng tự mình mang thuốc dinh dưỡng đến, còn có một vị trợ lý biết nấu ăn.

Khi quay phim, không đến muộn, không về sớm, không xin nghỉ, khi mà anh cần có mặt thì chắc chắn sẽ thấy người. Chỉ riêng điểm ấy đã đủ làm cảm động phó đạo diễn phải chịu trách nhiệm sắp xếp công tác hàng ngày của đoàn phim.

Dù là ảnh đế hay diễn viên quần chúng, không làm chuyện vớ vẩn, không gây rắc rối cho người khác, thì đều là người tốt.

“Không có yêu cầu gì, tôi chỉ muốn hỏi một việc.” Lý Phỉ như không để tâm, thuận miệng nói, “Thành viên vốn có của đoàn làm phim, không có gì thay đổi chứ?”

Phó đạo diễn ngạc nhiên, không hiểu sao anh để lại hỏi câu này: “Không. Chỉ có trước đó nghe tin cậu bị thương trong vụ nổ ở khách sạn Trân Châu khiến nhà sản xuất và đạo diễn lo lắng không thôi.”

Nguyên nhân lo lắng đương nhiên là do phải tìm người thay nam nhân vật chính.

Nếu Lý Phỉ đã không sao thì không cần phải nhắc lại.

Sau khi phó đạo diễn rời đi, tất cả mọi người đều được sắp xếp ổn thỏa. Trợ lý Lâm cẩn thận ra khỏi phòng, cậu ta bối rối khi thấy Giản Hoa không định đi ra.

Cửa vừa đóng, Giản Hoa đã hỏi: “Anh nghĩ gì vậy?” Di biên tập

Cậu và Lý Phỉ đã đạt đến độ có cùng nhận thức. Vì phải đối phó với nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ, họ tạm thời trở thành đồng minh. Vì quay phim mà có cơ hội cùng chung sống hai tháng.

Vốn Giản Hoa muốn từ chối, nhưng khả năng của Lý Phỉ khi cùng cậu nói chuyện với Trương Diệu Kim, khiến Giản Hoa hiểu rằng, anh để không chỉ có kỹ thuật diễn xuất là đáng tin. Không cần Lý Phỉ, cậu đi đâu tìm một người giống như anh?biên tập Di

Dù là ai, sống hơn hai mươi năm mới biết rằng mình không hiểu chút gì về thế giới này, thì cũng cần một chiến hữu, có thể cùng gánh vác, cùng đối mặt với nguy hiểm, cùng phân tích bí mật – mọi mặt của Lý Phỉ đều phù hợp tiêu chuẩn, có khi còn vượt qua mong đợi.

“Tự nhiên lại hỏi phó đạo diễn La về chuyện thay đổi thành viên của đoàn phim. Chẳng lẽ anh có cảm giác ‘người biết chuyện’ sẽ chạy vào đoàn làm phim?” Giản Hoa giống như Trương Diệu Kim, muốn né tránh cách xưng hô ‘kẻ xuyên sách’. Nói cho cùng thì ai cũng không muốn giây phút nào cũng nhắc nhở mình là một nhân vật trong sách.

“Khi tôi ở Hải thành gặp tai nạn giao thông liên hoàn, tình huống lúc ấy rất kỳ lạ...”

Lý Phỉ kể chi tiết lại việc chiếc tự bốc cháy rồi xuống. Giản Hoa nghe xong, sắc bén bắt được ý chính: “Người nước ngoài? Đột nhiên rẽ rồi chắn ngang đường, không có cho mấy người vượt qua chiếc xe kia, là người ngoài sao?”

Lý Phỉ biết mình không cần nói thêm điều gì.

Quả nhiên, Giản Hoa nhíu chặt lông mày. Cậu sẽ không ngại thơ cho rằng cái tên người nước ngoài kia chạy đến để cứu Lý Phỉ. Tai nạn giao thông liên hoàn cộng thêm việc chiếc xe tự bốc cháy...

“Gã muốn ngăn anh thức tỉnh dị năng.”

“Nhưng hiển nhiên gã không biết tôi sẽ đến khách sạn Trân Châu... Mấy kẻ náo loạn ở đó cũng không biết tôi ở khách sạn.” Lý Phỉ nhàn nhã khoanh tay, suy nghĩ về manh mối, vui vẻ nói ra phỏng đoán, “Xem ra, nếu tôi bị thương trong vụ tai nạn giao thông, sẽ không thể đến khách sạn Trân Châu như lịch trình. Đồng thời, tôi có thể đoán ra rằng, bộ phim ngày mai mở máy có khi cũng phải đổi nhân vật nam chính.”

Giờ Lý Phỉ không sao, kẻ xuyên sách sẽ nghĩ mọi cách trà trộn vào đoàn làm phim sao?

– Còn phải xem Lý Phỉ trong sách có vai trò gì, quan trọng bao nhiêu.

Giản Hoa nhanh chóng có được kết luận.

“Đây là vấn đề mà thiếu tá Trương cố ý né tránh. Anh ta không nói xem tôi là người như thế nào.” Lý Phỉ rất để ý mà suy nghĩ.

Mặt Giản Hoa không chút thay đổi, cầm kịch bản lên xem, thuận miệng nói: “Còn phải hỏi sao. Một người nước ngoài viết về một nhân vật chính người nước ngoài. Tự nhiên lại xuất hiện thêm một người dị năng Trung Quốc thức tỉnh có thời gian chính xác, địa điểm chính xác. Anh đến tám phần là nhân vật phản diện. Thiếu tá Trương của Hồng Long nói tôi là nhân vật phản diện cuối cùng trong bộ truyện dài bảy tập này. Nếu là cuối cùng, chắc chắn trước đó còn có nhân vật phản diện khác. Tôi nghĩ anh hiểu, xét ra thì cái người gọi Johnson Brown kia mới có mười bốn tuổi.”

Lý Phỉ cười ra tiếng.

Anh vươn tay về phía Giản Hoa, thái độ thân thiện, nói như đùa: “Vậy thì phải để hai nhân vật phản diện có số mạng phải ngã dưới chân nhân vật chính, bắt tay hợp tác.”

Nhìn ảnh để cười như gió xuân, tựa trên sofa, Giản Hoa cúi đầu tiếp tục lật kịch bản, không thèm để ý cái tay kia.

“Nếu dựa trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, thì tôi chính là ác mộng cuối cùng của cậu ta, còn anh chỉ là một tảng đá trên đường...”

Lý Phỉ nhướn mày: “Tôi đây đành phải biểu hiện hết mình, cố sức không kéo chân sau của ngài Boss đây rồi?”

Giản Hoa không muốn tiếp tục đùa cợt, cậu nghĩ: “Duy trì chỉ số thông minh và năng lực của anh là được. Không cần làm chuyện giống như Ma vương trong bộ tiểu thuyết Anh kia, bất chấp muốn quyết đấu một chọi một với nhân vật chính.”

“Còn phải giết ngay tức khắc, không cần nhiều lời vô nghĩa.” Lý Phỉ bổ sung. Nhân vật phản diện trong kịch bản đều chết do lăm mồm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vớ vẩn và buồn cười. Họ lại có thể trò chuyện nghiêm túc về việc đối phó nhân vật chính như thế nào, khi mà mọi người đều biết, nhân vật chính kia mới có mười bốn tuổi.

“Tôi muốn nói một chuyện chính. Nếu Johnson Brown chết, thế giới của chúng ta còn tồn tại không?” Lý Phỉ dựa vào sofa, ngăn người nhìn trần nhà.

Giản Hoa không trả lời được.

Nếu thế giới này thật sự là một quyển sách. Khi không còn nhân vật chính, hậu quả khó có thể đoán ra được.

“Cho nên, cậu ta có thể giết chúng ta. Nhưng mọi người trên đời này, đều không thể giết cậu ta sao?” Lý Phỉ lẩm bẩm.

Nói theo từ ngữ thông dụng trên Internet thì, đúng là ngón tay vàng to quá trời.

Giản Hoa không buồn bã vì chuyện này, bình tĩnh nói: “Nếu cậu ta chết thì cả thế giới này đều sụp đổ, biến mất. Tôi đây cũng không quan tâm.”

“...” ĐiiDi

Ánh mắt Lý Phỉ ngưng đọng.

Đây là lần đầu tiên khi không dùng dị năng mà anh cảm nhận được loại cảm xúc “đáng sợ” này trên người Giản Hoa. Cùng lúc đó, Lý Phỉ nhớ lại cảm giác khi nhìn thấy cách sắp xếp trong nhà Giản Hoa: Đây là một người rất khó đối phó.

Không có sở thích, cũng không có thứ gì có thể trói buộc được cậu, lúc nào cậu cũng có thể cắt đứt liên hệ với người khác.

Nói một cách nghiêm trọng thì, đối với Giản Hoa, thế giới này không có sức hấp dẫn. Cậu sống, chỉ như một thói quen. Đương nhiên, Giản Hoa cũng sẽ không đang yên lành mà tự dưng muốn chết. Chẳng qua, lòng sợ cái chết không có uy lực lớn với cậu như với người khác.

Nói thẳng ra, khi Lý Phỉ nghĩ đến việc ai cũng không thể giết chết Johnson, tâm trạng rất không thoải mái. Nếu có người muốn giết nhân vật chính, Lý Phỉ còn phải nghĩ cách cứu người, vì anh không muốn trong lúc mơ hồ mà cùng toàn bộ thế giới này đi tong.

Nhưng vấn đề này trước mắt Giản Hoa, không phải là vấn đề.

Johnson chết thì chết, thế giới sụp đổ thì cứ sụp đổ, quan trọng sao?

– Tổ chất tâm lý của Boss cuối.

Lý Phỉ chống trán, không nhìn được cười rộ lên: “Ừ, là tôi nghĩ nhiều! Nếu thật sự có ngày đó, cứ coi như hổ đen nuốt toàn bộ Hệ Mặt Trời vào là được.”

Cứ để ai quan tâm thì tự đi mà quản chuyện sống chết của thiếu niên người Mĩ kia.

Giản Hoa cảm thấy ở cùng Lý Phỉ là một việc rất vui vẻ. Ít nhất, cậu còn chưa gặp qua ngôi sao nào cảm được thì buông được, còn đồng ý với suy nghĩ kỳ lạ của cậu, tư duy cũng đồng điệu.

“Thế thì, quay tốt bộ phim này, chú ý tình hình trong đoàn phim.” Lý Phỉ cầm kịch bản trong tay Giản Hoa.

Anh nói nghe dễ dàng như vậy, nhưng Giản Hoa hiểu được chuyện này sau lưng rắc rối như thế nào.

Qua vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, có thể nhìn ra kẻ xuyên sách sẽ có hành vi cực đoan như thế nào. Hàng năm, không thiếu việc xảy ra sự cố khi quay phim, việc chết người cũng không hiếm thấy. Tổ đạo cụ lơ là, rồi có người động tay động chân vào dây cáp treo... nhiều lắm.

Khi mạng sống gặp nguy hiểm, nếu bị người quay được cảnh sử dụng dị năng thì sẽ rất náo động cho mà xem.

“Tôi sẽ cẩn thận.” Giản Hoa nói.

Làm diễn viên đóng thế của Lý Phỉ, độ khó cao. Trên lý thuyết, cậu mới là người dễ gặp chuyện không may khi đang trong khung hình.

“Tôi bảo mấy người trợ lý Lâm không gọi tên cậu.” Lý Phỉ suy xét thật chu đáo. Dù sao trong giới giải trí, từ nhân viên công tác đến ngôi sao có không ít người tự đặt tên tiếng Anh cho mình. “Cậu không phải người của công chúng như tôi. Nếu không nói ra tên, thì ‘người biết chuyện’ có đứng trước mặt, cũng chưa chắc đoán ra thân phận của cậu.”

Giản Hoa nghĩ, nhận ra cái kiểu kẻ sách Lý Phỉ ngoài sáng, mình trong tối dùng rất tốt.

“Chỉ cần trong đoàn phim không có người vốn biết tôi là được.”

Như vậy thì kẻ xuyên sách đến đối phó Lý Phỉ, rất có khả năng sẽ bỏ qua Giản Hoa.

“Vậy thì chúng ta phải chăm sóc lẫn nhau rồi.” Lý Phỉ lần này trịnh trọng vươn tay ra.

Giản Hoa do dự, rồi im lặng nắm lấy dao.

36. Chương 36: Hoa Điềm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại trở về hoàn cảnh quen thuộc.

Giản Hoa ngồi trong góc, nhìn nhân viên đoàn phim bận rộn qua lại.

Dù đoàn phim có xa hoa thế nào, trường quay vẫn luôn là cảnh tượng rối loạn, dây điện giăng khắp nơi. Người thường có cái hòm để ngồi lên đã không tề rồi.

Hôm nay, phó đạo diễn La không mặc đồ tây, ông tay cầm loa điện, cổ đeo di động, mặc áo khoác có đến n cái túi, tai còn đeo tai nghe vô tuyến để nói chuyện.

“Tổ đạo cụ! Mấy người đang làm gì thế, nâng cái cột này qua bên trái!”

Nhìn lại hình ảnh trong khung hình, phó đạo diễn La vừa lòng, sai người báo cho đạo diễn, bối cảnh đã chuẩn bị xong.

Giản Hoa cúi đầu lật kịch bản đến đoạn tương ứng với bối cảnh, sau đó cậu đứng lên. Quả nhiên, có tiếng từ trong tai nghe nói rằng, đạo diễn còn chưa quay xong cảnh kia, bên này quay cảnh của vai phụ trước.

Diễn viên đóng thế không chỉ phải quay cảnh nguy hiểm, có khi diễn bối cảnh, diễn quay nhóm. Khi diễn viên chính không có mặt, chỉ cần có diễn viên đóng thế là quay được. Chỉ thoáng qua khung hình nên không quan trọng, đặc tả diễn viên chính có thể quay bổ sung sau.

Giống như hiện tại, bên kia Lý Phỉ đang ở chỗ khác trong studio đứng trước phong xanh[1] nói lời thoại với máy quay, bên này lại là cảnh hai vai phụ tranh chấp, Giản Hoa phải nhảy lên mấy cái thùng giả làm thang, đứng đó lặng lẽ quan sát.

Muốn đóng làm bối cảnh, cột gỗ, cũng không dễ gì.

“Cậu...”

“Chào đạo diễn Lưu, tôi là diễn viên đóng thế của Lý Phỉ, Joe.” Giản Hoa gặp ai cũng chỉ nói một câu đơn giản như vậy, không thân thiện cũng không thô lỗ. Phải xem tình huống mới có thể có “lời sau”, phó đạo diễn Lưu còn cần chú ý trả lời.

Đoàn phim có vài vị phó đạo diễn, phân công quản lý những công việc khác nhau. Phó đạo diễn La tương đương với người quản lý trường quay, gặp chuyện phải tìm ông ấy, có nôi thì để ông ấy gánh*. Còn phó đạo diễn chịu trách nhiệm quay phim thì chức vụ cao hơn một đoạn.

*ý là có chuyện sai sót gì thì phải chịu trách nhiệm

Vị phó đạo diễn Lưu này nhìn kỹ Giản Hoa vài giây, thấy lạ mặt, nghiêng đầu, dùng tiếng địa phương hỏi: “Sao lại tìm loại người này? Thử đoạn mới của giải trí Tinh Thiên à, để người mới đi theo ảnh đế, từ đóng thế đi lên?”

“Không đâu, hình như cũng làm được vài năm rồi. Nhìn mặt hơi quen.” Nhân viên đoàn phim giải thích.

Làm diễn viên đóng thế, Giản Hoa cũng xem thành công. Nhưng thành công của cậu, chính là chịu loại đối xử như thế này.

Hơn phân nửa những phim cậu lẫn lộn là phim truyền hình, cái loại phim trên màn ảnh lớn do đoàn làm phim danh tiếng quay này, không có quan hệ rất khó vào. Giờ phim thương mại hầu hết là dùng hiệu ứng, không có nhiều nhu cầu về diễn viên đóng thế và diễn viên có kỹ năng đặc biệt.

Không đáng để người ta ôm đồm, lại còn không thích xã giao, Giản Hoa tên là gì, đúng là chẳng ai chú ý.

Trong giới giải trí là như vậy đó, muốn phong sát* nhân vật nhỏ rất dễ dàng. Vốn đã không có cảm giác tồn tại, dù có cố gắng nhiều năm, chỉ cần có người muốn đâm chết nhân viên dưới tầng chót, thì sẽ dễ dàng đạt được mục đích, mà thậm chí cũng chẳng có mấy người biết được chuyện này.

*Phong sát: Từ thường dùng trong giới giải trí, chỉ hành động chèn ép bằng quyền lực hay tiền bạc để không cho người bị phong sát nhận được việc.

Giản Hoa đã bị phong sát nửa năm, khi trở về lại thành diễn viên đóng thế chuyên thuộc của anh đế. Việc này là tin lớn trong giới diễn viên đóng thế, nhưng nhân viên đoàn phim này hoàn toàn không biết gì cả.

“Làm vài năm mà vẫn là diễn viên đóng thế?” Phó đạo diễn Lưu liếc xéo Giản Hoa, thấy đối phương không lại đây thì đỡ lo. Nhưng lại cảm thấy đối phương không biết thời thế, vì vậy nên phát tay không kiên nhẫn, “Được rồi, diễn theo kịch bản.”

Phó đạo diễn lưu xoay người gọi hai vai phụ lên diễn.

Đây là một cuộc xung đột có tính tương đối mạnh, khi quay trước nhưng cảnh khác, có thể giúp diễn viên hiểu rõ nhân vật của mình hơn.

Kịch bản Lý Phỉ nhận tất nhiên không tệ, nhưng đây đã xác định là một bộ phim thương mại để kiếm tiền, không cần giải thưởng, dùng diễn viên lớn thu hút cho phòng vé. Trong studio đúng là ánh sao lấp lánh, diễn viên mang danh hiệu ảnh đế ảnh hậu có tận ba người, ngay cả diễn viên phụ cũng là tiểu Thiên Vương trong giới ca nhạc.

Kỹ thuật diễn xuất tốt, không có nghĩa là diễn viên diễn được bộ dạng mà đạo diễn muốn.

Lý Phỉ ở bên kia đã quay hỏng năm sáu lần. Đạo diễn trước hết là giảng về cảnh quay, sau đó lại cau mày nhìn màn hình. Lý Phỉ bình tĩnh nhìn đạo diễn đổi ánh sáng, đổi góc độ máy quay, chính ông tự mình thay đổi máy chỗ. Rốt cuộc, đến lần thứ tám đạo diễn mới get được điểm đó, tiếp theo thì trơn chu một đường.

Sau khi quay xong cảnh này, trợ lý Lâm đưa khăn nóng cho Lý Phỉ.

Ảnh đế không thấy Giản Hoa, không hề do dự đi đến trường quay bên kia xem cảnh quay.

Lúc này, Giản Hoa đã đứng trên bốn thùng gỗ chờ người ra được hai mươi phút ~~ Đúng vậy, hai diễn viên phụ này cũng quay hỏng, người phụ trách làm bối cảnh như cậu, cứ một lần lại một lần bò xuống thì mệt muốn chết, thà tiếp tục đứng đó còn hơn.

“Phụt.”

Trợ lý Lâm ngẩng đầu, hình như cậu ta nghe được tiếng Lý Phỉ cười.

Nhưng trong studio rất ồn, về mặt Lý Phỉ trông cũng không giống vừa cười xong, việc này làm trợ lý Lâm hoang mang.

Một đợt quay mới lại bắt đầu, bảng clapperboard[2] đập một cái, hai vai phụ đã tranh chấp kịch liệt.

Máy quay không quay đến mặt Giản Hoa. Cậu đứng đó đưa tay hơi tựa vào cầu thang, động tác rất chậm. Trong mắt Lý Phỉ thì động tác này rất là bình thường, nhưng cả người Giản Hoa cùng với động tác này lại mang điểm khác biệt.

– Cậu đang cố hòa hợp với nhân vật trong kịch bản, tuy chỉ có thể làm hạn chế.

Tâm trạng của Lý Phỉ có hơi vi diệu.

Loại người như Giản Hoa, anh đã gặp qua nhiều. Điểm đặc biệt của Giản Hoa, chính là trong bộ phim “Con quạ”, cậu diễn nam nhân vật chính của Lý Phỉ đủ mười phần thu hút.

Sự thật đã chứng minh, Giản Hoa không phải là một thiên tài diễn xuất bị mai một. Ngoài nhân vật Ô tướng quân, do tính cách nên bình thường Giản Hoa biểu hiện hơi cứng nhắc.

Không phải tệ, nhưng cũng không xuất sắc.

Cảnh này quay hỏng liên tục, không liên quan gì tới Giản Hoa, cậu đã làm một bối cảnh đủ tư cách.

Hai diễn viên phụ toát mồ hôi đầy đầu lại tiếp tục. Giản Hoa rút cuộc chú ý tới Lý Phỉ đứng cách đó không xa. Lúc này, họ mặc cùng một dạng quần áo, cùng một kiểu tóc. Do ánh đèn, nên cậu không thấy rõ mặt Lý Phỉ.

“Đổi sang cảnh thứ chín màn ba!” Đạo diễn hô lên. Diễn viên phụ im lặng đi xuống, Giản Hoa cũng không cần đứng chờ người ra đó nữa.

Về một góc, cầm kịch bản lên, Giản Hoa yên lặng quan sát đám người bận rộn.

Đây là ngày quay chính thức thứ nhất, cậu không phát hiện trong đoàn có người kì lạ nào. Từ nhân viên trang điểm đến trợ lý của diễn viên đều rất bình thường. Kể xuyên sách muốn mạo danh trà trộn vào mà không lộ ra bất kỳ sơ hở nào là không có khả năng.

Ánh mắt Giản Hoa cuối cùng dừng lại trên người Lý Phỉ.

Đèn chiếu lên người anh, cổ tay áo xắn lên, cởi nút trên cùng của áo sơ mi, hai tay đút trong túi quần kaki, giày da dẫm lên thùng gỗ giả làm cầu thang, Lý Phỉ vừa xoay người, lại không còn là Lý Phỉ nữa.

Tươi cười tán tỉnh, cử chỉ tùy tiện, vẻ mặt kênh kiệu.

Giản Hoa đã xem đi xem lại kịch bản hơn mười lần. Hình tượng của nhân vật nam chính, Hạ Ngưng, trong lòng cậu vẫn chỉ được cấu thành từ những từ ngữ mơ hồ: Hoàn cảnh gia đình tốt, nhìn qua như tay chơi không học vấn không nghề nghiệp, thực ra lại biết rất nhiều kiến thức ngoài lề.

Nhưng sau khi nhìn gần Lý Phỉ, vài từ ngữ kia lại như bong bóng vỡ tan. Bóng dáng mờ nhạt của nhân vật nam chính đã hóa thành người trước mắt.

Giản Hoa còn thấy được những thứ không có trong kịch bản trên người Lý Phỉ.

Đạo đức giả, kiêu căng, khi nhìn người ngoài sẽ lộ ra ánh mắt không tin tưởng.

Trong kịch bản, nam chính gần như là hoàn hảo, trừ danh tiếng không tốt ra. Nam chính luôn đặc biệt cố gắng vào thời khắc quan trọng, các loại kỹ năng đều đạt điểm tối đa. Hai lần nhân vật tình tiết phản bội đều bị anh biết trước. Lại còn có EQ cao, sau khi lịch sự từ chối nữ phụ, còn giúp cô nhận ra người thích hợp với mình hơn. Có thể nói, nam chính tốt đẹp đến mức không thực tế.

Nhưng phải làm sao đây, thị trường đã chứng minh người xem thích nam chính như vậy đấy. Biên kịch viết phim thương mại kết hợp từ mọi yếu tố hoàn hảo nhất.

Hậu quả là trong mắt Giản Hoa, hình tượng nam chính rất giả tạo, trống rỗng và thiếu tính hợp lý.

Nhưng sau khi thấy Lý Phỉ, các tầng mờ ảo như bị dồn hết xuống dưới chót, tạo nên nền móng kiên cố, loại kiến trúc này có nhiều không gian mở hơn, để người xem tự mình lý giải.

Nhân vật nam chính không hoàn hảo như vậy, anh ta có làm việc tốt nào đó, thì bản chất vẫn kiêu căng.

Anh ta thông minh, liệu sự như thần, nói cho cùng cũng vì đa nghi.

Nhưng việc này cũng không bị nhân vật tình tiết phát hiện, vì nhân vật nam chính cực kỳ chú ý duy trì hình tượng của mình.

– người chỉ muốn vui vẻ xem phim, ăn bỏng ngô có thể hài lòng, mà người nhất định muốn tìm logic trong phim cũng có thể đào ra trứng màu*. Nhân vật nam chính, Hạ Ngưng ưu tú mà thực tế, dù anh ta đối trá, kiêu căng lại đa nghi, anh ta vẫn giải quyết mọi rắc rối một cách hoàn hảo, cũng không xúc phạm người khác.

*Trứng màu: điều bất ngờ, ngạc nhiên.

Giản Hoa hít sâu một hơi.

Xem người ta quay phim như cảm nhận được điều gì đó, từ một người giấy trong kịch bản hóa thành hình tượng rõ ràng.

Hạ Ngưng khác với Ô tướng quân. Trong đoàn phim “Con quạ”, Giản Hoa không được xem hết kịch bản, là do diễn xuất của Lý Phỉ khiến cậu dần dần hiểu được người này, rồi khắc sâu ấn tượng đến khó quên.

Giản Hoa tin rằng, nếu cậu được xem hết kịch bản, vẫn sẽ bị Ô tướng quân thu hút, nhưng không sẽ say đắm như vậy.

Còn về nhân vật Hạ Ngưng này, căn bản không phải kiểu Giản Hoa thích.

Nếu không phải là diễn viên đóng thế của Lý Phỉ, Giản Hoa đã chẳng thèm liếc nhìn nhân vật nam chính này. Cậu chỉ dựa theo đạo đức nghề nghiệp, cố gắng làm tốt một chút, mới đọc hơn mười lần.

Rào chắn mờ nhạt và thành kiến đối với nhân vật nam chính của Giản Hoa, bị đập nát trong nháy mắt.

Mà Lý Phỉ, chỉ đang nhập diễn trước mặt cậu mà thôi.

Đèn trong studio bỗng chớp lóe.

“Gì vậy?” Mọi người ngẩng đầu sửng sốt.

Đạo diễn đành kêu ngừng, sau khi sai nhân viên đi kiểm tra xong thì để Lý Phỉ làm lại.

Đây là hiện tượng xảy ra khi dị năng dao động quá mạnh, Lý Phỉ không biết Giản Hoa nhận ra điều gì, nghi ngờ nhìn thoáng qua bên này.

Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi, cậu làm dịu lại cảm xúc của mình, chăm chú nhìn người trong màn ảnh, giống như muốn ghi lại mọi hành động cử chỉ, về mặt của đối phương trong lòng.

Buổi chiều hôm đó, khi đạo diễn tự mình xem xét cuộc xung đột mà hai vai phụ diễn. Ông nhìn máy quay, kêu nhẹ một tiếng.

“Diễn viên đóng thế Lý Phỉ mang đến...không tệ đâu.”

Người phụ trách đóng bối cảnh không cần kỹ thuật diễn xuất. Nhưng tư thế đứng thẳng, lại mờ nhạt lộ ra cảm giác rất phù hợp với hình tượng của nam chính, không cần cố ý làm mờ cảnh xung quanh, chỉ cần không đặc tả, cơ bản sẽ không thấy gì phi lý.

Một hai lần đạo diễn còn cảm thấy là trùng hợp, nhưng một tuần sau, ngay cả phó đạo diễn cũng phát hiện.

“Nắm bắt tâm trạng nhân vật khá ổn, Lý Phỉ tự bồi dưỡng diễn viên đóng thế chuyên nghiệp cho mình à? Thật đúng là hợp với phong cách của cậu ta.”

“Không đâu. Nghe nói là tìm bữa được đấy.”

“Trời, vận may này!”

“Xem ra có thể giảm bớt việc quay bổ sung nhân vật chính.” Đạo diễn lẩm bẩm.

Giảm phí tổn, giảm công việc, việc này ai chẳng thích.[1] Phong xanh: dùng khi quay phim, chụp ảnh để ghép bối cảnh.

[2] Bảng clapperboard

Về tiêu đề: *Hoa điểm () có từ Hoa () trong Giản Hoa () nhưng bản thân không biết tiếng Trung nên không hiểu tác giả có ý gì T.T. Chờ cao nhân giúp đỡ.

37. Chương 37: Phong Ba

Đũa gấp miếng sườn chua ngọt rời khỏi những hạt cơm được phủ một lớp nước sốt thơm ngon đậm đà. Lý Phỉ ăn miếng sườn kia mà không biết vị, anh còn đang chăm chú nhìn người đứng trước phong nền xanh kia...Biên tập: Di

Mấy ngày nay, khi Giản Hoa diễn bối cảnh thì Lý Phỉ đang bận. Giản Hoa tan làm, thì nhân vật chính, Lý Phỉ, còn có đoạn diễn chưa xong, phải tiếp tục bận rộn đến khi trời tối mù mịt, không kể ngày đêm, dẫn đến việc, hôm nay Lý Phỉ mới nhận ra sự thay đổi của Giản Hoa.

Buông đũa, Lý Phỉ nhìn chăm chăm một người trong đám diễn viên.

Anh không nhắm mắt lại, không dùng dị năng, chỉ dùng cảm giác bình thường mà phán đoán. Cảm giác tồn tại của “Hạ Ngưng” đã tăng lên rõ ràng. Trên màn ảnh, dù chỉ có một giây, nhân vật chính khác sâu được hình bóng của mình đã là không thể xem nhẹ.

Đây không phải Hạ Ngưng trong kịch bản, mà là nhân vật chính do Lý Phỉ diễn.

Trước đó vài ngày, Giản Hoa còn đang bắt chước, hiện tại thì cậu đã nắm bắt được tâm lý nhân vật – Tư thế đứng thẳng của cậu không hoàn toàn giống Lý Phỉ, cũng không làm động tác theo thói quen mà Lý Phỉ giao cho nhân vật này. Cậu chỉ rất tự nhiên, dùng bộ dạng tương tự nhân vật chính, xoay người một cách đơn giản, đi vài bước, bóng dáng đã được khắc họa đầy đủ.

Lý Phỉ hơi nhướng mày, anh thật sự rất bất ngờ. Biên tập: Di

“Ngươi à? Anh muốn hâm nóng lại không?” Trợ lý Lâm sợ sệt nhìn Lý Phỉ cầm hộp đồ ăn chưa ăn được mấy miếng. Biên tập: Di

Cơm hộp của đoàn phim cũng tạm được, nhưng Lý Phỉ không bạc đãi chính mình. Anh thường sẽ sai trợ lý Lâm đi đến nhà hàng gần đó đóng gói vài món ăn mang về.

Vị ngon mê người của sườn chua ngọt, khiến Lý Phỉ sực tỉnh. Biên tập: Di

Giây tiếp theo, Lý Phỉ thấy trong studio có không ít người đang nhìn mình chằm chằm.

Hôm nay, nữ diễn viên phụ nói cơ thể không thoải mái, muốn nghỉ ngơi hai tiếng rồi chiều quay tiếp. Đạo diễn đồng ý, nên Lý Phỉ khó có được một ngày ăn cơm ở đây, còn chạy sang bên này đi dạo. B i ê n t ậ p: D i

– Người trong đoàn phim vốn muốn xem kịch, xem phản ứng của anh để đối với người này như thế nào?

Diễn viên đóng thân lại cố ý cos kỹ thuật diễn xuất của ảnh đế, đúng là gan to bằng trời. Định thu hút chú ý của đạo diễn sao? Quay xong phim này, Lý Phỉ sẽ trở thành đá kê chân của diễn viên đóng thế nhỏ nhỏ này? Hay là ảnh đế sẽ trở mặt đuổi người cút đi càng xa càng tốt? B i ê n t ậ p: D i

Suy tưởng mọc đầy trong lòng đám người này, nhưng Lý Phỉ lại làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Và một ngụm lại một ngụm cơm thơm mềm, ảnh đế bình tĩnh tiếp tục xem diễn viên quay phim.

Nam phụ số ba lui về sau, vừa vặn che đi Giản Hoa trong khung hình, đạo diễn nhìn thấy nhưng không nói gì.

Cảnh này chỉ cần quần, tay áo, giày của nhân vật chính trong ống kính là được. Diễn viên khác muốn cướp cảnh quay, chỉ cần không quá đáng lắm, đạo diễn cũng thường sẽ mặc kệ, trừ khi –

“Cắt!”

Tổng đạo diễn họ Lỗ, trong giới đạo diễn, tính tình và danh tiếng thường tỉ lệ nghịch, đạo diễn danh tiếng càng tốt, tính tình càng khó chịu! Đạo diễn Lỗ tuy không mắng người đến nổi máu chó đầy mặt, nhưng nếu lãng phí cuộn phim vì chuyện không liên quan đến kỹ thuật diễn xuất, ông có thể sẽ một đá đá bay ghế.

“Tranh cái gì mà tranh! Đó là vị trí của cậu sao?” Đạo diễn Lỗ trừng diễn viên phụ, tiểu Thiên Vương của giới ca nhạc.

Trong lòng tiểu Thiên vương thấy oan ức. Vị trí của cậu ta ở cạnh nam phụ số ba, khi giảng về diễn xuất, phó đạo diễn đã nói rõ là chỉ cần đứng bên cạnh nam số ba là được. Giờ lại bị mắng làm cậu ta không hiểu sao.

Tiểu Thiên Vương không hiểu lắm về việc quay phim nên đương nhiên không biết. Nam phụ số ba lui về sau một bước che mất Giản Hoa nhưng không làm hỏng khung hình, còn cậu ta lùi theo lại khiến khung hình bị trống một khoảng. Đạo diễn cực kỳ để ý đến độ cân xứng của khung hình, không mắng người mới là lạ.

Cướp cảnh cũng là một kỹ năng sống. Diễn viên có kinh nghiệm phong phú đứng trước ống kính, khi muốn lừa người, sẽ tìm kẻ gánh tội thay. Vì không thấy màn hình nên người kia cũng không biết sao lại thế này.

Đoàn làm phim lớn như thế, đông người như thế, nhưng đúng lúc nhìn thấy màn ảnh thì có mấy người?

Nếu có kẻ cố ý nói xấu, tiểu Thiên Vương giới ca nhạc sẽ có thêm tin lá cái “Đi cướp cảnh rồi bị ăn mắng”.

Đạo diễn Lỗ không bị mù, sau khi ông mắng người xong thì cảnh cáo: “Diễn lại cảnh này một lần nữa. Nếu ai không biết vị trí của mình, tôi sẽ để tổ đạo cụ mang keo đa năng ra dán chặt người đó trên mặt đất!”

Nam phụ số ba im lặng, nhưng lần này tiểu Thiên Vương sợ đến mức không dám đi cùng nam số ba, lúc nên đi thì không đi. Tất nhiên khung hình lại có vấn đề, đạo diễn tức đến muốn nổ tung.

Tiểu Thiên Vương trở thành cái bia cho mọi người phê bình. Nam số ba là kẻ đầu sỏ gây chuyện lại làm như không có việc gì, đi về đứng bên cạnh trợ lý: “Lý Phỉ có phản ứng gì không?”

Trợ lý của gã bữu môi: “Cứ như vậy thôi. Độ cong của nụ cười cũng không thêm thay đổi.”

“Xì, đúng là diễn viên lớn tốt tính nhất giới giải trí! Dù trong lòng muốn đánh diễn viên đóng thế kia gãy xương, trên mặt vẫn giả bộ dịu dàng vô hại.” Nam số ba mĩa mai.

Người muốn xem kịch hay rất nhiều, nhưng ai cũng không ngờ trợ lý Lâm sẽ chạy đến đón Giản Hoa: “Joe, mau tới ăn cơm. Hôm nay có vài món do đầu bếp của nhà hàng Liễu Ngạn làm đó!”

Đối với ánh mắt ngạc nhiên quăng đến từ mọi góc ngách, trợ lý Lâm tỏ vẻ chống được, nhưng trong lòng lại kêu rên: Là Lý Phỉ gọi Giản Hoa đi ăn được không? Sườn chua ngọt, thịt bò xào ớt xanh, lươn rán, cậu ta cũng muốn ăn mà!

Giản Hoa thật sự đói bụng.Di

Cậu không nghĩ nhiều, đi qua cầm hộp cơm, tách đĩa ra, ăn đồ ăn thơm phức, nắm chặt thời gian lấp đầy bụng.Di

Máy quay sẽ không nhắm vào mặt của cậu, Giản Hoa ăn hết đồ nọ đến đồ kia mà không có chút gánh nặng nào.

Khác với những diễn viên mới nghỉ ngơi uống nước được mười phút mà đã phải trang điểm lại, Giản Hoa rất thoải mái.

Trường quay ồn ào, phó đạo diễn tự mình giảng lại cách diễn cho tiểu Thiên Vương, còn tự mình làm mẫu luôn. Những diễn viên khác thì phân tán ra khắp bốn phía nghỉ ngơi, họ nhỏ giọng nói chuyện, không đi gần thì không nghe được nửa chữ.

“Bình thường cậu... Ý tôi là, khi cậu đóng thế trong phim khác đều diễn như vậy à?” Lời Lý Phỉ muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ có câu này ra khỏi miệng.

Giản Hoa gạt ớt xanh ra, không để tâm, nói: “Tôi nghĩ anh sẽ không hỏi.”

“Không phải diễn viên chính nào cũng rộng rãi. Cậu xem đi, tôi cũng để ý đó.” Lý Phỉ cầm hộp đồ ăn lên, nghiêm túc nói, “Cậu đoán xem hôm nay có bao nhiêu người đang chờ tôi gây rắc rối cho cậu.”

“Muốn úp sọt tôi?” Giản Hoa liếc nhìn trợ lý Lâm, lại nhìn Lý Phỉ, ý tứ rất rõ ràng.

Muốn úp sọt cậu thì đầu tiên phải đánh thắng được cậu trước đã, không phải sao?

– Lý Phỉ im lặng đặt đồ về lại chỗ trước mặt Giản Hoa.

Hành động này khiến Giản Hoa muốn bật cười, rất lâu rồi cậu không có cảm giác này.

Lúc nào ở cùng với Lý Phỉ cũng vui vẻ thoải mái. Tấm mặt nạ dịu dàng lịch thiệp của anh để rất chắc, nhưng đôi khi lộ điểm khác lạ, cũng tạo ra niềm vui mới.

Điều này làm cho thái độ của Giản Hoa khác với bình thường, sẵn lòng nói vài câu về mình: “Diễn viên đóng thế trong đoàn phim, anh cũng đâu phải không biết. Có nguy hiểm, có khó khăn thì phải đi ra, cũng không hạn chế là người nào. Có khi đóng phim truyền hình tiên hiệp mà lại thiếu nữ diễn viên đóng thế, tôi phải mặc đồ nữ cả ngày ở đoàn phim...”

Ánh mắt Lý Phỉ có thay đổi nhỏ, nhưng trước khi Giản Hoa phát hiện, anh đã thu lại ánh mắt đó. Di Di Di

“Hàng ngày, việc mệt mỏi nhất là thay đồ. Lúc thì là nữ chính, lúc thì là nữ phụ, có khi đổi thành nhân vật phản diện. Ai mà để ý suy nghĩ xem tích cách nhân vật này là gì chứ, bộ dạng giống là được rồi.”

Giản Hoa gạt ớt xanh xong, hài lòng ăn miếng thịt bò.

Trước mặt người không quen, bình thường cậu không ăn thứ kia, nhưng cũng sẽ không gạt đi, cố sức lấp đầy bụng là được.

Lý Phỉ rốt cuộc cũng có thể viết thêm một câu khẳng định trong lý lịch của người mình thích: Kén ăn!

Vậy mà lại kén ăn! Lần đầu tiên Giản Hoa bộc lộ cậu thích ghét cái gì!!

Câu nói trong một bộ phim kinh điển rất chính xác. Một người có thể xóa đi lai lịch, giấu đi sở thích, nhưng chỉ duy nhất trên phương diện ăn uống, khó mà sẵn lòng đổi món mình thích!

Trợ lý Lâm đứng ở một bên, nhận rõ được sự thay đổi trong cảm xúc của Lý Phỉ, mờ mịt: Anh để nhà mình đang vui về chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vì Giản Hoa cố gắng chăm chỉ diễn bối cảnh?

Cả Giản Hoa cũng hiểu lắm, cậu giải thích thêm một câu: “Giờ tôi làm diễn viên đóng thế cho anh. Có thể giúp anh quay ít đi mấy cảnh, giảm bớt lượng công việc, chính là ý nghĩa của việc anh ký hợp đồng với tôi. Tôi cũng thấy tiền lương mình nhận được là xứng đáng.”

“...” Trừ tiền lương ra thì không còn cái gì khác à?

“Về phần anh có ngại khi tôi làm vậy hay không – trải qua thời gian ở đoàn phim ‘Con quạ’ tôi đã nhận ra anh khá mừng khi diễn viên đóng thế nắm bắt được tính cách nhân vật.” Giản Hoa nói xong lại tiếp tục ăn cơm.

Lý Phỉ thấy hơi rắc rối. “Con quạ” là bộ phim có vị trí phòng vé vừa phải nhưng lại muốn nổi tiếng, đạo diễn muốn đã tốt lại còn tốt hơn, đã vừa lòng còn mong giật giải. Ngay cả diễn viên quần chúng cũng phải biểu hiện xuất sắc vượt xa bình thường. Khác hẳn với đoàn phim của bộ phim thương mại này.

Ngôi sao tụ hợp, chính là để thu hút cho phòng vé, vai diễn cũng chỉ đến độ đẹp mắt là được.

Rất nhiều diễn viên không chịu dùng người đóng thế, cũng không phải vì chuyên nghiệp. Sự thật là, người đóng thế không đạt đủ tiêu chuẩn, vì thu hút ánh mắt mọi người, diễn viên sẽ không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Diễn viên lớn để người đóng thế làm viễn cảnh, chính là lúc cho vai phụ biểu hiện.

Nhưng cảnh này quay xong, người xem liếc qua lại thấy nhân vật chính xuất hiện trong đám người, diễn viên khác bên trong chẳng khác nào thành bối cảnh sao? Trong rạp chiếu phim, không thể nhấn nút tạm dừng, cần thân quan sát tất cả mọi người.

Một giây kia, người xem chú ý tới ai, vai chính này là của ai...

Giản Hoa bắt chước hình tượng của diễn viên chính, Lý Phỉ. Có thần thái của nhân vật chính, chính là chắn đường người khác – Lý luận kì lạ, nhưng trong mắt người hay tính toán chi ly thì là như vậy đó.

“Cậu diễn khá ổn. Tôi rất mừng, tôi thấy rằng đạo diễn cũng vui đó...”

Lý Phỉ nói được một nửa thì ngừng. Dựa theo tính cách trước giờ của Giản Hoa, tám phần sẽ nhận được đáp án là: Mấy người kia không vui thì đuổi cậu đi được sao? Có thể gây rắc rối cho cậu được sao? Cậu nhận tiền lương nhà bọn họ nên phải xem sắc mặt bọn họ chắc?

Đều là không! Khi chưa có dị năng, Giản Hoa đã không sợ bị người khác úp sọt, giờ có dị năng... Hiện tại chắc là mỗi góc ngách trong đoàn phim đều bị sợi nắm bao trùm rồi!

Lý Phỉ lập tức ném đi cảm xúc lo lắng cho Giản Hoa, bình tĩnh nói: “Tôi hơi ngạc nhiên... Không phải vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mới đúng.”

Giản Hoa dừng đùa, buông mắt nhìn hộp cơm. Cậu biết Lý Phỉ có thể nhìn ra nhiều thứ từ vẻ mặt của mình, cậu có ý tránh nhìn đối diện anh.

“Cậu thích nhân vật chính này không?” Lý Phỉ thuận miệng hỏi, ừm, tỏ vẻ rất giống như đang thuận miệng hỏi.

“Là nhân vật chính được rất nhiều người cùng phái hâm mộ, lại được càng nhiều người khác phái theo đuổi. 100 phần ưu tú, 200 phần giả tạo, 300 phần kiêu căng sao?” Giản Hoa cười mỉa một tiếng.

“...”

May quá, nếu lại thêm một Ô tướng quân, Lý Phỉ không biết mình nên có tâm trạng gì.

– Ô tướng quân có sức hút mạnh mẽ của quân nhân, còn Hạ Ngưng chỉ là kiểu nhân vật chính tương đối thông thường, thần tượng được nữ giới trẻ tuổi yêu thích.

“Nhưng, Hạ Ngưng do anh diễn khiến tôi nghĩ rất nhiều.” Giản Hoa hơi ngẩn người.

Không chờ Lý Phỉ nói gì, đạo diễn ở bên kia đã hô quay tiếp.

Giản Hoa đặt hộp cơm xuống, đứng dậy rời đi, để lại Lý Phỉ với một câu hỏi: Giản Hoa get được cái gì từ nam chính này chứ?

Lúc này đèn trong studio vụt tắt, Lý Phỉ ngẩng đầu cảnh giác.

38. Chương 38: Chuyện Ma Quỷ

Đám tơ trắng mềm đang yên lặng bất động, bỗng bật lên.

Trường quay rất rộng nên dù chúng chậm rãi phát triển được bảy ngày, thì khi không còn tàng hình cũng không khiến ai chú ý.

Cho dù có hiện lên hết, trong mắt người cũng chỉ là ánh đèn bỗng tối đi (do bị che lại), một lớp bụi phủ lên phòng nền xanh, trên mép thùng có mấy vệt trắng là lạ...

Giản Hoa đứng trong đám người, vươn tay ra theo bản năng như muốn tựa vào cái gì đó, vì cậu thấy mọi vật trước mắt đều đang lung lay, như là có động đất.

Liếc qua Lý Phỉ mới thấy vẻ mặt người kia cũng nghiêm túc giống cậu.

Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện?Biên tập: Di

Người trong trường quay vẫn giữ tư thế ngẩng đầu nhìn đèn. Thời gian ngưng lại, nhưng đồ vật cũng không rung chuyển mạnh lắm. Lần trước là cảnh tượng trời sụp đất nứt, mọi vật xung quanh đều biến thành tàn ảnh, lần này cả trường quay chỉ lắc lư như quả lắc trong đồng hồ.

Lý Phỉ tỉnh táo lại rất nhanh, anh muốn đi tìm Giản Hoa, nhưng bỗng dừng bước.

Đồng thời, Giản Hoa cũng giơ tay làm động tác ngăn lại với anh.

Vì họ để ý đến tiếng động khác lạ xuất hiện bên tai – âm thanh kéo dài kèm theo tiếng ồn, nghe như băng cát-sét. Âm thanh lúc to lúc bé lại có sự trùng lặp kỳ diệu với tần suất rung chuyển của trường quay. Biên tập: Di

Động tác của mọi người không dừng lại hoàn toàn, như thước phim quay chậm lại vô số lần.

“Điểm trùng lặp không ổn định?” Lý Phi lầm bầm, anh có thể nhìn thấy vật chất màu đen như đám khói không ngừng cố gắng hợp lại với trường quay. Khi khói đen biến mất, mọi người có xu hướng hoạt động trở lại. Sau khi chúng bị một sức mạnh vô hình hút đi, gần đó bỗng có tiếng nứt vỡ. Biên tập: Di

Chỉ có đám tơ rải rộng khắp trường quay là không chịu ảnh hưởng gì, hào hứng vội vàng đâm về phía đám khói đen tập trung.

Giản Hoa không thấy được, nhưng cậu phát hiện hướng đi khác lạ của đám tơ.

“Không ổn!” Giản Hoa nhắc nhở. Nắm chỉ có hứng thú với hai thứ: Người dị năng và quái vật.

Cái kiểu nhảy nhót lúc này, là động tác trước khi đi săn. Còn Giản Hoa sao biết được thì – mỗi lần đám tơ ở gần Lý Phi đều có phản ứng này. Dù chủ nhân là Giản Hoa có suy nghĩ rõ ràng, không để đám tơ đi cắn nuốt, nhưng mấy sợi tơ vẫn không tìm được mà nảy lên hai ba cái.

Vật chất đen di chuyển không có quy luật, ngay cả Lý Phi cũng không nhìn ra được bí mật trong đó. Đám tơ rất bình tĩnh, chúng quanh quẩn gần vật chất đen một lúc, rồi như nhận ra điểm yếu của nó, vội tập trung lại, sau đó cố hết sức “đào thùng” vật chất đen, khiến cho vật chất đen vốn rất chắc chắn lại bị đào ra cái hố lớn. Biên tập: Di

“Dị năng của cậu đang mở Thế giới Bị Từ Bỏ.” Lý Phi kinh ngạc.

Giản Hoa không nhìn thấy vật chất đen, nhưng cậu thấy được bộ dạng “chăm chỉ làm việc” của đám tơ. Khi Giản Hoa nghe thấy thì sắc mặt lập tức thay đổi, cố sức dùng ý nghĩ khống chế đám tơ trắng mềm không yên ổn lùi ra sau: cái Thế giới Bị Từ Bỏ toàn quái vật đấy có gì hay mà đi! Biên tập: Di

Đám tơ không vui. daovadao.

Không vui vì nơi thơm mùi đồ ăn đang ở ngay trước mắt, mà chủ nhân lại muốn đóng cánh cửa nó vừa mở ra!

Sau hai phút giãy dụa, đám tơ mới miễn cưỡng nghe lời Giản Hoa, nhưng nó không về “tay” không. Lý Phi trở mắt nhìn bóng người xuất hiện trong hố đen, một đám tơ mạnh bạo lôi một người ra.

Đồng thời, vật chất đen lơ lửng ở gần đó, cũng nhanh chóng chảy về phía hố đen, giống như giọt nước còn

động lại trong bồn rửa mặt chảy về chỗ thoát nước.

Biên độ rung chuyển giảm dần, tiếng động bên tai lại trở nên rõ ràng.

Lý Phỉ căng thẳng, hiện tượng kỳ lạ biến mất, thế giới thực trở lại, nghĩa là tất cả mọi người sẽ nhìn thấy đám tơ, và...

Giờ mở mồm nhắc thì không kịp, may mà Giản Hoa không cần người khác nhắc. Việc Lý Phỉ thấy, cậu có thể tự suy luận ra dựa vào những đặc điểm khác.

– Đám tơ kéo theo chiến lợi phẩm của nó, lại đổi hướng bay về bên Giản Hoa.

Vừa kiểm soát để đám tơ đổi màu, tàng hình xong, hầu hết âm thanh đã rút mạnh vào tai Giản Hoa.

Tiếng mắng giận dữ của đạo diễn Lỗ với tổ đạo cụ còn chưa ra khỏi mồm, chỉ mới phát ra âm đầu tiên.

Nhân viên đoàn phim đang ngẩn đầu nhìn đèn bỗng tối đi, trong đầu lại hiện ra suy nghĩ “Gì đây, đèn có sao đâu. Vẫn sáng mà đâu có tắt”.

“A!”Biên tập: Didaovadao.wordpress.

Một khuôn mặt loang lổ máu treo trước mặt diễn viên nam số ba.

Gã hét lên đầy sợ hãi, như bần nhào ngã ngồi xuống đất, cả người run rẩy ngã ra sau, cố sức dùng tay giật lùi.Biên tập: Di

Tiếng hét thứ hai đến từ tiểu Thiên Vương. Nghe tiếng thoát ra từ cổ họng là biết cậu ta thuộc phái thực lực, là nam ca sĩ, cao âm có thể dễ dàng lên tới hai quãng tám.

Lý Phỉ nhìn Giản Hoa, người kia lặng lẽ rút lại đám tơ đã tàng hình.

Trước mặt bao người, thân xác đầy máu, hai tay hai chân buông thõng, cứ như bị một bàn tay vô hình điều khiển, đầu tiên là chân chạm đất, sau đó toàn bộ cơ thể mềm nhũn ngã xuống chỗ nam số ba vừa đứng, không còn nhúc nhích.

Tiếng loa điện rơi xuống từ tay phó đạo diễn còn to hơn nó.

Việc này có thể so với hình ảnh trên phim ma. Sau mấy giây im ắng, toàn bộ trường quay vang lên từng tiếng hét sợ hãi.

Vừa rồi còn đang quay phim, nhiều diễn viên đứng trước ống kính như thế, còn tận hơn hai mươi con mắt nhìn cảnh vừa quay, sao lại dư ra một người, còn xuất hiện bằng cách quỷ dị như thế?

Là người hay ma quỷ?

Còn sống hay đã chết?Biên tập: Di

Nỗi sợ hãi quán chặt trái tim mọi người, không phân biệt nam nữ.

Không bị dọa đến ngu người, không điều khiển được tay chân, thì chính là sợ hãi gào thét chạy về phía sau.Biên tập: Di

Còn việc vấp phải dây điện, va vào người khác, đụng ngã máy quay... Bất chấp tất!

Quay phim là người đầu tiên tỉnh táo lại, ông đau lòng nhào qua ôm lấy máy quay bị đụng ngã. Đạo diễn Lỗ thở dốc, chộp loa điện dưới đất lên, giận dữ quát: “Đủ rồi!”

Trường quay rất rộng. Hỗn loạn ở nơi này thu hút sự chú ý của nhân viên khác.

Người đang vội vã chạy trốn, trong đầu đều trống rỗng, nghe thấy tiếng đạo diễn Lỗ cảnh cáo, họ theo bản năng dừng bước, nhưng tim vẫn như muốn nhảy ra ngoài cổ họng.

Lý Phỉ ngã ngồi trên ghế, trợ lý Lâm tê liệt ngã bên chân anh. Hai người đều là bộ dạng sợ hãi quá độ. Nhìn qua còn giống như trợ lý Lâm chặn đường của Lý Phỉ, khiến Lý Phỉ lùi về vài bước, rồi vấp phải chân ghế. Biên tập: Di

Trong mấy diễn viên tiếp xúc gần với “xác người lơ lửng”, nữ phụ lão đạo, ngã xuống đất.

Nam số ba há hốc miệng, trong cổ họng thoát ra tiếng hồng hộc, cả khuôn mặt méo mó như vừa bị người đâm một cú. Gã dùng móng và cánh tay giật lùi lại, như quên mất cách đi, không biết bò, chỉ biết cách đi chuyển như vậy.

Phó đạo diễn La không hiểu tình huống, chạy tới, suýt nữa bị bộ dạng của nam số ba chọc cười.

Nam số ba giật lùi, bỗng thấy tay ướt ướt, gã như bị điện giật rút tay về, giơ lên nhìn, thấy rõ chất lỏng màu đỏ sền sệt dính trên tay.

Trên mặt đất là một vũng máu chảy ra từ trên người người kia.

Bước chân của tiểu Thiên Vương lảo đảo, không cẩn thận đụng vào Giản Hoa. Giản Hoa hiểu chuyện giả vờ đang thay đồ thì nhũn chân. Mấy diễn viên còn lại cũng lảo đảo, sắc mặt trắng bệch.

“Thế nào mà, sao lại thế này?” Phó đạo diễn La ghen lời.

Đoàn làm phim xảy ra sự cố? Nhưng cảnh này không phải cảnh đánh nhau mà, đây thường cũng không có, người nằm dưới đất là ai?

Mọi người theo bản năng nhìn lên nóc trường quay, không có gì mà.

Đạo diễn Lỗ đen mặt, sải bước qua, dùng loa điện tham dò “xác người rơi xuống chết”, cơ thể bị đẩy, lộ ra nửa bên mặt. Bộ dạng loang lổ máu lại khiến vài tiếng hít khí lạnh vang lên trong trường quay.

Dưới ánh mắt của mọi người trong đoàn làm phim, đạo diễn Lỗ cắn răng, đưa tay sờ soạng...

“Gọi xe cứu thương! Còn hơi thở!”

Cơ thể không lạnh, cứng ngắc mà máu còn có độ ấm.

Mấy nhân viên không thấy “kiểu rơi quý dị” đi đến, xé vải lau khô mặt người bị thương nặng. Sau khi châu đầu ghé tai một lúc, mới xác định đây là người lạ, chưa ai từng gặp qua.

Đoàn làm phim bí mật quay, không có giấy chứng minh công tác thì không vào được chứ đừng nói xuất hiện theo cách này. Biên tập: Di

Phó đạo diễn xem lại đoạn phim quay lúc ấy, suýt thì bị bệnh tim. Họ là đoàn làm phim thương mại, sao giữa đường lại xuất hiện sự kiện ma quỷ thế này?

Không ai dám lại gần, mấy diễn viên, từng người từng người một được dìu ra.

Giản Hoa cúi đầu, lảo đảo đi theo sau người khác.

Cậu không tìm Lý Phỉ, vì cậu thấy có nhân viên đoàn phim trộm quay lại hiện trường.

Đạo diễn và giám chế phim vốn phải đứng ra ngăn lại hành vi này, giờ còn đang mơ hồ không biết chuyện gì. Bình thường khi đoàn phim xảy ra sự cố nhỏ nào, còn nháo nhào hết cả lên nói chỉ là chuyện vừa xảy ra. Biên tập: Di

“Gọi cho cảnh sát đi.” Đạo diễn Lỗ ném loa điện xuống, quyết đoán nói.

Lý Phi “nhìn” thân thể người nằm bất động kia dần trở nên trống rỗng, không khác gì rương gỗ bên cạnh.

Thức tế là, trước khi bị đâm tởm ra từ Thế giới Bị Từ Bỏ, người này đã bị thương tổn đến tính mạng. Nơi nguồn sống sôi mồn rất rõ, một chỗ ở huyệt Thái Dương bên phải, một chỗ ở giữa ngực và bụng.

Lý Phi mở mắt ra, tìm kiếm Giản Hoa trong đám người.

Lúc này, bác sĩ của đoàn phim mới đến, vội vàng cúi đầu nhìn, rồi bị miệng vết thương ghê người do động vật tấn công tạo thành dọa sợ. Xương sườn như bị đứt một đoạn, chỗ nào cũng đầy vết cào, máu chảy đầm đìa.

“Anh ta có thể sẽ không cần xe cứu thương!”

Bác sĩ đoàn phim khó khăn nói, vẻ mặt ông khó hiểu lại cực kỳ tức giận: “Bộ phim này dùng diễn viên động vật à? Vết thương không phải chỉ do một loại động vật tạo thành. Hơn nữa thời gian anh ta mê man ngất xỉu cũng rất lâu rồi, hơn nửa tiếng! Mấy người rốt cuộc đang làm cái gì?”

“...”Biên tập:Di

Mặt mọi người trong trường quanh vừa trắng vừa xanh.

“Động vật nào? Ngay cả biệt thự nhân vật chính ở cũng dùng hiệu ứng đặc biệt thì tôi tìm đâu ra diễn viên động vật hả?” Đạo diễn Lỗ nổi giận.

Trợ lý quay phim đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Hay là xuyên qua không gian?”

“Đừng nói lời ngu ngốc nữa!”

“Không phải... Anh ta rốt cuộc là từ đâu đến? Giờ đang ban ngày ban mặt, lấy đâu ra ma quỷ!” Trợ lý quay phim không phục, cãi lại.

Trong trường quay lại im lặng, nam số ba vừa thở ra lại trợn trắng mắt, ngất xỉu.

Giản Hoa đứng trong đám người, cả người đều không tốt.

Đám tởm lại trải rộng ra khắp vách tường và mặt đất. Nó tàng hình nhưng chỉ là đổi màu sắc theo bối cảnh, chứ không biến mất thật sự. Đám tởm sao mà kéo được một người sắp chết, lại không dính tí máu nào? Mấy vết máu kia đi đâu rồi?

Giản Hoa thấy đám tơ đang nhanh chóng phát triển, trong lòng không thoải mái.

– Lý Phỉ chắc chắn đã nhìn thấy hết, anh sẽ nghĩ gì đây? Giản Hoa bỗng thấy lo lắng không sao giải thích được.

39. Chương 39: Đã Muộn

Chuyện vừa xảy ra gây hỗn loạn như vậy, việc quay phim hôm nay tất nhiên là phải ngâm nước nóng*.

*ngâm nước nóng: hoãn lại

Đạo diễn Lỗ ngồi trước máy quay nghiên cứu tình huống đã xảy ra, một vòng người vây xung quanh ông. Biên tập: Di

Dù họ có ấn nút tạm dừng như thế nào, hay dùng máy quay của đài nào khác thì người kia vẫn tự động xuất hiện trong không khí. Biên tập: Di

Sau hai giây xuất hiện lơ lửng không trọng lực, động tác rơi xuống đất có thể làm thành phim ma mà không cần qua khâu biên tập. Biên tập: Di

Phó đạo diễn Lưu khẩn trương chạy đi kiểm tra bối cảnh, ông nghi là bên cạnh có người động tay. Máy quay không thu được hình đây trong suốt buổi người, trò diễn xiếc này khi ông còn trẻ, đi quay phim cũng thường hay dùng, xác người toàn là gối mặc quần áo thôi. Đương nhiên cuối cùng, ông cũng không thu hoạch được gì.

Trường quay ở ngoại thành Bắc đô, lái xe mất ba giờ, khi đến di động sẽ nhận được tin nhắn mới “Thủ đô chào đón bạn”. Biên tập: Di

Trước khi xe cứu thương đến, bác sĩ đoàn phim thở dài tiếc nuối, tuyên bố người bị thương nặng bỗng dưng xuất hiện đã chết.

Các diễn viên ở nơi khác trong trường quay, khi nghe được tin này thì ồn ào đòi về khách sạn.

“Chờ cảnh sát đến xem hiện trường xong, rồi chúng ta mới đi được! Nếu không, giờ có về phòng, tỷ nữa cũng bị một cú điện thoại gọi đến thôi.” Người nói đã hơn bốn mươi tuổi, tay cầm điều thuốc, đôi mắt sau làn khói hơi híp lại. Trên người vẫn đang mặc trang phục quay phim, là đồ tây hàng hiệu do nhà quảng cáo cung cấp, bộ đồ màu xanh ba mảnh có thêm xích vàng gắn bên trái cổ áo.

Vị trí của ông ta ở trong đám người cho thấy địa vị của người này hết sức quan trọng.

“Tiền bối Nhậm nói đúng.” Lý Phỉ đứng lúc bổ sung một câu.

Giới điện ảnh dựa theo thâm niên để phân bối phận. Người này dù là thời gian ra mắt hay số lượng giải thưởng đạt được, đều đứng ở top đầu trong giới, xếp trước Lý Phỉ, nhưng người đã đến tuổi trung niên nên không đủ sức khỏe, độ nổi tiếng cũng giảm dần.

Vị ảnh đế lớn tuổi đóng nhân vật phản diện trong phim này, nghiên đầu nói với Lý Phỉ: “Cái người đóng thế của cậu có tố chất tâm lý không tệ.” .

Trong đám người đang quay phim thì “gặp” phải ma, không kể đến người đã ngất xỉu, run rẩy, vài diễn viên còn lại mặt cũng trắng bệch như giấy, chỉ có Giản Hoa và vài nhân viên đoàn phim đi xem lại hình ảnh quay được.

“Học võ mà không can đảm thì sao được?” Lý Phỉ tìm cách giải thích.

Ánh mắt ảnh đế Nhậm có chút sâu xa: “Cậu còn trẻ như vậy mà đã định dẫn dắt hậu bối à?”

Lỗi tai mấy người bên cạnh đều dựng hết cả lên, Lý Phỉ không cần nhìn cũng biết, anh cười cười, không tiếp lời.

Trước đó mọi người đã thử qua nhưng không đạt được kết quả, ngay cả ảnh đế Nhậm ra tay cũng không moi ra được gì. Mấy diễn viên hạng hai đang nổi trong nước, cố không nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, dồn hết lòng dạ vào việc tám chuyện.

“Diễn viên đóng thế thì có gì đáng nói, phải nói chuyện đối tượng Lý Phỉ thâm mến kia?”

“Biết chuyện cậu nói rồi, nhưng người đó bao nhiêu tuổi, tóc dài hay tóc ngắn...Ít nhất cũng phải có cái gì để so sánh chứ!” Biên tập: Di

Mọi người không đề cập đến giới tính, nhưng nói tới nói lui cũng đều hiểu: Lý Phỉ là gay, nếu anh thích người để tóc dài thì tám phần không phải là ngôi sao, chỉ là người làm việc liên quan đến điện ảnh.

“Nói không chừng đối phương còn bị cô làm rung động đó!”

“Thật sự có người này sao? Mấy người đừng làm khó Dean!”

Lý Phỉ vẫn thản nhiên, anh nở nụ cười dịu dàng ấm áp. Dù công khai hay ngấm ngầm bàn tán thì đều không còn thú vị nữa, mọi người đành nói về chuyện lạ trong trường quay.

“...May mà vừa rồi tôi ăn cơm ở bên kia, không thấy được tình hình cụ thể. Tiểu Triệu bị dọa thành cái

dạng này.”

Tiểu Triệu chính là nam số ba. Không biết nhân viên nào của đoàn phim không ưa hẳn, làm trái luật, nặc danh tung video quay được bằng di động lên mạng xã hội.

Không quay được kiểu rơi xuống quỹ dị, xác người nằm đó như một phần của kịch bản, video lại còn không có tiếng, trông như nam số ba đang làm trò hề, mất hết cả hình tượng.

Các bình luận phía dưới đều tỏ vẻ ngạc nhiên, diễn xấu như thế còn muốn đạt giải?

Fan của diễn viên lại điên cuồng chạy vào mắng đạo diễn biên kịch, hủy hoại thần tượng nhà mình... Tóm lại, các bình luận đều hết sức bình thường, không ai nghĩ tới việc có án mạng xảy ra trong trường quay.

Ảnh đế Nhậm là người duy nhất cảm thấy Lý Phi hơi lạ.

Ông dùng khước mắt liếc nhìn hậu bối đang nổi bật như mặt trời ban trưa này. Nụ cười trên mặt Lý Phi hơi cứng nhắc, rõ ràng đang ngăn người, tuy ngồi một chỗ không nhúc nhích nhưng lại đảo mắt quan sát xung quanh, thoát nhìn không phải do nhàm chán mà là do nổi lo được che giấu rất tốt.

– Vì trong mắt Lý Phi, trường quay đang tiếp tục lắc lư như quả lắc trong đồng hồ.

Tiếng động và cảnh vật xung quanh, chốc thì bình thường, chốc lại như quay chậm, khiến người xem vừa chóng mặt vừa đau tim.

Giản Hoa trở thành tồn tại chân thật duy nhất trong mắt Lý Phi.

“Tôi có linh cảm xấu.” Lý Phi đứng trong trường quay đang lắc lư, bối cảnh bên cạnh là đám người khi dừng lại, khi hoạt động, tiếng nói mạnh mẽ, “Người được dị năng của cậu mang về bị quái vật tấn công. Giờ thế giới thực lại trùng với Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu đoán xem chiến trường có xuất hiện ngay trong trường quay không.”

Khước mắt Giản Hoa giật giật. Biên tập: Di

“Người bị rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ chạy trốn tới ngoại thành Bắc Đô, lao vào trường quay định đóng cửa chống lại sự tấn công của quái vật. Khi xác của họ, hoặc là họ may ra còn sống trở về thế giới thực, điểm trùng lặp lại xuất hiện. Cậu đoán xem xung quanh chúng ta sẽ xảy ra chuyện gì?” daovadao.wordpress

Đồ vật xung quanh bị hư hỏng trong nháy mắt, đèn thủy ngân và máy quay bị hỏng hóc, mọi người ngơ ngác đứng giữa đồng hồ tắt. Biên tập: Di

Không, dựa theo thảm kịch trên đường cây bạch quả ở Hoài thành, sẽ có người bị đè dưới phong nền bối cảnh, cũng có thể bị bồng do bóng đèn thủy ngân rơi trên mặt đất... Sẽ không còn đơn giản là chuyện ma quỷ trong trường quay nữa!

Đạo diễn, nhân viên công tác và ngay cả diễn viên đều phải vào bệnh viện. Toàn bộ đoàn phim bị ngưng trệ, phim đang quay sẽ bị hủy bỏ.

Giản Hoa không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Tuy tôi không muốn xen vào việc của người khác, nhưng việc này sẽ gây ảnh hưởng tới lợi ích và an toàn của chúng ta.” Lý Phỉ bình tĩnh phân tích cho Giản Hoa, ý bảo cậu nhìn bốn phía, “Theo suy đoán của cậu, hiện giờ có bao nhiêu người đứng ở vị trí an toàn?”

Ánh mắt lướt từ chồng tạp hóa, đạo cụ, dây điện, lên đèn thủy ngân, lòng Giản Hoa nặng nề chìm xuống.

“Nếu dùng dị năng chống đỡ cho trường quay...” Đám tơ phát triển mạnh mẽ, tụ thành vô số cây nấm, trở thành điểm giảm xóc, dù trường quay có thành đồng đồ nát thì chắc hẳn cũng bảo đảm được tính mạng con người?

Giản Hoa nhanh chóng vứt bỏ ý tưởng này.

Sợi tơ rất nhỏ có thể giấu đi, nhưng cây nấm lại có thể sờ được! Cả đời cậu cũng không định công bố dị năng nấm này! Dù đã có rất nhiều người biết, cũng đừng mong cậu công bố đồng nấm này cho đại chúng!

“Dùng dị năng mở ra Thế giới Bị Từ Bỏ, sau đó chúng ta sẽ cứu trường quay.” Giản Hoa đen mặt quyết định.
đạo diễnBiên tập: Di

Họ không còn sự lựa chọn nào khác.

“Thả lỏng đi, tất cả đều vì công việc, công việc vì Hummer.”

Mực rừng mưa phá hủy siêu xe Ferrari giá tám chữ số, sao Lý Phỉ có thể không đau lòng?

“Nếu ở Thế giới Bị Từ Bỏ gặp phải một đàn mực rừng mưa thì Hummer cũng vô dụng, sao anh không trực tiếp mua xe tăng luôn đi?” Giản Hoa phản bác theo bản năng.

“Mua được thì mua.” Lý Phỉ lập tức đồng ý.

Vì an toàn, bảo vệ mạng sống.Biên tập: Di
Diên tập: Di

Tâm trạng Giản Hoa rất vi diệu, cậu không rõ vì sao mình đang êm đẹp lại lôi kéo Lý Phỉ vào cái chuyện xe tăng này nọ làm gì. Chẳng lẽ áp lực phải đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ lớn đến mức khiến tiềm thức của cậu tự động chuyển dời điểm chú ý?

Khi suy nghĩ Giản Hoa cũng không quên thúc đẩy dị năng, nhưng phản ứng của đám tơ rất trì trệ.

“ ... ”

Lý Phỉ cũng rất ngạc nhiên. Lúc gặp khói đen trong trường quay thì bay lộn xộn khắp nơi, nhưng giờ đám tơ lại lười biếng, không hề có ý định nhúc nhích. Sao thế này? Đổi tính?

Ánh mắt không kìm được hướng về mặt đất từng đặt xác người kia.

Bãi máu đỏ sậm ghê người, Lý Phỉ lại “nhìn” đám tơ phát triển khắp nơi trong trường quay, việc này dễ dẫn đến liên tưởng không tốt.

Lý Phỉ bỗng hiểu vì sao Giản Hoa lại hơi hơi khó chịu.

Là đám tơ này khiến người kia chết nhanh hơn?

“Nếu nó không ăn Cảnh Điền và Trương Diệu Kim, thì đương nhiên cũng sẽ không chủ động nuốt chửng người khác.”

“Khi nó quấn chặt người kia, có dính máu...” Giản Hoa nói được một nửa thì nuốt lời lại. Trong lòng cậu hậm hực, sao lại mất cảnh giác như thế? Chỉ vì một câu của Lý Phỉ, mà nói tắt tần tật những gì mình nghĩ ra luôn.

Hơi thở của Giản Hoa trở nên lạnh lùng, cậu không muốn quá thân thiết với người khác, cũng không muốn giải thích nhiều.

Lúc này khó chịu, chẳng qua là khi ở trong nguy hiểm, đứng trước mặt bạn bè, cảm xúc trong một khắc không kiểm soát được.

Lý Phỉ nhìn thấy thay đổi của Giản Hoa, kiên nhẫn giải thích: “Cậu để nó tàng hình, dính máu thì tàng hình kiểu gì?”

“ ... ”Biên tập: Di

“Chắc chỉ nuốt phần nó dính vào thôi, chứ đông máu dưới đất, cậu thấy đám tơ có hứng thú không?”

Không, tơ trắng mềm còn ghét bỏ mà đi vòng qua chỗ kia.

Lông mày Giản Hoa giãn ra, cậu chỉ có một nghi vấn: “Nếu chúng chưa ăn no, sao lại không chịu động đây?” Rõ ràng vừa rồi còn hưng phấn nhảy nhót, muốn lao vào Thế giới Bị Từ Bỏ, giờ sao lại yên lặng dựa vào vách tường phát triển?

Khi dị năng giết mực rừng mưa, Giản Hoa chỉ thấy hơi khó chịu. Nếu dị năng chủ động tấn công, hút đi sức sống của con người, thì khác nào cậu nuôi con thú cưng chỉ biết ăn thịt người?

“Tôi có một phỏng đoán đặc biệt.” Lý Phi chậm rãi nói.

Giản Hoa nhìn anh.

Họ đứng cách xa nhau nói chuyện, cảnh tượng xung quanh đều hư ảo mờ mịt.

Đứng yên tại chỗ, vì đề phòng hiện tượng kỳ lạ này bỗng biến mất, họ lại trở về thế giới thực.

Cảm giác này rất kỳ diệu, khoảng cách không thành vấn đề, vì tiếng nói của người kia là tồn tại nhỏ bé mà bình thường duy nhất trong thế giới này.

Trong thế giới thực mới qua ba giây, mà họ đã nói chuyện rất lâu.

“Xem tình trạng ở hành lang nhà cậu, thì dù cậu không đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nấm vẫn sẽ mọc ở đó.” Lý Phi nhìn ánh mắt rất không thoải mái của Giản Hoa, nói, “Nhưng trước đây cậu không phát hiện.”

“Vì chưa thức tỉnh dị năng.”

“Chúng ta trở về thế giới thực, trên hành lang chỉ còn đám tơ. Trường quay này cậu ở mới được bảy ngày mà cũng y như thế.”

Đây là do hoàn toàn không thích thế giới thực rồi.

Suy nghĩ của Giản Hoa suýt thì rớt xuống mương: “Nếu thích Thế giới Bị Từ Bỏ, thì vì sao giờ lại...”

Tiếng nói im bật, Giản Hoa buộc sợi nấm mở hố đen đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Tơ trắng mềm lười biếng, phát huy nhuần nhuyễn trạng thái của tiêu cực lẫn công*. Phải qua khoảng năm phút mới tụ thành một đồng, rồi lại mất năm phút tìm được cửa để đào phá. May là Giản Hoa và Lý Phi đang ở khe hở giữa hai thế giới, có dư thời gian để phung phí.

*tiêu cực lẫn công: lười biếng không làm việc

Hồng học làm một lúc, tốc độ càng ngày càng chậm, đám tơ lại bắt đầu lười biếng.

Giản Hoa dùng ý nghĩ bắt đám tơ làm việc. Nó miễn cưỡng tụ thành một bó, đào ra được hố đen, toàn bộ trường quay lắc lư mạnh hơn.

“Đi!”Biên tập: Di

Lý Phỉ không hề do dự chạy về phía hố đen, tiện đường nhét mấy hộp cơm lấy ở chỗ ăn cơm vào túi nilon, rồi mang theo.

Lý Phỉ không chút do dự chạy hướng lỗ thủng, tiện đường từ vừa rồi ăn cơm địa phương đem mấy cái cà mèn toàn bộ che lên nhét vào túi nilon mang theo.

Giản Hoa:”...”

Khi xuyên qua hố, trước mắt bỗng tối đen.

Giản Hoa vội mở mắt ra, gọi đám tơ trắng chắn trước người để đề phòng quái vật tấn công. Nhưng trán cậu lại đập vào cái gì đó mềm, rồi tiếp đến là chân.

...Nắm./

Trường quay đã biến đổi hoàn toàn. Cây nắm cao nhất đã chạm đến nóc, nó còn kiêu ngạo lắc lư, vút một con khỉ tay dài vừa giết xuống cho đám nắm con ở dưới.

Nơi tầm mắt có nhìn tới, đàn khỉ tay dài điên cuồng chạy trốn, nắm theo sát phía sau, liên tục mọc lên từ mặt đất, truy đuổi một đường, khí thế hung hăng.

Dọc theo đường sống, lại vòng quanh đám khỉ. Khi đã vây chặn được đường đi, nắm cũng không quên tăng chiều cao, tăng bề ngang khiến đàn khỉ tay dài không lao ra khỏi vòng vây được.Biên tập: Di

Giản Hoa vấp phải nắm ngã xuống đất, hộp cơm trong tay Lý Phỉ cũng suýt rơi mất.

Lý Phỉ thì thầm: “Quả nhiên nó đã lên vào đây, chiếm lấy chiến trường.”

“Còn giấu tôi.” Giản Hoa đen mặt.Biên t

40. Chương 40: Cố Hết Sức

Có tiếng rên rỉ đến từ một góc hẻo lánh trong trường quay. Biên tập: Di

Giản Hoa nghe tiếng thì ngẩng đầu. Cậu nhanh chóng dùng dị năng cảm ứng, xác định đó là một người có tiềm lực dị năng chưa hoàn toàn thức tỉnh, sức mạnh dao động quanh người cực kỳ hỗn loạn. Biên tập: Di

Người chết xuất hiện trong trường quay, chắc là bạn của người này.

Nhớ đến vết thương ghê rợn trên xác người kia, người này hẳn cũng bị quái vật tấn công, thương tích đầy người, có lẽ đang trong giây phút giây dựa giữa sống và chết.

Giản Hoa do dự, cậu không có thuốc thang gì, lại không phải bác sĩ, dù đi qua cũng không thể cứu người được. Biên tập: Didaovadao

Nhìn đám nấm nhảy nhót, thái dương Giản Hoa nổi lên gân xanh. Sợ đám nấm tái phát bệnh cũ kéo người đến trước mặt mình để “hiến vật quý”, cuối cùng Giản Hoa đành chọn tự mình đi đến góc kia xem xét.

Trường quay cao tám mét, nấm tùy tiện phát triển khắp nơi biến đất bằng thành “đồi núi” chập chùng.

Leo lên “đường dốc”, xuất hiện trước mắt Giản Hoa là một hố sâu do nấm cố ý vây thành, bên trong là đám khỉ tay dài. Bọn chúng con thì chết, con thì còn kêu rên giãy dụa, nhưng hành động chậm chạp do toàn thân quần đầy tơ trắng, xiềng xích đoạt mạng.

Tâm trạng Giản Hoa khó mà diễn tả bằng lời. Biên tập: Di

Cậu như đang đi trên nhà tù, là loại nhà tù dù có đập đầu vào “tường” tự sát cũng không chết được. Không chỉ có nấm mà còn có đám tơ trắng đan xen bên thành tấm lưới lớn. Qua lưới tơ trắng, có thể nhìn thấy rõ bên trong... những sinh vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đang giãy dụa, dần dần mất đi mạng sống. Biên tập: daovadaoDi

Nơi này cũng không phải nhà tù, mà là pháp trường, là quan tài.

Bên tai chỉ còn lại tiếng xoạt xoạt khi tơ trắng lớn dần.

– Cậu là nhân vật phản diện cuối cùng của quyển sách này.

– Cậu muốn thống trị thế giới.

Lời nói mà cậu tưởng như vớ vẩn lại tái hiện trong đầu, mang theo sức mạnh phá hủy. Trong nháy mắt, Giản Hoa thấy như mình không thể hít thở. Hình ảnh trước mắt đều trở nên méo mó, nực cười, lại mờ ảo.

Giản Hoa nhìn Lý Phỉ theo bản năng. Người kia không hề để ý, phải đám tơ trắng nhào lên vai mình, trên khuôn mặt không còn nụ cười, nhưng cũng không có vẻ sợ hãi.

Thấy Giản Hoa là lạ, Lý Phỉ quay đầu, chỉ “nhà tù năm” ở cuối góc tường: “Người ở chỗ đó.”

Đến gần có thể ngửi được mùi quen thuộc trên người Lý Phỉ, cùng bàn tay vững vàng đỡ lấy cậu.

“Sao vậy?” Tiếng nói như xuyên qua tất cả hỗn loạn, cực kỳ rõ ràng.

Giản Hoa như vớ được cọc, lật tay cầm lấy tay Lý Phỉ. Nhiệt độ cơ thể ấm áp thấm qua làn da đánh sâu vào đáy lòng, xua tan cảnh tượng quỷ dị bốn phía và tiếng kêu rên mang đến sự lạnh lẽo không thích hợp.

Giản Hoa lại nghe được nhịp tim và tiếng hít thở của mình.

“Tôi không muốn dị năng này.” Tiếng của Giản Hoa rất yếu ớt, nhưng giọng điệu lại cực kỳ kiên định.

Đám năm bỗng yên tĩnh lại.

Phát triển tràn lan dừng lại, tơ ở khắp nơi cũng không còn rung động. Khỉ tay dài trong nhà tù nhân cơ hội giấy dựa, tiếng tru vang hơn gấp mấy lần, có ý phá hủy thứ vậy bất chúng.

Giản Hoa đã chịu đựng đủ dị năng thôn phệ (cắn nuốt) dạng năm, không nghe lời, thích tự quyết định này rồi!

Nhưng vì cậu không quen oán trách, nên cuối cùng toàn nén giận.

Lý Phỉ nhỏ giọng hỏi: “Tình trạng mất kiểm soát của dị năng nghiêm trọng lắm à?”

“Không phải mất kiểm soát, đó là bản năng của nó.” Giản Hoa dùng ngón tay day day mi tâm, mệt mỏi nói, “Tôi không thể ra lệnh cho nó, kiểm soát hành động của nó 24 giờ không ngừng nghỉ được. Nó cứ như thực vật thật sự ý, không có ý thức, chỉ có bản năng sinh tồn.”

Giống như hoa hướng dương, dù dùng hết sức cũng không cách nào thay đổi được thiên tính yêu ánh mặt trời của nó.

Dị năng thôn phệ rất tham lam...

“Cậu đừng nghiêm trọng hóa sự việc.” Lý Phỉ giấu sắc lạ dưới đáy mắt, hết lòng hết dạ khuyên Giản Hoa, “Tôi nghĩ là do độ nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ rất cao, nên chúng mới phải mở rộng phạm vi.”

Tiếng họ nói chuyện rất nhỏ, lại xen với tiếng khỉ tay dài cắn xé kêu rên, nên càng thấp thoáng không rõ.

Người bị nhốt ở cuối nhà tù năm, dường như cảm nhận được gì đó từ tiếng kêu của đám quái vật, liều mạng hô to kêu cứu: “Có người ở đây sao? Có người không, tôi ở trong này. Mấy cây năm này hình như đứng yên...”

“Lớn tiếng thế, có tinh thần hơn khỉ tay dài nhiều.” Lý Phỉ nhìn về hướng kia, đánh giá.

“ ... ”

“Dựa theo dị năng của tôi, nếu muốn phá hủy vật gì đó thì rất dễ, nhưng muốn dùng nó giết người thì lực kiểm soát phải tăng gấp bội. Vì việc giết người này, phá vỡ điểm mấu chốt trong tiềm thức của tôi.”

Lý Phỉ choàng một chiếc áo khoác phong cách Anh[1], bên trong là sơ mi kẻ sọc đen, dù đang đứng ở nơi kỳ lạ như đồi năm, phong cách vẫn thanh lịch nhã nhặn như cũ. Thứ duy nhất phá vỡ hình tượng của anh là túi nilon đựng hộp cơm trên tay.

Giản Hoa rất muốn vút hộp cơm đi.

Cậu không ngại thay nó bằng một liều thuốc hay bất kỳ thứ gì khác, chỉ cần hợp phong cách là được! Trong bảy ngày quay phim, đạo diễn, phó đạo diễn và nhân viên hóa trang vây quanh Lý Phỉ xoi mói ép buộc đủ kiểu, đã truyền nhiễm bệnh ám ảnh cưỡng chế cho người xem xung quanh. Biên tập: Di

“Tôi từng nói, khi cậu không biết, mấy vật nhỏ này cũng không nuốt chửng Cảnh Điền và Trương Diệu Kim. Nhưng đối với đám quái vật xấu xa trong Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu không có rào cản gì, trong tiềm thức của cậu có khi còn không có khái niệm về sự tồn tại của chúng.” Lý Phỉ lạnh nhạt kết luận, “Dị năng và buồn vui của chúng ta có liên quan đến nhau. Cảm xúc của cậu sẽ gây ảnh hưởng tới nó, ý nghĩ của cậu có thể kiểm soát nó, đừng đánh mất niềm tin vào chính mình.”

Giản Hoa lặng yên. Biên tập: Di

Thứ quấy nhiễu, gây ảnh hưởng tới cậu không phải đám năm, mà là “số phận”.

“Coi nó là một rắc rối đến bất ngờ, cuối cùng nó sẽ bị chúng ta chi phối.” Lý Phỉ vút đám tơ trắng mềm trên vai rồi ném xuống đất.

“Nó lúc nào cũng có thể giết chết anh.” Giọng điệu Giản Hoa lạnh lùng.

Cây nắm khổng lồ bên cạnh Lý Phỉ bỗng mở tán, rũ xuống lưới lớn, vây Lý Phỉ vào trong.

“Lý do... Tôi đoán chắc là do nợ cậu tiền lương, hay là vớt cậu ở Thế giới Bị Từ Bỏ rồi chạy trốn, khiến cậu oán hận.” Lý Phỉ nghiêm trang nói. Trên người anh có ánh lửa mờ ảo, dấu vết dao động sức mạnh rất rõ ràng.daovadao.Biên tập: Di

Nắm nhận được kích thích, lại bùng bùng sức sống.

Giản Hoa lùi một bước theo bản năng, dị năng mạnh mẽ của Lý Phỉ, cậu đã từng được chứng kiến.Biên tập: Di

“Cho dù dị năng của cậu có mất kiểm soát, thì tôi vẫn có bản năng sinh tồn mà. Tôi sẽ không đem mạng mình ra đùa.”Biên tập: Di

Lửa bùng lên, đốt cháy lưới lớn. Tơ trắng mềm lúc đầu thì co rút, sau lại cọ một vòng quanh chân Lý Phỉ, có ý trả thù.

Giản Hoa đợi một lúc, phát hiện nắm không có hành động tiếp theo.

Là do nắm mềm nắn rắn buông, hay bị cậu ảnh hưởng?

“Chúng ta đi xem nạn nhân bị quái vật tấn công kia đi.” Lý Phỉ không cho Giản Hoa thời gian tự hỏi, xoay người đi về cuối nhà tù nắm.

Đám tơ tụ thành nắm cực kỳ mềm mại, bốn phía nhà giam không dùng sức được. Tên xui xẻo kia cố sức bò lên trên được một đoạn, lập tức bị đám tơ không kiên nhẫn kéo xuống một lần nữa.

“Cứu tôi với!”

Do dẫm lên nắm mà đi nên chấn động sẽ được “vách tường” truyền đạt lại. Người bị thương cảm thấy có người đang đến gần, vui mừng hết sức, liều mạng gọi: “Tôi ở trong này, cứu với! Mấy người cẩn thận đám tơ trên nắm.”

“Hố” trong nhà tù có độ sâu ba mét.

Người chịu nguy hiểm ngửa đầu lên nhìn, lớp lưới tơ trắng đúng lúc bị cái gì đó đẩy ra, lộ ra hai người.

Đèn trong trường quay đều bị nắm che mất nên nơi này rất tối, gã không thấy rõ bộ dạng của người đến, chỉ có thể phân biệt được là hai người đàn ông.

“Tốt quá! Ở nơi quỷ quái này, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy người sống!”

Người trong nhà giam lau vết máu trên mặt, lo lắng kể lại việc gã đi WC ở địa điểm du lịch, khi đi ra thì thấy mọi người đều biến mất, chỉ còn người ngồi ở một phòng khác trong WC.

Hai người hốt hoảng, chạy lên đường quốc lộ tìm người nhưng kết quả là đi được nửa đường thì bị quái vật bóng lông tấn công, theo sau đó là mấy con khỉ. Họ hoảng loạn chạy trốn đến đây, vốn định dựa vào căn nhà để che chắn một lúc, ai ngờ cửa thông gió trong trường quay rõ lắm, nhanh chóng có quái vật xông vào. Khi họ sắp toi mạng trong tay đám khỉ dữ tợn, trường quay bỗng rung chuyển, rất nhiều tơ trắng hiện ra kéo người bạn đồng hành mê man do bị thương nặng của gã đi “ăn”.

“Trời ơi, một cái hố đen thật lớn! Hai người có thấy không? Nhất định là mồm quái vật, tơ trắng cũng đi ra từ đó!”

“...Thật ra nơi này chỉ toàn nấm thôi.”Biên tập: Di

Lý Phỉ lôi ra một sợi dây thừng của đoàn phim dùng để buộc giá đỡ từ trong đám nấm, ném một đầu dây vào trong “hố nấm”.

“Anh tự trèo lên đi. Nơi này rất nguy hiểm, chúng tôi phải đi ngay.” Lý Phỉ nói xong, bảo Giản Hoa lui ra sau. Khắp nơi trong trường quay đều có chỗ trốn, kéo một cây nấm ra là che được cả hai người.Biên tập: Di

“Này, này, hai người đừng đi!”

Người dưới đáy hố hốt hoảng, cuống cuống dùng tay chân bắt dây thừng rồi trèo ra.

Gã nhìn quanh bốn phía, bên tai là tiếng sột soạt của đám tơ. Đám khỉ tay dài cũng bị nhốt trong hố, cảnh tượng ghê rợn, tơ trắng siết chúng đến chết đuối dọa gã ngất xỉu. Gã không quay đầu lại, lảo đảo dẫm lên nấm lao ra.

“Cứu với! Cứu với ~~” Biên tập: Di

Lý Phỉ nhìn bóng dáng đã chạy trốn thật xa của người nọ, ánh mắt hơi kỳ lạ.

Hai người cùng gặp phải quái vật, một người trong đó thương nặng mê man, người còn lại lại chạy được nhảy được. Một người chịu vết thương hại đến mạng sống ở giữa ngực và bụng, người còn lại, chân tay chỉ bị cào vài vết thương ngoài da.

“Đi ra, kéo theo mấy cái xác khỉ kia đi!” Giản Hoa đuổi nắm.

Đám nồm nhồi đầy trường quay, vui vẻ mở rộng địa bàn ra bên ngoài, để lại một trường quay lộn xộn cho Giản Hoa và Lý Phỉ.

“ ... ”

Còn nói được gì nữa, làm việc thôi. Cố khôi phục như cũ, có thể làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

May mà nền tảng của dị năng là lực ý nghĩ, dọn mấy thứ này không tốn sức.

Lý Phỉ ngồi xổm, kiểm tra máy quay bị đổ, phát hiện chất lượng máy khá tốt, hình như không bị hỏng.

Thời gian khỉ tay dài xông vào trường quay chưa được bao lâu, không phá hỏng được bao nhiêu đồ vật. Do đám tơ, đồ vật trong trường quay đều được phủ tơ trắng, nắm rất mềm nên dù đồ vật bị đè lên, cũng không bị hỏng.

Xe nhỏ gắn máy quay, phong nền bối cảnh bị đổ... Mấy cái lớn lớn Lý Phỉ dọn rất nhanh, nhưng mấy đồ vật nhỏ trong đoàn phim không biết có nhiều, nhất là vài cái bình thường không để ý.

Lý Phỉ chán nản, anh cảm thấy mình như ở trong mục kiểm tra trí nhớ của chương trình giải trí nào đó. Là một người bình thường, anh chỉ có thể nhớ đại khái hình thù, chi tiết thì thiếu nhiều lắm.

Đang chán, lúc nhìn qua nửa bên trường quay mà Giản Hoa chịu trách nhiệm mới biết cậu là đồng đội thân.

Lý Phỉ tự tin sắp xếp xong mấy vật to to, còn lại vứt đẩy một đống, không biết làm thế nào. Giản Hoa ở bên kia lại khôi phục từng chỗ y xì như cũ, thời gian dừng lại tự hỏi chỉ bằng một tách trà. So sánh với trình độ của Lý Phỉ, không biết để ghề ở đâu, đúng là cách biệt một trời một vực.

“Cậu nhớ rõ hết?” Lý Phỉ sững sốt.

“Ừ.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, dựng thẳng lại ván ép ngăn cách phòng thay đồ và những phòng khác, “Trí nhớ tốt cũng không thành cơm ăn được.”

Sau đó cậu sững sờ nhìn phòng thay đồ của nữ diễn viên.

“Phụt.” Biên tập: Di

Lý Phỉ quay người, ném một đống quần áo vào phòng bên cạnh đã dọn xong, xòe tay: “Tỷ nữa cứ bảo là động đất.”

“...Đừng vứt lung tung, nhờ có cái gì không ở trong phòng thay đồ thì sao?” Giản Hoa ngăn lại.

“Phương pháp loại trừ. Máy cái trước cậu nhớ hết mà.”

Thế giới Bị Từ Bỏ không có khái niệm thời gian. Chờ đến khi Lý Phi ăn xong hộp cơm đem theo, hai người mới ngó người nhìn đám sơn môi, phấn đánh mắt, các loại bàn chải, bút lông, sản phẩm dưỡng da, dầu dinh dưỡng vứt đầy trên mặt đất.

Máy cái nứt vỡ, rơi gãy, thì không nhắc tới...

Trong đồng đồ này, cái nào là của nhân viên hóa trang cho đoàn phim, cái nào là của nhân viên hóa trang chuyên thuộc diễn viên?

Trông giống y xì nhau! Nhưng mà chỉ cần đặt sai một cái bản chải, cũng sẽ lập tức bị nhân viên hóa trang phát hiện!

[1] Áo khoác phong cách Anh

41. Chương 41: Sinh Tồn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tôi nghe nói trong hộp của nhân viên trang điểm, đều là tài sản quan trọng của họ.”

“..... Cậu nói đúng.”Biên tập: Di

Lý Phi bóp trán, lấy mấy cái chai lọ trông quen mắt ra khỏi đồng lộn xộn.

Trong hộp của nhân viên trang điểm, bao gồm cả các công cụ nhỏ lặt vặt, thì tổng cộng cũng lên được tới sáu chữ số.

“May mà đa số đều sửa lại được, chỉ là hơi lộn xộn.” Giản Hoa nói không chắc chắn.

Lý Phi thở dài. May mà đây là đoàn làm phim thương mại, trước ống kính đều là người đang đỏ*, có người tài trợ đồ trang điểm, có tồn thất gì thì cũng không đến mức khiến nhân viên trang điểm tan vỡ.

*đỏ: nổi tiếng

Lý Phi im lặng tính xem phải phát bao nhiêu tiền trợ cấp cho người trang điểm chuyên thuộc của mình.

– Dựa vào độ nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ, tiền bồi thường chắc là đáng sợ nhất.

Vốn Giản Hoa không quá thuần thực lực ý nghĩ, nhưng sau khi hoàn thành công trình DIY* khổng lồ trong trường quay này, cậu đã giỏi đến mức có thể vừa vặn ốc vít vào giá, vừa điều khiển để đặt mấy tấm ván vào tủ.Biên tập: Di

*DIY = Do It Yourself: Tự làm việc gì đó.

Bình thường cậu làm việc khá nghiêm túc, còn Lý Phỉ thì không phải loại người này. Ảnh để rất chán nên đành dùng dị năng tạo ra trò chơi mới.

Trong nháy mắt, giá dựng trên không rơi gậy đã tự động lắp ráp lại trước mặt Lý Phỉ.

Thật ra không cần dùng đến dị năng, trông rất là ấu trĩ. Biên tập: Di

Giản Hoa suýt thì ném câu “sang năm anh ba mươi rồi” vào mặt Lý Phỉ. Sau khi ngẫm lại, thấy là do nghề nghiệp khác nhau, dù ảnh để có bốn mươi vẫn phải giả làm anh đẹp trai ngầu lòi trên màn ảnh lớn, là mô hình nam thần tiêu chuẩn. Biên tập: Di

“Hoàn hảo.” Lý Phỉ về phòng nghỉ của mình, nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ. Lần đi Thế giới Bị Từ Bỏ này là mệt nhất, chết một đồng tế bào não luôn. Anh kéo gối nhưng san hô[1], mở ra thành chắn đắp lên người, “Phiền cậu để ý, thấy sắp trở về thì gọi tôi.”

Không chờ Giản Hoa trả lời, Lý Phỉ đã nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

Mấy ngày đầu vào đoàn phim rất mệt, cộng thêm việc đạo diễn Lỗ cổ tình chạy tiến độ, Lý Phỉ thật sự không được nghỉ ngơi tốt.

Lý Phỉ đã quen coi Thế giới Bị Từ Bỏ thành cơ hội ngủ bù, ngay từ lần trước Giản Hoa đã biết rồi. Giản Hoa chỉ không ngờ, sau khi tận mắt nhìn thấy thiên tính tàn bạo của mấy cây nấm, Lý Phỉ còn dám không đề phòng gì mà ngủ trước mặt mình.

Phòng nghỉ chỉ có một cái ghế, vốn trên bàn có đồ trang điểm và mấy vật nhỏ khác, nhưng giờ giả là động đất, nên vứt cả đồng giường gầm bàn. Giản Hoa không thèm quan tâm, nhảy lên bàn ngồi, đủ loại tâm trạng phức tạp bay qua, cuối cùng lắng đọng lại.

Cậu nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ ngủ rất im, không hề cựa quậy.

Người quần chân lười biếng, mặt dán lên ghế nằm, gò má đáng đẹp ưu nhã bị ép thành một vòng thịt, phá vỡ hình tượng nhã nhặn của ảnh đế.

Chụp lên một tấm rồi đăng lên weibo, chắc là sẽ nhanh chóng đứng đầu, giới giải trí gần đây phổ biến cái gọi là “tương phản mạnh*.” Biên tập: Di

*tương phản mạnh: chịu không biên tập thành từ khác được, ý chỉ người đẹp trai mem lỳ làm mấy hành động đáng yêu.

Khi Giản Hoa bừng tỉnh, mới thấy chân phải của mình đang đung đưa hơi run run, xem ra người nào đó ngủ dưỡng da hơi bị lâu – rút lại ánh mắt kỳ lạ, một người đàn ông đang ngủ có gì hay mà xem. Biên tập: Didaovadao

Trong trường quay, không có gì để cho Giản Hoa giết thời gian.

Lần trước Lý Phỉ ở trên sofa nhà anh ngủ say đến tối mù tối mịt, Giản Hoa đọc xong một quyển sách mua về nhưng không có thời gian xem.

Phát tay để đám tơ ở lại phòng nghỉ, Giản Hoa lặng lẽ đi ra ngoài. Đầu tiên cậu dạo trong trường quay một vòng, xem xem có chỗ nào sơ hở không, sau đó vì dạ dày kêu đói nên Giản Hoa tìm túi nilon đựng hộp cơm Lý Phỉ mang đến.

Chỉ còn ớt xanh và non nửa phần cơm. Biên tập: Didaovadao.wordpress.

Giản Hoa do dự nửa phút, rồi kiên định đóng lại hộp đồ ăn.

– Đồ ăn quý giá, cứ để dành cho Lý Phỉ thôi. Cậu có dị năng thôn phệ, ra ngoài tìm con mồi là được. Biên tập: Di

Nấm hút năng lượng chỉ đủ cung cấp cho chúng phát triển điên cuồng, Giản Hoa không cảm thấy gì, cậu nhớ này đó giết mực rừng mưa, về mặt hơi thay đổi.

Muốn bắt được con mồi, rồi phải ở gần hút sạch đối phương...

Cái trước thì không thành vấn đề, nhưng cái sau thì hơi bị chướng ngại tâm lý.

Cửa thông gió và khe hở cửa sổ trong trường quay đều có đám tơ, nhận thấy có vật thể đến gần, thì từ từ nâng lên, tạo tư thế chuẩn bị công kích.

Giản Hoa nhíu mày nhìn tơ trắng đóng thành kén trên cửa, không hề bất ngờ nhìn thấy đám nấm khổng lồ xuất hiện sau cửa.

Dùng một tay ấn mũi nấm, thô lỗ đẩy nó sang bên cạnh, đám nấm run lên hai cái, vội vàng mở ra một con đường nhỏ cho Giản Hoa.

Đi trong ruộng lúa vàng ươm cao quá đầu, ánh mặt trời lấp lánh, gió nhẹ vuốt qua má, giống như trở về với thiên nhiên.

Còn đi qua rừng nấm khổng lồ... trừ bé gái thích truyện cổ tích thì chẳng ai vui nổi.

Đường nấm mở ra cho Giản Hoa không phải đường thẳng, con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu. Trong lớp bùn đất mà nấm cắm rễ, còn có thể nhìn thấy xác chết khô quắt của đám bóng lông và khi tay dài.

Giản Hoa bắt mình phải nhìn kỹ mấy thứ này, con người bao giờ cũng phải học đối diện với hiện thực.

Trốn tránh chỉ là sự yếu đuối nhất thời, là chuyện thường tình của con người, nhưng nếu từ đầu đến cuối không chịu chấp nhận, thì là kẻ hèn nhất.

Giản Hoa bình tĩnh đi qua đám nấm chen chúc nhau. Cậu để ý thấy đám nấm phía trước “con đường nhỏ” càng ngày càng thấp hơn, xem ra đây là điểm cuối phạm vi nấm xâm chiếm.

Cẩn thận phân biệt địa hình vốn có, Giản Hoa nhận ra đây là hướng đi đến đường quốc lộ chạy qua khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, và mấy danh lam thắng cảnh khác. Giai đoạn hai, đoàn phim định lấy cảnh gần đây, nhưng cột mốc đã bị nấm che mất.

Có âm thanh từ xa, Giản Hoa dừng bước.

Tiếng động của hơn mười người có tiềm lực dị năng.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, dị năng giúp Giản Hoa có năng lực tra xét định vị phạm vi xung quanh cậu. Đối với quái vật thì khó dùng, bóng lông đen giời ẩn nấp, thực lực lại thấp nên không tra được; mực rừng mưa là cao thủ phục kích, có thể lừa khả năng tra xét định vị của cậu. Nhưng năng lực này vẫn có hiệu quả với con người, Giản Hoa cho đến giờ chưa từng thấy người dị năng nào tránh được năng lực tra xét.

Mười mấy người này, sức mạnh quanh thân còn hỗn loạn, bất ổn, đều là người có tiềm lực chưa thức tỉnh.

Nói là mối đe dọa thì cả đám cộng lại cũng không đủ lọt vào mắt Giản Hoa.

Nhưng hành động của họ hơi kỳ lạ, muốn chết hay sao mà chạy vào đám nấm?

Giản Hoa yên lặng, dựa vào nấm để ẩn mình, lặng lẽ đến gần.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm Giản Hoa sững sờ...

Đám người đi trong khóm nấm thấp bé thưa thớt, cầm gậy trúc hay gậy gôn, cẩn thận dè dặt câu một khối thịt khi tay dài ra.

Được một khối mà như nhặt được kho báu. Họ không dám cầm lên ngay, phải đặt xuống đất trước, rồi dùng gậy nhẹ nhàng dịch chuyển. Bản thân cũng từng bước rút lui, xem xét cẩn thận chỗ đặt chân, thậm chí vì không dám dẫm nên nấm mà đứng bằng một chân.

Bộ dạng nơm nớp lo sợ của họ nhưng đang đứng trong bãi mìn.

Giản Hoa: “...”Biên tập: Di

Sự thật đã chứng minh, cẩn thận như vậy là cần thiết.

Giản Hoa nhanh chóng nhìn thấy việc ngoài ý muốn xảy ra. Sau khi một khối thịt bị lôi đi, đám tơ mềm phun ra, dính chặt cây gậy trong nháy mắt, dữ tợn giật lại đồ mình “chưa ăn xong” về.

Mặt người cầm gậy trắng bệch, nhanh tay buông gậy.

Anh ta không chạy, đứng đờ ra đó, cựa quậy cũng không dám. Đám tơ hung tợn lao lên người anh ta, sau đó chậm lại, bay ba vòng quanh người như đang đánh giá cái gì đó.

Không có tính đe dọa, không có giá trị làm đồ ăn, đám tơ hậm hực rút về.

Người nọ trông như sống sót sau tai nạn, tay chân cứng đờ, chậm chạp lui về sau.

“Phù! Nguy hiểm quá!” Sau khi rời khỏi khóm nấm, lập tức ngã nhũn ra dưới đất, thở dốc.

Giản Hoa không hiểu mấy người này đang làm gì, dọn rác à? Xác quái vật cũng đâu xuất hiện ở thế giới thực. Biên tập: Di

Xa xa trên đường quốc lộ xuất hiện một chiếc ô tô Audi, cửa sổ thủy tinh vỡ hết, người đi xuống xe, quần áo tả tơi, chân khập khiễng, lớn tiếng hỏi mấy người bên này: “Mấy người đang làm gì thế? Có ai biết chuyện gì đang xảy ra không?”

“Nhỏ tiếng đi!” Người đàn ông suýt thì bị đám tơ cuốn đi, trừng mắt tức giận.

Người mới đến nhìn rừng nấm mênh mông hơn một ngàn mét, tim đập thành thịch: “Đây cũng là một loại quái vật sao?”

“Đừng chạm vào!”

“Không phải là nấm sao?” Người mới tới khó chịu, “Tôi bị rất nhiều khổ tấn công, mãi mới thoát được chúng. Cảnh sát đâu? Di động của mấy người cũng không có tín hiệu à?”

“Thế giới Bị Từ Bỏ không có cảnh sát.”

“Gì cơ?” Biên tập: Di/

Giản Hoa giật mình, cựa đổi hướng, đến gần người giúp nấm dọn đồ ăn thừa.

“...Này, cậu kia, cách xa nấm ra một chút!”

Giản Hoa quay đầu. Người trẻ tuổi coi cậu là người đi lạc vào rừng nấm, nghiêm túc nói: “Cậu biết đây là cái gì không?”

“Nấm?” Giản Hoa nhướn mày.

“Này, cậu đừng coi thường nó. Đây là đám nấm cuối cùng sẽ xâm chiếm toàn bộ thế giới.”

“...” Biên tập: Di/

Người trẻ tuổi vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Giản Hoa, anh ta có lòng tốt vẫy tay: “Cậu lui ra sau đi. Rời khỏi đây rồi chúng ta lại nói.”

Giản Hoa nghe lời đuổi theo.

May mà mấy người này chỉ hoạt động ở phần khu vực rìa của đám nấm, nấm chỗ này thấp bé, phân bố thưa thớt. Nếu họ đi vào khu vực nấm dày đặc, chắc chắn sẽ thấy một con đường nhỏ khúc khuỷu ở giữa đám nấm, thế thì khó giải thích.

Quần áo Giản Hoa sạch sẽ, chỉ có tóc hơn bù xù. Trang phục diện của nam chính đều do nhà tài trợ lớn cung cấp, nhìn qua như người thuộc xã hội thượng lưu. Cậu đứng cạnh cái người chủ xe Audi trông chật vật thì càng thêm thu hút.

“Tốt, thu hoạch hôm nay cũng được lắm!” Người đứng đầu là một người phụ nữ thuộc thành phần lao động tri thức, để tiện hành động, cô thay giày cao gót thành dép lê. Cô chỉ vào một chiếc xe ba bánh chất đầy xác khỉ, gật đầu nói, “Mau đi thôi. Qua một lúc nữa, đám cướp kia lại đến!”

Giản Hoa không hiểu cô đang nói gì, chỉ thấy nhóm người này cảnh giác lấy gậy, lấy dao phay làm vũ khí, giống như áp tiêu* khi quay phim cổ trang, vây quanh bảo vệ xe ba bánh rồi đi.

*Áp tiêu: thời xưa, tiêu cục giống bưu điện, là nơi nhận chuyển đồ, áp tiêu là hành động chuyển đồ, bảo vệ để đồ không bị cướp.

Thấy người mới tới nghi ngờ, cô nữ tri thức thuận miệng giải thích: “Ai cũng không biết chúng ta bị nhốt ở thế giới này bao lâu. Xác quái vật là đồ ăn của chúng ta!”

Chủ xe audi trợn tròn mắt: “Mấy người điên à?”

“Được rồi, anh muốn theo chúng tôi thì ở lại, không muốn thì biến đi.” Cô nữ tri thức mắt kiên nhẫn nói.

Thấy đám người đẩy xe ba bánh đựng đầy xác khỉ, chủ xe Audi cuối cùng mắng một câu “Có bệnh”, rồi quay xe đi hướng khác.

Giản Hoa từ đầu đến cuối đều không nói gì, lẳng lặng đi theo.

“Mới đến chỗ quái này à?” Nữ tri thức xem xét cậu.

“Tôi trốn một lúc. Nghe thấy chỗ này có tiếng động nên lại đây xem.” Giản Hoa lảng tránh.

“Không có yêu cầu gì, biết quy tắc là được.” Ánh mắt nữ tri thức rất sắc bén, mở mồm hỏi: “Cậu từng tập võ à?”

Giản Hoa không giấu, việc này người biết là có thể nhìn ra. Tư thế đi đường, thói quen cảnh giác, đều là sơ hở, cậu gật đầu nhận: “Từ học qua một chút.”

“Tốt.” Nữ tri thức quay đầu đi. Sau đó không ai nói chuyện nữa.

Mọi người duy trì thái độ cảnh giác. Đi dọc theo đường quốc lộ mất nửa tiếng, cuối cùng vòng xuống dưới đường cao tốc, chui vào một kho hàng nhỏ ở vị trí khá ẩn nấp.

Kho hàng cực kỳ kiên cố, bên trong lại tối tăm, cửa sổ ở chỗ rất cao.

Chăn đệm, khăn mặt bàn chải cốc nước và một đồng quần áo dày giày để hết ở cạnh tường. Mấy thứ này nhìn là biết thu nhặt được, chất lượng quần áo không đồng đều, nhãn mác cũng chưa xé.

Xác khỉ bị xẻ ra, vứt da lông đi, cắt thành từng khối thịt, sau đó rửa sạch bằng nước khoáng. Không có ai đi nấu cơm, chia tới tay là ăn sống luôn.

Nhiều người phải cau mày ăn, từ vẻ mặt có thể thấy họ không muốn vậy nhưng không còn cách nào.

Cảnh tượng này khiến Giản Hoa nghi không biết họ đã chờ ở Thế giới Bị Từ Bỏ bao lâu.

“Đồ ăn phải tự mình lấy. Cậu có thể nghỉ một lát. Qua mấy tiếng nữa thì theo chúng tôi đi nhặt đồ ăn.” Nữ tri thức là người đứng đầu đoàn người này, xem ra cô rất có uy tín, không ai đứng ra phản bác cô.

Nhưng, cho Giản Hoa ăn loại đồ ăn này, cậu không hạ miệng được.

“Mấy người vừa nói, nơi này gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ?” Giản Hoa lơ đãng nhắc tới.

Nháy mắt, trong nhà kho im lặng hẳn, mọi người không ăn nữa, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Giản Hoa. Người kia vẫn bình thản ngồi đó. Tuy cậu không thể như Lý Phi, lộ ra nghi hoặc đúng lúc, rồi dùng kỹ thuật diễn xuất nói ra thành lời, nhưng trước tư thế đánh giá cảnh giác người mới của tiểu đoàn này, Giản Hoa chưa hề hớ hênh.

“Cậu không biết?” Nữ tri thức nheo mắt.

“Ừ?” Giản Hoa khó hiểu.

“Nhìn bộ dạng thông thả của cậu, tôi còn tưởng cậu là người biết chuyện.”

Giản Hoa nheo mắt, cùng lúc đó dè dặt của cậu xem xét nhóm người đang đến gần kho hàng.

Cửa thép của kho hàng kêu rầm rầm, hiển nhiên là bị ai đó đá. Người bên ngoài tức giận mắng: “Đám tạp chủng, hôm nay chạy nhanh ghê! Còn không ngoan ngoan giao đồ ăn ra đây thì đừng trách dao của bọn tao không có mắt!”

[1] Gói mở thành chăn chắc là cái này:

Vì khuôn mặt ai ai cũng biết, Boss Phỉ đã bị Hoa Hoa vút lại một mình, rồi chạy theo người khác. Mấy chương hai người không ở cạnh nhau chán chết, tui lười không muốn làm :(.

42. Chương 42: Kho Hàng

Giản Hoa nghe tiếng quát này hơi quen.

Người trong kho hàng nhanh chóng đứng lên, cầm lấy vật gì đó làm vũ khí, trông họ cực kỳ sợ sệt.

Cửa cũng không chắc lắm, lúc vào Giản Hoa đã nhìn qua, trên cửa có rất nhiều vết cào, hẳn là không chống đỡ được lâu.

“Quan Linh! Người khác sợ mày, chứ tao không sợ đâu. Mày có năng lực gì tao còn không chắc?” Cái tên kêu gào bên ngoài lại đá một cú vào cửa sắt, “Cả ngày giả này giả nọ, chỉ dựa vào mấy món võ quèn. Tao nhỏ vào!”

Một trận cười vang lên từ bên ngoài.

Dị năng của Giản Hoa chỉ có thể xét được vật sống. Cậu biết trong đám người kia không có ai là người dị năng đã thực tỉnh, nhưng bọn chúng cầm dao bổ dừa hầu vẫn gây ra thương tích, nếu thế thì không được.

Cậu lẳng lặng ấn tay lên tường. Trong kho hàng ánh sáng mờ nhạt, không ai chú ý tới một chuỗi tơ trắng dài lan ra khắp vách tường, vì nó nhanh chóng trở nên trong suốt, hòa làm một màu với bức tường.

Nữ tri thức đi đến góc tường, chop lấy cây xẻng, không nhiều lời vọt ra cửa kho hàng.

“Rầm.” Người bên ngoài đứng lúc giờ chân đá cửa, trọng tâm không vững, ngã ngửa ra đất.

Nữ tri thức cũng không thèm nhún nhường, nện một xẻng lên bắp chân tên kia. Nếu sức lực trời sinh không bị hạn chế, cô có khi còn ném thẳng tên kia vào đám người đối đầu bên ngoài.

Một cuộc ẩu đá bắt đầu kỳ lạ như thế.

Cửa kho hàng rất lớn, chắc để tiện cho xe trở hàng ra vào, nghĩa là chỉ mình cô nữ tri thức kia thì không giữ được cửa.

Đoàn mười mấy người, mà chỉ có một vài người cùng lao ra phía trước, những người còn lại rụt rè sợ sệt ngồi tại chỗ.

Đám cướp đồ ăn rất hung tợn, mỗi người đều cầm một con dao phay, nhưng đánh thật, bọn chúng lại rất xảo trá. Chúng né tránh mấy người dám đánh đám liều trong tiểu đoàn, còn những người còn lại thì chỉ là hình thức, trốn còn nhanh hơn bất cứ ai.

Bọn chúng nhanh chóng vọt đến cạnh xác khi tay dài chưa kịp rút.

Đẩy đám da lông ra, thấy bên trong không còn thịt ngon, chúng tức giận, lớn tiếng chửi bậy.

Vốn Giản Hoa không định can thiệp vào vụ lộn xộn này, nhưng đám côn đồ không cướp được đồ ăn lại vùng dao lên chém những người đang trốn tránh. Mặt bọn chúng vặn vẹo, từ tức giận chuyển thành hưng phấn khát máu.

Thế giới Bị Từ Bỏ không có pháp luật.

Đây là một nơi đầy quái vật, lúc nào cũng có thể chết.

Chết chóc không còn là điều xa lạ, bi kịch có thể xảy ra quanh ta bất kỳ lúc nào. Điểm mấu chốt do đạo đức tạo thành trong lòng ta cũng dần biến mất. Nhiều việc nghĩ cũng không dám nghĩ, giờ lại làm được mà không hề cau mày.

Khắp nơi trong kho hàng đều vang lên tiếng thét thảm thiết, và mùi máu tươi.

Nữ tri thức phát giận đập một tên, gào lên với đám côn đồ: “Bọn mày điên à? Mùi máu sẽ thu hút quái vật!”

“Thôi đi, đám đồ chơi ở gần đây đều bị nắm ăn sạch rồi!”

“Con lợn ngu! Nắm chưa mọc đến đây!” Nữ tri thức cũng không quay đầu lại, lao ra ngoài kho hàng, “Chạy mau!”

Giản Hoa nghiêng đầu tránh con dao đang chém đến, kẻ cầm dao lại kiên quyết không tha.

Tiếng thét thê thảm vang bên tai, Giản Hoa nhú mày, đâm một cú vào khuỷu tay tên côn đồ, dao phay bay khỏi tay gã. Giản Hoa lại đá một cú vào đầu gối, khi đối phương ngã nhào thì nghiêng người tránh, bàn tay cùng lúc bổ mạnh lên gáy gã.

“Học học.”

Giản Hoa nắm lực rất chuẩn, gã kia chưa kịp nói tiếng nào đã hôn mê.

Khi dao phay rơi xuống, Giản Hoa giờ tay đỡ được.

– Đây không phải là quay phim, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, có thể đỡ được là do có lực ý nghĩ điều khiển.

Nhưng trong mắt người còn chưa thức tỉnh hoàn toàn dị năng, điều đó là không tưởng, bọn chúng tránh né Giản Hoa theo bản năng.

“A! Mấy thằng không biết nhục, bọn hèn!”

Cái tên bị thương do xéng nện lúc đầu, cố đứng lên, trên tay gã còn mấy vết thương chưa khép miệng. Giản Hoa liếc qua là nhận ra, đây chính là tên xui xẻo bị nhốt trong nhà tù nắm ở trường quay.

Xem hành vi hiện tại của gã là biết cái người chết ở thế giới thực đã gặp phải chuyện gì.

Chắc là khi gặp quái vật, gã này kéo đồng bọn ra làm lá chắn, nên giờ mới có chuyện một người bị thương nặng ở đầu và giữa ngực bụng, người còn lại chỉ bị xước cánh tay.

Giản Hoa bỗng quay đầu, đâm một cú gãy răng cửa tên định đánh lén sau lưng cậu.

Gã xoay người, ném mấy tấm lông khỉ về phía cậu, bị Giản Hoa cầm dao trong tay cắt rơi hết, đập chính

xác lên mặt mấy tên đối đòn.

– lực ý nghĩ là để dùng vào lúc này.

Đáng tiếc, dù trong kho có rõ lắm người, nhưng không ai nhìn ra được đây là dị năng. Bọn chúng then quá hóa giận, phui lông bốc mùi tanh hôi trên người, gào to: “Thằng nhóc, mày để ý Quan Linh à?”

“Thân thủ tốt như thế, đi đầu mà chẳng được. Mày chắc là bị con đàn bà kia lừa rồi!”

Quan Linh hẳn là cô nữ tri thức kia.

Giản Hoa lúc đầu tưởng cô là người dẫn đầu tiểu đoàn này, là cái kiểu rất có năng lực. Nhưng giờ cậu hơi thất vọng, lại cảm thấy quái lạ. Quan Linh dường như biết các loại tâm tư của người trong đoàn này, cô không trông chờ người trong kho sẽ xông ra chiến đấu. Sau khi hô một câu mùi máu dẫn đến nguy hiểm để mọi người mau chạy, cô cũng không quan tâm sống chết của những người này.

Nếu đã như vậy, vì sao mọi người không chống đối lệnh của Quan Linh?

“Ha ha, đừng bảo mày tin mấy lời ngu si của bọn nó. Tương lai Quan Linh sẽ trở thành người dị năng chó má gì đó! Ngu chết đi được! Còn có siêu năng lực, mày bảo nó đoán xem XX của tao to bao nhiêu đi... Ô ô ô!”

Mấy câu nói tởm lợm của tên kia, bị một đồng bắn bắn bay đến bịt kín.

Người bị nhốt trong kho hàng, nhân cơ hội vung vũ khí lên.

Giản Hoa đập một phát vào cái tên đá cửa vừa nãy, ngăn không cho gã lẩn đi, cúi đầu, giọng lạnh lùng, hỏi: “Dị năng? Xem ra điều mày biết cũng không ít, ví dụ đây là nơi nào?”

“Đây chẳng phải là căn cứ tạm thời của con đàn bà Quan Linh kia sao... À, mày hỏi bên ngoài!” Về mặt gã trở nên kỳ lạ, lại hơi điên cuồng, “Ông trời muốn vui đùa nên tận thế đến rồi đó! Mày có biết không, cái dạng thiếu gia mặc đồ hiệu, hút thuốc uống rượu xịn như mày không hiểu được đâu. Loại căn bã vì giàu mà bất nhân nhiều lắm, nên thế giới này phải được tẩy rửa lại một lần nữa! Bất động sản, cổ phiếu của chúng mày, hiểu không, chỉ còn giấy vụn thôi!”

“...Xem ra mày có vẻ rất thích thế giới này.” Giản Hoa rút chân về, không thèm nhìn lại gã.

Bống tơ trắng bám trên tường nhúc nhích, Giản Hoa lập tức ngẩng đầu lên. Cậu cảm thấy được, ở xa có vật sống đang đến gần kho hàng.

Quái vật đến.

Khi Giản Hoa muốn rời khỏi kho hàng, cậu cảm thấy dưới đất không bình thường, có rất nhiều vật không lớn lắm đang đào hầm vào trong này.

Tơ trắng trong suốt phủ một lớp từ lòng bàn chân đến cẳng chân Giản Hoa. Mười giây sau, mặt đất bê tông kiên cố xuất hiện vài ổ gà.

Tuy không biết đây là cái gì, nhưng ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mọi điều bất thường đều sẽ đe dọa đến tính mạng. Mọi người hét ầm lên, không thèm đánh nhau nữa, vất chân lên cổ mà chạy.

Mặt mũi của kẻ tấn công từ lòng đất hiện ra, là đám chuột xám bụi.

Cơ thể thon dài, chi trước phát triển, giống chuột đồng, nhưng răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài mõm.

Sau khi chúng nó chui lên từ lòng đất, một bọn cắn xé xác khỉ tay dài, một bọn tham lam xông vào đám người.

“Cứu tôi với!” Gã bị đánh què chân trở thành mục tiêu truy đuổi đầu tiên. Sức nặng của mười mấy con chuột bụi đè gã không bò lên nổi. Gã ra sức cầu cứu, nhưng mọi người không nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết do bị ăn thịt. Vì đám chuột rất hung tàn, sau khi bắt được con mồi, liền cắn ngay vào chỗ cổ họng chết người.

Chỉ trong nháy mắt, gã này đã hết cứu nổi.

Xác người còn đang run rẩy, đám chuột lùi xuống, xông vào mục tiêu khác. Không biết là chúng xui hay Giản Hoa xui, Giản Hoa ném dao chém ngang một con phía trước, theo sát là tơ trong suốt chui vào cơ thể đám chuột. Mỗi một sợi chỉ cần thời gian rất ngắn để mở rộng ra thành lưới, đầu tiên trói chặt móng vuốt chuột, sau đó là răng nanh.

“Rầm rầm rầm.” Mười mấy con chuột rơi xuống đất. Vì đám tơ trong suốt, nên nhìn từ xa giống như chúng tấn công thất bại, ngã quỵ xuống.

Tơ theo sát bước chân Giản Hoa, nhanh chóng lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Khắp nơi trong kho hàng đều vang lên tiếng chuột rơi rầm rầm cùng một lúc.

Đám tơ nhanh chóng lớn lên thành nấm, mấy con chuột bị trói chặt là con mồi cất trữ của chúng.

Giản Hoa ra khỏi kho hàng, thấy nhóm người nhanh chân chạy gặp phải khỉ tay dài. Loài quái vật này

khứu giác hơi bị lỗi, chỉ nhắm vào đám người vừa bị ném da lông tanh hôi của khỉ lên mặt, còn những người đã ăn thịt khỉ trong kho hàng lại không gặp chuyện gì.

Nữ tri thức Quan Linh vùng xéng, mở ra một đường máu.

Bàn tay Giản Hoa mở ra, mấy lớp tơ mềm bên trong rục rịch. Một con khỉ xui xẻo lao thẳng vào đây, bị Giản Hoa đá một cú văng ra, nện mạnh vào cột điện.

Con khỉ nhắm mắt ngã xuống, cuộn tròn lại, không cựa quậy.

Không ai biết nó đã chết.

– Tuy dị năng quái vật nào cũng ăn, nhưng khỉ mạnh hơn đám chuột trong kho kia.

Giản Hoa hối hận ngay lập tức, mực rừng mưa chỉ ăn một con là no, nhưng khỉ tay dài còn không đủ nhìn. Người trải qua đói khát đều biết, một miếng ăn có thể cứu mạng người, nhưng khi không xoa dịu được cơn đói khó chịu, cảm giác khao khát với đồ ăn sẽ càng rõ hơn.

Cảm xúc ảnh hưởng đến dị năng.

Trong kho hàng, tơ trắng không vội dựng trại đóng quân, chúng lao ra như thủy triều.

Giản Hoa phân biệt rõ, chỉ có tơ trắng cậu nắm trong tay rồi biến mất mới đạt được hiệu quả như ăn cơm. Còn đám tơ trong kho hàng đang hào hứng chuẩn bị “cống hiến” cho cậu, thì cậu xin miễn cho kẻ bắt tài này.

Đúng thế, đây là kỳ thị đám chuột...

Giản Hoa vừa không muốn ăn khỉ vừa không muốn ăn chuột, cực kỳ cần biết Thế giới Bị Từ Bỏ còn đồ ăn khác không.

Khỉ tay dài nhận thức được nguy hiểm, mặc kệ chuyện khác, rầm rầm tản đi.

Quan Linh thấy có hơi kỳ lạ. Lúc này một người chạy ra từ kho hàng nhân cơ hội hô lên:

“Lại là chuột đào hầm! Chúng đào rỗng hết lòng đất kho hàng rồi, chúng ta không về được!”

Nhóm người đến gây rối, co giò chạy nhanh hơn thỏ, bọn chúng tận mắt thấy một đồng bọn bị chuột cắn chết.

“Chạy mau! Đàn chuột kia thích tấn công khi tay dài, chúng nó đuổi theo là toi.” Quan Linh quyết định nhanh, dẫn người lui về hướng đường cao tốc, “Chúng ta tạm lánh gần chỗ nằm, ở đó không có quái vật!”

Về mặt ai cũng thê thảm, nhưng không ai oán trách, mạng mới là quan trọng nhất, dù là người đang bị thương cũng cần rằng đuổi theo kịp.

Nằm có nguy hiểm cũng đành bất chấp, ít nhất nó không chủ động tấn công con người.

Quan Linh nhìn chăm chăm Giản Hoa, không vì lý do nào khác, trong đám người mệt mỏi chật vật, có khi còn bị thương, Giản Hoa thật sự rất nổi bật.

Chắc là người có bản lĩnh thật sự. Quan Linh không nghĩ nhiều, vì chính cô đã gặp đủ rắc rối rồi.

Nhìn thấy rừng nằm ở xa xa, mọi người mệt mỏi đặt đồ xuống đất.

Có người im lặng xử lý vết thương, cũng có người bật khóc. Ngay cả người trẻ tuổi trông có vẻ sáng sủa cũng không còn cười cợt. Cậu ta thò đầu lên nhìn ra ngoài một lúc, rồi dịch đến cạnh Giản Hoa: “Khụ, chào anh.”

Giản Hoa không thèm nâng mắt.

“Em thấy anh còn giỏi hơn chị Quan Linh. Còn chưa biết tên anh?”

“Còn cậu?” Giản Hoa bình thản hỏi lại.

“Em là Hoắc Vi, sinh viên đại học Bắc đô!” Người trẻ tuổi tích cực giơ tay ra, thấy Giản Hoa không có ý định phối hợp, cậu ta cũng không xấu hổ, nâng tay vò đầu, thẳng thắn hỏi, “Là như này, trong nhóm của chúng ta, có người không biết gì đã bị rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, còn có người ngay từ đầu đã biết đây là chuyện gì. Anh là loại nào?”

43. Chương 43: Tình Huống

Kỹ thuật diễn xuất của Giản Hoa kém hơn so với Lý Phỉ. Thật ra trong giới giải trí cũng nhiều người không có kỹ thuật diễn xuất, chỉ có khuôn mặt, lại còn muốn làm ngôi sao điện ảnh. Nhân vật duy nhất họ diễn được mà không có khuyết điểm nào là mặt than*.

*mặt than: mặt đơ như bài tây, không có biểu cảm gì cả.

Giản Hoa cũng không tệ lắm, người thường rất khó nhìn ra cậu đang nghĩ cái gì.

“Cậu có vẻ quen với mấy chuyện này, xem ra là người biết chuyện.”

Thế mà Hoắc Vi không lảng sang chuyện khác, cậu ta nhận luôn, cười tươi như một đứa trẻ: “Điều này cũng nhìn ra được à? Đại ca, ánh mắt của anh sắc bén thật đấy, em đúng là người biết chuyện. Em có chuẩn bị ít đồ ăn đem theo bên mình, nhưng đám khỉ kia cướp ba lô của em. Đúng là thảm không sao kể hết!” Biên tập: Di

Đây là người thứ nhất nhận mình là kẻ xuyên sách trước mặt Giản Hoa.

Cậu không khỏi nhìn kỹ lại Hoắc Vi, muốn tìm ra điểm khác biệt trên người cậu ta. Đúng là phí công, dù thế giới này là một quyển sách, nhân vật trong nguyên tác và kẻ xuyên sách cũng không khác nhau về bề ngoài.

“Đại ca, anh không cần giả vờ đâu. Anh dự đoán trước được mọi việc, còn không thêm quan tâm đến đồ ăn. Chắc chắn là giống em...”

“Hoắc Vi! Đủ rồi đó!”

Quan Linh ngắt lời người trẻ tuổi, vẻ mặt cô không tốt lắm, Giản Hoa phân biệt được dịch ý này hướng về Hoắc Vi.

Người bị răn dạy lộ vẻ mặt đáng thương, chạy sang bên cạnh, để lại một mình Giản Hoa đối mặt với Quan Linh.

“Tôi là Quan Linh. Cái tên vừa rồi nói đúng đó, cậu là người biết chuyện à?” Nữ tri thức không cho Giản Hoa đường sống, mở mồm ra là hỏi.

“Người biết chuyện? Chẳng lẽ có người dự đoán được tận thế đến?”

Người từ giới điện ảnh đã giả ngu, thì phải giả đến cùng.

Quan Linh nhăn mày: “Tận thế? Ai nói với cậu như thế?”

“Người vừa rồi đá cửa kho hàng.”

“Cái tên vô lại trong đầu toàn bã đậu với chất thải màu vàng á?” Quan Linh cười nhạo, “Gã cho rằng mấy người phụ nữ lái xe xịn, không phải phú nhị đại cũng là nhị nữ*. Loại người như thế, cậu tin được lời gã nói à?”

*Phụ nhị đại: con cháu của ông nào lắm tiền nhiều của. Nhị nãi: vợ bé

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra với thế giới này.”

“Là một quyển sách, cậu hiểu không, thật ra chúng ta đang sống trong một quyển sách!” Quan Linh khó chịu nói.

Con ngươi Giản Hoa co lại, cậu không nghĩ Quan Linh lại dễ dàng nói ra bí mật như vậy. Chẳng lẽ cậu đã nhìn nhầm, thật ra Quan Linh không phải người thận trọng? Giản Hoa suy tư. Cậu phát hiện, mọi người đang ngồi ở ven đường, sau khi nghe xong câu này, có người cuộn mình lại theo bản năng, có người khóc lớn hơn, nhưng không ai tỏ ra ngạc nhiên.

Xem ra đây là một bí mật được công khai.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nhìn Quan Linh. Hoắc Vi ở bên không chịu được cô đơn, chen hống vào: “Như này, đại ca...”

“Tôi tên là Jody.” Giản Hoa thường ngày cũng hay gặp nhiều người xưng anh gọi em, kêu anh gọi chị, nhưng người trẻ tuổi tính cách sáng sủa như Hoắc Vi lại khiến cậu có cảm giác xấu.

“Đại ca Joe, hóa ra anh không phải người biết chuyện! Anh đừng giận, em vừa rồi chỉ đoán bừa thôi!” Hoắc Vi giơ hai tay lên, vẻ mặt vô tội, “Nơi nguy hiểm này gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ. Chúng ta đều rơi vào nơi đây, nhưng em lại có một trải nghiệm khác. Thế giới thực mà mọi người sinh sống, em không phải người ở đó, em bị rơi vào thế giới của mọi người!”

Giản Hoa giật mình.

Là kẻ xuyên sách, có thể nhanh chóng tìm thấy “cộng đồng cùng trải qua”, cùng hợp tác, lại biết cách loại bỏ cảnh giác của người khác đối với cậu ta. Người trẻ tuổi này còn gian xảo hơn cậu tưởng.

“Chúng ta đều mong sẽ mau quay về nơi an toàn. Mọi người muốn về thế giới thực, em cũng muốn về nhà mình.” Hoắc Vi xòe tay cười khổ.

Lời của cậu ta khiến cho cô gái ngồi ven đường khóc lớn hơn, thút thít nói lẽ nhè “không giống trên sách” “hối hận” “muốn về nhà”.

Người bên cạnh mắt kiên nhẫn nói: “Còn chưa xong à! Ông đây vất vả sớm đi tối về, ngày đêm kiếm tiền trả tiền nhà. Làm nửa đời mới biết mình là nhân vật trong sách, tôi còn chưa giận đâu!”

“Mạng sắp mất đến nơi, còn nói tiền nhà gì nữa!”

Người trong tiểu đoàn nhanh chóng chia thành hai phe, mĩa mai lẫn nhau, không hề nhún nhường.

“Đủ rồi!” Quan Linh quát.

Lần này, cô không thành công ngăn được cảm xúc bất mãn của mọi người.

Người đàn ông trung niên kêu ca về tiền nhà, nhảy dựng lên: “Tôi thấy bọn kia nói đúng đấy. Người dị năng gì đó! Sách gì đó! Đều là họ thông đồng lừa lọc chúng ta!”

Bàn tay của hắn xòe ra, một ngón như muốn chọc vào mặt Quan Linh. Cô ghét bỏ lui về sau một bước.

“Mấy người nói, người phụ nữ này là người dị năng không gian cấp B! Nói cái gì mà là người tài ngay cả cơ quan bí mật quốc gia cũng muốn mượn sức, lại hiểu biết về chiến đấu! Tôi chỉ thấy cô ta học được vài chiêu võ mèo cho phụ nữ phòng thân, cái này có thể lừa ai chứ? Ai tin là đồ ngốc!”

Hoắc Vi nhún vai, không đồng tình nói: “Vậy chú cứ đi đi. Bọn cháu cũng đâu có bắt chú ở đây, chân mọc trên người chú chứ đâu?”

Người trung niên nhổ một tiếng “phi”: “Cho cậu biết, tôi không tin lời ma quỷ của mấy người. Chẳng qua là vì xung quanh nguy hiểm, mọi người ở cùng nhau còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, bảo vệ mạng sống. Ai thêm quỷ xuống nịnh nọt cô ta!”

Quan Linh cau chặt mày, có hơi tức giận, nhưng càng xấu hổ hơn.

Tâm trạng này, Giản Hoa có thể hiểu được.

Thân là một người bình thường, nội tâm bạn mạnh mẽ, niềm tin kiên định, luôn kiên trì sống cuộc sống của chính mình, bỗng dưng có một đồng người tung bạn lên tận chín tầng mây, nhận đủ kiểu lời khen chưa từng nghe qua mà không cần cho tiền.

Nói bạn sẽ trở thành người quan trọng!

Nói bạn có thể thay đổi thế giới!

Đã mắc phải bệnh xấu hổ, sợ hãi! Còn phải đứng lên chống đỡ, đối mặt với mấy người nói “sự thật” cho bạn.

Quan Linh nhìn chỉ muốn tung xéng quét bay mấy kẻ cứ cãi vã không ngừng này.

Hoắc Vi phản ứng rất nhanh, cậu ta nhanh chóng đổi đề tài: "Mọi người im lặng! Chúng ta cãi vã ở đây là vô nghĩa. Dù vì cái gì, thì giờ chúng ta cũng là một nhóm! Có quái vật đe dọa, còn có đám cận bã không chịu mạo hiểm kiếm thức ăn chỗ khóm nấm, cướp của chúng ta, làm hại chúng ta. Tất cả mọi người đều vì sống sót!"

Cậu ta quay người, chỉ Quan Linh: "Mặc kệ chị Quan Linh là ai, chị ấy có năng lực, một chọi ba cũng không thành vấn đề. Mấy người ai không phục, muốn lên làm thủ lĩnh, thì có thể đứng ra!"

"Vớ vẩn!" Người trung niên thối râu tròng mắt, kéo Giản Hoa đang đứng cạnh xem kịch xuống nước, "Tôi thấy cậu đây rất giỏi võ, mạnh hơn người phụ nữ kia nhiều! Sao không để cậu ta làm thủ lĩnh?"

"Rõ ràng là chị Quan Linh giỏi hơn!"

"Không phục thì đánh nhau đi!"

"Đúng đấy! Này, người anh em Joe, cậu không thể thua một người phụ nữ đâu đấy." Người trung niên cố gắng châm ngòi thổi gió, xem ra hẳn rất có ý kiến với hành động "gặp nguy hiểm mà không bảo vệ đồng đội" của Quan Linh.

Ánh mắt mọi người tập trung trên người Quan Linh và Giản Hoa.

Quan Linh đánh giá Giản Hoa. Giản Hoa không thêm để ý, mặt không hề thay đổi: "Tôi đồng ý vào nhóm mấy người à?"

"..."

Hoắc Vi là người trước tiên phá vỡ bầu không khí cứng nhắc, chân thành nói: "Đại ca Joe, em biết mình anh cũng có thể đối phó với nguy hiểm. Nhưng Thế giới Bị Từ Bỏ toàn là quái vật, chuột đào hầm có thể chạy từ dưới đất lên, khí tay dài biết đập vỡ cửa sổ và khóa cửa, còn một loài động vật nhỏ hình cầu lông đen là cao thủ ẩn nấp. Anh không thể lúc nào cũng mở mắt tròng tròng, đề phòng bọn nó!"

"Đúng đấy. Còn định làm đại hiệp độc hành à, có mà mạng toi mất thế nào không hay ý! Người đàn ông trung niên tức giận, nói thảm.

Hoắc Vi tức giận lườm hẳn, rồi mới tiếp tục khuyên: "Trong số mọi người, lâu nhất đã ở Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày. Lần này thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ mở ra rất dài! Thế giới cũng không ổn định, mỗi ngày bọn em đều gặp được người mới rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, đại ca Joe chắc cũng vậy!"

Lần này Giản Hoa gật đầu, cậu muốn nhiều hơn.

Dựa theo quy luật xuất hiện của Thế giới Bị Từ Bỏ, trong phạm vi diêm trùng lặp của nó và thế giới thực,

người dị năng và người có tiềm lực dị năng sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Dù qua bao lâu, thời gian thực vẫn chỉ là mười lăm phút, nên điểm đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ phải cố định, không thể bỗng dưng có người nửa đường tiến vào.

Chẳng lẽ –

“Bọn em phát hiện Thế giới Bị Từ Bỏ cực kỳ bất ổn. Tất cả mọi người ở đây đều đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ lúc giữa trưa ngày 22 tháng 11. Em và chị Bạch Linh là 12:09, nhưng có người khác em, vào lúc 12:25.” Hoắc Vi lấy di động, mở màn hình cho Giản Hoa xem.

Giản Hoa lôi di động trong túi mình ra. Cậu là 12:25, mà trong tay Hoắc Vi là 12:09.

Tuy thời gian trên di động có thể tự mình sửa, không thể làm bằng chứng, nhưng Hoắc Vi đứng trước mặt nhiều người, nói ra lý lẽ hùng hồn – trừ khi cả nhóm này đều là đồng lõa, nếu không thì không giấu được.

Ánh mắt Giản Hoa đảo qua mặt từng người, bao gồm cả Hoắc Vi.

Cậu rút ra kết luận: Nếu tất cả bọn họ đều đang đóng kịch, thì chắc chắn phải đạt đến trình độ của Lý Phỉ, mới không có sơ hở nào!

Ảnh để còn chưa đến mức phải ra đường ở.

“Sau một loạt tình huống, mới giải thích được nghi ngờ trong lòng mọi người. Đó là khi mọi người ở địa điểm khác nhau, thời gian khác nhau đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ... thì còn cùng một thế giới sao? Kết quả đã chứng minh, vẫn là một!”

Giản Hoa nhú mày, cậu nhớ lại.

Trường quay lay động chính là dấu hiệu bất ổn của Thế giới Bị Từ Bỏ. Lần đầu, nắm cướp một người ra. Lần hai, cậu và Lý Phỉ cùng nhau đi vào đây. Ở giữa có khoảng cách tầm mười lăm phút, người bị thương nặng kia bất hạnh qua đời.

Sau đó Giản Hoa nghĩ tới một vấn đề, khi họ làm trò phá hoại ở Thế giới Bị Từ Bỏ, hình như không xuất hiện ở quãng thời gian trước đó. Nếu không thấy phòng thay đồ bị phá hoại, người trong trường quay đã lại nháo nhào về chuyện ma quỷ.

Suy đoán của Giản Hoa bay đi rất xa. Nếu đội cấp cứu của Hồng Long có thể đột nhập vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thì chẳng phải sẽ sửa được những công trình công cộng bị người dị năng phá hủy sao?

Về phần kỹ thuật đột nhập Thế giới Bị Từ Bỏ, chắc là chỉ có... năm?

Giản Hoa đen mặt.

Hoắc Vi không moi được tin nào từ chỗ Giản Hoa, lại còn thấy Giản Hoa trầm mặt, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Đại ca Joe, em biết anh không tin mấy chuyện này....”

Người trung niên đứng bên kia cười nhạt, Hoắc Vi giả mắt diếc tai ngơ, tập trung nói: “Nhưng xin anh tin em, di động đã chứng minh điều đó. Thời gian có quy luật, chúng ta chắc chắn có thể trở về thành phố không có quái vật nguy hiểm.”

Giản Hoa không để ý, cậu nghĩ Quan Linh và Hoắc Vi chắc là không thể quay về lúc 12:09, trong vòng mười lăm phút biến mất ở thế giới thực.

Đang nghĩ, trong lòng bỗng sợ hãi, sau lưng Giản Hoa phát lạnh. Dừng dị năng quan sát, cậu cảm nhận được ở phía xa có hung thú hỏa diễm đang nhìn cậu chăm chăm đầy khiêu khích. Đây là do sức mạnh xung đột, nó khao khát chiến đấu, muốn chinh phục.

Cảm giác này rất quen thuộc!

Đồng thời, rừng nấm đang tĩnh lặng bỗng “sống” dậy. Chúng vội vã phát triển dọa sợ người đang ở ven đường, mọi người hét lên sợ hãi, nhảy dựng lên né tránh.

“Đừng động dậy, tất cả mọi người đừng động dậy. Đừng kích thích đám nấm này!” Hoắc Vi vội hô to.

Đã muộn, có người bị tơ nấm trói chặt. Tất cả hỗn loạn, nấm giống như thủy triều nhanh chóng bao phủ họ.

Quan Linh dùng xẻng ngăn lại nấm, muốn nhảy ra khỏi vòng vây, kết quả sợi nấm lại bò lên cây xẻng, cuốn lên tay Quan Linh khiến cô không sao giã ra được. Đám tơ cân nhắc tính đe dọa của cô rồi vút sang bên cạnh.

Nếu thức thời giống Hoắc Vi và Quan Linh thì sau khi bị bắt cũng không có chuyện gì. Nhưng chỉ sợ sau đó không biết họ có tìm nổi đường ra khỏi rừng nấm cao hơn hai mét này không.

Giản Hoa ở giữa đồng nấm khổng lồ nung núc, không nhìn thấy được ai khác.

Cảm giác đe dọa của hung thú nhanh chóng biến mất, Giản Hoa cũng đồng thời kiềm lại thiên tính cắn nuốt của dị năng. Nấm nhường ra một con đường nhỏ, Giản Hoa vội chạy về trường quay.

Nếu không đoán sai, thì Lý Phỉ vừa tỉnh.

44. Chương 44: Kén Ăn

Lý Phỉ mơ thấy ác mộng. Biên tập: Di

Dòng nước đen xì lạnh băng nuốt chửng anh, anh vươn tay, giãy dụa muốn nổi lên nhưng không thể thoát khỏi. Cuối cùng dòng nước cuốn anh vào vực sâu không đáy, ý thức anh trôi nổi, như đã chết rồi.

Tĩnh lặng vĩnh cửu, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Khi Lý Phỉ bừng tỉnh, trán anh toát mồ hôi lạnh. Anh muốn nâng tay lên lau, nhưng lại thấy cánh tay mình bị tơ trắng cuốn lấy.

Trên vách tường trong phòng nghỉ, treo lơ lửng đầy lưới bện bằng tơ.

Bên phải Lý Phỉ có một tấm lưới, trái có một tấm lưới, sau lưng có, trên đầu cũng có. Đám tơ vây anh” như hổ rình mồi”, làm bộ như đối xử với phần tử khủng bố, khiến anh dở khóc dở cười.

Anh vạch đám tơ sang bên, đi xuống dưới.

Trong phòng nghỉ trống không, Giản Hoa không có trong phòng.

Lý Phỉ bỗng nghĩ đến, phòng nghỉ không có chỗ thứ hai để ngủ.

Ở trong trường quay, bị công trình lớn này ép buộc tận hai ngày, tuy họ vừa làm vừa nghỉ, vừa làm vừa tăng độ thuần thục của lực ý nghĩ, nhưng vẫn sẽ mệt.

Lý Phỉ hơi hồn hện, anh chẳng hỏi, mà Giản Hoa cũng chẳng phải người hay treo chữ một mỗi bên miệng. Khi mí mắt Lý Phỉ nặng dần không nâng lên nổi, trong mơ màng anh cảm thấy Giản Hoa đang lẳng lặng nhìn mình, trong lòng rất thoải mái, rồi ngủ luôn.

Anh tự mĩa mai trong lòng, ngủ rõ là nhanh, quên cả việc quan trọng!

Đúng là coi Giản Hoa thành trợ lý sinh hoạt của mình sao?

Lý Phỉ phủ tơ trắng mềm treo trên người mình, đi giày, không buộc dây, định ra khỏi phòng nghỉ tìm Giản

Hoa.

Kết quả, anh vừa mở cửa đã thấy Giản Hoa vội vã chạy về.

“ ... ”

Tóc Giản Hoa bù xù, như bị ai đó vò mạnh (Nắm), cổ áo gió có hai vệt đen xám, cổ tay áo sơ mi lổm đổm máu, trên giày dính lông động vật.

“Cậu đói à?” Lý Phỉ nhanh chóng rút ra kết luận, vừa rồi Giản Hoa ra khỏi trường quay để đi “ăn”.

Hai ngày nay Giản Hoa không ăn cơm hộp, cậu muốn ăn đồ nào, Lý Phỉ chỉ cần nhớ lại con mực kia là biết. Biên tập: Di

“Bên ngoài xuất hiện quái vật rất khó đối phó à?”

Lý Phỉ đoán tiếp, vì anh không hiểu nổi sao Giản Hoa đã có nắm làm tiên phòng, còn trông như vừa đánh nhau xong. Biên tập: Di

“Chỉ là một loại chuột đào đất thôi, phát hiện ra sớm là được.” Giản Hoa thuận miệng nói. Dù cậu không được thì vẫn còn có mất quý của Lý Phỉ, không sợ sự đe dọa của chuột đào hầm.

Ánh mắt Giản Hoa dừng tại chỗ mấy tấm lưới tơ cạnh Lý Phỉ.

Lý Phỉ đi đến đâu, chúng đi theo đến đó, cứ giương lưới lớn giữa không trung, khí thế hùng hổ.

“Tôi đoán cậu còn rất đói.” Lý Phỉ vẫn mệt, anh cố giữ tỉnh táo, lo lắng cho việc ăn uống của Giản Hoa. Vì thứ như chuột, dù cậu có dị năng thôn phệ, cũng chắc chắn không ăn nổi.

Ánh mắt Giản Hoa nhìn anh đầy kỳ lạ, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: “Không, là do anh kích thích chúng.” Biên tập: Didaoao

Thật ra, Giản Hoa bị đám nắm chen lấn xô đẩy về trường quay. Đám tơ khẩn cấp nhắc Giản Hoa “sân sau bị cháy” “lương thực dự trữ trong nhà muốn lật trời”. Nếu Giản Hoa đi chậm lại, nắm khổng lồ sẽ dùng cái mũi đầy đặn của nó để đẩy Giản Hoa.

Chúng có hình nắm, mọc thành khóm, mũi hơi nghiêng, cực kỳ hợp để đẩy người.

Giản Hoa hưởng thụ toàn bộ hành trình “chạy lấy đà” này, trong lòng tràn ngập cảm giác vi diệu không

nói nên lời. Biên tập: Didaovadao

“Dị năng của anh, tự nhiên lộ ra tính công kích.”

Lý Phỉ nghe vậy thì suy nghĩ một lúc lâu, thấy chắc là liên quan đến ác mộng của mình. Cảm giác chết đuối trong không gian tối mịt, rất dễ kích động hưng thú hỏa diễm.

“Chắc là tại tôi trong lúc đang mơ màng thì gây chuyện.”

“Ừm.” Trong lòng Giản Hoa cũng thấy đúng, chắc chắn không thể vì Lý Phỉ ngủ một giấc, tỉnh lại không thấy cậu mà giận đến mức khiến dị năng bạo động!

“Tôi nhớ còn để lại một hộp cơm và thức ăn.” Lý Phỉ quay vào trường quay, tìm đồ ăn anh mang đến. Biên tập: Di

Giản Hoa đi theo sau, đưa tay xé mấy tấm lưới xuống.

Bộ dạng theo đuôi Lý Phỉ của đám tơ khiến Giản Hoa ngứa mắt. Còn Lý Phỉ thì chẳng thấy sao, lấy hộp cơm về, lôi ra một đôi đũa chưa dùng từ trong túi nylon: “Mau ăn đi, điểm tốt ở Thế giới Bị Từ Bỏ là đồ ăn mang đến không nhanh bị hỏng...”

Tiếng Lý Phỉ im bặt, vì anh thấy trong hộp cơm toàn là ớt xanh.

Ớt xanh trong món thịt bò xào ớt xanh.

Cầm lấy hộp đồ ăn đưa cho đối tượng của mình, lại nhận ra bên trong toàn món người ta không ăn, tình huống này phải làm thế nào để cứu vãn đây?

Nếu là ở trên chương trình thực tế về tình yêu, anh để chắc đã bị người xem cho bình luận xấu rồi.

Thực tế không phải như diễn xuất, dù là nam thần, trước mặt người thương cũng không tránh khỏi làm việc ngốc nghếch.

– Giản Hoa không ăn thứ này, Lý Phỉ ăn trước mà không để ý gì, giờ đang nhìn hộp cơm trong tay, tự tổng kết phê bình bản thân.

Giản Hoa hiểu nhầm rằng Lý Phỉ cũng không thích ăn ớt xanh, đứng bên cạnh khuyên: “Đừng để ý nữa, đói bụng thì vẫn phải ăn đi! Đồ ăn cùng chúng ta đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, vẫn chịu ảnh hưởng của thời gian, để lại là anh không ăn được nữa đâu.”

Lý Phỉ im lặng, giương mắt.

Giản Hoa vì muốn thuyết minh cho tính nghiêm trọng của vấn đề, nên miêu tả lại cuộc sống của nhóm người Quan Linh, Hoắc Vi, cuối cùng nhảm mạnh: “... Đến Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày, không còn đồ ăn, chỉ có thể xé xác khỉ tay dài ra ăn sống.”

Ảnh để anh có ớt xanh có cơm trắng là đã đang sống ngày ở Thiên Đường rồi!

Điểm quan trọng mà Lý Phỉ đang nghĩ tới không phải điều này, anh nghi hoặc nói: “Họ sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày, chúng ta mới đến đây hai ngày, nắm đã xuất hiện ở đây từ bao giờ?”

Giản Hoa vừa nghĩ lại cũng thấy không đúng. Nếu nắm ở đây từ tám ngày trước, thì khi họ đến trường quay đã không thấy cảnh nắm đi săn khỉ tay dài, còn cả người bị nhốt trong nhà tù nắm.

Nhưng thật sự là nắm lên vào Thế giới Bị Từ Bỏ lúc 12:09.

Giản Hoa hơi choáng, cậu không hiểu mấy vấn đề thâm ảo này.

“Lần sau mà có cơ hội gặp được người khác, thì cậu hỏi xem nắm xuất hiện từ lúc nào.” Lý Phỉ sờ khóe môi, nghiêng ngẫm, anh cười nói, “Cậu xem, mấy người này hình như coi nắm thành một loài quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Theo lý thuyết, nắm ở trong này thì không phải cậu cũng ở gần sao? Họ hình như không sợ lắm!”

Lý Phỉ nhắc đến, Giản Hoa mới thấy không hợp lý.

Hoắc Vi nói “Đây là đám nắm cuối cùng sẽ xâm chiếm toàn bộ thế giới”, gan cậu ta to nên không sợ, Quan Linh cũng không sợ, còn những người khác? Người trung niên toàn nói về tiền nhà, không tin nên không tính, còn những kẻ xuyên sách sao lại không hề tỏ ra khác thường?

Vẫn là câu nói kia, Giản Hoa tin rằng Hoắc Vi là một người có kỹ thuật diễn xuất rất siêu.

Cả đám người đều là ảnh đế, không lộ sơ hở, điều đó là không thể.

“Tôi có một phỏng đoán.”

Giản Hoa không kiềm được nhìn chằm chằm Lý Phỉ.

Cảm xúc ảnh hưởng đến dị năng, đám tơ nhào lên người Lý Phỉ, ảnh đế hơi giật mình: “Sao cậu lại có vẻ mặt này?”

Giản Hoa có thể nói rằng cậu không muốn nghe phỏng đoán của Lý Phi sao? Lý Phi đã nói câu “có một phỏng đoán” được vài lần rồi, mà lần nào cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ví dụ như chuyện nắm lên vào đây.

“Không sao, anh nói đi.” Giản Hoa chuẩn bị sẵn sàng trong lòng.

“Cậu không chỉ có dị năng thôn phệ.”

Giản Hoa ngơ ngác. Cậu không chỉ có mỗi nắm, còn có thể dùng dị năng để quan sát định vị ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Việc này Lý Phi biết rồi mà?

“Ý tôi là dị năng của cậu có thuộc tính khác.”

“Người dị năng cấp S song hệ là Johnson Brown.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nhắc.

Lý Phi đổi cách nói: “Khi đám tơ ăn thịt này mở rộng địa bàn, chúng sẽ lợi dụng không gian giảm xóc của Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực. Nhân lúc Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, nó có thể xê dịch từ điểm 12:09 đến 12:25.”

Giản Hoa suýt thì thốt ra, nói vớ vẩn, nắm làm vậy để làm gì?

“Đồ ăn!”

Việc hai người bị khí tay dài đuổi đến trường quay không xảy ra vào tám ngày trước, vì thế điểm lúc 12:09 này không có nghĩa gì đối với nắm. Phải mọc tận sáu ngày mới đợi được đồ ngon, nó mặc kệ.

Người nào đó kén ăn, còn dị năng của người nào đó lại vì đồ ăn mà kéo thời gian.

Đúng là vật biết tự chủ.

“Vì chuyện này chưa từng xảy ra ở Hoài thành, nên tôi đoán chỉ có lúc Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, nó mới làm vậy được.” Lý Phi thấy phát hiện này rất quan trọng. Đám tơ đã biểu hiện năng lực phá vỡ Thế giới Bị Từ Bỏ, mà thời gian ở Thế giới Bị Từ Bỏ lại hỗn loạn không có thứ tự gì hết, nên đám tơ có thể...

Tại điểm ngăn giữa Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực, đi theo khói đen, tản đến nơi khác.

Trong sách nói, Giản Hoa muốn thống trị thế giới, nhưng trên thực tế, cậu không có khả năng đi khắp mọi nơi trên trái đất. Dù nắm có mọc tốt đến thế nào, cũng không thể vượt đại dương sang tận nước Mỹ, Australia được!

Mặt Giản Hoa ngày càng đen.

Kẻ xuyên sách quen với nấm, vì tương lai ở bất kỳ nơi nào cũng thấy cả đồng, nên không nghĩ đến chuyện cậu ở ngay gần đó sao? Hoắc Vi hiểu đám nấm, biết kiếm đồ ăn ven rìa rừng nấm, vì trong sách, đó là cách sinh sống bình thường của người dị năng sao?

Đây thật sự là tiểu thuyết anh hùng Mỹ mà không phải truyện cổ tích nước ngoài à?

Dị năng “tà ác” như này, khiến nấm đáng sợ có thể săn bắt ở khắp nơi trên thế giới, bắt cóc đe dọa người dị năng. Thấy thế nào cũng giống nhân vật phản diện trong truyện thiếu niên nhi đồng dưới 14 tuổi. Biên tập: Di

Giản Hoa muốn biết rốt cuộc tác giả hận cậu bao nhiêu!

Tác giả người Mĩ kia có phải có một người hàng xóm Hoa kiều tên Giản Hoa, mùa hè không cắt cỏ, mùa đông không dọn tuyết, không lau cửa sổ, không quét dọn vệ sinh, cả ngày chỉ ở trong nhà gọi đồ ăn ngoài, nên mới nghĩ ra ý tưởng nhân đến mọc nấm này, còn muốn nấm chinh phục thế giới.

“Tôi không muốn bàn về đề tài này, tôi không muốn nói về dị năng của tôi nữa.” Giản Hoa bóp trán, đi vào phòng nghỉ. Đợi khi cậu sức tỉnh, thì thấy mình đã chiếm mất ghế dựa để ảnh đế ngủ.

Cậu muốn ngồi đây, lại bị Lý Phỉ dè vai lại, nhẹ nhàng đẩy xuống.

“Cậu mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Nhóm người bên ngoài kia...” Giản Hoa lo họ không may, lạc trong rừng nấm, rồi cuối cùng lại xông vào trường quay.

Vừa dứt lời, Giản Hoa và Lý Phỉ liền thấy cảnh vật xung quanh lay động biên độ nhỏ.

Trở về hiện thực! Hai người liếc nhìn nhau, không hện mà cùng chạy ra khỏi phòng nghỉ, dựa theo trí nhớ trở về vị trí trước đây của mình trong trường quay.

“Không đúng, chân anh ở bên này!” Giản Hoa chạy được một nửa còn phải vòng về sửa lại đúng cho Lý Phỉ, “Phải là bốn mươi lăm độ. Giờ anh mà đứng ba mươi độ như này, tý nữa về hiện thực, anh sẽ thấy chân mình dẫm lên giày ảnh đế Nhậm”.

“ ... ”

Lý Phỉ không biết bình thường Giản Hoa để ý đến mình như thế.

Này mà cũng nhớ rõ?

45. Chương 45: Nói Dối

Ảnh đế Nhậm không hiểu gì cả, nhìn theo ánh mắt Lý Phỉ.

– Dưới chân có cái gì à? Biên tập: Di

Lý Phỉ nhìn góc đế chân, thừa nhận rằng trí nhớ Giảns Hoa rất chính xác. Nhưng khi anh ngẩng đầu nhìn Giảns Hoa ở phía xa, cảm động dưới đáy lòng lập tức tan thành mây khói.

Giảns Hoa không đặc biệt để ý anh. Biên tập: Di

Trước khi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, họ vẫn duy trì tư thế này, trò chuyện với nhau vài phút.

Là một diễn viên đóng thế, việc Giảns Hoa để ý từng cử chỉ hành động của Lý Phỉ chỉ là yêu cầu nghề nghiệp thôi, không liên quan gì đến tình cảm.

Cảm thấy nỗi thất vọng dâng lên trong lòng, Lý Phỉ hơi ngạc nhiên, lại thấy mới mẻ.

Anh có tình cảm với Giảns Hoa, nhưng tình cảm đến mức độ nào, ngay cả chính anh cũng không rõ. Lý Phỉ lựa chọn mặc kệ tình cảm phát triển, tùy theo trái tim mình mà làm. Nói là theo đuổi người ta thì không bằng nói rằng, anh chỉ không muốn bỏ qua một đối tượng phù hợp.

Càng hiểu Giảns Hoa, càng thấy động lòng.

Khuyết điểm và ưu điểm của Giảns Hoa rất rõ ràng, vẻ ngoài không quá sáng sủa, tính cách không thú vị, khó tiếp cận, còn là một người không để ý đến cuộc sống lắm. So với Lý Phỉ, là hai loại người hoàn toàn khác biệt.

Là người của công chúng, Lý Phỉ thường phải trả lời loại câu hỏi như “thích kiểu người khác phái nào”. Mười ngôi sao thì có tám người nói dối, trả lời bằng đáp án đã được phòng quan hệ công chúng bàn bạc qua, dựa theo phong cách của nghệ sĩ.

Lý Phỉ cũng không ngoại lệ, anh sẽ mỉm cười nói “Đều được”.

Đúng là đều được, vì anh không thích người khác phái... Biên tập: Di

Lý Phỉ tất nhiên cũng từng nghĩ thầm về tiêu chuẩn chọn vợ kén chồng của mình, anh muốn một người “dễ nói chuyện”, “tri thức uyên bác”, “biết hưởng thụ cuộc sống”. Kết quả khi người đạt điều kiện “thích” xuất hiện, thì cả ba tiêu chuẩn đều vụt vào sọt rác.

Cảm giác tự tát vào mặt mình, chẳng vui gì. Biên tập: Di

Lý Phỉ định nói gì đó để hòa vào cuộc trò chuyện của các diễn viên trong đoàn phim. Bỗng, anh thấy mặt đất rung rung, rung động nhẹ, không rõ lắm. Không giống động đất, mà như bị mấy chiếc xe tải trở tấp hàng đi ngang qua.

Bình thường thì kiểu rung chấn này cũng chẳng khiến ai sợ, nhưng sau khi trải qua “chuyện ma quỷ”, mọi người đều như chim sợ cành cong.

“Sao lại thế này?”

Lại một trận rung chấn, có người ngồi không yên: “Động đất?”

Trong trường quay lại lộn xộn hết cả. Trợ lý Lâm tận tâm làm hết phận sự, kéo Lý Phỉ chạy ra ngoài. Đạo diễn Lỗ ôm máy quay lên, nhân viên hóa trang chạy vào phòng nghỉ... Sau đó vang lên tiếng hét chói tai, Lý Phỉ chột dạ, nhắm mắt.

Tình hình này so với khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện thì không đáng nhắc đến.

Giản Hoa không hề hoang mang, đi theo đa số ra khỏi trường quay, cậu còn lấy di động ra nhìn, 12:25. Biên tập: Di daovadao

Đúng lúc đó di động nhận được một tin nhắn từ số lạ, Giản Hoa nhấn đọc, nhận ra là của Lục Triệu gửi – Khi rời khỏi Hoài thành, Giản Hoa đã kéo gã vào sổ đen.

Mấy ngày liên tiếp không gọi được điện thoại, Lục Triệu rút cuộc nhận ra, nhanh chóng đổi số liên lạc với Giản Hoa.

Nhưng gã không dám chọc giận Giản Hoa, chỉ dè dặt gửi tin nhắn, ngại biện cho mình: “...Vì lo lắng, nên tôi mới đến phòng khám hỏi bác sĩ, chắc là khiến ông ấy giận. Giản Hoa cậu đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn biết giờ cậu ra sao thôi.”

Tin nhắn nhìn qua thiếu đầu cụt đuôi, Giản Hoa vừa xem vừa suy nghĩ, đoán được có chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

Chắc chắn là Lục Triệu đến phòng khám quấy rầy ông Trình. Giản Hoa tuy có quen ông Trình, nhưng ông Trình không biết số di động của cậu, cũng không biết cậu đi đâu. Lục Triệu không tin, cho rằng ông Trình

nói gì đó với Giản Hoa mới khiến Giản Hoa kéo gã vào sổ đen.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi xóa tin nhắn đi.

Thân phận kẻ xuyên sách của Lục Triệu đã bị vạch trần, Giản Hoa chỉ thiếu mỗi bước tự mình đi chứng thực, nhưng Giản Hoa không muốn thấy người này. Cái kiểu diễn quá lộ kia, trước chỉ thấy mất tự nhiên, còn giờ khi đã biết âm mưu của Lục Triệu, mọi hành vi của Lục Triệu trở nên ghê tởm.

Giản Hoa ngẩng đầu, thấy mấy người ra khỏi trường quay từ trước đang đứng trước bãi đất trống, há hốc mồm. Biên tập: Di

Phía xa, trên mặt đường xuất hiện một đồng hồ, như bị lún. Nhưng từng cái hồ chỉ to bằng miệng bát, bê tông và bùn cát ở xung quay chảy vào liên tục.

Có người gan to đi đến gần, phát hiện hồ rất sâu, ít nhất phải ba mét.

“Chỗ kia cũng có!” Biên tập: Di

Cách trường quay hai km là cơ sở điện ảnh và khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, ở đó có một đám bụi lớn bay lên, như nhà ở bị sập, có người nhanh tay lôi di động ra quay.

Giản Hoa lẩn vào trong đám người.

Trên mặt đường gồ ghề có mấy chiếc xe bị chặn, bốn phương tám hướng có đám người nhảy nhót như điên, gió thổi tiếng nói lại đây...

“Trở về rồi!”

“Chúng ta còn sống trở về!”

Cách xa không nhìn thấy mặt, nhưng vẫn dễ dàng đoán ra được họ là ai: Nhóm người Quan Linh, Hoắc Vi bị rừng nắm bao vây.

Thử nghĩ mà xem, khi hốt hoảng bị nắm khổng lồ bao vây, tuyệt vọng muốn trốn thoát nhưng bất lực. Không thấy phương hướng, cũng không dám gọi to, không dám cử động mạnh để tránh kích thích đám nắm, chỉ có thể lẹ mọ tìm đường ra. Bỗng, lại trở về thế giới thực, nắm biến mất... Kích động đến mức nhảy lên, không phải rất bình thường sao?

Chưa được bao lâu, xe cảnh sát đã hú còi chạy đến.

“Sao nhanh thế?” Người còn sống sau khi đến Thế giới Bị Từ Bỏ, sửng sốt.

Thật ra xe cảnh sát là do hơn mười phút trước, đoàn phim gọi 110.

“Gọi cục cảnh sát. Người bị thương nặng xuất hiện một cách kỳ lạ trong trường quay không kịp cứu sống, chúng tôi đã đến địa điểm báo án. Trên mặt đường xuất hiện mấy hố rất lạ, còn có nhà ở trong khu suối nước nóng bị sập, xin nhanh gửi viện trợ tới. Lặp lại lần nữa, xin nhanh gửi viện trợ tới. Phong tỏa đoạn đường này, chặn đường giao thông!”

Nhân viên cảnh sát nhanh chóng phát hiện ra đám người trên đường quốc lộ. Trên người họ có vết máu, bộ dạng chật vật, trong tay còn cầm dao phay.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!”

Hoắc Vi cực kỳ phối hợp, giơ hai tay lên, ánh mắt nhìn về phía trường quay cách xa mấy trăm mét.

Họ đến gần đó là do nắm. Trước khi nắm sinh sôi tràn lan, họ chưa từng đến đây nên không biết trong rừng nắm có gì.

Chỉ có cái gã bị chuột cắn chết, khi bị quái vật đuổi theo, mới được tận mắt nhìn thấy tơ trắng lao ra khỏi “hang tối” sinh sôi điên cuồng. Nhưng gã cũng không phải người của Hoắc Vi, Hoắc Vi vẫn tưởng nơi nắm xuất hiện là kho hàng, hay cửa hàng nào đó.

Giờ xem ra...

Một nhóm người cầm dụng cụ quay chụp nhưng không thấy có ai mặc váy cưới. Đây chắc là đang quay phim?

Đứng xa thấy không rõ. Tim Hoắc Vi đập mạnh, cậu ta nhớ đến hoạt động mới nhất của ảnh đế Lý Phỉ bảy ngày trước là đến Bắc đô tham gia nghi thức mở máy phim “Trúc đen”.

Nếu Lý Phỉ ở đây, nắm sẽ không chỉ vì kiếm ăn mới mọc đến tận đây!

Boss Giản Hoa thu phục được Lý Phỉ nhanh thế sao?

– là do kẻ xuyên sách gây ảnh hưởng đến tình tiết, hay là trong nguyên tác họ vốn đã biết nhau rồi? Chết tiệt, tác giả không viết rõ chuyện này.

Hoắc Vi tiếc nuối, bị cảnh sát áp giải đến ven đường. Nếu xe cảnh sát không đến nhanh thế, cậu ta đã có cơ hội đi hỏi thăm đám người bên kia rồi. Nếu là đoàn phim “Trúc đen”, không chừng cậu ta còn có thể

phát hiện gì đó từ người bên cạnh Lý Phi.

Nói ra thì, Boss cuối Giản Hoa trong nguyên tác gây ra rất nhiều tranh cãi trong đám fan.

Trước khi phần sáu của bộ tiểu thuyết xuất bản, có bao nhiêu người hào hứng thảo luận về dị năng của Boss cuối, thì khi mở đến phần kết có bấy nhiêu người phải há hốc mồm. Nắm ăn thịt tiếng tăm lừng lẫy trong danh sách quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, lại trở thành dị năng của Boss. Thế mà cũng được?

Một nhóm độc giả cảm thấy mình bị lừa, nói, Giản Hoa chỉ là Boss do tác giả thêm vào để kéo dài tình tiết viết thêm hai quyển nữa thôi!

Trong sách Giản Hoa là một kẻ không nghề nghiệp, không người thân, không bạn bè, còn đang sống một mình!

Một người đàn ông phương Đông tuần tú, đúng mười năm trước, khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện thì bị thất nghiệp, sau đó vẫn không tìm được việc làm. Giản Hoa là người vô hình trên thành phố đảo này. Tài khoản trên mạng xã hội không có fan, không trò chuyện, không hẹn hò, không tương tác với người khác. Ngay cả hàng xóm cũng không biết cậu là ai, chỉ có hóa đơn tiền điện nước chứng minh cuộc sống sinh hoạt của cậu.

Đây không phải là thần bí, mà là vô hình. Biên tập: Di

Cũng có nhiều fan sách phản bác với lý lẽ hùng hồn, nêu ra chi tiết trong năm phần trước, chứng minh trong cuộc sống của Lý Phi, có thể cất giấu một người thần bí. Chẳng qua là tác giả cố ý tung hỏa mù, khiến mọi người dù có phát hiện ra mấy ám chỉ này, cũng chỉ cho rằng đó là người yêu của Lý Phi.

Người yêu không biết mặt của Lý Phi...

Tình tiết ẩn này, khi Boss Lý Phi thua nhất định sẽ có tác dụng lớn!

Kết quả là, mọi người chờ đến khi tiểu thuyết kết thúc, vẫn không thấy “cô gái đáng thương” kia đâu. Không phải tác giả quên lấp cái hố này, mà do Lý Phi không hề có người yêu, mấy chi tiết kia là để ám chỉ Giản Hoa! Boss cuối và Lý Phi có liên hệ, nhưng tác giả không viết hẳn ra.

Hoặc Vi giờ đã tin cách nói này.

Nhưng chưa muộn, tất cả vẫn còn kịp! Biên tập: Di

Khi nhân viên đoàn phim quay về trường quay, đạo diễn Lỗ đau đầu, nghe mấy người trang điểm mách, có người cố ý gây rắc rối cho họ, đổ hết đồ trong hộp trang điểm xuống đất.

“Còn trong phòng thay đồ nữa, quần áo bị vứt lộn xộn khắp nơi, chắc chắn là có trộm!” Nữ chính nói lớn. Biên tập: Di

“Mọi người im lặng, kiểm tra đồ của mình xem có thiếu gì không!”

Trợ lý Lâm tích cực hưởng ứng. Lý Phỉ đi vào phòng nghỉ, trong lòng nhảy dựng, khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, anh quên mang hộp cơm ra.

May mà trợ lý Lâm không có khả năng nhìn qua là không quên, sau khi cậu ta kiểm tra mọi thứ lại một lần xong, thở phào nhẹ nhõm.

Người trang điểm của Lý Phỉ ngồi xổm dưới đất, khóc không ra nước mắt.

“Lúc này ra khỏi trường quay, ai là người đi cuối cùng? Có thấy kẻ phá hoại không?” Phó đạo diễn La lớn tiếng nói qua loa điện.

Mọi người nhìn nhau, vẻ mặt ngờ vực.

Lý Phỉ thuộc nhóm người đầu tiên đi ra ngoài, Giản Hoa cũng không chậm, họ đều không thuộc phạm vi tình nghi.

Trước khi về thế giới thực, Giản Hoa đã xem lại quần áo. Giờ tóc cậu hơi rối, cổ tay áo có vết máu nhưng cũng không ai chú ý, dù sao lúc ấy cậu cũng đứng khá gần người bị thương.

“Được rồi, mọi người phối hợp với cảnh sát điều tra, xử lý cái xác này trước đã, rồi sau đó về khác sạn!” Tâm trạng đạo diễn Lỗ rất xấu, ông thấy như trong đoàn phim có người nhân cơ hội phá hoại, không muốn ông thuận lợi quay bộ phim này.

Đoàn phim nghỉ một ngày, tổn mất trên vạn nhân dân tệ, may mà thiết bị và trường quay không bị gì...

“Ai đá máy quay phim?” Đạo diễn bỗng phát hiện ra vấn đề.

Vừa rồi máy quay di chuyển rất dễ. Nhưng máy quay phim kiểu lớn ngoài các bộ phận thiết bị quay chụp còn có dây điện và giá đỡ, không dễ di chuyển như thế. Giờ trên máy quay có vết xước, đạo diễn Lỗ đau lòng chết.

Mọi người không dám lên tiếng, ai biết được lúc chạy có va phải không.

Trong trường quay rất lộn xộn, không ai nói cái gì đó không phải để ở đây. Sau một trận hỗn loạn, rồi lại kiểm tra một lần, mọi người nghĩ chỉ cần đồ vật không hỏng là được.

Lý Phi nhân lúc hỗn loạn vứt hộp cơm vào thùng rác.

Anh muốn hủy thi diệt tích*, nhưng mùi cháy sẽ còn rõ hơn mùi đồ thiu.

*Hủy thi diệt tích: xóa bỏ hoàn toàn

Tác giả: Trong cuộc sống của Lý Phi, cất giấu một người thần bí

Người yêu không biết mặt của Lý Phi...

Tình tiết ẩn này, khi Boss Lý Phi thua nhất định sẽ có tác dụng lớn!

Tác giả đồng nhân viết, trong trận chiến cuối cùng,

[Bạn gái bị bắt cóc, Boss thua.]

[Bạn gái phản bội, Boss thua.]

[Bạn gái chân thành khuyên nhủ, Boss chết cũng không ăn năn. Bạn gái chết, Boss tỉnh ngộ hoàn toàn.]

Đó là một loạt những câu chuyện phong cách Âu Mỹ có tình yêu bi kịch.

Sau đó kết truyện lại là, không có người yêu nào cả, người kia mới là Boss cuối.

Tác giả đồng nhân: Excuse me?

Câu chuyện này cho chúng ta biết, không nên viết đồng nhân cho tác phẩm chưa kết thúc.

Nhất là truyện mà tác giả thiếu tôn trọng tình tiết ẩn.

46. Chương 46: Ngẫu Nhiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối ngày 22 tháng 11.

Gió cuốn lá cây dán lên cửa kính xe. Trời không có sương mù, nhưng đã sớm không thấy được ánh mặt trời. Quan Linh mở đôi mắt mơ ngủ, cô nghe thấy tiếng kêu gào quen thuộc từ phía sau xe.

Lập đi lập lại vài câu “Tôi không phạm tội, mấy người không được giam giữ tôi”, “Tôi muốn phơi bày mấy người. Đăng báo, đưa tin lên đài truyền hình để phơi bày mấy người.”

Người mặc áo blouse trắng đeo khẩu trang, đè lại người trung niên đang giãy dụa đấm đá vào trong xe. Cô gái ở đằng sau co rụt cổ, sợ đến không cựa quậy nổi. Người mặc áo blouse trắng đứng bên, giải thích: “Vết thương trên người mọi người xét nghiệm ra vật chất không rõ, có thể sẽ lây truyền, nên cần phải cách ly một thời gian. Ai muốn liên lạc với người thân, bạn bè, có thể báo bây giờ.”

Cô gái là kẻ xuyên sách, cô nhìn Hoắc Vi xin sự giúp đỡ.

Hoắc Vi không phản ứng, như không thèm để ý đến hoàn cảnh này, thản nhiên đi lên xe.

Xe nhanh chóng khởi động, trở những người đồng đội ở chung mấy ngày trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chạy khỏi tầm mắt của Quan Linh.

“Hoài niệm à?”

Người mang quân hàm thiếu tá ngồi trong xe, quan sát đánh giá Quan Linh.

Cô gái trẻ mới hai mươi tư tuổi, mệt mỏi dựa vào ghế, mở miệng phát ra tiếng khàn khàn: “Lần trước các người đến tìm tôi, nói sẽ mau gặp lại, là chờ nhìn tôi chặt vật, khổ sở không chịu nổi sao?”

“Cô Quan đã hiểu lầm rồi.”

Trương Diệu Kim cầm một tập giấy ghi chép trong tay, ghi lời khai của mọi người về sự cố ở khu suối nước nóng, hồ trên đường quốc lộ và án mạng trong trường quay.

Trong đó, có người nói linh ta linh tinh, có người chỉ nói không biết.

Người trung niên lớn tiếng ồn ào nói mình bị động vật hoang dã tấn công, yêu cầu nhận được bồi thường tương ứng. Khi cảnh sát hỏi sao hắn lại xuất hiện trên đường quốc lộ, quen biết những người khác như thế nào, hắn lại giả cảm giả điếc.

“Hoắc Vi nói gì?” Quan Linh bỗng hỏi. Cô đọc báo ngược được, thị lực cũng rất tốt, mà thiếu tá Trương lật ghi chép cũng không nhanh nên cô cũng xem được khá khá nội dung.

“Cậu ta là người làm tôi ngạc nhiên.”

Trương Diệu Kim rút tờ giấy ghi chép dưới cùng, trên giấy viết đầy chữ, nét chữ lúc đậm lúc nhạt, có đoạn còn bị gạch đi, cho thấy cảm xúc của cảnh sát ghi chép.

Hoắc Vi kể lại chi tiết sự việc xảy ra trong tám ngày.

Mặc kệ việc cảnh sát trong đồn coi Hoắc Vi như người cần đến bệnh viện tâm thần điều trị.

“Họ đi đâu?” Quan Linh nhìn về hướng chiếc xe biến mất.

“Căn cứ bí mật của Hồng Long. Chỗ đầy đủ an toàn, đảm bảo khi mọi người lại đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, không đến nỗi ngay cả chỗ ngủ cũng không có.” Giọng điệu khi Trương Diệu Kim nói chuyện mang theo sức mạnh khiến người ta tin tưởng, dù muốn phản bác cũng không thể chống lại khí thế quân nhân của hắn.

Quan Linh chỉ là một cô nữ tri thức bình thường ở thành phố.

Cô im lặng một lúc, rồi không kiềm được được nói: “Trong số họ không có ai thức tỉnh dị năng à?”

“Qua vài tiếng quan sát, có vẻ là như vậy. Người dị năng từ cấp C trở xuống phải vào Thế giới Bị Từ Bỏ hơn hai lần mới có khả năng thức tỉnh.”

“Có vẻ?” Quan Linh truy hỏi rất sắc bén.

Trương Diệu Kim giương mắt: “Giống cô, cô đang ngăn chặn sức mạnh vô hình kia, không để nó tùy tiện động chạm này nọ. Cô tin tư liệu tôi đưa lần trước, biết người dị năng khi trở về thế giới thực, thứ đầu tiên động vào sẽ quyết định tính chất sau này của dị năng.”

Quan Linh ngay lập tức nhớ đến Hoắc Vi, người thanh niên này lưu lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Có năng lực, không che giấu lai lịch, lại cực kỳ tài giỏi.

Nếu Hoắc Vi giống cô, đã nhận ra sự tồn tại của dị năng, nhất định cũng sẽ kiểm lại được mà cẩn thận suy nghĩ.

“Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi nghe nói mình là người dị năng không gian cấp B, sau này sẽ vào cơ quan mật Hồng Long.” Quan Linh nở nụ cười miễn cưỡng, việc biết số phận đã được an bài, không khiến ai vui nổi.

Trương Diệu Kim dùng ánh mắt khuyến khích cô: “Ừ, đúng rồi. Thông tin chúng tôi nhận được cũng nói thế.”

“Vì việc này, các người mới liên hệ với tôi?” Quan Linh không quên ba ngày trước khi cô tan làm về nhà như bình thường, thì bị thành viên của Hồng Long mời đi uống trà. Một lúc sau khi bị bắt cô mới thấy thật vô lý.

Vì nốt nhạc đệm này, Quan Linh tuy không tin nhưng vẫn cho vài thanh sô cô la và dao dọc giấy vào túi xách.

Đặc điểm của mấy con quái vật như bóng lông đen, khỉ tay dài,... Biết và đối mặt là hai việc hoàn toàn khác nhau. Sau khi qua vụ quái vật tấn công, ánh mắt cô gái nhạt được thể công tác của cô sáng lên, nói ngọt như mía lùi, Quan Linh cũng hiểu được là vì sao.

“Tôi không có lý do gì để ra sức vì quốc gia.” Giọng điệu Quan Linh khi nói ra lời này rất bình tĩnh, không có cảm xúc gì.

Nói cho cùng thì nếu Hồng Long muốn lôi kéo người gia nhập thì có khối cách, không cần nhắc nhở cô trước làm gì.

Giờ còn mang ơn, một người làm sao chống đối được cả một cơ quan quốc gia?

Trương Diệu Kim thấy Quan Linh khó chịu, hần lắc đầu: “Ngoài việc cô có không gian dị năng quý hiếm, chúng tôi tìm cô còn vì lý do khác.”

Về mặt Quan Linh cứng đờ, nhắc: “Tôi còn chưa thức tỉnh dị năng!”

Thật nực cười, ai dám đảm bảo rằng dị năng sẽ giống trong “nguyên tác” một trăm phần trăm?

Nếu Thế giới Bị Từ Bỏ sống yên bình lặng, không có quái vật, thì Quan Linh đã sớm tìm bữa một vật nào đó để thí nghiệm dị năng. Nhưng giờ dị năng liên quan đến việc sống chết sau này của cô, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tôi không có vòng tay xuất xứ kỳ lạ, không có ngọc bội tổ truyền, ngay cả dây tơ đỏ xuyên hạt đào[1] tôi cũng chưa từng đeo.”

Dị năng không gian cái quái gì chứ, trong mắt Quan Linh còn không bằng dị năng băng, bão, lửa!

Trương Diệu Kim không xem tiểu thuyết, hần chưa get nổi không gian tùy thân, còn đang mãi suy nghĩ xem ngọc bội, vòng tay thì có liên quan gì đến dị năng không gian. Hần mở miệng giải thích: “Là người đạt được dị năng theo cách viết trong nguyên tác, tôi có thể trực tiếp nói cho cô câu trả lời đúng.”

“...”

Đối diện với ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Quan Linh, Trương Diệu Kim rút ra một cái bút, vừa viết vừa nói: “Mấy người biết chuyện kia trong lòng lúc nào cũng mơ đến việc đạt được dị năng, sống tự do phóng khoáng trong thế giới của chúng ta. Đa số họ đều có kế hoạch cho tương lai, nghiên cứu phân tích kỹ càng khuyết điểm và ưu điểm của từng loại dị năng, nên tư liệu chúng tôi nhận được rất chi tiết, tường tận.”

Trương Diệu Kim che giấy, nhìn chằm chằm Quan Linh, hỏi: “Như thế này nhé. Để phòng vạn nhất, cũng là để cho cô yên tâm, trước khi tôi đưa ra đề nghị, mời cô trả lời tôi một vấn đề. Nếu chúng tôi không can thiệp vào hướng đi của cô, cô định đi đâu.”

“Về nhà.”

“Chìa khóa của cô...” Trương Diệu Kim nhắc.

Quan Linh dờ cả người. Đúng thế, túi xách và di động của cô vứt đâu mất rồi, chìa khóa đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

“Giả sử cô không biết quy tắc thức tỉnh dị năng, sau khi rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, kiệt sức về đến cửa nhà lại nhận ra mình không vào nhà được.” Trương Diệu Kim nói, hơi không đành lòng, “Cô sẽ sụp đổ, không thể chịu đựng được... kiểu như thế?”

Quan Linh lặng im mấy phút, rồi mới gật đầu từ từ.

Trương Diệu Kim mở cửa xe, gọi người lấy một lon cà phê, nóng hổi, ấm áp cực kỳ dễ chịu.

“Tốt hơn không?” Thiếu tá Trương không biết an ủi người khác, bình thường hắn cũng chẳng cần phải làm việc này.

Lai lịch xuất thân và tính cách của Quan Linh, Trương Diệu Kim đã hiểu được một phần từ chỗ người biết chuyện. Nhưng thật sự hiểu được Quan Linh thì phải chờ đến sau khi Hồng Long điều tra cô.

Cô là một bác phiêu*, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, công việc hiện giờ lại thường gặp phải kỳ thị giới tính, cuộc sống và công việc đều hồng bét. Sau khi thoát khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, khó khăn lắm mới về được thế giới thực, vậy mà cô lại bị nhốt ngoài cửa.

*Bác phiêu: người từ nơi khác công tác, đi học hoặc di cư đến Bắc Kinh.

Phía bên trong cửa không phải nhà cô, chỉ là phòng thuê nhưng lại là nơi duy nhất cô có thể trở về ở thành phố này.

Trong nguyên tác, Quan Linh đại ra, dựa vào cửa chống trộm, trượt xuống đất, gào khóc.

“Tuy lý trí cho tôi biết, mình có thể đến cửa hàng ăn nhanh 24 giờ ở trung tâm mua sắm để ngồi tạm một đêm, hôm sau đi công ty nhận tiền lương ứng trước. Gọi điện cho chủ nhà xin thêm một chiếc chìa khóa phòng, sau đó lại xử lý chuyện thẻ ngân hàng và chứng minh thư nhân... Nhưng lúc ấy có thể là tôi không chống đỡ nổi nữa, nên chắc là sẽ phạm sai.” Quan Linh nói một cách máy móc, bỗng cô thấy mình nói mấy lời này với Trương Diệu Kim cũng bằng không. Cô nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm xúc.

“Không sai, chính là kiểu... Cảm xúc mất kiểm soát, cô về nhà ấn tay lên cửa chống trộm để mô phỏng một chút là được.” Trương Diệu Kim dời mắt, “Cảm xúc có mạnh mẽ hay không cũng không quan trọng, chỉ cần chạm và đồ vật đó là được.”

“Hả?”

“Tôi dựa theo cách thức tỉnh dị năng trong ‘nguyên tác’. Cảm xúc vô tình bùng nổ hay cố tình chạm vào cũng không khác gì nhau.” Trương Diệu Kim giải thích.

“Không, vì sao phải là cửa chống trộm?” Quan Linh ngơ ngác.

Thức tỉnh dị năng không gian còn phải chạm vào cửa chống trộm làm gì, chọc cô à?

Trương Diệu Kim nhìn vội cô một cái, kiên trì nói: “Đối với cô, đó không phải là cửa chống trộm, mà ám chỉ nhà phía sau cánh cửa kia. Cô cần một thế giới thuộc về chính cô, một không gian của riêng cô, để giải phóng nỗi bất an của cô.”

“ ... ”

Trên mặt Quan Linh xuất hiện vẻ lạnh lùng và đối địch.

Cái kiểu nghe người khác phân tích tâm trạng riêng tư của mình này khiến người ta cực kỳ lúng túng.

Trương Diệu Kim cũng không muốn nói rõ, nhưng tình tiết đã bị lệch, nếu hẳn không nói hết, lỡ như gặp chuyện không may thì tệ lắm.

“Dị năng xuyên qua khe hở của cửa chống trộm, đi vào gian phòng của cô. Thế nên thứ dị năng thật sự chạm vào là không khí, thứ thuộc về gia đình... Khụ, là không khí.”

Mặt thiếu tá Trương tỏ vẻ “Tôi biết là nghe rất ngu si nhưng không còn cách nào, thế giới của chúng ta ngu si như thế đấy”. Quan Linh không biết mình nên khóc hay nên cười.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, Quan Linh nói: “Tôi đoán là không gian của tôi cũng rộng bằng căn phòng một phòng khách một phòng ngủ kia. Nhưng sao không để tôi đi tìm một căn biệt thự, một căn phòng lớn tôi mong mình có được để thí nghiệm? Không gian dị năng sẽ nhờ thế mà rộng hơn mà?”

“Đầu tiên là nếu dùng phòng cô chưa từng ở để thí nghiệm thì kết quả không rõ. Tiếp nữa, là dựa theo tư liệu, tiềm lực của mỗi người dị năng khác nhau. Chúng tôi không chế được một ‘người biết chuyện’ ở Hoài thành. Cô ta vì muốn có dị năng không gian nên noi theo một người dị năng không gian cấp A, động vào cùng một vật dẫn, nhưng kết quả lại chỉ đạt được một không gian cực kỳ nhỏ, chỉ đủ để cô ta chui cả người vào. Đó là do bản thân cô ta chỉ có tư chất dị năng cấp F.”

Không chờ phản ứng của Quan Linh, Trương Diệu Kim đã nói tiếp: “Hong Long còn phát hiện một người muốn có được dị năng lửa, nhưng cuối cùng lại bị bỏng diện tích lớn toàn thân, đến giờ vẫn còn nằm viện trong phòng chăm sóc đặc biệt... Dựa theo thí nghiệm, năng lượng của anh ta đạt đến cấp C, lẽ ra sẽ không thất bại. Qua phân tích tổng kết, chúng tôi phát hiện ngoài cấp độ trời cho của mỗi người dị năng, còn có thuộc tính thích hợp. Nói cách khác, cô Quan, cô có được lực tương tác với dị năng không gian, nếu đổi thành cái khác sẽ lãng phí năng lượng trời cho của cô.”

Quan Linh như đang đắm chiêu suy nghĩ.

Trương Diệu Kim nói nghiêm túc: “Dù có cùng dị năng không gian thì chất dẫn cũng khác nhau, tóm lại là liên quan đến cá nhân. Trước mắt, Hong Long chỉ có thể đưa ra lời khuyên tốt nhất là, nếu có miêu tả trong nguyên tác thì cứ dựa theo miêu tả mà làm. Tuyệt đối đừng vì ghen tỵ hay thích thuộc tính nào mà cưỡng ép thức tỉnh,... sẽ phản tác dụng.”

Thiếu tá Trương thở dài trong lòng.

Toàn thế giới trong nguyên tác chỉ có năm người dị năng cấp S, trong năm người đó chỉ có Giản Hoa là thuộc tính cần nuốt.

Nói cách khác, dù kẻ xuyên sách có ôm nắm cả ngày cũng không có được sự lớn mạnh của Boss cuối.

Quan Linh uống một ngụm cà phê nóng, dạ dày hơi nhói khiến cô nhớ ra mấy ngày nay toàn ăn đồ lạnh, e rằng không thể nhận chất kích thích. Cô dùng lon cà phê sưởi ấm ngón tay lạnh cứng, sửa lại đầu óc đang rối loạn, mở miệng hỏi: “Thiếu tá Trương, trước đó ngài nói, Hong Long tìm tôi còn vì lý do khác, đó là gì?”

“À!” Trương Diệu Kim tìm từ để nói trước, “Anh của cô, Quan Thịnh, làm nhân viên phục vụ ở khách sạn Trân Châu, Hoài thành. Nửa tháng trước, khi xảy ra vụ nổ, cậu ta bị một đám kẻ xuyên sách bắt cóc.”[1] Dây tơ đỏ xuyên hạt đào

47. Chương 47: Tranh Chấp

Giọt mưa lặn trên cửa sổ thủy tinh, vạch ra từng đường bụi bẩn.

Giản Hoa thấy phiền, kéo luôn rèm.

Tiếng cãi cọ ồn ào ngoài cửa cả buổi chiều. Sau khi tan ca nhân viên đoàn phim còn tám chuyện suốt, suy cho cùng chuyện này rất náo động, còn có tin tức liên quan.

Mấy căn phòng ở khu suối nước nóng bị sập, trên đồ gỗ gia dụng còn có vết gặm cắn; đoạn đường quốc lộ gần đó xuất hiện hố lún nhỏ. Chuyên gia thăm dò mấy cái hố, phát hiện chúng thông nhau, giống như đường hầm, nghi là khu vực thành Bắc có động vật gặm nhấm.

Còn video nặc danh trên diễn đàn về việc đoàn phim “Trúc đen” có ma thì lại không mấy ai quan tâm. /Di

Đề tài vẫn tập trung ở chuyện nam số ba tự hủy hình tượng. Dù có người gửi bình luận thề rằng, thật sự có chuyện xảy ra ngay cả cảnh sát cũng đến đoàn phim phải tạm ngưng, thì cũng bị phần đông fan và người qua đường lấy lý do “gây rối” “giả tạo” đẩy ra ngoài.

Trong video có cả Giản Hoa. Vì cậu không phải ngôi sao, lại đứng ở chỗ bối cảnh, sau khi nhào nhào lên mới có vài giây ống kính lia qua mặt cậu nên không khiến quần chúng vậy xem chú ý.

Người qua đường không để ý, nhưng những người từng cộng tác với Giản Hoa không bị mù.

– Cái người trông giống đóng thế trong đoàn phim kia, nhìn quen quen.

Vòng quan hệ của Giản Hoa rất hẹp, nhưng người từng cùng đoàn phim với cậu, cũng sẽ có chút ấn tượng.

Còn mấy người khá quen với Giản Hoa thì đừng nói. Từ buổi chiều, tin nhắn Wechat, chim cánh cụt* của Giản Hoa, ngay cả điện thoại cũng cứ liên hồi không dứt. Giản Hoa đành chuyển di động sang chế độ máy bay.

*Wechat và chim cánh cụt QQ đều là phần mềm trò chuyện giống Yahoo hay Fb Messenger

Một diễn viên đóng thế đã bị chèn ép nửa năm, không có công việc, bỗng xuất hiện trong đoàn phim thương mại do đạo diễn có tiếng trong nước quay, có ảnh để ảnh hậu tham gia. Đối với họ, đây là tin long trời lở đất.

Nếu sự tình đã bị rò rỉ do video kia, thì diễn viên đóng thế trong đoàn phim “Trúc đen” cũng không cần chịu trách nhiệm với hợp đồng bảo mật. Việc gây náo động là Giản Hoa được ảnh đế Lý Phỉ đưa đến, làm diễn viên đóng thế chuyên thuộc của nam chính.

Họ dùng tên nặc danh trò chuyện trên nhóm chim cánh cụt, vì sợ tài khoản Q của Giản Hoa cũng ở trong danh sách nhóm nên họ không dám nói chuyện quá đáng. Không chỉ mặt điểm tên, mở mồm ra là “Người cộng tác nào đó, lẩn lộn vài năm ít nhiều gì cũng coi như là đàn anh, tiếc là không biết nhìn sắc mặt người khác. Ai hiểu thì cũng biết, đó là cái người đã biến mất nửa năm kia...” Nói đến khí thế ngất trời, kéo không ít người vào bình luận.

Tin đồn lan truyền rất nhanh, đến tối, ngay cả vài nhân viên công tác trong đoàn phim cũng biết lai lịch của Giản Hoa.

“Đúng là có thủ đoạn! Rốt cuộc thì ôm đùi Lý Phỉ kiểu gì thế?”

“Dựa vào khuôn mặt à?”

Nhưng nếu Giản Hoa chỉ cần khuôn mặt là đã làm Lý Phỉ rung động, thì sao Lý Phỉ không tự soi gương cho xong? Giường của vị ảnh đế này cũng leo lên dễ thật, dễ thế mà sao không thấy Tiêu Nhã Cầm thành công?

Hơn nữa trong giới, tin đồn Lý Phỉ là gay có rất nhiều, nhưng Lý Phỉ chưa từng tự nhận một chữ nào. Biểu hiện của Giản Hoa ở trường quay lại không giống gặt được vụ tốt*, mà vẫn luôn tìm việc để làm.

*gặt được vụ tốt: có ô dù

Nói đến xôn xao, mà Giản Hoa đang dựa vào sô pha trong phòng Lý Phỉ ngủ gà ngủ gật, chẳng biết gì hết.

Căn phòng xa hoa này xếp hai chiếc giường, theo ý của Lý Phỉ là để Giản Hoa nghỉ ở đây. Mặt trợ lý Lâm méo xệch đi ra, nhưng không thể tranh luận câu nào. Giản Hoa còn đang treo cái danh trợ lý sinh hoạt kiêm bảo tiêu mà.

Đoàn phim mới xảy ra án mạng, nghệ sĩ muốn bảo vệ an toàn của mình, có đi trước mặt Lỗ đạo diễn thì cũng không thể trách được.

Nhưng Giản Hoa chờ Lý Phỉ ngủ rồi, thì lại đứng lên đi ra khỏi phòng ngủ. Cậu thà ngủ gà gật trên sô pha ngoài phòng khách còn hơn. Không phải Giản Hoa không nhìn ra ý tứ trong mắt trợ lý Lâm.

Sô pha trong khách sạn tất nhiên không thoải mái, khi Giản Hoa bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, bả vai cậu hơi nhức mỏi.

Trong phòng tối mù, khách sạn đoàn phim ngủ lại không có chuông cửa, cách âm cũng kém. Giản Hoa đành phải dùng đám tơ che kín khe cửa, còn “quét” một lớp ở trên tường. Giờ đám tơ lười biếng, không thêm nhúc nhích, chứng tỏ nó không có hứng thú với người gõ cửa.

Giản Hoa tưởng trợ lý Lâm mang bữa tối về, tiện tay bật đèn, chờ đến lúc mở cửa mới biết mình nhầm.

Người gõ cửa là ảnh đế Nhậm Thành. Đối phương thấy Giản Hoa cũng rất kinh ngạc, lông mày không tự chủ nhướng lên, còn lùi bộ lui một bước xem lại số phòng: “Lý Phỉ không ở đây à?”

Giản Hoa đứng ở cửa không di chuyển, máy móc chào ảnh để Nhậm theo thói quen trong giới. Cậu coi ánh mắt đánh giá của Nhậm Thanh như không, trả lời thản nhiên: “Ảnh để Nhậm có chuyện gì không. Dean uống thuốc ngủ nên đang ngủ.”

Sinh hoạt của nghệ sĩ không có quy luật, đa số đều mắc bệnh mất ngủ. Nhưng Lý Phi thì không, anh không những ngủ ngon mà còn đặt biệt khiến người ta (Giản Hoa) bớt lo. Thuốc ngủ chỉ là cái cớ để Giản Hoa qua loa với ảnh để Nhậm.

– Nếu không có việc gấp, thì cũng ngại đánh thức người khác.

Nhậm Thành không bỏ qua sự thật lúc trước phòng tối đen, khi mở cửa mới có ánh đèn. Hơn nữa, tóc Giản Hoa còn hơi rối, tuy quần áo chỉnh tề, nhưng nếp nhăn do nằm đè lên vẫn còn rõ.

Thật thú vị.

Thú vị nhất là, nếu cậu đóng thế nhỏ bé này mà có cái gì với ảnh để thì giờ người ra mở cửa phải là Lý Phi chứ? Đóng cửa phòng ngủ, người tới chơi chỉ ngồi ở phòng ngoài để nói chuyện, cũng không nhìn được bên trong.

Trợ lý Lâm đứng lúc ra khỏi thang máy, hai tay xách túi giữ ấm. Cậu ta bước vào hành lang, thấy ảnh để Nhậm đứng trước cửa phòng, sững sốt, vội chào hỏi: “Ảnh để Nhậm có muốn ăn không. Tôi vừa ra ngoài mua về, cháo dinh dưỡng của nhà này khá nổi ở khu suối nước nóng đó.”

Nhậm Thành cười không nói. Trợ lý Lâm thấy không khí cứ sai sai, đứng trên hành lang tiếp tục nói chuyện cũng không phải chuyện hay. Cậu ta lia mắt qua Giản Hoa, người kia hiểu được ý cậu ta, trả lời thản nhiên: “Chưa tỉnh.”

“Này, ngài thấy đấy?” Trợ lý Lâm tỏ vẻ xấu hổ.

Nhậm Thành không phát hiện được gì trên người Giản Hoa và trợ lý Lâm, suy nghĩ trước đó cũng chỉ như nghe theo lời đồn thổi. Vì thế ông cười cười, quay người rời đi.

Trợ lý Lâm nhìn quanh một vòng, vội đóng cửa lại.

“Cậu làm thế nào mà rước lấy cả ảnh để Nhậm thế?” Trợ lý Lâm trừng Giản Hoa, cậu không hiểu gì, nhìn lại cậu ta.

Trợ lý Lâm đặt túi giữ ấm lên bàn, nhỏ giọng kể khổ: “Tôi mới ra ngoài một chuyến mua cơm tối. Cậu hay thật, lúc trở về có ít nhất ba топ người tìm tôi hỏi cậu ở phòng nào.”

Giản Hoa không thấy đúng: “Mấy người đó định thám thính tin đồn. Còn Nhậm Thành là người như thế

sao?”

“Thật sự nhìn không giống.” Trợ lý Lâm nói nghiêm túc, “Tôi nghi ông ta nghe nói anh Lý đổi người đại diện, cho rằng anh Lý xảy ra tranh cãi với công ty. Ông định đến nhân cơ hội bán nhân tình!”

Thường thì ngôi sao lớn sẽ có phòng làm việc riêng. Nếu Lý Phỉ trở mặt với công ty, ra ngoài làm độc lập, bước khởi đầu lúc nào cũng khó khăn. Nhậm Thành đến giới thiệu thêm quan hệ, cũng không lạ.

Trợ lý Lâm vừa cần nhẫn, vừa nhanh tay mở túi giữ ấm, cầm mấy cái bát nhựa được đóng kín ra. Mở hết nắp đây, nháy mắt, trong phòng tràn ngập hương thơm mê người.

“Chờ đã, Lý Phỉ còn chưa tỉnh mà?”

Giản Hoa không hiểu trợ lý Lâm lấy hết cháo ra là có ý gì. Trong đó có hai bát cháo hải sản, nếu bị lạnh sẽ khó ăn, chẳng lẽ cậu ta định mượn lò vi sóng của khách sạn?

“Không sao!” Trợ lý Lâm xé túi nylon, tự hào nói, “Trước kia tôi làm trợ lý cho nghệ sĩ khác của công ty, đều không thoải mái bằng làm cho anh Lý. Tuy anh Lý nhiều việc, rất bận, rất chú ý việc ăn uống, nhưng vị ảnh đế này của chúng ta không bức ép người khác! Cậu chưa gặp ngôi sao gì đó, chỉ tên muốn cậu mua cháo pho mai hải sản ở nhà hàng này. Mua sai, là người ta hất cả bát cháo lên người cậu luôn, nóng đến mức tay đỏ một mảng!”

Giản Hoa không lên tiếng, việc này cậu cũng thấy ở nhiều đoàn phim. Lời nói của trợ lý Lâm khiến cậu nghĩ đến vài người. Cho nên con đường trở thành trợ lý của ngôi sao này, cậu không hề hứng thú.

“Anh Lý không yêu cầu cao, cứ ăn được là ok. Không thích ăn cái gì thì anh ấy sẽ nhắc cậu lần sau chú ý hơn.” Trợ lý Lâm nổi hứng, quên luôn thân phận xấu hổ của Giản Hoa, giống như đang tám với đồng nghiệp mới về sếp, “Cậu biết việc khó nhất khi làm trợ lý cho nghệ sĩ khác là gì không? Chính là gọi họ dậy đi làm!”

Trợ lý Lâm rón rén đi đến cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra một khe hở.

Sau đó cười hì hì đứng trước sô pha tiếp tục nói thầm với Giản Hoa. Nghệ sĩ trước đó của cậu ta rất thích ngủ nướng, cậu ta mười giờ sáng gọi người dậy rõ tốn sức. Chưa tám xong, đã có tiếng động phát ra từ phòng ngủ.

Lý Phỉ mơ màng đi ra, ngồi trên sô pha, mơ màng nhìn bàn bày đầy cháo.

Giản Hoa: ...

Đúng là dễ gọi dậy, dùng mùi thơm đồ ăn là có thể thành công.

Lý Phỉ ngáp một cái, bình tĩnh, quay đầu nhìn Giản Hoa: “Cậu không ngủ à?”

“Đói bụng, nên dậy sớm.” Giản Hoa tìm cớ.

Lý Phỉ nhìn nếp nhăn trên quần áo Giản Hoa, hơi nản. Anh vất vả lắm mới giữ được người trong phòng, chưa kịp có tâm tư gì mà chỉ một ngủ thành thật. Kết quả, người ta lại chạy ra sô pha ngủ.

Chẳng lẽ sau này anh phải chiếm sô pha trước, sống chết không buông, mới làm Giản Hoa lên giường nằm được?

“Nếu đói thì cậu ăn trước đi!”

Nói xong, Lý Phỉ vào phòng vệ sinh đánh răng. Khi anh đi ra thấy trợ lý Lâm còn đang tắm với Giản Hoa, cháo trên bàn trà không hề được di chuyển. Lý Phỉ không nhịn được, giục: “Đừng nói nữa, nguội rồi ăn không ngon.”

Trong phòng yên lặng lại, trợ lý Lâm nhìn Lý Phỉ một cách kỳ lạ. Theo lý thì phải để ảnh để chọn trước, làm gì có chuyện họ chọn trước ăn trước?

Lý Phỉ tỉnh táo cầm một phần cháo phô mai hải sản. Anh thấy ánh mắt Giản Hoa dừng lại trên bát cháo, thuận tay đưa cho Giản Hoa luôn: “Ăn đi.”

Giản Hoa còn đang sững sờ, Lý Phỉ đã quan sát cả bàn trà, không hề do dự cầm lên bát cháo gà nấm hương. Dù Giản Hoa thích cái gì, thì chắc chắn lúc này cậu cũng không muốn ăn nấm.

Trợ lý Lâm mua sáu phần cháo. Cậu ta định cầm bát cháo hải sản lên, nhưng khi cậu ta duỗi tay, Lý Phỉ lại nhìn cậu. Sau khi thử hai lần, trợ lý Lâm đành lẳng lặng cầm bát cháo rau xanh thịt nạc lên.

Không công bằng, rõ ràng thời gian cậu ta ở cùng Lý Phỉ dài hơn.

Giản Hoa uống hai ngụm cháo, phô mai thơm ngào ngạt, vị ngon từ đầu lưỡi trượt xuống, cậu suýt nữa thì bật hỏi trợ lý Lâm nhà hàng này tên gì.

Trợ lý Lâm vừa ăn cơm tối, vừa báo cáo công việc cho Lý Phỉ.

Tình trạng đoàn phim khá loạn. Ảnh đế Nhậm sau khi qua một chuyến thì không thấy đến nữa. Còn có việc rất nhiều người hỏi chuyện của Giản Hoa.

“Nói này, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Trợ lý Lâm vỗ ốt, nói với Giản Hoa, “Trước khi ký hợp đồng, tôi nghe nói cậu đã rất lâu không nhận được việc, cậu đắc tội ai thế?”

Tay cầm thìa của Giản Hoa khựng lại.

Lý Phỉ tuy thấy trợ lý Lâm hỏi rất đột ngột, nhưng việc này ở mặt ngoài, cũng là việc trong đoàn. Trong giới giải trí, chuyện đắc tội người khác cũng khá nhiều, nếu không nghiêm trọng quá, thân phận của đối phương cũng không là gì, thì có thể vì nể mặt Lý Phỉ mà không gây sự nữa. Nếu cả mặt mũi Lý Phỉ cũng không dè được, thì phải nói trước.

Về việc xấu trong giới...

Lý Phỉ không hề cảm thấy Giản Hoa sẽ chịu thiệt. Giản Hoa vừa không phải người qua loa, vừa không muốn trở thành ngôi sao. Người khác muốn ra tay với cậu cũng không có dịp, nếu dùng bạo lực, có khi còn chưa đủ cho Giản Hoa đánh bằng một tay.

“Cũng không có gì.” Giản Hoa tiếp tục uống cháo, nói băng quơ, “Giải trí Tinh Thiên, ừm, chính là con trai một vị cổ đông của công ty hai người, gọi toàn bộ nam nữ bề ngoài vừa ý trong đoàn phim đi hát K (karaoke), uống say mềm, ở trong phòng chơi trò ba lạng chín quỳ. Tôi vốn ngồi trong góc cạnh tường...”

Vẻ mặt của Lý Phỉ và trợ lý Lâm cực kỳ hưng phấn, họ đã đoán ra người kia là ai.

“... Kết quả vị đại thiếu gia kia kéo cổ áo tôi, muốn tôi làm tổng quản đại nội cho gã, hô lên triều bãi triều.”

Khóe miệng Lý Phỉ giật giật, trợ lý Lâm trợn to mắt.

“Diễn trò thì cũng không có gì, lúc quay phim ngay cả gọi người khác là ông nội tôi cũng làm rồi. Ai biết được vị đại thiếu gia kia muốn chơi cả, còn muốn dẫm lên lưng thái giám leo lên xe ngựa. Tôi nhân lúc người khác mời rượu gã mà tránh được. Gã lại muốn thái giám lột sạch quần áo ‘phi tử’, cuốn vào trong thảm đưa tới cho gã. Nhất quyết kéo tay tôi không buông.” Giản Hoa đặt bát xuống, nhớ lại cảnh tượng hỗn loạn ngày đó, không nói gì. Cậu không đánh người, chỉ là đập đổ chai rượu, ném người lên sô pha.

Được rồi, số chai rượu đổ hơi nhiều.

Trong phòng rất lộn xộn, mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, tất nhiên là không chơi được nữa.

Nữ diễn viên bị sai lầm phi tử trước đó, nhân cơ hội chạy đi. Giản Hoa đứng lên phủi quần áo, cũng định đi. Vị đại thiếu gia kia không vui, đứng phía sau, quát: “Mày dám ra khỏi đây thì về sau đừng hồng lặn lộn trong giới nữa!”

Tưởng chỉ là lời say, vậy mà sau khi vị đại thiếu gia kia tỉnh rượu vẫn còn nhớ rõ.

Trợ lý Lâm cạ lờ, cậu ta không ngờ sự thật là như vậy.

“Chẳng qua là rất phiền. Người nịnh hót vị đại thiếu gia kia quá nhiều, nói gì mà ‘vào giới này, không chơi được mà còn dám lấn lộn’ ‘người ta là nữ diễn viên mà còn chưa nói gì’ ‘Đừng làm cậu Đồng mất vui’” Giản Hoa nhớ khi ấy mình quay đầu đi luôn, không hề do dự.

Ánh mắt Lý Phi u ám, anh nhắm mắt lại, như không chuyện gì, đẩy một bát cháo hải sản khác đến trước mặt Giản Hoa: “Vẫn còn này, ăn đi.”

48. Chương 48: Cui Trọng

Giải trí Tinh Thiên đứng trong top 3 toàn quốc. Hai công ty cạnh tranh với nó, một thì lão bài* đã xuống dốc, phải đi đường quan hệ, sống bằng tiền dầm dụi. Tuy nhiều nghệ sĩ, nhưng lại không có ngôi sao đang nổi giúp người mới lôi kéo fan.

*lão bài: thương hiệu cũ.

Còn một là tập đoàn Quang Thế. Số lần nghệ sĩ lên trang đầu gấp đôi Giải trí Tinh Thiên, lượt tìm trên trang web cũng đứng đầu với số lượng dọa người. Nhưng thành tích này khiến người ta nửa vui nửa buồn, vì tin xấu quá nhiều.

Tập đoàn Quang Thế có bí quyết tăng sức nóng, nghệ sĩ nổi rất nhanh, mà bị ném đá cũng rất nhanh.

Nghệ sĩ tốt xấu lẫn lộn dễ gặp chuyện không may. Chi phí phát sinh mỗi năm nhiều không đếm nổi, ban giám đốc điều hành tập đoàn Quang Thế đã có lời phê bình về việc này. Dù cho lợi nhuận của công ty mỗi năm đều rất cao, nhưng mâu thuẫn nội bộ về mặt tài chính vẫn dẫn đến việc tranh chấp giữa các phe.

CEO của Tinh Thiên, Lương Quân đặt cho đối thủ cạnh tranh này một biệt danh, gọi là “Biểu Diện Quang*”.

*Biểu diện quang = sáng ngoài mặt: nghĩa là chỉ tốt đẹp ở mặt ngoài.

– Hôm nay phòng vé của Biểu Diện Quang bán được bao nhiêu? Lần này Biểu Diện Quang tốn bao nhiêu tiền để anh cả, chị cả nhà mình đạt giải thưởng thế? Mất bao nhiêu tiền để dè tin nghệ sĩ uống rượu vào đồn cảnh sát xuống...

Lương Quân có lần uống quá chén ở buổi tổng kết hàng năm của công ty, nói là ông ấy thích xem “Tập đoàn Quang Thế bề ngoài phát triển không ngừng rạng rỡ huy hoàng, sau lưng chảy nước mắt ròng ròng đếm tiền, tính sổ”, chọc cười cả ban giám đốc.

Địa vị của Giải trí Tinh Thiên xứng đáng đứng đầu trong ngành công nghiệp giải trí.

Dù tập đoàn Quang Thế có ngày ngày muốn đập đổ giải trí Tinh Thiên, thuê người nói xấu, bôi nhọ Lý Phỉ, thì cuối cùng, người phát ngôn của nhân hàng cao cấp, diễn viên được đạo diễn nổi tiếng chọn, giải thưởng ảnh đế, cũng đều vào tay Lý Phỉ cả. Tập đoàn Quang Thế chỉ có thể lên mạng kích động fan nghệ sĩ của mình kêu gào bình chọn không công bằng.

Tranh đấu giữa Tập đoàn Quang Thế và giải trí Tinh Thiên đều hướng về nghệ sĩ.

Đây là trò chơi của tư bản, nghệ sĩ chỉ là công cụ kiếm tiền. Nhưng nếu chuyện liên lụy đến mấy ông to bên trên ở sau lưng làng giải trí, thì chính là chọc tổ ong vò vẽ. Đây mới là “quy tắc ngầm” thật sự trong giới.

Lương Quân không thể khai đao với mấy vị cấp cao trong tập đoàn Quang Thế, ngoài áp lực từ tầng giai cấp kia, còn là do chính giải trí Tinh Thiên cũng vẫn còn khe hở.

Cậu Đồng mỗi lần uống đến độ phê là lại có “sáng tạo độc đáo”, chính là một trong những khe hở.

Bố gã là cổ đông của giải trí Tinh Thiên, thành viên trong ban giám đốc, nguyên lão gây dựng sự nghiệp, là nhân vật có thực quyền trong phe phái của công ty. Nhờ địa vị này và số người quen sau nhiều năm trong giới, cậu Đồng chỉ cần không gây ra tai nạn chết người, thì đi đâu cũng có người nịnh hót.

Dù có là Lý Phỉ, muốn gây rắc rối cho cậu Đồng này, cũng phải chờ cơ hội thích hợp.

Đoàn phim “Trúc đen” nghỉ hai ngày, khi bắt đầu quay, từ nhân viên công tác đến diễn viên đều không vào được đúng trạng thái. Đạo diễn Lỗ tức anh ách, trực tiếp quay màn đánh nhau trước.

Hậu kỳ sẽ dùng hiệu ứng đặt biệt nhưng diễn viên vẫn phải lộ mặt.

Nào lộn trên đệm, nằm sấp, bật lên... quay đi quay lại trước ống kính, nếu không có đủ thì lấy đầu ra cảnh đánh nhau gấu lòi? Đạo diễn Lỗ yêu cầu rất nghiêm khắc, mọi người rất mệt, sức mạnh tám chuyện không còn nữa.

Vất vả lắm mới hoàn thành mấy chi tiết này, diễn viên nghỉ ngay tại trường quay, xem diễn viên đóng thế của mình tiếp tục hoàn thành những động tác khó hơn.

Xem thế thì càng rõ, chỉ cần không quay mặt, Giản Hoa hoàn toàn là một nam chính khác trong màn ảnh.

Trạng thái của cậu không thể duy trì mỗi giây mỗi phút đều giống y xì Lý Phỉ, nhưng mấy động tác này thì không khó.

Dựa theo trình tự đánh nhau do chỉ đạo võ thuật của đoàn phim thiết kế, sau khi tiến vào màn ảnh lại đạt hiệu quả cao, khiến đạo diễn Lỗ không kiềm lòng được phải quay thêm vào góc nữa.

“Người tài đào đâu ra đây?” Nhậm Thành trêu ghẹo.

Lý Phỉ mỉm cười: “Chỉ là trùng hợp thôi, chú tin không?”

Anh nhìn Giản Hoa đứng trong bối cảnh, ánh mắt dịu dàng, như nụ cười thường trực trên môi Lý Phỉ.

“Diễn, anh cứ tiếp tục diễn đi.” Nam số ba xanh mặt lẩm bẩm. Danh tiếng gã vì bộ phim “Trúc đen” này mà cổ sức diễn xấu đã lan truyền khắp nơi. Vấn đề là, gã chỉ là nam số ba, lại diễn phim thương mại nữa, nhân vật được chỉ định là nam phụ thỉnh thoảng chơi ngu, có diễn xấu cũng chẳng được giải gì. Chờ sau khi phim ra mắt những lời này còn có ai tin sao?

Muốn dời đi sự chú ý của công chúng, thì phải làm vài trò với người trong đoàn. Dù là tin đồn hay bê bối, là thật hay giả thì chỉ cần thu hút là được.

Nam số ba nhân lúc đi hút thuốc, gọi điện cho người đại diện của mình.

“Nghe mấy người đóng thế khác nói, đóng thế của Lý Phỉ là cái người bị phong sát nửa năm trước...”

Lúc quay phim luôn có chuyện xảy ra. Giản Hoa diễn tốt cũng vô ích, người phối hợp không được, thì lại phải quay lần nữa.

Đạo diễn Lô thấy diễn viên đóng thế của đoàn phim toàn cản trở, mở mồm mắng. Người bị mắng dù có tức cũng không thể tức đạo diễn, đều ghi hết nợ lên đầu Giản Hoa. Họ thích nói về tin đồn nghe được trong nhóm chat diễn viên đóng thế, tiện tay bôi nhọ người ta.

Khi nghe được việc này có liên quan đến cậu Đồng, nam số ba rất ngạc nhiên: “Cậu Đồng của giải trí Tinh Thiên? Lý Phỉ mang người tới đây, là định tuyên chiến với cậu Đồng à?”

“Không chỉ thế đâu. Tin mới nhất trong Tinh Thiên, người đại diện của Lý Phỉ từ chức rồi.”

Từ tin tức Lý Phỉ nói đối tượng yêu thầm, cộng thêm mấy tin linh tinh khác, không chỉ nam số ba, ngay cả trợ lý ngồi nghe bên cạnh ngồi, cũng cảm thấy có một màn kịch lớn trong đó.

Đấu tranh phe phái trong nội bộ công ty?

Diễn viên đóng thế nhỏ nhoi này là người mới giải trí Tinh Thiên chuẩn bị nâng? Lý Phỉ định trả tiền bồi thường vi phạm hợp đồng rồi ra ngoài làm riêng?

“Dù thế nào, thì cứ tìm cơ hội, nói cho cậu Đồng biết chuyện này.”

Kể mà mình từng muốn phong sát, lại đi lên, còn chuẩn bị chính thức ra mắt nữa, cậu Đồng làm sao nuốt được cục tức này? Dù có nuốt được, thì chỉ sợ cũng định gây rắc rối cho Lý Phỉ!

Video này nóng sốt xong, lại có tình hình mới, nên còn đang tiếp tục sốt dẻo.

Sau khi Lục Triệu xem xong video đoàn phim gặp ma trên trang web, lòng gấp tràn kinh ngạc. Gã không hiểu sao Giản Hoa lại chạy đến Bắc đô. Đoàn phim “Trúc đen”... đó là phim mới nhận của Lý Phỉ mà?

Tên này hay thật, Giản Hoa quen Lý Phỉ từ bao giờ thế? Sau không có dấu hiệu gì?

Nếu có cách của ảnh đến, sao Giản Hoa còn ngồi nhà lâu như vậy?

“Tình tiết chết tiệt lại lệch đi!”

Vì Lý Phỉ không gặp tai nạn giao thông! Không vào bệnh viện! Chuyện sau đó đều bung bét hết cả!

Lục Triệu đến giờ vẫn chưa đạt được dị năng! Vì sự kiện thức tỉnh quy mô lớn lần thứ hai được viết trong nguyên tác ở Hoài thành vào ngày 18 tháng 11 không xuất hiện!

Rất nhiều kẻ xuyên sách ở lại Hoài thành, chờ Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, giờ mờ mịt hoàn toàn. Có thêm nhiều quái vật xuất hiện trước mấy tháng, con người ngay cả cơ hội làm quen với dị năng cũng không có. Đứng yên một chỗ sẽ gặp nguy hiểm, mấy ai có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả?

Lục Triệu đổi sim gọi cho Giản Hoa, tiếng nói lạnh lùng cho gã biết số di động nằm ngoài vùng phủ sóng.

Đây là bất chế độ máy bay mà, sau khi bị kéo vào sổ đen, đổi sim gọi điện cũng không được nữa! Lục Triệu tâm phiền ý loạn, vô đầu. Gã đã tốn mất hai mươi năm bên cạnh Giản Hoa, nhất là trong đoạn thời gian nhà tan cửa nát, chịu đựng hoàn cảnh tệ hại chỗ công trường, cố sức đạt được tình cảm cùng chung hoạn nạn.

Đối với người đã lãng lãng đầu tư nhà ở, rõ ràng có thể sống ngày lành lại phải buộc mình ăn cải thảo, bán sức lao động, Lục Triệu thấy mình đã chịu đủ tội rồi.

Sao Giản Hoa lại không thêm cảm động? Nói kéo vào sổ đen là kéo vào sổ đen...

Dù cho Lục Triệu biết trong nguyên tác miêu tả tính cách của Boss rất lạnh lùng, nhưng vẫn khó mà chấp nhận nổi.

– Ngày thường Giản Hoa đối với gã không nóng không lạnh, nhưng đó không phải là tính cách của Giản Hoa sao? Lục Triệu lấy hơn hai mươi năm kinh nghiệm ra cam đoan, Giản Hoa thường ngày đều là cái dạng đó, chắc chắn không phải là do có ý kiến với gã.

Nếu cái kiểu lạnh lùng đó là chỉ có ý kiến, thì chắc Giản Hoa ngứa mắt cả thế giới này quá?

A!

Lục Triệu cứng người lại, gã cảm thấy suy nghĩ vừa rồi rất nguy hiểm. Gã cố sức trấn an tâm thần mình, bác bỏ quan điểm này.

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì Giản Hoa sẽ không tự nhiên lại trở mặt. Nhưng lão già trong phòng khám kia không có gì đáng nghi, rốt cuộc thì ai có ảnh hưởng lớn đến Boss thế? Lớn hơn cả tình bạn hai mươi năm?

Lý Phi? Không, đường đường là ảnh đế làm sao anh ta biết Lục Triệu là ai?

“Thật kỳ lạ!” Lục Triệu thì thào, “Chẳng lẽ vì tình tiết bắt đầu, nguyên tác tạo ra sức mạnh khổng lồ khiến Boss trở về trạng thái ‘không tin tưởng bất cứ ai’?”

Trên bức tường trước mặt Lục Triệu, sau mấy điều hòa, dán một một chiếc cúc áo kim loại đen thật nhỏ.

Mọi cử chỉ, hành động, lời lầm bầm của Lục Triệu đều bị vật nhỏ này truyền đến một tòa nhà cách đó không xa.

Tổ viên Hồng Long đang nhìn chăm chăm bằng theo dõi, nhắc điện thoại: “Chim Ưng bảy báo cáo. Mục tiêu có hành động mới, mục tiêu đang sắp xếp hành lý, giờ đang mua vé trên máy tính. Do vấn đề của góc quay nên không nhìn được nội dung trên màn hình. Xin kiểm tra tin tức qua chứng minh thư của Lục Triệu, xác định hướng đi của anh ta.”

Dập máy một lúc, vị tổ viên Hồng Long này nhận được phản hồi.

Trong điện thoại truyền ra tiếng nói khiến cậu ta sợ đến mức đứng bật dậy, suýt thì giơ tay chào theo phản xạ có điều kiện.

“Đại... đại tá Lô?”

“Chim Ưng bảy, báo cáo nhiệm vụ cậu phụ trách.”

“Chuyện này!” Tổ viên Hồng Long vã mồ hôi. Cậu ta nhận sự chỉ huy trực tiếp của thiếu tá Trương Diệu

Kim. Tổng bộ của Hồng Long ở Bắc đô vẫn không tin “báo cáo về người biết chuyện”. Giờ tổng bộ lại tra hỏi tình huống, cậu ta nói cũng không được mà không nói cũng không xong.

Người có giọng nói mang áp lực, qua điện thoại cảm thấy sự chần chừ của cấp dưới. Ông vội khụ một tiếng: “Giờ cậu không chỉ báo cáo nhiệm vụ với mình tôi, có vài vị cấp cao ở đây cũng đang chờ kết quả công tác của cậu.”

Tổ viên Hồng Long giật mình, đây nghĩa là tin à? Thiếu tá Trương không cần chứng minh tình trạng tinh thần mình hoàn toàn bình thường nữa à?

“Vâng! Chim Ưng bảy xin báo cáo. Tuần đầu tháng mười một ở Hoài thành phát hiện hai tổ chức ‘người biết chuyện’. Một trong số đó có tính nguy hại lớn đối với xã hội, hành động bí ẩn rất xảo quyệt, kẻ đứng đầu còn đang lẩn trốn. Một nhóm khác tụ họp trên Internet, dựa vào IP, thành viên trên cơ bản đã bị bắt về quy án. Nhiệm vụ giám thị mục tiêu, cũng theo điều tra nhóm này để xác định kẻ tình nghi. Sau mấy ngày tiến hành theo dõi, xác nhận đối tượng rất đáng ngờ. Sau khi được thiếu tá Trương đồng ý thì tiến hành theo dõi trong nhà đối tượng này... à!”

Tổ viên Hồng Long vừa mới ý thức được việc này không hợp pháp, nhưng đã nói mất rồi, đành phải kiên trì nói tiếp: “Danh tính của mục tiêu là Lục Triệu. Thân phận là người biết chuyện, thời gian đến nước ta... Không, thế giới của chúng ta vẫn chưa rõ. Trước mắt không có dấu hiệu gây nguy hiểm đến an toàn cộng đồng. Lục Triệu hết lòng hết dạ muốn đi theo “người thôn phệ”, nhưng đối phương đã cắt đứt liên hệ với anh ta.”

“Người thôn phệ?”

“Vâng! Thiếu tá Trương đánh dấu là cấp A cần đặc biệt chú ý, là nhân vật cấp nguy hiểm!” Tổ viên của Hồng Long nhỏ giọng, “Chính là nhân vật phản diện lớn nhất trong thế giới này của chúng ta, tư liệu tương ứng có trong báo cáo!”

“Tốt lắm, tiếp tục giám thị mục tiêu!”

Sau khi ngắt điện thoại, người mang quân hàm đại tá chậm rãi ngồi xuống bàn dài hội nghị.

Mỗi người trước mặt ông đều là là gương mặt thường xuất hiện trên tin tức, bên đại tá Lô thuần một màu quân phục cấp tướng.

“Các vị chắc đã nghe đến.” Đại tá Lô bật máy tính trong phòng họp, mở ảnh khu suối nước nóng và mặt đường bị phá hủy, còn có vài đoạn video. Trong đó có một đoạn băng theo dõi trong tàu điện ngầm, chứng minh có một người biến mất trong không khí, rồi hơn mười phút sau xác người đó lại xuất hiện trên mặt đất gần máy rút tiền tự động của khu suối nước nóng.

Có hình ảnh tư liệu của đám người Giản Hoa, Lý Phỉ, Trương Diệu Kim, mãi cho đến ảnh mặt tường đen thui của khách sạn Trân Châu, và tai nạn ở đường cây bạch quả.

Màn hình chuyển, từ bản đồ Trung Quốc mở rộng ra phạm vi bản đồ thế giới. Miền nam tiểu bang Massachusetts có điểm đỏ mới nhất, các điểm đỏ khác phân bố ở hơn mười quốc gia, khắp bốn châu lục lớn.

“Đây là thảm họa toàn cầu với số người bị thương rất cao, từ sau tháng mười một! Không phải là một hiện tượng đơn lẻ, mà kèm theo dãy kiến trúc sụp đổ, mặt đường lún xuống, xác người hiện ra giữa không trung, cửa hàng bị ăn trộm, người bị mất tích.”

Phim chiếu ra hình vẽ bóng lông đen, khỉ tay dài, mực ăn thịt người.

“Một nguy cơ mang tính toàn cầu.”

49. Chương 49: Vạch Trần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người sống ở Bắc đô cảm thấy không khí thay đổi.

Kiểm tra an ninh ở tàu điện ngầm nghiêm ngặt hơn. Số lượng cảnh sát giao thông ở đầu đường tăng lên. Xe cảnh sát tuần tra bật đèn quay báo hiệu một chiếc tiếp một chiếc. Gần một số kiến trúc còn có cả quân nhân canh gác.

“Sắp tổ chức hội nghị quan trọng à?”

“Có người lãnh đạo của quốc gia khác đến thăm à?”Biên tập: Di

Mọi người cũng không hoảng hốt, sống lâu tại một đất nước hòa bình, bốn chữ khủng bố tập kích nghe có vẻ cực kỳ xa xôi. Người đi làm còn để ý vấn đề kẹt xe trong giờ cao điểm hơn. Ngồi trên tàu điện ngầm lướt weibo, thấy có người nói bỗng đồ vật gì đó trong nhà bị vỡ, một dây phòng đột nhiên bốc cháy, bạn mình mới đảo mất một giây đã biến mất... thì đều nửa tin nửa ngờ.

Thành phố này thật sự quá rộng.Biên tập: DiBiên tập: Di

Rộng đến mức thời tiết mỗi khu trong thành phố cũng không giống nhau, cùng thành phố còn phải ngồi xe lửa. Tin đồn nhiều, chuyện lạ cũng nhiều.

Tiết trời vào tháng mười hai, nhiệt độ bỗng hạ xuống, giống như gió đông trong một đêm quét qua cả thành phố, lá xanh trên cành cây rụng hết xuống. Nơi vốn là khu suối nước nóng Hồng Diệp, sau sự cố sập phòng, số khách du lịch đến thăm giảm hẳn, giờ lại vì cảnh sát điều tra mãi không kết thúc, mà bị nửa phong tỏa.

Đạo diễn Lô rất hài lòng với sự tĩnh lặng này.

Suối nước nóng bên cạnh cơ sở điện ảnh là khu bán mở. Khi đoàn phim lớn đến quay thì cũng đã được dọn dẹp chuẩn bị, nhưng không tránh được chuyện có fan cuồng, phóng viên tìm cách trà trộn vào.

Đoàn phim có làm tốt công tác bảo mật đến mấy thì khi ở chỗ đông người, cũng khó mà không lọt ra tiếng gió. Giờ có khi lại tốt. Đường quốc lộ dẫn đến khu suối nước nóng đang tu sửa, trước cửa khách sạn có thể tung lưới bắt chim*. Qua một thời gian điều chỉnh thì nhân viên đoàn phim lại trở về trạng thái làm việc, tiếng đạo diễn mắng người ít đi, mọi người ai cũng thấy vui vẻ.

*ý chỉ vắng vẻ, ít người qua lại.

Dựa theo tiến độ này, thì trước tết có thể đóng máy.

Trong lòng Giản Hoa có việc nên dù đi đến nơi nào cũng cẩn thận quan sát tình hình xung quanh. Kết quả là, Thế giới Bị Từ Bỏ chưa xuất hiện, nhưng người trong đoàn phim ngứa mắt cậu lại liên tục gây chuyện.

Cốc nước bị người ta giấu đi, cơm hộp của đoàn phim cố ý thiếu phần Giản Hoa, lúc chuyển lời thì cố tình nhầm thời gian làm cậu phải đợi, vân vân.

Giản Hoa đã lẩn lộn trong giới điện ảnh vài năm, cậu không để mấy chuyện này trong lòng.

Có đám tờ giám sát từng giây từng phút, tìm vật bị vứt thì có gì khó? Không có cơm trưa, nhưng Lý Phỉ ăn gì cũng sẽ mời Giản Hoa cùng ăn.

Quần áo giấy dép đạo cụ khác trong đoàn phim đều cùng dùng với Lý Phỉ, không phân chia gì cả.

Giản Hoa lúc không có việc gì thì xem Lý Phỉ quay, lúc có việc thì không rời khỏi trường quay một bước. Cậu không vào phòng nghỉ, người trang điểm cho cậu là do Lý Phỉ mang đến, không phải người của đoàn phim.

Đừng nói mấy diễn viên đóng thế trong đoàn phim, ngay cả nam số ba cũng thấy Giản Hoa như con nhím, khiến người ta không mở mồm cần được chỗ nào.

Thời gian đóng cửa quay phim kéo dài, muốn làm ra chuyện ồn ào, phải dùng danh nghĩa của đám chó săn tin, mà muốn thế thì phải có bê bối trong chính đoàn phim đã.

Kết quả, trong đoàn phim này chẳng có gì để bùng nổ. Diễn viên lớn không cần đi quy tắc ngầm với đạo diễn.

Nhân vật phản diện là ảnh đế lớn tuổi Nhậm Thành, tin đầu đề mới nhất là việc ly hôn từ năm ngoái, giờ có hâm nóng lại cũng không ai thêm ăn.

Nữ chính là ảnh hậu đã gả cho đạo diễn nổi tiếng, ngoại trừ đưa tin cô mang thai, thì đưa tin lá cải kiểu gì cũng đắc tội người ta. Nam chính là Lý Phỉ, ở trong nước đang như mặt trời ban trưa. Nữ phụ rất muốn tạo tin đồn với anh, tiếc là ai có mắt cũng thấy Lý Phỉ không hứng thú. Nếu bịa đặt nhắm vào ảnh đế đương thời của giải trí Tinh Thiên thì quá mạo hiểm.

Muốn viết về đóng thế của Lý Phỉ, nhưng khi tin truyền đến chỗ cậu Đồng của giải trí Tinh Thiên, cậu Đồng nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra nổi Giản Hoa là ai.

Vừa giải thích là “Diễn viên đóng thế lần trước, khiến cậu Đồng xấu mặt, làm cậu mất vui” xong, cậu Đồng đã cong lưng vung tay tát một cái, mắng: “Ai dám làm tôi xấu mặt. Trên đời này người dám làm tôi không vui chỉ có bố tôi thôi. Gan anh đúng là không nhỏ, dám tìm người giả mạo bố tôi”. Sau đó, gã “hừ hừ” mấy tiếng rồi đóng làm đại hiệp đánh Túy quyền, đánh người vào thẳng bệnh viện luôn.

Nam số ba sau khi biết chuyện này, tức đến đau dạ dày.

Cậu Đồng ngu như thế, cũng khó giải quyết. Có khi muốn lợi dụng họ còn khó hơn đối phó với người thông minh.

Được rồi, không nói nữa, đành phải ra tay với tên tiểu Thiên Vương trong đoàn phim vậy!

Vì thế tin đồn lớn nhất của đoàn phim “Trúc đen” là kỹ thuật diễn xuất của tiểu Thiên Vương rất tệ, liên tiếp kéo dài tiến độ quay phim. Cư dân mạng nhiệt tình bàn luận quy tắc trong làng giải trí, diễn hay thì hát dở, hát hay thì diễn dở.

Tiểu Thiên Vương chỉ là không biết quay phim, chứ người cũng không ngốc. Cộng thêm việc bị mắng trước đó, cậu ta lập tức tập trung mục tiêu oán hận lên người nam số ba.

Hai bên ngầm mời thủy quân, đào mặt tối của đối phương lên hết.

Tiểu Thiên Vương thì tức nổ đầu, còn nam số ba lão làng lại bình thản. Dù sao đối với gã, chỉ cần đẩy cái vụ video kia đi là được, hắc hồng* nhiều còn có lợi cho việc tăng độ nóng của gã.

*hắc hồng (scandal): tạo tin đồn xấu

“... Cái kiểu thói quen dẫm lên người khác, kéo chân người khác để đi lên này, chính là sở trường của người tập đoàn Quang Thế!” Trợ lý Lâm đứng sau lưng Giản Hoa, thổ tào*, “Họ cần bản cũng chẳng quan tâm là bị ai mắng, chỉ muốn tăng độ hot. Sóng gió trong giới giải trí toàn do tập đoàn Quang Thế mang đến!”.

*Thổ tào, phun tào: xoi mói, châm chọc điểm sở hở của người khác.

Giản Hoa bắt đầu nhớ lại tin đồn trong giới về Lý Phỉ.

Dựa theo vụ dự đoán phòng vé của “Con quạ” thất bại, bình luận nói Lý Phỉ đã hết thời, kỹ thuật diễn xuất sụt giảm nhiều không đếm hết. Nhưng toàn là kiểu giọng điệu giống nhau, ai không mù thì đều nhìn ra là đang bôi đen.

Năm Lý Phỉ đạt được giải ảnh đến, anh diễn vai nam chính bị bệnh tâm thần phân liệt. Phim nổi như cồn, nói xấu kiểu gì cũng không át được, sau đó lại có tin đồn lạ, nói Lý Phỉ vì quay bộ phim này mà bị trầm cảm.

Nước bắn hắt lên đầu đạo diễn biên kịch, khiến cho một bộ phận fan của Lý Phỉ khó chịu, họ liền đưa ra kiến nghị phản đối việc bộ phim đạt giải phim hay nhất. Quảng thời gian đó, phản ứng của mọi người khi nhắc tới Lý Phỉ là, ngôi sao có fan nào tàn.

Năm đó, Lý Phỉ vẫn cầm chắc giải nam chính xuất sắc nhất, phim cũng đạt được nhiều giải quan trọng. Nhưng đạo diễn và đoàn phim có ý kiến với Lý Phỉ. Sau đó các vị giám khảo cũng cho rằng, đó là do Lý Phỉ muốn tăng tỷ lệ đoạt giải, là mảnh lời của giải trí Tinh Thiên, chẳng qua là không kiểm soát được fan.

Kết quả, năm thứ hai, tập đoàn Quang Thế vì muốn tranh thủ giải thưởng cho một nữ nghệ sĩ mà nói cô ta do thất tình nên bị bệnh trầm cảm. Cách làm nóng giống y như đúc, các loại chi tiết khác đều trở nên rõ ràng. Nghệ sĩ trong giới bị chỉ số thông minh của tập đoàn Quang Thế chọc mù mắt, hỏa tốc sửa lại ấn tượng phản đối đối với Lý Phỉ.

Giản Hoa thử xác nhận. Quả nhiên, trợ lý Lâm gật đầu: “Trừ họ ra thì còn ai?”

“Tôi còn tưởng là do giải trí Tinh Thiên phản công. Giả làm nóng cho tập đoàn Quang Thế, rồi bôi đen người ta, rửa sạch chính mình.” Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nói. Lúc trước, trong lòng còn khen giải trí Tinh Thiên cao tay, Lý Phỉ có năng lực phi phạm, hóa ra là nào bổ* nhằm hướng!

*nào bổ: suy diễn

Lý Phỉ diễn xong một cảnh rồi đi về, nhìn từ xa thấy Giản Hoa và trợ lý Lâm trò chuyện rất vui vẻ, lúc đến gần mới thấy ánh mắt Giản Hoa nhìn anh thay đổi. Trước kia là “người có năng lực” “người bạn đáng tin”, giờ cảm giác kính nể giảm đi, thương hại lại tăng thêm – Trợ lý Lâm rốt cuộc là nói gì với Giản Hoa?

Đạo diễn Lỗ để nhân viên công tác dọn dẹp trang thiết bị, đứng ở trung tâm võ tay, nói ra tin tức tốt, hôm nay tan tầm sớm.

So với vẻ tươi cười rạng rỡ của những người khác, cảm xúc của diễn viên đoàn phim hơi tệ.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, đạo diễn Lỗ đã sai người lần lượt thông báo việc đêm nay có bữa ăn, mấy vị diễn viên chính đều phải đi.

Nhà đầu tư mang người trong đoàn phim đi là bình thường, nhà đầu tư yêu cầu diễn viên cùng đi ăn cũng hay gặp. Chỉ là một bữa ăn thì cũng chẳng có gì, nhưng đạo diễn ra mặt dẫn người đi hẹn gặp thì không còn là chuyện nhỏ. Đối phương dễ là có liên quan đến đơn vị xét duyệt phim, cũng có thể là ông lớn phía cụm rạp ra mắt phim, hoặc là một nhân vật lớn trong giới, một lão tiền bối.

Gọi riêng một diễn viên đi ăn, cũng dễ có chuyện phức tạp. Nhưng kiểu gọi hết cả nhà ra thế này thì chỉ là ăn bữa cơm giao tiếp bình thường thôi. Dù có là ảnh đế ảnh hậu cũng không có quyền không đi, trừ mấy người cực kỳ nổi cực kỳ bùng cực kỳ bốc đồng.

Nữ chính sau khi nghe được tin, dưới chân như có phong hỏa luân* phóng ra khỏi trường quay. Từ giờ đến bữa tối còn có ba tiếng, đi xe đến nội thành ăn cơm mất một tiếng, còn có bao nhiêu thời gian đắp mặt nạ trang điểm đây?

*phong hỏa luân: bánh xe lửa (giống của Na Tra).

Nghệ sĩ nam cũng không nhẹ nhàng, mọi người đều phải dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm.

Lý Phi không để ý, nhưng trợ lý Lâm và người hóa trang của anh không dám qua loa.

Giản Hoa sau khi về phòng tắm rửa, chuẩn bị đến nhà hàng của khách sạn để ăn cơm tối, không ngờ lại bị ảnh đế ngăn lại.

“Cậu đi đâu?”

Giản Hoa không hiểu gì cả, trả lời là đến nhà hàng.

“Đến nhà hàng làm gì, đi dự tiệc với tôi.”

Trợ lý Lâm há hốc miệng, bữa ăn này là mời đạo diễn với diễn viên chính, Giản Hoa đi là sao? Mấy ngày này cậu ta thấy Lý Phi như hận không thể cột Giản Hoa bên mình, manh mối này quá là sai!

Càng đáng sợ hơn là, hai người kia còn tránh mặt cậu ta, đi đến góc phòng, nhỏ giọng nói chuyện.

Trợ lý Lâm: “...”

Giản Hoa ở chỗ kia nhíu mày, phản đối: “Anh cẩn thận quá rồi đấy. Chỉ là đi ra ngoài một chuyến thôi, làm gì có chuyện không may? Mấy ngày nay cũng sống yên bình lặng...”

Lý Phi vội tiếp lời: “Sống yên bình lặng, không thấy dấu hiệu thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, nhưng cậu không lướt weibo à?”

Di động vẫn ở chế độ máy bay, Giản Hoa im lặng lắc đầu.

“Khu nào trong Bắc đô, mỗi ngày cũng có chuyện lạ xảy ra. Người chết thì rất ít nhưng sập chỗ nào đấy, vòng bảo vệ bị đổ hay biển quảng cáo rơi thì nhiều không đếm hết.” Lý Phi đặt tay lên tường, đám tơ vô hình định tránh ra, nhưng Lý Phi thấy được chúng lên vừng vàng dè dặt đám tơ. “Trường quay, khách sạn, khu du lịch đều đã bị dị năng của cậu chiếm đóng. Giờ ở thế giới thực chúng chỉ là mấy sợi tơ nhỏ bé, thấy người sẽ trốn đi, nhưng ở Thế giới Bị Từ Bỏ chúng sẽ biến thành dạng gì?”

Giản Hoa hơi mím môi, không muốn nói.

“Rời khỏi địa phận dị năng của cậu không chắc đã an toàn hơn, nhưng tôi muốn quay cho xong bộ phim này.” Đoạn sau Lý Phi dùng giọng điệu đùa cợt.

Giản Hoa im lặng nửa phút, gật đầu nói: “Vậy anh định dùng cơ gì để mang tôi theo?”

“Biết lái xe không?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lý Phi thoải mái buông tay, mặc cho đám tơ trốn.

“Đạo diễn, nhà giám chế, diễn viên chính có hơn mười người, mà đi mấy cái xe liền, đều phải mang theo trợ lý, chẳng quay là lúc bữa ăn bắt đầu thì không vào chỗ ghế lô thôi. Tôi để trợ lý Lâm chờ ở khách sạn, mang cậu đi. Ai dám nói gì?”

Giản Hoa nheo mắt, cậu có linh cảm là tin đồn sau này sẽ càng thêm quá đáng.

Hai người thương lượng xong, lúc trở về thấy vẻ mặt trợ lý Lâm như bị sét đánh.

Trợ lý Lâm: “Anh Lý, động tác vừa rồi của anh rất giống katedon*, anh biết không?”

*Katedon: động tác ngẫu lòi đặt tay lên tường chặn nữ/nam.

“...”

Đám tơ ở đúng chỗ đấy, hai người cũng không phải mặt đối mặt, nhưng trợ lý Lâm đứng ở xa lại có tâm nhìn khác hẳn.

Trợ lý Lâm vô cùng đau khổ nói: “Bớt bớt tý đi, Lý ca, em xin anh bớt bớt tý đi được không? Địa vị của anh đã không còn cần bán hũ* để hút fan nữa rồi!”

*bán hũ: kiểu fan service giống mấy couple trong K-boy band đó.

“...”

“Dù có thích thật, thì cũng phải đợi phim quay xong rồi khỏi đoàn phim rồi hẵng nói chứ. Người ở đây lắm chuyện, đâu đâu cũng có ánh mắt hướng vào.”

Giản Hoa nhướn mày, thích thật cái gì cơ?

Cậu nhớ lại từng chuyện, cảm thấy thái độ của Lý Phi khi ở cùng mình đúng là hơi khác.[1] Phong hỏa luân:

[2] Kabedon = Bích động: ảnh cắt từ phim nên không rõ

~Không biết Hoa Hoa có thông ra tý gì không... Nhưng với tính cách của Hoa Hoa thì dù có thông ra chắc cũng giả vờ như không biết. Con đường đến với tình yêu của Boss Phi còn dài lắm.

50. Chương 50: Bữa Cơm

Trợ lý Lâm lùi một bước, giọt mồ hôi lăn trên trán xuống. Cậu ta nhìn vẻ mặt như đang đắm chiêu suy nghĩ và ánh mắt dần dần thay đổi của Giản Hoa, lại nhìn Lý Phi tuy mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh như băng liếc về phía này. Trợ lý Lâm rút cuộc nhận ra rằng mình đã gây rắc rối!

Im lặng kêu than trong lòng, trợ lý Lâm lùi một bước, lưng dán lên vách tường, cẩn thận dè dặt giơ tay, cố gắng lấy công chuộc tội, hòa giải với ảnh đế: “Tôi chỉ đùa thôi. Anh Lý, Joe hai người đừng có giận!”

“Nhiệt độ giảm đột ngột, cậu bị cảm, nên sớm về phòng nghỉ ngơi đi!” Lý Phi dùng giọng điệu ôn hòa đề nghị, còn nhấn nút thang máy hộ cho trợ lý của mình, “Đoàn phim đã có xe rồi, cậu định ở đây à?”

Tay trợ lý Lâm cứng đờ, lấy chìa khóa xe ra.

Lý Phi hài lòng nhận. Vì đi ăn bữa cơm này mà anh đã xóa bỏ tạo hình trong phim, sức quyến rũ của nụ cười tăng gấp bội. Trợ lý Lâm hoảng hốt hai giây, cửa thang máy đã khép lại.

Cậu ta ủ rũ ôm đầu. Khi đi ra thang máy, đúng lúc gặp trợ lý của Nhậm Thành.

“Tiểu Lâm, cậu đi đâu thế. Đạo diễn Lỗ đang giục kìa!”

“Ồ, thế thì anh nhanh chân lên đi!” Trợ lý Lâm ỉu xiu.

“Cậu sao thế?” Đối phương mờ mịt. Nói đi nhanh mà sao trợ lý Lâm vẫn còn trông như định lê chân về phòng nằm thẳng căng thế?

Trợ lý Lâm tỏ vẻ mệt mỏi khó chịu, uể oải mất sức nói: “Tôi bị cảm, đau đầu. Bữa tối nay không đi được.”/

“Vậy cậu mau uống thuốc, rồi đi nghỉ đi!” Biên tập: Di

Trợ lý của anh để Nhậm vội chạy xuống tầng. Đi được nửa đường hần mới nhớ, đoàn phim này ở chỗ khách sạn trừ xe buýt thì chuẩn bị tổng cộng năm chiếc xe. Ngoài một chiếc do đạo diễn chuyên dùng, còn lại là xe đi hàng ngày của hai anh đế và một anh hậu. Bữa tối này có nhiều người, xe chuẩn bị cho họ chắc chắn sẽ phải dùng đến.

Lý Phỉ không mang trợ lý theo, thì ai sẽ lái xe?

Hần đi xuống tầng, nói chuyện này cho Nhậm Thành. Anh đế Nhậm thuận miệng nói: “Chờ tý nữa cậu mời Lý Phỉ đến đây. Tôi nghĩ cách gọi đạo diễn Lỗ đi cùng xe.”

Chỗ nào có người thì sẽ có phân biệt, dựa theo độ gần xa, khác biệt lợi ích thì còn phải chia nhỏ hơn nữa. Có khi ngay cả ăn một bữa cơm, ngồi một chiếc xe cũng không ngoại lệ. Suy cho cùng thì chẳng ai muốn đi cùng đứa mình ghét, có thể lựa chọn thì phải cố sức mà tranh thủ.

Kết quả là, kế hoạch tuy rất tốt nhưng không thực hiện được.

Mọi người mặc quần áo gọn gàng thấy Lý Phỉ ở bãi đỗ xe của khách sạn, mà chưa kịp lên đón. Khi thấy diễn viên đóng thế của anh đế cầm chìa khóa xe ngồi vào ghế lại, vẻ mặt họ đều có vẻ là lạ. daovadao Di

Cuối cùng người lên xe Lý Phỉ là tiểu Thiên Vương và người đại diện của cậu ta.

“Chào anh Lý!” Tiểu Thiên Vương thấy mình không cần đi cùng nam số ba, nữ chính, nữ phụ, thả lỏng ngay lập tức. Về chuyện giữa Lý Phỉ và diễn viên đóng thế nhà anh, cậu ta không hỏi chữ nào.

Người đại diện lảng lảng dùng ánh mắt đánh giá Giản Hoa.

Trong đoàn phim “Trúc đen” tin tám nhảm về Giản Hoa rất nhiều. Vốn anh ta cũng chẳng quan tâm, nhưng giờ trong trường hợp giao tiếp cần đi cùng trợ lý, Lý Phỉ lại mang Giản Hoa theo, muốn người ta không suy diễn cũng khó!

Thật ra, Lý Phỉ ngồi ở ghế sau, cực kỳ muốn đổi chỗ ghế lái phụ với người đại diện của tiểu Thiên Vương.

Nhưng hôm nay, anh đưa Giản Hoa theo đã khiến mình bị người ta để ý...

Xe đạo diễn Lỗ đi trước dẫn đường, xe Lý Phỉ theo sát phía sau. Không khí trên xe lúc đầu hơi ngại ngùng, tiểu Thiên Vương rất chán nản. Cậu ta và Lý Phỉ ở trong đoàn phim cũng coi như ổn ổn. Vị anh đế này rất dễ nói chuyện, chỉ cần đề tài không vượt quá giới hạn, thì sẽ không có lúc nào tẻ nhạt. Nhưng hôm nay hình như anh không hứng thú lắm, nói chỉ câu được câu mất. Tâm trạng không tốt à?

Cảm xúc chán nản rõ ràng như thế, Giản Hoa tất nhiên đã phát hiện. Cậu liếc nhìn kính chiếu hậu, tiếp tục lái xe.

Lý Phỉ dùng ngón tay vuốt nhẹ lên trán. Sau khi tìm có đuổỉ trợ lý Lâm đi, họ cũng không nói chuyện gì. Lý Phỉ không giải thích, Giản Hoa cũng chẳng hỏi.

Nhìn bộ dạng bình tình nắm tay lái, không hề chịu ảnh hưởng của Giản Hoa, Lý Phỉ buồn bực.

Trợ lý Lâm hất con bài chưa lật lên quá nhanh!

Cảm tình thì đầy đủ, tình yêu thì chưa đến, Lý Phỉ giờ kẹt ở giai đoạn này. Chính anh còn không rõ, có muốn đi con đường này với Giản Hoa đến khi tối trời (cuối đời) không. Nên anh dù có giải thích được, cũng không nói ra nổi câu hứa hẹn gì. Lời tỏ tình không hề có hứa hẹn, đối với Giản Hoa không tốt đẹp tý nào!

– tôi thích cảm giác thoải mái khi ở cạnh cậu, chúng ta thử xem sao?

Lời này nói với người khác thì không vấn đề gì, nhưng theo hiểu biết của anh đối với Giản Hoa, và vị trí của anh trong lòng Giản Hoa... Kỹ thuật diễn xuất hơn người là điểm trừ, có mồm mép là điểm trừ. Sức quyến rũ khí chất mặt mũi xuất sắc tính từ dưới lên, thân phận là ngôi sao như mặt trời ban trưa cũng gây cản trở!

Lúc này, vòng sáng của ảnh để còn không bằng anh zai nhà bên bình thường sến sẩm.

Nghệ sĩ ngay cả trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cũng phải diễn để giữ hình tượng, làm sao để khiến đội tượng mình thích tin mình thật lòng đây?

Thời gian sử dụng của “Thật lòng” trong giới giải trí hết rất mau, một năm không dài, ba tháng không ngắn. Lý Phỉ cũng muốn đóng dấu thời hạn vĩnh viễn lắm, nhưng hạn sử dụng còn chưa qua xét duyệt của chính anh đâu! Sao mà anh dám mạnh miệng được?

Tiểu Thiên Vương không hiểu chuyện gì xảy ra, sau khi khách sáo vài câu, nhìn người đại diện cầu xin giúp đỡ.

Người đại diện làm hết phận sự, tìm đề tài: “Phó đạo diễn La trước khi lên xe nói bữa cơm này mời cả Tổng cục Điện ảnh, toàn là người có máu mặt. Họ chịu nể mặt đến dự tiệc là nhà đầu tư đã tốn không ít nhân tình!”

Giản Hoa không để ý việc tám chuyện. Cửa sổ thủy tinh phản chiếu khuôn mặt cậu, không có đường cong mềm mại, không có khí chất hơn người, ngay cả kỹ thuật diễn xuất trời cho cũng không có. Lý Phỉ thích gì ở mình nhỉ?

Cùng kiếm ăn trong giới, lại cách biệt một trời. Cứ như việc tám chuyện này, Giản Hoa dù có muốn chen một câu cũng chen không lọt, vì mấy cái tên mà người đại diện của tiểu Thiên Vương nói, là lần đầu tiên cậu nghe thấy trong đời.

– giao điểm lớn nhất giữa cậu và Lý Phỉ, là Thế giới Bị Từ Bỏ?

Giản Hoa hững hờ dời ánh nhìn, mở radio, tiếng nói trong radio bỗng vang lên dọa người ta bật dậy.

“Nhiệt độ giảm mười độ, gió giật cấp sáu, không loại trừ khả năng tuần này có tuyết rơi...”

Ba người bị bắt nghe dự báo thời tiết, nhân tiện đổi đề tài.

Đêm nay Bắc đô có gió lớn, lại gặp tắc đường nên họ đi mất hơn hai tiếng, cuối cùng lúc sáu giờ mới đến nhà hàng cao cấp chuyên dành cho hội viên. Trang trí theo phong cách Trung Hoa cổ điển, người phục vụ mặc sườn xám, tay nâng đĩa sứ trắng nõn như ngọc đựng đồ ăn khai vị.

Đạo diễn Lỗ đến muộn, mang người đi cùng đến ghế lô, giải thích.

Nói là ghế lô nhưng thật ra là một phòng, ở giữa có một tấm bình phong rất tinh tế trở đèn Lưu Ly ngăn cách. Trong phòng chia thành hai bàn, người trẻ tuổi tụ lại một bàn, người lớn tuổi thì không cần nói nữa, đều là chủ khách hôm nay.

Lý Phỉ cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình. Thú hỏa diễm trong lòng ngẩn đầu, xóc mí mắt lên rồi lại thấy không thú vị mà nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Nói mấy lời giao tiếp, ân cần hỏi thăm theo hình thức xong rồi mọi người mới ổn định chỗ ngồi. Lý Phỉ có thể ngồi ở bàn chính còn tiểu Thiên Vương phải đến chỗ mấy người trẻ tuổi kia.

Người phục vụ bưng đồ ăn lên xong, nghe giới thiệu, Lý Phỉ mới biết bàn người trẻ tuổi kia là con cháu của mấy ông to bà lớn Tổng cục Điện ảnh bên này. Nói theo kiểu khách khí thì là hôm nay đến xem ngôi sao.

– có người dị năng ở bên trong, dường như đã thức tỉnh.

Lý Phỉ không tỏ vẻ gì, nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy ánh mắt không chút che giấu sự hưng phấn của cô gái. Cô gái còn chủ động vẫy tay với Lý Phỉ, bày ra vẻ mặt fan cuồng tiêu chuẩn.

“Người biết chuyện” đúng là đâu đâu cũng có.

Lý Phỉ hạ mắt, thấy tơ mềm trong suốt từ từ kéo dài đến bên chân mình.

Nụ cười trên môi anh càng tươi hơn. Cô gái kia tưởng Lý Phỉ nhận ra mình, hưng phấn, vui sướng trong mắt càng đậm hơn, vội vàng muốn lại đây xin chữ ký.

Đám tơ bạt lên, đối với người thường, nắm không thêm để ý nhưng người dị năng thì khác!

Đây là lương thực dự trữ nhà chủ nhân, không được để người khác cướp mất!

“Au!”

Cô gái bị một sức mạnh vô hình túm lấy. Cô quay đầu, thấy vật áo bị mắc vào khóa kim loại trang trí trên đầu gối quần của tiểu Thiên Vương. Tiểu Thiên Vương hoảng lên, vội thò tay gỡ giúp, sờ phải đám tơ còn tưởng là chỉ áo.

“Được rồi, ngồi xuống đi! Ký tên chụp ảnh cái gì, ăn cơm xong rồi nói.”

Người lên tiếng là người có quyền đứng thứ hai trong Tổng cục Điện ảnh. Tóc đã hoa râu, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, uống một chén rượu để mà mắt không nhửu tý nào. Lúc không nói lời nào trông ông bình dị gần gũi, nhưng vừa mở miệng thì dù ông có cười tươi thế nào cũng có người không kiềm được muốn rụt cổ.

Lý Phi rất ngạc nhiên, nghe đồn trong giới, vị phó cục trưởng này ít khi đi ăn ngoài, nổi tiếng là khó mời, cũng nổi tiếng là không thích nói chuyện tình cảm gì đó. Năm ngoái, có một nghệ sĩ do chịu nhiều áp lực, nên cố tình lái xe đâm đổ một loạt thùng rác ở đoạn đường không có camera. Có người qua đường về muộn vì hoảng loạn tránh né nên ngã gãy chân. Sự việc bị một người trên tầng nhà gần đó dùng di động quay lại.

Tập đoàn Quang Thế dùng tiền dè tin tức, trên mạng bàn luận đến khí thế ngất trời. Khi fan còn đang mù mờ, thì vị phó cục trưởng này đã dứt khoát vùng bút, cấm phát hành toàn bộ các tác phẩm liên quan đến nghệ sĩ kia. Nửa tháng sau, vị nghệ sĩ kia bị công tố viên khởi tố tội thực hiện hành động nguy hiểm gây nguy hại đến cộng đồng.

Chuyện này vừa xong, giới giải trí ai dám không biết vị phó cục trưởng này nữa!

Trong biên bản thẩm vấn có một nội dung là “Thân là người của công chúng mà lại gây ảnh hưởng xấu”. Thực tế, Tập đoàn Quang Thế đã nhanh tay đập tiền xóa video, dẫn dắt đề tài khác trên mạng. Thân phận là nghệ sĩ nổi tiếng của người lái xe gây chuyện lại không bị công khai, chỉ có cảnh sát biết rõ tình hình, thế mà phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh lại vùng bút như thần được.

Khiến cho nhiều người trong giới giải trí cho rằng, giải trí Tinh Thiên đã bắt được dây của vị phó cục trưởng này, đào một cái hố rõ to cho tập đoàn Quang Thế.

Thực tế là, hôm nay là lần đầu tiên Lý Phi gặp người này. Trước khi ngồi xuống, nghe đạo diễn Lỗ giới thiệu anh còn cảm thấy giật mình.

“Cháu gái một người bạn cũ của tôi. Nghe nói mọi người đến Bắc đô quay phim, ồn ào đòi gặp thần tượng. Đúng là không phải, nhân lúc mọi người tụ họp.”

“Đâu có sao đâu. Cục trưởng Lô khách khí quá.” Giám chế vội kính một chén rượu.

Trong phòng ăn tiếng cười nói vang lên không ngừng, mọi người đều cổ vũ phát triển không khí. Lý Phỉ nghe một lúc, nhận ra người phó cục trưởng nói là cô gái kia.

Anh nhứu mày, bữa cơm này là để “người dị năng chạm mặt nhau” à?

Bữa cơm bình thường thì ăn xong là tan rồi, chẳng lẽ còn chờ sau khi quen biết còn có chuyện tiếp theo? Lý Phỉ hơi buồn cười, lại thấy bộ dạng bình tĩnh tự tin của cô gái kia như một con Khổng tước kiêu ngạo, ừm... Mặt ngoài thì đẹp để chói mắt, sau lưng không biết thế nào.

Anh cũng đâu phải nghệ sĩ nhỏ đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp, vội tìm một ngọn núi để dựa vào, tranh cướp tài nguyên. Con gái một người bạn cũ của phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh, quan hệ này đúng là đủ quanh co!

Uống hết ba chén rượu, phó cục trưởng cười tủm tỉm nói với Lý Phỉ mấy lời xã hội hài hòa, cộng đồng phát triển theo thói quen lãnh đạo, cuối cùng nói một câu: “...Mấy người trẻ tuổi như cậu, phải không chịu thua kém, báo đáp quốc gia.”

Tất cả mọi người đều hiểu thành ra nước ngoài đoạt giải thưởng, chỉ có Lý Phỉ thấy lời này như có ý khác.

“Haiz, người già rồi, không uống được cả chai như hồi trước nữa!” Phó cục trưởng cười, đứng lên, từ chối sự giúp đỡ của người phục vụ, lúc đi đến cạnh Lý Phỉ, suýt thì trật chân. Lý Phỉ đỡ lấy theo bản năng, kết quả, bị ông giữ chặt không buông, miệng còn tự giễu, “Phải nhận là mình già rồi, nhìn tôi xem! Đúng lúc, cậu trai này đỡ tôi ra ngoài một lúc cho tỉnh rượu đi!”

Cô gái ở bàn bên kia đứng lên: “Ông Lô để cháu đi cùng ngài.”

“Nói linh tinh gì thế. Một cô gái như cháu vào phòng vệ sinh nào?”

Cô gái xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ngồi cũng không xong. Người ngồi ở hai bàn nở nụ cười mang ý tốt.

Trong lòng nam số ba nghi ngờ, tư thế này chẳng lẽ là vị thiên kim tiểu thư này ở nhà ồn ào không phải Lý Phỉ thì không gả. Nếu không sao vị phó cục trưởng này lại phải ra mặt, còn một bộ tìm cơ hội nói chuyện riêng với Lý Phỉ.

Mọi người đều nhìn ra được, nhưng ai cũng không dám nói, giả ngu.

Lý Phỉ đành phải đỡ cục trưởng Lô ra ngoài.

Người già uống say đến lắc lư, ánh mắt còn tỉnh táo hơn cả Lý Phỉ. Ông không đi đến phòng vệ sinh ở cuối tầng nhà, mà đưa Lý Phỉ vào một căng phòng khác cùng tầng.

Lý Phỉ không phải là không có ý kiến, mà là do anh thấy hai người đứng ngoài phòng trông quen mắt!

Lúc trước trong quán ăn Hoài Dương ở Hoài thành, là tổ viên Hồng Long do Trương Diệu Kim đưa đến... Mới gặp qua một lần, nhưng dù là ai khi biết được tin dữ rằng, thế giới này là một quyển sách, thì cũng sẽ khắc sâu mặt mũi những người ở chỗ đấy vào lúc ấy.

Trong phòng không có ai cả, cục trưởng Lô đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tôi nghe thiếu tá Trương nhắc đến cậu. Lý Phỉ, cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long mong nhận được sự giúp đỡ của cậu.”

“Tôi đã từ chối vào Hồng Long rồi, tôi không biết...” Lý Phỉ nghĩ nhanh xuyên qua các manh mối từ bữa cơm này, cô gái người dị năng, người biết chuyện. Anh có một suy đoán không hay ho lắm, chỉ đành như mày hỏi, “Ông là ai?”

“Tổng phụ trách Hồng Long, Lô Kiến. Trương Diệu Kim là cấp dưới trực tiếp của tôi.”

Phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh là tổng phụ trách của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long. Dù là Lý Phỉ cũng bị tin tức này đập cho choáng váng.

“Cô gái kia là ai?”

“Cháu gái một vị cấp trên. Nửa tháng trước, cô ta bỗng thay đổi tính tình. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

“...” Quả nhiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nay-toi-khong-nhan>